

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASLIHAN AKAGÖZ

*Bir Yudum
Sevgi*

gıtane

Tanıtım

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Hayatımızda yaptığımız bazı tercihler bizi hiç beklemediğimiz bir yola sürükleyebilir... Sevgi'nin de yolu, yapmak zorunda olduğu bir tercih sonucu hiç bilmediği bir yere, hiç tanımadığı insanların yanına düşmüştü. Her genç kız gibi günün birinde âşık olduğu bir adamla evlenmeyi dilerken, kendisini ansızın Afyonlu genç bir iş adamı olan Fırat Yaman'ın eşi olarak buldu Sevgi.

Fırat'ın ise tek bir isteği vardı bu hayattan: Yıllar süren yalnızlıktan sonra kendisine tekrar bir can yoldaşı bulabilmek... Genç adam aynı zamanda çok küçük bir yaşta annesiz büyümek zorunda kalan, yüreği yaralı oğluna gerçek bir yuva verme arzusuyla doluydu. Ortak bir tanıdıklarının araya girmesiyle ise Sevgi'yi tanımıştı.

Yaptıkları bu evlilikten her ikisinin de fazla bir beklentisi yoktu. Sevgi, hem kendisinin hem de hasta annesinin geleceğini güvence altına almak isterken, Fırat'ın da başlıca amacı oğlunun anne sevgisini biraz da olsa tadabilmesiydi.

Peki ya 'Aşk' bu evliliğin neresindeydi?

'Bir Yudum Sevgi,' bir ömrü beraber geçirmeleri için yeterli olacak mıydı?

Annesinin tekrar hayata tutunabilmesi için kendini feda eden bir kadın... Sevgi...

Tekerlekli sandalyeye mahkum oğlu ile birlikte hayatta bir başına kalmış genç bir baba.... Fırat...

ne vakit ıslatsa kaldırımlarını küçük şehrimin yağmur.

önce buğulu bir hal gözlerimin ferinde; sonra damla tanecikleri. yoldaş olur gözyaşım yağan yağmurla; bir ürperti sarar bedenimi, sensizlikten payıma

düşen yalnızlıktan ötürü. nevakit ağlayıp sızlasa bir yorgun bulut, kıramaz esaretin zincirlerini gönlüm, kaçabilmek korkularımın ötesine geçemez asla.

kayıp giden her an kayıptır artık ve yarınlara atılan kördüğüm

-1. Bölüm-

Merve çaresizce arkadaşının eşyalarını valizine yerleştirmesini seyrediyordu. Elinden ne yazık ki hiç birşey gelmiyordu. Sevgi'ye kaç kez yaptığıının saçmalıktan başka birşey olmadığını anlatmaya çalışmıştı, ama arkadaşı buna mecbur olduğunu savunup durmuştu her seferinde. Şimdiyse gerçekten gidiyordu. Hem de hiç bilmediği bir yere ve hiç tanımadığı insanların yanına. Ve Merve'nin içini çokca acıtıyordu bu durum.

"Sevgi..."diyerek arkadaşının yanına yaklaştı. "Doğru olanı yaptığına emin misin gerçekten?"

Genç kadın elindeki son bir kaç parça eşyasını valizine yerleştirirken, bakışlarını arkadaşının üzerine yöneltti.

"Sebeplerimi sana bir çok kez anlattım Merve. Ne olur artık daha fazla sorma bu soruyu bana, sadece destek ol. Senin desteğin olmazsa, her an cesaretimi kaybedebilirim."

Sevgi'yi anlayabiliyordu aslında. Her ne kadar onun verdiği bu kararı desteklemese de, onun çaresizliğini görebiliyordu. Onun yerinde kim olsa, bu kararı verirdi hiç kuşkusuz. Aynı durum kendi başına gelseydi, kendisi de Sevgi'nin yaptığını yapardı.

"Hatice Teyze'ye de çok kızıyorum. Bu fikri senin kafana sokan oydu."dedi yine de hoşnutsuz bir ses tonuyla.

"Söz konusu olan annemin hayatı Merve. Benim hayatımın ne önemi var ki bu durumda? Hatice Teyze'ye de kızma bu yüzden. Uzun bir zamandır çaresizce aradığım o çözüm yolunu sundu sadece o. Kabul etmek zorunda değildim. Ama ettim, çünkü anneme birşey olmasından çok korkuyorum."

Sevgi'nin gözlerinde gördüğü hüznün bulutları, Merve'nin biraz olsun geri adım atmasına yardımcı oldu. Arkadaşının keyfi bir karar vermediğini zaten

biliyordu. Annesi için endişelenen birine bu kadar yüklendiği için hatalıydı Merve. Bu yüzden gülümseyerek, arkadaşına desteğini hissettirmeye çalıştı.

“Sence nasıl biridir?”

Arkadaşının gülümseyen yüzünden cesaret alarak, onun yanına geçip oturdu. Bu soruya verebileceği tatmin edici bir cevabı yoktu ne yazık ki.

“Bilmiyorum ki... Hatice Teyze’ye göre çok efendi, dürüst bir adam. Aynı zamanda çokta iyi bir baba.”

“Ve tabi ki, çokta yakışıklı.” diye araya girdi genç kadın.

“Nasıl görüldüğünün bir önemi yok ki. İsterse dünyanın en çirkin insanı olsun. yine de onunla evlenmek zorundayım.”

“İsmi ne peki?”

“Fırat.” diye cevapladı arkadaşının sorusunu Sevgi.

Merve ‘anladım’ dercesine başını salladı. Ardından Sevgi’nin dizinin üzerindeki elini tuttu. “Keşke ben de gelebilseydim seninle. Aslında bunu istemen yeterli. Nikahında yanında olmak istiyorum Sevgi. Evlenme kararı alırken bile bana danışmadın. Ama en yakın arkadaşın olarak buna bile hakkım yok mu?”

Arkadaşının kırılgan bakışlarını gördükçe içi daha çok acıyordu. Ama böyle olması gerekiyordu işte.

“Bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu biliyorsun canım. Fırat Bey, annemin tedavi masraflarını üstlenecek, ben ise onun özürü oğluna iyi bir üvey anne olacağım.”

“Ama aynı zamanda karısı da olacaksın. Gerçekten karısı!”

Sevgi bu cümlelerin anlamını çoktan kavramıştı. Evet, bu evlilik herşeyiyle gerçek bir evlilik olacaktı. Ama yine de öyle hissedemiyordu bir türlü. Çıkarları için bir araya gelen iki insanın nasıl gerçek bir evlilikleri olabilirdi ki? Bu sorusunun cevabını yaşayarak alacaktı belki de. Sonuçta yarının neler getireceğini kimseler bilemezdi.

“Bunu bilerek kabul ettim bu teklifi. Annem için evlenmem gerekiyorsa, evlenirim.”

“Umarım mutlu olursun Sevgi’m. Bunu tüm kalbimle diliyorum.”

Gözlerinin dolmasına engel olamadı genç kadın. Arkadaşına sımsıkı sarılırken, ondan ve bu şehirden ayrılacağı için çok üzgündü. Ama olması gereken buydu.

“Artık gitsek iyi olacak. Yoksa otobüsü kaçıracağım.”

“Senin gibi okumuş biri, küçücük bir kasabada ne işi olur hala aklım almıyor.” diye düşüncesini bir kez daha açıkca dile getirdi Merve.

Sevgi arkadaşının omzuna kolunu dolayarak, “Yine çok konuşuyorsun Merve’cim. Hadi bir taksi çağır da, gidelim bir an önce.”

Önünde yığınla birikmiş işlere baktı iç geçirerek genç adam. Şirketi son bir haftadır iyice boşlamıştı. Bu yüzden önemli bir kaç işini evinden halletmeye çalışıyordu. İşlerini boşlamasındaki en büyük sebep, hiç kuşkusuz nikah işlemleriyle uğraşmak zorunda kalmasıydı. Aslında karısının ölümünden sonra bir kez daha evlenmeyi hiç bir zaman düşünmemişti. Söz konusu olan sadece kendi hayatı olsaydı, belki de ömrünün sonuna kadar bekar kalmayı tercih bile edebilirdi. Ama Sibel öleli 5 sene olmuştu ve daha henüz 7 yaşında olan oğlu Berke’inde, kendisiyle ilgilenebilecek birine, bir anneye ihtiyacı vardı. Çiftliğin emektarı ve aynı zamanda kahyanın eşi Sultan Hanım bunca zamandır bir anne şefkatiyle yakından ilgilenmişti küçük Berke’yle, ama bir yerde de yetemeyebiliyordu işte. Ve işte en sonunda evlilik kararı alarak, rahmetli annesinden hiç ayrı tutmadığı Hatice Teyzesiyle paylaşmıştı. O da ona, kendi değimiyle ‘Hanım Hanımcık’ bir kız bulmuştu. Hatice Teyzesinin müstakbel eşini överken sarfettiği sözler aklına geldiğinde, elinde olmayarak gülümsedi. Sevgi... ‘İsmi gibi sevgi dolu bir kızcağız.’ demişti onun için. ‘Sana iyi bir eş, oğluna da çok iyi bir anne olacaktır.’

“İnşallah öyle olur.” diye mırıldanarak sırtını koltuğuna yasladı.

Bu hayatta oğlunun mutluluğundan daha çok istediği başka birşey daha yoktu. Onun bu hassas durumunu göz önünde bulundurunca, Berke için en iyi olan neyse yapmaya hazırды.

Odanın kapısının vurulmasıyla düşüncelerin arasından sıyrıldı. Tekerlekli sandalyesiyle Berke girmişti odaya.

“Baba.” diyerek babasının yüzüne mutsuz gözlerle baktı küçük çocuk.

“Oğlum, birşey mi oldu?”

“O geldi. Dışarıda!”

Fırat, Berke’nin bahsettiği kişinin Sevgi olduğunu hemen anlamıştı. Oğlunun üvey anne fikrinden hiç hoşlanmadığını biliyordu. Bu yüzden Sevgi’ye hitap şekli şaşırtmamıştı genç adamı. Yine de Berke’nin zamanla bu yeni duruma alışacağına inanıyordu. “Tamam, hadi gidip karşılayalım onu.”

Meraklı bakışlarını ilk kez geldiği çiftliğin içerisinde dolaştırdı. Hiç bu kadar büyük bir yer olarak hayal etmemişti bundan sonra yaşayacağı çiftliği. Her yer yeşillikler içerisindeydi ve muhteşem görünüyordu. Bundan sonra bu çiftliğin Hanım’ı olacağını düşünmek bile tuhaf geliyordu genç kadına.

“Hoş geldin Hanım’ım.”

Sevgi bakışlarını karşısındaki büyüleyici manzaradan çekerek, yanına yaklaşan kadına çevirdi. 50-55 yaşlarında, tonton bir kadındı.

“Hoş buldum.” dedi gülümseyerek.

“Yusuf, Sevgi Hanım’ın eşyalarını misafir odasına taşıyın” diyerek yanındaki gence yapması gerekeni söyledi. Ardından tekrar Sevgi’ye doğru döndü. “Yarın yeni odanıza birlikte yerleştiririz eşyalarınızı. Akşamına da nikah var zaten.”

Nikah kelimesini duyması bile, Sevgi’nin kanının donmasına yetiyordu. Evet yarından sonra hiç tanımadığı bir adamın karısı olacaktı. Her gece yatarken ve sabah kalktığında da ilk onun yüzünü görecekti. Bunun düşüncesi bile katlanılmazdı. Ama başka çaresi yoktu. Annesi için bu evliliğe evet demek zorunda kalmıştı, artık vazgeçemezdi.

“Tamam... Sizin isminiz nedir?”

“Sultan, çiftlik kahyasının eşiyim ben ve aynı zamanda mutfaktaki işlerde benden sorulur.”

“Memnun oldum Sultan Hanım.”

“Ha, Fırat Bey’im de geliyor işte.”

Fırat’ın isminin geçmesiyle, arkasına doğru dönmüştü Sevgi. Kendisine doğru yürüyen adamla göz göze geldiklerinde, tuhaf hisler içerisindeydi. Fırat’ı ilk kez Hatice Teyzesinin kendisine verdiği resminde görmüştü. Ama şimdi biliyordu ki, bir kağıt parçasıyla tam olarak bir insanı tanımak mümkün değildi. Fırat’ın gözleri, resminde olduğundan daha çok etkisi altına almıştı genç kadını. Kömür karası gözleri insanın içine işliyordu sanki. Bir an için nefesinin kesildiğine bile yemin edebilirdi Sevgi.

Fırat kendisine doğru yaklaşırken, onun hemen arkasında tekerlekli sandalyesiyle ilerleyen küçük çocuğu fark etti. Bir anda içi çok acıdı. Onun kadar küçük bir çocuk için, çok ağır bir durumdu bu hiç şüphesiz.

“Hoş geldin.”

Sevgi bakışlarını Berke’den çekerek, Fırat’ın kendisine uzattığı eline çevirdi. O eli sıkarak, “Hoş buldum”cevabını verdi.

Onun elinin sıcaklığını hissetmek çok garip bir duyguydu Sevgi için. Yarından sonra kocası olacak adamın, bir yabancıymış gibi elini sıkırmıştı. Ne kadar gülünç bir durumdu bu böyle.

Berke yanlarına kadar geldiğinde, Sevgi elini güçlkle kurtardı Fırat’ın elinden ve ardından bakışlarını küçük çocuğun yüzüne çevirdi. Gülümseyerek, “Merhaba ben Sevgi... Sen de Berke olmalısın.”dedi ve elini uzattı. Ama Berke’den görmeyi beklediği karşılığı alamayınca hayal kırıklığıyla indirmişti elini. “Sana bir hediye getirdim.”

Yanında getirdiği poşetlerin birinde bulunan oyuncuğı çıkararak, Berke’ye doğru uzattı.

“Umarım beğenirsin. Hadi, alsana.”

Berke önce Sevgi'ye, ardındansa elinde tuttuğu oyuncağı baktı. Ama genç kadına gülümseyip, elindekini almak yerine, tek bir kelime bile etmeden eve doğru sürdü sandalyesini.

Bu durum Sevgi'yi oldukça üzmüştü. Onun bu derin üzüntüsünü fark eden Fırat, "Alışacak... Ona zaman tanımamız gerekiyor sadece. Neyse, sen yol yorgunusundur. Bu gece kalacağın odayı göstereyim sana." dedi.

Sonunda tek başına kalabildiğinde, düşünceler bir birbiri ardına aklına üşüşmeye başlamıştı. Berke ile iyi anlaşacaklarını umuyorken, bunun tam aksi olmuştu. Ama anlayabiliyordu onu. Küçük yaşında, o kadar ağır yükler vardı ki omuzlarında, evlerine gelen bir yabancıya kollarını açmasını ondan kimsenin beklemeye hakkı yoktu.

Zamanla onun sevgisini kazanacağına inanıyordu. Tek ihtiyacı olan biraz zamandı.

Bakışlarını pencereden dışarıya yönelttiğinde, Fırat'ı gördü gözleri. Akşam yemeğinden önce, ortalığı kontrole çıkmış olmalıydı. Uzun boylu, yakışıklı bir adamdı Fırat. Özellikle Sevgi'nin onu karşısında bulduğunda ilk dikkatini çeken kömür karası gözleri olmuştu. Her ne kadar oldukça çekici biride olsa, bu Sevgi'nin yapacağı bu evlilik yüzünden endişeli olmasını engellemiyordu. Ama artık geri dönüş yolu yoktu. Yarın bu adamla nikah masasına oturacaktı.

-2. Bölüm-

Akşam yemeğine inmeden önce, valizini açarak, güzel bir kıyafet beğenmeye çalıştı Sevgi. Oysaki kendi evinde istediği gibi, özgürce dolaşabiliyordu. Bu özgürlüğe basit pijamalar bile dahildi üstelik. Şimdiyse tanımadığı bu insanların karşısına, elinden geldiğince şık bir şekilde çıkmak zorundaydı. Yani öyle olması gerektiğini düşünüyordu.

Kalabalık bir aileye gelin geliyor olmaktan çok, hiç tanımadığı bir adamla evlenme düşüncesi korkutuyordu Sevgi'yi. Ama şu anda yapması gereken tek şey, tüm cesaretini toplamaktı. Çünkü bu yolun geri dönüşü yoktu.

Tüm bu düşünceleri bir kenara atmak istercesine, başını iki yana salladı ve valizinden yeşil renkteki bluzunu çıkardı, onun altınada kot bir pantolon

beğendi. Sebebini kendisi de bilmiyor olsa da, herkes tarafından onay görme isteği çok baskındı.

Üzerini değiştirdikten sonra, eksik kalan tek bir ayrıntı vardı. O da makyajdı. Gözlerini bir göz kaleminin yardımıyla daha çok ortaya çıkardı. Saçlarını ise toplamaya gerek bile duymadı. Kendisine neyin yakıştığını çok iyi biliyordu ne de olsa.

“Evet, işte şimdi başlıyoruz.” diye mırıldanarak baktı aynadaki aksine. Gördüklerinden oldukça memnundu. Derin bir-iki soluğun ardından, adımlarını odanın dışarısına yönlendirdi.

Salona indiğinde Sultan Hanım’la genç bir kızı yemek masasını hazırlarlarken buldu.

Gülümseyerek, “Kolay gelsin.. Yardım gerekiyor mu?” diye sordu tüm içtenliğiyle genç kadın.

Sultan Hanım görür görmez sevdiği Sevgi’ye çevirdi sıcak bakışlarını. Bu kızın farklı olduğunu onu ilk gördüğünde anlamıştı zaten. Yüreğinin güzelliği, yüzüne vuruyordu.

“Sağ ol Hanımım, biz hallediyoruz, hem bitti sayılır.”

Sevgi, Sultan Hanım’a gülümsedikten sonra, bakışları pencerenin önünde tekerlekli sandalyesinde oturan Berke’ye kaydı. Orada o kadar yalnız görünüyordu ki, içinin sızlamasına engel olamadı genç kadın. Yavaş adımlarla Berke’nin yanına doğru ilerledi ve onun sandalyesinin karşısındaki tekli koltuğa geçip oturdu. Berke ise, Sevgi’nin karşısına oturduğunu görmüştü, ama bakışlarını inatla ondan tarafa çevirmemekte kararlıydı.

‘Zamanla..’ dedi Sevgi içinden. ‘Zamanla aramızdaki görünmez bu duvarları kaldıracığım.’

“Burası oldukça güzel bir yermiş.” diyerek söze başladı, çokta ne dediğinin farkında değildi. Tek amacı Berke ile bir şekilde iletişim kurabilmektir. Ama Berke’den bir tepki gelmemesi, genç kadının yine umutsuzluğa kapılmasını sağlamıştı. “Konuşmayı pek sevmiyorsun sanırım?”

Berke bu sözler üzerine, genç kadın karşısında oturduğundan beri, ilk kez bakışlarını onun yüzüne çevirdi.

“Sadece sizinle konuşmak istemiyorum, hepsi bu!”dedi öfkeyle. Ardından sandalyesini yemek masasına doğru sürmeye başladı.

Yanından uzaklaşan çocuğun arkasından bakarken, kendisini toparlamaya çalıştı genç kadın. Yavaşca oturduğu yerden kalkıp, arkasını döndüğünde ise, Fırat ile karşı karşıya geldi. Fırat eliyle Sevgi’ye yemek masasını işaret ediyordu.

Sevgi genç adamın hemen sağ tarafındaki sandalyede yerini aldı. Fırat’ta yerine geçtikten sonra, Berke’de Sevgi’nin karşısında yerini almıştı.

Sultan Hanım yemekleri servis ettikten sonra, “Afiyet olsun.”diyerek ayrıldı yanlarından. İlk kez üçü baş başa kalmışlardı. Bu oldukça garip bir duyguydu Sevgi için. Aralarında garip bir sessizlik vardı, neyseki Fırat bu sessizliği bozma işini üstlenmeye karar verdi.

“Nikaha gelecek yakınların var mı?”

Sevgi başını olumsuz anlamda sallayarak, “Hayır.”dedi. Fırat ise onun ses tonundan, bu konudan dolayı nasıl üzgün olduğunu hemen fark etmişti. Annesinin uzun bir süredir hastahanedeki kanser tedavisi gördüğünü biliyordu.

“Nikah, yarın akşam saat 6 da.”

“Tamam.”diyerek bakışlarını tabağının üzerinde yoğunlaştırmaya devam etti. Fırat’ın yüzüne bakacak gücü nedense kendisinde bulamamıştı.

Fırat ise ilk kez bir kadının yanında nasıl davranması ve ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Sevgi’nin bu çekingen hallerini, kendilerini tanımamasına bağladı ve zamanla bu durumu da aşabileceklerini düşündü.

Ertesi sabah gözlerini açtığı anda, uzunca bir süre yataktan kalkacak gücü bulamamıştı yorgun bedeninde. Bugün hayatının dönüm noktasıydı. Fırat Yaman ile evlenecekti. ‘Of’layarak doğruldu yattığı yerden. Banyoya doğru ilerleyerek, yüzüne soğuk suyu defalarca çarptı. Ancak bu sayede biraz olsun kendisine gelmeye başlamıştı. Aynadaki aksine uzunca bir müddet baktıktan sonra, “Ney yapıyorum ben böyle?” diye sorguladı kendisini. Hiç tanımadığı bir

adamla evlenecek kadar aciz bir haldeydi işte. Göz pınarlarına hücum etmeye başlayan yaşlarını güçlükle geri yollayarak, yatak odasına geri döndü. Bugün nikahları kıyılacaktı. Bu gerçek neden bugün daha ağır gelmeye başlamıştı ki böyle? Odanın içerisinde hem dört dönüyor, hem de olacakları düşünüyordu. Fırat'ın karısı olmaya gerçekten hazır mıydı? Bunu düşündükçe, karnına ağrılar saplanıyordu sanki. Sonunda mantıklı davranması gerektiğini kendine öğütledikten sonra, yanında getirdiği giysilerin arasından, siyah bir gömlek ve altınada dizlerinin hemen altında biten kot bir etek beğendi. Bugün, bu geceden sonra kalmaya başlayacağı odayı düzenleyeceklerdi Sultan Hanım ile birlikte. Odanın bir öneminin olmadığını keşke söyleyebilseydi Sultan Hanım'a. 'Oda değil, onun içindeki insanlar önemli asıl.' diyebilseydi.

Kahvaltıda, tıpkı akşam yemeğinde olduğu gibi, sessiz bir şekilde geçmişti. Kahvaltının sonunda Fırat ayağa kalkarak, "Benim kısa bir süre işim var. Şehire ineceğim, birşeye ihtiyacın var mı?" diye sormuştu Sevgi'ye. Sevgi belli etmemeye çalışsa da, Fırat'ın kendisini düşünmesi mutlu etmişti genç kadını. Onun tarafından değer gördüğünü bilmek güzeldi. "Yok, sağ ol."

Fırat gittikten sonra, Sultan Hanım ile birlikte yeni odasından içeriye girmişti. Odaya girer girmez ise, büyüklüğü şaşkınlığa uğratmıştı Sevgi'yi. Normal yatak odalarından çok daha büyüktü burası. Banyosu bile misafir odasınınkinden daha büyüktü ve herşey tek tek düşünülmüştü. Odada en çok dikkatini çeken ise, bir köşede bulunan şömineydi. Çocukluğundan beri severdi şömineleri. Babasının hayatta olduğu dönemlerde, kışları evlerindeki küçük şömineyi yakarlardı. Onun karşısında, babasının dizlerinde uyumaya bayılırdı. Ne yazık ki bu mutluluğu sadece 10 yaşına kadar sürmüştü. Ta ki babası Selim Bey bir trafik kazasında hayatını kaybedene kadar.

"Hanım'ım?"

Sultan Hanım'ın sesiyle, silkinerek kendisine geldi. Ağlamanın sırası değildi.

"Efendim?"

"Siz gelmeden önce, dolabın birini boşaltarak, eşyalarınıza yer açmamızı söylemişti

Fırat Bey. Oraya yerleştirebilirsiniz eşyalarınızı."

“Tamam, teşekkür ederim.” diyerek burukca gülümsedi Sevgi.

Sevgi eşyalarını yerleştirirken, Sultan Hanım da akşam için hazırlananları kontrol etmek için mutfığa indi. Odada tek başına kaldığında, bakışlarını çok daha dikkatli bir şekilde etrafta gezdirmeye başladı. Odaya daha çok kahve tonları hakimdi. Halılar krem, yatak örtüsü ve mobilyaların rengi de kahva renklerindeydi. Sade ama şık bir görünümü vardı odanın. Sevgi bu konulara mesleği gereği ilgi duyuyordu. İç mimardı Sevgi. Daha yeni mimar çıkmıştı, kendi bürosunu açamadanda evlenmek zorundaydı şimdi.

Yavaşca gardrobun önünden ayrılarak, büyük yatağın üzerine oturdu. Elinin birini yavaşca yatağın örtüsünde gezdirdi. Sonra bakışları komidinin üzerindeki bir fotoğrafta takılı kaldı. Fırat ve Berke, kendisine gülümsüyorlardı. “Çok mutlular.” diye içinden geçirmeden edemedi. Titreyen elleriyle aldı çerçeveyi. Kendine hakim olamayarak, parmaklarını Fırat’ın yakışıklı yüzünde gezdirdi ve onun güldüğünde belirginleşen gamzesine dokundu yavaşca. Onu ilk kez gülerken görüyordu Sevgi ve bu sadece bir fotoğraf karesindeydi. Zamanla onun hakkında daha bir çok şey öğreneceğini de biliyordu üstelik. Aynı evi ve aynı odayı paylaşan insanlar gibi olacaktardı zamanla.

Kimbilir belki birbirlerine aşık olmasalarda, sevebilirlerdi birbirlerini. Bu düşünceyle elindeki çerçeveyi yerine bıraktı. “Sevgi...” dedi belli belirsiz... “Sevgi yetebilecek mi sana?”

Nikah saatinin nasıl oluyorda, bu kadar çabuk gelebildiğine şaşırıyordu Sevgi. Zaman su gibi akıp geçmişti sanki. Günün çoğunu yeni odasını düzenlemekle geçirmişti ve bir ara Berke’yi odasında ziyaret bile etmişti, ama yine her zamanki gibi bir sonuçla karşılaşmıştı. Berke hiç bir şekilde kendisiyle konuşmak istememişti.

Aynanın karşısında durarak, görüntüsüne baktı. Beyaz diz üzerinde biten bir elbise giymişti. Önceden olsa, gelinlik giymeden evlemem diye tuttururdu. Oysa şimdi... Gelinlik giymenin hiç bir anlamı yoktu artık genç kadın için. Oysa Fırat ona bir gelinlik alabileceklerini bile söylemişti. Ama Sevgi bunu istemediğini söyleyerek, kestirip atmıştı. Gelinlik giymek için hiç bir sebep göremiyordu ortada. Saçlarını bu sefer salık bırakmayarak, güzel bir topuzla tepesinde toplamıştı. Güzel yüzü bu sayede daha çok ortaya çıkmıştı. Kapının vurulmasıyla kendine gelerek, aynanın önünden çekildi.

“Efendim?”

“Sevgi, nikah memuru aşağıda bizi bekliyor.”

Sevgi elini heyecanla atan kalbinin üzerine koydu ve derin bir nefes alıp verdi. İşte zamanı gelmişti. Yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldi ve açtı. Fırat tüm yakışıklılığıyla karşısında duruyordu. Siyah bir takım elbise giymişti genç adam ve gerçekten çok yakışmıştı üstüne. Fırat ise bir süre gözlerini Sevgi’nin üzerinden çekemedi. “Çok güzel olmuşsun.” dedi.

Sevgi Fırat’tan ilk kez bir iltifat alıyordu. Utançla başını eğerek “Teşekkür ederim.” dedi. Fırat ona girmesi için kolunu uzattığında, hiç tereddüt etmeden genç adamın bu isteğini yerine getirdi. Yeni tanışmış olmasına rağmen, güveniyordu Fırat’a. “Belki de bu aşktan çok daha önemlidir.” diye geçirdi içinden.

Aşağıda, tüm ev halkı ve nikah memuru genç çifti bekliyordu. Fırat önce Sevgi’nin sandalyesini çekerek, onun oturmasına yardımcı oldu. Ardından kendisi de yerine geçti. Nikah şahitleri Sultan Hanım ile onun eşi Kahya Osman efendiydi. Nikah memuru her zamanki konuşmasını yaptıktan sonra, ilk önce Sevgi’ye yöneltti o önemli soruyu. “Siz Sevgi Varol, Fırat Yaman’ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?”

Sevgi derin bir nefes aldıktan sonra, “Evet.” dedi. Aynı soru Fırat’a yönlendirildiğinde, Fırat da hiç düşünmeden ‘Evet’ cevabını vermişti.

Nikah kıyıldıktan sonra, Sultan Hanım’ın hazırladığı kutlama yemeği faslı başlamıştı. Sevgi’nin dikkatini çekense, Fırat’ın da ailesinden kimsenin nikahta bulunmamış olmasıydı. Elinde olmayarak canını acıttı bu durum. “Beni ailesiyle tanıştıracak kadar önemsemiyor demek.” diye düşündü, bunun aslında hiçte öyle olmadığını bilmeyerek.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, herkes yavaş yavaş odalarına ve evlerine çekilmeye başlamıştı. Berke zaten çok geç saate kadar kalmamıştı yanlarında. Sultan Hanım onu yatırdıktan sonra, tekrar geri dönmüştü yanlarına. Gece yarısına geldiğindeyse, Sultan Hanım ve Osman Bey’de izin isteyerek ayrıldılar oradan.

Bahçede şimdi sadece Sevgi ve Fırat kalmıştı. İkiside ne söyleyeceklerini bilemiyordu. Sevgi yüzünü yerden kaldırıp, bakışlarını Fırat’a çevirdiğinde,

onun da kendisini izlediğini fark etti. O andan itibaren ne kadar istese de, çekememişti bakışlarını onun gözlerinden. Fırat oturduğu yerden kalkarak, Sevgi'ye elini uzattı.

“Hadi bizde yatalım artık, saat geç oldu.”

Sevgi elini Fırat'ın avucuna bırakırken bile ne yaptığının farkında değildi. Sonunun nereye varacağını bile bilmeden, Fırat'ın yanında odalarına doğru ilerlemeye başladı.

-3. Bölüm-

Eli Fırat'ın elinde girmişti odadan içeri Sevgi. Halbuki daha düne kadar bir yabancıydı bu adam kendisi için, şimdiyse eşi. Ne hissetmesi gerektiğini hala daha tam anlamıyla bilemiyordu aslında. Sanki birazcık korkuyordu yaşayacaklarından. Şimdiye kadar bu geceyi düşünmemeye çalışmıştı, ama yinede aniden gerçeklerle karşı karşıya gelmesi gerekmişti işte. Hiç tanımadığı bir adamın kendisine dokunacak olma düşüncesi bile kanının donmasına yeterken, nasıl atlatacaktı bu geceyi, hiç bilmiyordu Sevgi.

Fırat, Sevgi'yi odanın ortasına kadar sürükledi, ardından yüzünü ona doğru dönerek, “Sevgi..” dedi.

İlk kez duyuyordu kendi ismini genç adamın ağzından. Pek farkında olmasa da, içi sıcak olmuştu Sevgi'nin.

“Efendim...” dedi çekingen bir sesle.

“Bu durumun senin için hiç kolay olmadığının farkındaydım. Beni sadece 2 gündür tanıyorsun, işte bu yüzden bazı şeyleri aceleyle getirmemizin hiç gereği yok. Sen bana tamamen alışana kadar, bekleyebiliriz.”

Sevgi duyduklarının gerçekliğine inanmak istercesine baktı Fırat'ın gözlerinin içine.

“Sen ciddi misin?”

“Evet, ama bundan kastım, odaları ayırmak değil. Aynı yatağı paylaşacağız, böylelikle bana daha çabuk alışabilirsin. Sen kendini hazır hissedene kadar da, sana elimi bile sürmeyeceğim.”

Minnetle baktı karşısındaki adama Sevgi. Fırat gerçekten çok iyi bir insandı.

“Teşekkür ederim.”

“Ben bir Berke’ye bakacağım. Sen de rahatça üzerini değiştir.”

Fırat odadan ayrıldıktan sonra, bir süre ne yapacağını bilmez bir halde, odanın ortasında dikilmeye devam etti. Ardından gardrobunun çekmecesini açarak, geceliğini eline aldı. Elindeki siyah geceliği inceledi bir süre. Böyle birşeyi hangi akla hizmet alabildiğini bilmiyordu. “Delirmiş olmalıyım.” diyerek geceliği aldığı yere geri bıraktı. Fırat’la yaptığı o konuşmadan sonra, bu şeyi asla giyemezdi. Fırat’ın kendisini yanlış anlamasını istemiyordu, ama bundan başka ne giyebilirdi ki? Diğer gecelikleri bundan daha da açtı.

“Off Merve...” diyerek kendini yatağın üzerine bıraktı. Tüm bu gecelikler onunla alışverişe çıktığı zamana aitti.

Yanında bir pijama takımı getirmediğine pişman oldu. Normalde pijamayla yatamadığını bildiğinden, sadece gecelik almıştı yanında. Ama şimdi durum farklıydı. Bu gecelikle Fırat’ın karşısına nasıl çıkacaktı? Fırat’ın gelmesinden korkarak, mecburen aceleyle geceliği giymek zorunda kaldı. Saçlarındaki tokaları çıkararak, beline kadar inen gür saçlarını özgürlüğüne kavuşturdu. Yüzündeki hafif makyajı da aceleyle temizledikten sonra, örtünün altına girdi. Fırat gelmeden önce uyumalıydı... Ya da onu kendisinin uyuduğuna inandırmalıydı ki, bir daha yataktan dışarı çıkmak zorunda kalmasın...

Fırat odaya girdiği anda, gözlerini sıkıca yumdu genç kadın. Genç adam bir süre karısının yüzünü inceledi, onun düzenli nefes alış-verişlerinden, uyuduğunu sanarak, pijamalarını giymek için, banyoya geçti. Odaya geri döndüğünde ise, Sevgi’nin tarafa bakmamaya çalışarak, yatağın kendine ait tarafına uzandı. İçindeyse tarifi zor duygular vardı. Sevgi’ye bekleyebileceklerini söylemişti ama, yine de onun yanında yatıyor olmaktan etkilenmiyor da değildi doğrusu. Sevgi çok güzel bir kadındı. Bu yüzden ondan etkilenmesi gayet doğaldı. Ama yine de bu durum çok rahatsızlık vericiydi. Sibel’den sonra başka birini sevmeyeceğine dair kendisine söz vermişken, bu durum haklı olarak sinirlendiriyordu Fırat’ı. Sevgi’den tarafa bakmamak için, genç kadına sırtını döndü. Ve gözlerini huzursuz bir uykuya kapattı.

Odaya doluşan güneş ışıklarıyla, hoşnutsuzlukla açtı gözlerini. Sabahın erken saatleri olmalıydı, güneşte yeni yeni doğuyordu. Bir an tekrar uykuya dalabilmek için, gözlerini kapatmak istediğinde, göğsünde hissettiği ağırlıkla açtı tekrar gözlerini. Bakışlarını o yöne doğru çevirdiğinde, Sevgi'nin kendisine sarılmış bir halde uyuduğunu gördü. İçinden o an deli gibi gülmek geldi. Sevgi'nin saçlarının kokusunu duyumsadığında ise, bu isteği hızla kaybıldı. Sevgi'nin masum sarılığı bile çok fazlaydı Fırat için. Bakışlarını genç kadının üzerinde dolaştırdı bir süre. Uzun, siyah bir gecelik vardı üzerinde, ama deli yattığı için bacak kısmını açıkta bırakmıştı geceliğin yırtmaçı. Gözlerini karşısındaki güzellikte gezdirmemek için kendisiyle çok büyük bir mücadeleye girişti. Neler oluyordu kendisine böyle? Dün gece söyledikleriyle çelişiyordu şimdiki hisleri. Sevgi'yi arzulamaya mı başlamıştı yani? Bu sorunun cevabı kesinlikle 'Evet'ti. Ama bu da çok doğaldı. Genç karısı yanında bütün güzelliğiyle mışıl mışıl uyurken, başka türlü mümkün değildi. Biraz kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı, daha doğrusu soğuk bir duş alsa, hiç fena olmazdı. Yataktan kalkmaya yeltendiğinde, Sevgi'nin huzursuz kıpırdanışıyla duraksadı. Sevgi öyle bir yatmıştı ki, nasıl hareket ederse etsin, mutlaka uyandırırdu onu genç adam. Çaresizce bir süre daha kaldı yatakta. Bir yandanda düşünüyordu. İşler hiç düşünmediği yerlere gidiyor gibiydi. Sevgi'nin bir an önce uyanması için içinden dualar etmeye başladı.

Sevgi gözlerini açtığında, çok kısa bir an, nerede olduğunu anımsamakta zorluk çekti. Herşeyi hatırladığıdaysa, gözlerini kocaman açarak, yattığı yere baktı. "Olamaz!" diye haykırdı içinden. Fırat'ın üstünde mi uyumuştı yani bütün gece? Peki o bunu fark etmiş olabilir miydi? Aceleyle doğruldu yattığı yerden, bakışlarını Fırat'ın yüzünde çevirdiğindeyse, onun kendisini büyük bir ilgiyle seyrettiğini fark etti. Çok utanmıştı... Genç adama ne diyeceğini düşünürken, üstündeki geceliği hatırladı. Şimdi iki katı fazla utanç duyuyordu.

Fırat ise birden doğrulan Sevgi'nin yüzünde ve vücudunda bakışlarını gezdirmekten kendini alamamıştı. Genç kadın doğrulurken, geceliğin askılardan biri yana düşmüştü. Eliyle onu düzeltirken, "Günaydın" dedi gülümseyerek. Sevgi'nin yüzünün kızarmasıyla, yapmaması gereken birşeyi yaptığını çok geç fark etti. Sevgi'nin dudaklarından, "Günaydın" sözcüğü çok zor döküldü. O an sadece yerin yarılpıta, içine girebilmeyi diliyordu. Hemen yataktan kalkarak, banyoya doğru koştı. Fırat ise gülen gözlerle onun arkasından bakakalmıştı.

Banyodan içeri girdiğinde, utançtan kıpkırmızı olmuş yüzüne baktı aynada.

“Aptal.”diyerek kızdı kendine. “Rezil ettin kendini...”Sonra biraz düşündükten sonra, Fırat’ın onu gecelikle görmesinin, çokta dünyanın sonu olmadığında karar kıldı. Ama bütün gece ona sarılarak uyumuş olmasını yediremiyordu bir türlü kendisine. Daha önce hiç kimseye sarılarak uyumamıştı, tabi annesi dışında... Uzun zamandır tuttuğu nefesi verdi o anda. Nedense hoşuna gitmişti bu durum. Birinin varlığını yanı başında hissetmek güzel bir duyguydu. Yüzünü yıkadıktan sonra, yavaş adımlarla odaya geri döndü. Fırat giyinmiş, onun banyodan çıkmasını bekliyordu.

“Kahvaltı hazır olur birazdan, yüzümü yıkadıktan sonra aşağıya inelim.”dedi, banyoya doğru ilerlerken de, gülümseyerek “Ben içerideyken, sen de üzerini değiştirirsin.” diye eklemeyi unutmadı.

Sevgi o an Fırat’ın bunu kasıtlı yaptığına emindi. Resmen eğleniyordu kendisiyle. Bu olayı fazla uzatmamaya karar vererek, yanında getirdiği elbiselerden birini geçirdi üzerine, saçlarını da bir toka yardımıyla topladı. Fırat tekrar yanına geldikten sonra, birlikte kahvaltıya indiler.

Kahvaltı süresince, Sevgi başını kaldırıpta, Fırat’ın gözlerinin içine bakma cesaretini kendisinde bir türlü bulamamıştı. Bu durumun tüm gün süreceğini de çok iyi biliyordu üstelik, ama yapacak birşeyde yoktu işte. Sevgi’nin huyu buydu. Berke ise gözlerini babasıyla, ‘üvey’ annesinin üzerlerinde gezdiriyordu. Onların arasındaki garip durumu o bile sezinlemişti.

“Beni ne zaman futbol maşına götüreceksin bana?” diye sordu aniden.

Berke’nin sözünü ettiği futbol maçı, sıradan kasabanın gençlerinin düzenlediği bir aktiviteydi. Ama Berke oraya gidip, o gençleri izlemeyi çok seviyordu. Fırat’ını bakışlarını tabağından kaldırarak, oğlunun küçük yüzüne çevirdi.

“Bu hafta sonu gideriz, tamam mı?”

“Tamam.” dedi Berke gülümseyerek.

Fırat bakışlarını Sevgi’ye çevirdi sonrasında.

“Belki Sevgi ablada bizimle birlikte gelmek ister.”

Sevgi kendi ismini işittiği anda, bakışlarını mecburi olarak Fırat’a çevirdi.

“Bizimle maça gelmeyi ister misin?”

Ne demesi gerekiyordu şimdi? Futbol maçlarından bu güne kadar hiç haz etmemiştir, ama Berke ile aralarının düzelmesine bir yardımcı dokunacaksa, gidebilir ve bu işkenceye seve seve katlanabilirdi.

Gülümseyerek, “İsterim.”yanıtını verdi, o andaysa masaya gürültüyle bırakılan bardak sesiyle her ikiside irkildi. Bakışlarını Berke’nin öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüne çevirdiler.

“Ben seninle baş başa gitmek istiyorum baba! Yanımızda bir yabancıнын olmasını istemiyorum!”

‘Yabancı’ demiştir Berke onun için... Gerçekten öyle miydi? Gözlerinin dolmasına engel olamayarak, kalktı masadan.

“Afedersin.”diyerek hızla odasına doğru yöneldi.

Fırat ne yapacağını şaşırmıştı. Oğlunun Sevgi’yi kabullenmek istemediğini biliyordu.

Sevgi yanlarından ayrıldıktan sonra, bakışları oğluna kaydı. Berke yüzünü eğmiş, sessizce sandalyesinde oturuyordu. Fırat’tan tarafa hiç birşekilde bakmıyordu. “Neden böyle yapıyorsun Berke? Seninle bu konuyu daha önce konuşmuştuk.” Berke yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırarak, babasının gözlerinin içine baktı.

“Ben onu evimizde istemiyorum. Annemin yerinde olmasını istemiyorum.”

Tek sebep buydu işte. Berke, Sevgi’nin annesinin yerini almak için geldiğini düşünüyordu. Annesinin hatırasına saygı gösterilmediğini sanıyordu.

“Bunun doğru olmasını sen de biliyorsun. O annenin yerini almaya çalışmıyor. Sadece seninle iyi anlaşmak istiyor.”

“Öyleyse neden evlendi seninle?”

“Bak oğlum... Bu hayatta yalnızlık çok zordur. Ben de bunca sene yalnızlığıma alıştığımı düşünüp durmuştum. Ama öyle değilmiş işte. Senin ve kendim için en

iyisi buydu. Ne olur inan bana ve ona daha iyi davran, en azından büyüğün olarak saygı göster.”

“Hayır!”dedi sesini yükselterek küçük çocuk. “İstemiyorum onu bu evde!” Berke son sözlerinden sonra, sandalyesini bahçeye doğru sürdü.

Odalarından içeriye girdiğinde, Sevgi’yi pencerenin önünde buldu. Yavaş adımlarla genç kadının yanına yaklaşırken, bir yandanda ona ne söyleyeceğinin hesabını yapıyordu.

“İyi misin?” diye sordu çekinerek.

“İyiyim.”

“Berke adına özür dilerim senden.”

“Buna hiç gerek yok. Sanırım bu tepkilere alışmam gerekiyor.”dedi burukca gülümserken.

“Sana zamanla alışacaktır.”

“Kendimisi kandırmayalım bence. Beni sevmemeye şartlandırmış kendisini. Onu bu kararından vazgeçirmek çok zor.”

“Annesini tanıma fırsatı hiç olmadı. Sibel öldüğünde, Berke daha 2 yaşındaydı.Büyüdüğünde ona sürekli annesini anlatmaya başladım. Bir süre sonraysa annesini kendi içinde yaşatmaya başladı. Her zaman yanımızda olduğuna inandırdı kendini. Şimdi senin varlığın, annesine ihanet ediliyor hissini veriyor ona. Ama düzelecek bu durum, sana söz veriyorum.”

O an ağlamaktan kızarmış gözlerini, Fırat’ın yüzüne çevirdi genç kadın.

“Hiç birşey için söz verme bana. Hayatta bizi nelerin beklediğini bilemeyiz. Ayrıca merakta etme, Berke benden ne kadar nefret ederse etsin, ben her zaman ona iyi bir anne, abla, ne istersen o olmaya çalışacağım. En azından bana bu kadarını borçluyum, öyle değil mi?”

-4. Bölüm-

Söylediklerinin son anda farkına vararak, gözlerini Fırat’tan aceleyle kaçırdı. Aynı zamanda hemen oradan ayrılmak istedi. Genç adamın yanından yürüyüp gitmek istediğinde ise, onun kolunu sıkıca tutmasıyla olduğu yerde durmak zorunda kalmıştı.

“Bitti mi?” diye sordu Fırat sakın bir sesle. Sevgi’den bir cevap gelmesini beklemeden de, sözlerine devam etti. “Bana hiçbirşey borçlu değilsin! Bunun için evlenmedim ben seninle, ben böyle biri değilim...”

“Biliyorum, özür dilerim.”

“Annenden bahsediyordun öyle değil mi?”

Sevgi’nin bir cevap vermemesi üzerine, sakinliğini korumaya çalışarak devam etti sözlerine.

“Bak Sevgi... Seninle bir anlaşma yaptık biz. Bana kalsa, sen istemedende, annenin tüm masraflarını karşıladım ben. Onun tedavisini üstlenmem, senin kendini bana karşı borçlu hissetmen için bir sebep kesinlikle olamaz! Bunu asla istemem zaten. Ama sen bunu bu şekilde algılamışsın! Ben kendime bir eş, oğlumda bir anne aradım. Ama görüyorum ki, sen sadece annenin hayatı için...”

Sevgi, Fırat’ın sözlerini bitirmesini beklemeyerek, sertçe kurtardı kolunu onun elinden. Genç adamın sözlerinin devamını duymaya dayanamazdı. Kendisi bile evlenme sebeplerini düşündükça, hala acı çekiyorken, bir de birinden bunu sesli bir şekilde duymaya gerçekten dayanamazdı.

“Herneyse.” dedi kırıldığını belli eden bir ses tonuyla... “İkimizde bu evlilik için geçerli sebepleri vardı. Bunları tekrar konuşmanın hiç bir anlamı yok. Ben özür diledim zaten söylediklerim için, lütfen sende uzatma bu konuyu. Alışmam biraz zamanımı alacak belki, ama mutlaka alacağım. Berke ile de aramı düzeltmek için elimden geleni yapacağım.”

Bir süre Sevgi’nin donuklaşmış gözlerinin içine baktı genç adam. Onun şu an acı çektiğini görebiliyordu. O da, onun acısına ortak olabilmek için herşeyini verebilirdi o an.

“Annenin tedavisi nasıl gidiyormuş?” diye sordu bir anda. Sevgi’yle birlikte kendisinde ağzından çıkanlara şaşırmıştı.

“İyiymiş... Yakında ameliyat olabilirmiş.”

“Sevindim.” Saatine baktığında, geç kaldığını gördü Fırat. “Şimdi benim gitmem gerekiyor. Akşam çok geç kalmamaya çalışırım.”

“Tamam.”

Başka ne söylenebilirdi ki? Her ikisi de, söyleyeceklerini söylemişti işte. Şimdi gitme zamanıydı. Ama nedense ayakları onu bir türlü dinlemiyordu. Sevgi’nin karşısında çakılı kalmıştı sanki. Gözlerini onun yüzünden çekmek için, kendisiyle büyük bir mücadele veriyordu kendi içerisinde.

“Gitmiyor musun?” diye sordu Sevgi bir süre sonra.

“Gidiyorum... Birşey olursa telefon numaram sende var.”

“Var, merak etme.”

Fırat yanından ayrılırken, arkasından bir süre bakakaldı genç kadın. Kendisine neler oluyordu böyle? Odadaki bu garip havada neyin nesiydi? Fırat sanki biraz önce içini görmeye çalışmıştı. Kendisinin yapamadığını Fırat nasıl yapabilirdi ki? Kendi içinde olanları, Sevgi bile bilmiyordu, o nasıl bilecekti?

Bütün gün şirketteyken bile Sevgi’nin bakışları aklından çıkmamıştı. Kendini işine verebildiği anlarda unutabiliyordu sadece, ama geri kalan anlarda, ‘Ne kadee unutmaya çalışırsan çalış, ben işte buradayım.’ dercesine, tekrar gözlerinin önünde belirveriyordu o güzel yüzü. Eve de bu yüzden her zamankinden erken bir saatte dönmeye karar vermişti.

Sevgi ise bütün gün odasından dışarı çıkmak istememişti. Pencereden dışarıya baktığı anlardaysa, Berke’nin tekerlekli sandalyesiyle bahçeyi gezmesini seyretti. Küçük çocuğu çözmek o kadar zordu ki... “Keşke mimar yerine, psikolog olsaydım.” diye geçirdi içinden. “Belki o zaman onu anlayabilirdim.” Derin bir nefes alıp verdikten sonra, telefonunu aldı eline. Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı. Ve ona bu konuda yardımcı dokunacak tek insanı aradı.

“Ooo Sevgi Hanım, sonunda aklınıza gelebildim demek.”

Sevgi, Merve'nin iğneleyici laflarını duymamazlıktan geldi. Arkadaşı haklıydı... Onu arayacağı söz vermesine rağmen, şimdiye kadar hiç gerçekleşmemiştir böyle birşey. Dudaklarını ısırarak, "Nasılsın güzelim?" diye sordu.

"Sen söyle... Sence nasıl olabilirim?"

"Bana kızgın ve beni gördüğün ilk anda, boğabilecek bir haldesin."

"Bingo! Doğru tahmin." dedi Merve gülümseyerek.

"Biliyorum, seni aramadığım için bana çok öfkelisin..."

"Öfke sana karşı hissettiklerimin yanında çok hafif kalıyor mimar hanım!"

"Ne desen haklısın. Ama buraya geldiğim günden beri, o kadar şey oldu ki..."

"Ne oldu? O adam sana kötü birşey yapmadı değil mi?"

Merve'nin bu endişeli halleri, Sevgi neşelendirdi. Fırat'ı azılı bir katil, bir sapık gibi görmeye hala devam ediyordu demek ki arkadaşı.

"O adam dediğin, artık benim kocam Merve! Ve hayır, korkmana gerek yok, o bana hiçbirşey yapmadı."

'Hem de hiçbirşey...' diye aklından geçirmeyi de ihmal etmedi.

"Bu gerçeği söylemek zorunda mıydın sanki? Neyse, hayırlı uğurlu olsun... Beni düğününe çağırmadın ama umarım bir yastıkta kocarsınız."

Merve'nin tüm ısrarlarına rağmen, onun kendisiyle birlikte gelmesini istememiştir Sevgi. Bunun nedenini o zamanları bilmemesine rağmen, şimdi sebebini bulmuştu. Önce kendisi görmeliydi bundan sonra yaşamak zorunda olacağı ortamı. Fırat'ın kötü biri çıkmasından korkmuştu belki de en çok. Arkadaşının kendisi için endişelenmesini istemediğinden, onun yanında gelmesini istememiştir. Ayrıca kendisi için pek bir anlam ifade etmeyen nikah yüzünden, müvekkillerini bırakıpta yanında gelmesine gerek yoktu.

"Kırgınsın bana. Ben de düşününce, sana çok hak veriyordum Merve, ama ne olur beni anlamaya çalış. Hem belki nikahıma gelememiş olsan da, ziyaretime gelebilirsin."

“Hiç öyle bir niyetim yok.”

Ne kadar aksini iddia ederse etsin, Merve’nin, yanına gelebilmek için can attığını biliyordu Sevgi.

“Bir süreliğine ateşkes ilan edemez miyiz?”

“Düşünmek için zamanım var mı?”

"Merve!"

Merve kendine daha fazla engel olamayarak, kahkahalarla gülmeye başladı. Sevgi’ye sonunda rahat bir nefes alabildi.

“Sana neden uzun süre kızgın kalamıyorum sanki?” diye sordu Merve iç çekerek.

“Çünkü beni seviyorsun ve bana çok değer veriyorsun.”

“Bakıyorumda evlilik sana yaramış... Maşallah kendini beğenmiş hallerin hala devam ediyor.”

“Sen şimdi beni bırakta, annemi gördün mü?”

“Gördüm, dün yanındaydım... Sana seni çok sevdiğini söylememi istedi benden ve evlenirken senin yanında olamadığı içinde çok üzgün olduğunu...”

Gözlerine hücum eden göz yaşlarına direnmeye çalıştı bir süre, ama başarılı olamadı.

“Benim de onu çokook sevdiğimi söyle ona, yakında yanına geleceğim. Ve ona çok iyi bak Merve, aklım orada kaldı benim.”

“Merak etme güzelim, ben elimden geleni yapıyorum onun için. Peki ya sen? Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Fırat nasıl? Sana nasıl davranıyor?”

Fırat'ı düşündü o an. Kendisine nasıl davranıyordu? Çok iyi, şefkatli... Onu düşünürken gülümsediğinin bile farkına anca aynadaki aksini gördüğünde fark edebilmişti. Kendini toparlayarak, "O iyi biri, merak etme sen beni..." dedi.

Merve'yle olan telefon görüşmesi bittikten sonra bile, aklı Fırat ile meşguldü. Ondan etkilenmeye başladığı aşıkardı. Ama neye yarardı ki bu? Herkes kendi çıkarları için girişmişti bu evliliğe ve bu gerçek diğer herşeyi önemsiz kılıyordu kendi gözünde.

Fırat eve geldiğinde Berke'yi odasında kitap okurken buldu. Onun yanına yavaşca yaklaşırken, Berke de elindeki kitabı bırakarak, babasına baktı.

"Ne yapıyorsun oğlum?"

"Kitap..." diyerek göz ucuyla yatağın üzerindeki kitabı işaret etti.

"Bugün ne yaptınız?"

"Ben bahçede dolaştım biraz."

"Peki ya Sevgi ablan?"

Sevgi'nin adının anılmasıyla, Berke'nin yüzündeki mutlu ifade de silinivermişti anda.

"Odasından dışarı çıkmadı. Benimle ilgilenmesi için getirdin onu bu eve, ama o bunu umursamıyor bile."

Fırat duyduklarından sonra, yataktan kalkarak kendi odalarına doğru ilerlemeye başladı. Sevgi'nin neden bütün gün odasından dışarı çıkmadığını anlayamamıştı. Odaya girdiğinde kimseydi göremedi. Bir süre bekledikten sonra, banyodan gelen su sesini işitti. Sevgi banyoda olmalıydı. O dışarı çıkana kadar, yatağa biraz uzanmakta bir sakınca görmedi. Yatağına yattığında ise, tüm bir haftanın yorgunluğu bir anda ağır gelmişti ve göz kapakları yavaşca kapanmaya başladı.

Sevgi üzerinde bornozuyla banyodan çıktığında, gördükleriyle bir süre kapının önünde şaşkınlıkla kalakaldı. Fırat gelmişti ve yatağa yatmış, uyuyordu. Sessiz olmaya çalışarak, çekmecedен giyeceklerini aldı. Banyoda üzerini giyindikten

sonra, odaya geri döndü. Fırat ise hala derin bir uykunun kollarındaydı. Kendine hakim olamayarak, yatağa biraz daha yaklaştı. Genç adamı ilk kez uyurken seyrediyordu. İçi sıcacık olmuştu bu görüntü karşısında. Kalbinin normalden daha hızlı atmasına da şaşırılmıştı. “Neler oluyor sana böyle?” dedi kendi kendine. Bir süre sonra dayanamayarak, elini onun yakışıklı yüzüne götürdü. Önce korkarak gezdirdi parmaklarını genç adamın yüzünde. Bir tüy kadar hafifti dokunuşları. Elini bu sefer saçlarına götürdüğünde, Fırat’ın bir anda gözlerini açmasıyla, ne yapacağını şaşırdı. Elini geri çekmek için bir hamle yapsada, Fırat’ın eli bileğini hızla kavrayıvermişti.

-5. Bölüm-

Sevgi ne yapacağını bilemez durumdaydı. Yaptığından utanmasının yanına, bir de heyecan içerisinde hızla atan kalp atışları da eklenmişti işin içine. Elini Fırat’ın elinden kurtarmak için bir hamle yaptı, ama ne yazık ki genç adam bileğini daha sıkı kavrayarak, Sevgi’nin geri çekilmesine izin vermedi. Sevgi sakinliğini korumaya çalıştı, ama bu pekte mümkün değildi. Fırat ise hiç birşekilde duygularını yüz ifadesine yansıtmıyordu. Onun aklından geçirdiklerini tahmin etmeye çalışması faydasızdı.

Kısa bir süre sonra genç adamın elini ensesinde hissettiğinde, elinde olmadan göz kapakları kendiliğinden kapanıvermişti. O an Fırat’a doğru çekildiğini hissetti. Genç adam karısının yüzünü, kendi yüzüne doğru yaklaştırdı. Sevgi’nin saçları hala ıslaktı ve bu durum garip bir şekilde Fırat’ı yapmak istediği o şey konusunda daha da teşvik ediyordu. Daha önce aklından bile geçirmemişti oysaki böyle birşeyi, ama dayanma sınırlarının sonundaydı artık. Dudaklarını genç kadının dudaklarına yavaşça dokundurdu önce. Sevgi’nin ne hissettiğini anlamak istercesine, yavaşça öpmeye başladı. Karısının kendisini geri çekmediğini gördüğünde, daha da derinleştirdi öpücüğünü. Sevgi ise resmen tutulup kalmıştı. Ne kendini geri çekebiliyor, ne de Fırat’a bir karşılık verebiliyordu. Kalbi ise bir kuş misali, kanat çırpıp duruyordu sanki. Hayatında hiç böyle tatlı bir şekilde öpüldüğünü hatırlamıyordu. Gerçi daha önce kimseyle öpüşmemişti. Bu tamamen bir ilkti Sevgi için. Ve bu ilk öpücüğü çok hoşuna gitmişti. Fırat’a karşılık vermek için, dudaklarını aralamaktan kendini alamamıştı. İşte o anda, kendini sırt üstü yatakta yatarken buluverdi. Fırat elini Sevgi’nin saçlarının arasına daldırdı ve ağırlığını tümüyle genç kadının üstüne verdi bir anda. Masum bir şekilde başlayan öpücük, hiç düşünemeyecekleri bir noktaya getirmişti şimdi onları. Sevgi’nin mantığı itiraz etmesi gerektiğini söylese de, kalbi bu öpücüğün devamını arzuluyordu. Bu yüzden sustu genç kadın. Sadece Fırat’ın öpücüklerine bıraktı kendisini. Fırat

ise tam elini genç kadının üstündeki gömleğin düğmelerine götürmüştü ki, vurulan kapıyla gerçek dünyaya hızla adım attı her ikisinde. Birden elektiğe çarpılmışcasına, birbirlerinden ayrıldılar. Sevgi utancından Fırat'ın yüzüne bakamazken, Fırat ise derin soluklar alıp vermekle meşguldü. Kapı tekrar vuruldu o anda. Fırat, "Efendim?" dedi. Ses tonundan bu duruma ne kadar sinirlendiği anlaşılıyordu.

"Fırat Bey'im, akşam yemeği hazır, onu haber vermeye geldim." diyordu Sultan Hanım.

"Tamam Sultan abla. Geliyoruz birazdan."

Sultan Hanım gittikten sonra, oda da derin bir sessizlik hakim oldu. Sevgi yüzünü yere eğerek, hiç bir şekilde Fırat'tan tarafa bakmıyordu. Fırat ise bakışlarını Sevgi'nin üzerinden bir saniye bile olsun ayırmıyordu. Sonunda kendini ilk toparlayan Sevgi oldu. Yataktan kalkarak, "Yemeğe inmeden nce, ben bir elimi yüzümü yıkayayım." dedi.

"Tamam."

Sevgi'nin banyoya girişini içi giderek izledi genç adam. Biraz önce herşey bir anda kontrolünden çıkmıştı. Sultan Hanım gelmeseydi, belki de... Garip bir şekilde gülümsetti onu bu düşünce. Sevgi'nin gerçekten karısı olmasına çok az kalmıştı, eğer Sultan Hanım gelmemiş olsaydı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra, kendisi de kalktı yataktan ve üzerine çeki düzen verdi. Gözü yatağa kaydıındaysa, gece olabilecekleri merak ediyordu şimdiden. Sevgi bir adım atmış, öpüşlerine karşılık vermişti belki ama, aynı şeyin gece de yaşanacağı konusunda kim garanti verebilirdi ki? Hem genç kadın istemezse, Fırat onu hiç birşekilde zorlamayacaktı. Herşey olması gerektiği gibi, zamanı geldiğinde yaşanmalıydı. Fırat bunu yapabiliirdi. Sabretmek ne kadar zor da olsa, Sevgi istemedikce, ona bir daha elini bile sürmeyecekti.

Sevgi ile Fırat, akşam yemeğinde hiç bir şekilde birbirlerinin yüzlerine bakmıyorlardı. Bu durumu Berke de fark etmiş olacak ki, yüzündeki gülümsemesiyle, "Siz küs müsünüz?" diye sordu. Sevgi, Berke'nin sorusuyla kocasından tarafa kaçamak bir bakış fırlattı.

"Hayır oğlum, küs değiliz." diyerek kısa bir cevap verdi oğluna Fırat.

“Peki o zaman neden hiç konuşmuyorsunuz?”

“Sofrada konuşulmaz da ondan.”

“Daha önce yoktu ama bu kural?”

Berke’nin meraklı halleri gittikçe zorluyordu genç adamı. Onun bu kadar akıllı bir çocuk olması, çoğu zaman çok hoşuna gitse de, zaman zaman onun sadece susmasını istemeden duramıyordu. Sevgi’nin suskun halleri, onu yok sayması zaten canını yeterince sıkıyordu.

“Hadi yemeğini bitir Berke. Bugün öğlen hiç birşey yememişsin zaten, Sultan abladan aldım haberlerini.”

“Yalnız yemeği sevmiyorum baba. Hem Sevgi Hanım da hiç birşey yemedi, Sultan teyze onu sofraya çağırdı ama aşağı inmedi.”

Sevgi adının geçmesi üzerine,yüzünü hiç dokunmadığı tabağından kaldırarak, Berke’nin zafer kazanmışçasına parlayan gözlerinin içine çevirdi.

“Yorgundum Berke’cim. Yoksa yemek yememek hiç doğru birşey değil.”

Aslında Fırat, Sevgi’nin bugün neyi olduğunu öğrenebilmek için can atıyordu. Genç kadının bu durgunluğunun tek sebebi, az önce odada yaşananları olamazdı herhalde? Ya da buna tüm kalbiyle inanmak istiyordu. Sevgi’nin yaşadıklarından pişmanlık duyması, isteyeceği en son şey bile olamazdı.

Akşam büyük salonda oturmuş bir şekilde, çaylarını içerlerken bile sessizdiler. Berke ise televizyon izlerken, onların varlığını çoktan unutmuş gibiydi. Fırat bir şekilde söze girmesi gerektiğini hissediyor, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

“Günün nasıl geçti?”

Sevgi’nin bu sorusu hazırlıksız yakalamıştı genç adamı. Karısına gülümseyerek, “İyi sayılırdı. Sen ne yaptın? Bütün gün odada mıydın?”

İstediği şekilde konuya girebilmişti sonunda Fırat. Bunun verdiği rahatlıkla sırtını koltuğa iyice yasladı.

“Evet.”

“Birşey mi oldu Sevgi? Seni üzecek birşey mesela?”

Sevgi bakışlarını kaçırarak, çayından bir yudum aldı. Fırat’a içini dökmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Bu sayede huzur bulacağından emindi.

“Annem...” dedi. Gözleri yavaş yavaş dolmaya başlamıştı bile.

“Durumu mu kötüleşmiş?” diye endişeyle sordu Fırat.

“Hayır, iyiymiş... Zaten ameliyat için gereken hazırlıklar bitmek üzereymiş. Haftaya gerçekleşir herhalde. Sadece onu bu zor zamanında görememek, onun yanında olamamak çok üzüyor beni.”

Sevgi’nin bu sözleri, genç adamın içini sıızlatmıştı. Kendisi yüzünden, Sevgi annesinden ayrıydı. Oysa her ikisinin de birbirlerine ihtiyaçları vardı şu zor dönemde.

“İstersen hafta sonu annenin yanına gidebiliriz.” dedi.

Sevgi şaşkınlıkla baktı Fırat’a. “Gerçekten gider miyiz?” diye sordu ardından heyecan içerisinde. Fırat göz yaşlarının arasından bile gülen güzel yeşil gözlerle baktı. O an kararını verdi. Sevgi’yi mutlu edecekti. İkisi de mutlu olmaya muhtaçtı.

“Evet, Cuma gider, Pazar da döneriz.”

“Çok... çok teşekkür ederim Fırat.” dedi genç kadın mutlulukla.

Sevgi’nin ağzından kendi ismini duymak memnun etmişti Fırat’ı. Gülümseyerek, bakışlarını oğlunun üzerine çevirdi. Bu kısa İstanbul gezisi Berke’ye de iyi gelebilirdi. Sakatlığı yüzünden hiç bir yere çıkamıyordu Berke ve bu durum, her ne kadar belli etmese de, Berke’ye çok zor geliyordu. Oğlunun gün geçtikçe bu durumu kaldıramamaya başladığını kendi gözleriyle görüyor, ama elinden hiç birşey gelmiyordu. Doktorlar Berke’nin yürüebilmesi için bir ameliyat geçirmesi gerektiğini söylüyorlardı, ama bu ameliyatın riskleri oldukça fazlaydı. Berke ameliyattan sonra ömrünün sonuna kadar tekerlekli sandalyeye mahkum kalabilirdi, ve ileride yürüebilme gibi bir umudu kalmayacaktı. Şimdiyse böyle bir şansları olduğunu biliyorlardı. Ama yinede korkuyordu Fırat. Bu ameliyat için Berke’nin biraz daha büyümesini bekleyecekti. Herşey oğlunun

istediği gibi olmalıydı. Onun gözlerinde kendisini suçlayan bakışlar görmeye kesinlikle dayanamazdı.

Banyoda düşündüğündende uzun bir süre kaldı Sevgi. Dün gece giydiği geceliği yine giymişti. En kısa zamanda çarşıya inip, kendisine daha kapalı birşeyler almalıydı, özellikle de bugün olanlardan sonra buna mecburdu. Fırat’la yaşadıkları aklına geldikçe, yüzüne ateş basıyordu sanki. Bu gece nasıl uslu uslu uyuyacaklardı hiç bilmiyordu genç kadın. Peki ya Fırat? Bugün olanlardan sonra, Sevgi’nin artık yaşanacaklara hazır olduğunu düşünmeye başladıysa, ne olacaktı? Ona hayır demeye gücü var mıydı? Sevgi’yi korkutanda buydu işte. Fırat kendisini tekrar öpse, ona hayır diyemeyeceğini biliyordu. “Ama neden?” diye sordu aynadaki aksine. O adamı tanımıyordu, bir yabancıydı o kendisi için. Neden? Onu sevmeye mi başlamıştı? Yoksa sadece basit bir etkilenme miydi aralarındaki? “Evet, sadece etkileniyorum ondan. O çok yakışıklı bir adam, ateşle barut misali...” diye düşünürken, düşündüklerine gülümsemeden edemedi. Gittikçe huyları mı değişiyordu ne? Nelerde düşünüyordu böyle! Derin bir nefes alıp verdi, ardından tüm cesaretini toplayarak banyodan dışarı çıktı. Odaya girdiğinde, Fırat’ı yatağa uzanmış bir şekilde, kitap okurken buldu.

“Allah’ım, yardım et bana.” diye içinden dualar ederek, yaklaştı yatağın yanına ve Fırat’ın bulunduğu yere hiç bakmamaya özen göstererek çıkardı üzerindeki sabahlığı ve kendini hemen örtünün altına attı. Fırat’ı ise sadece gülümsetti bu durum. “İyi geceler.”

Sevgi gözlerini sımsıkı yumarak, “İyi geceler.” dedi.

Fırat elindeki kitabı komidinin üzerine bıraktıktan sonra, ışığı söndürdü ve Sevgi’ye sokularak, kolunu onun beline doladı. Sevgi, Fırat’ın bu hareketiyle ne yapacağını şaşırılmıştı... Fırat’ın daha da ileriye gideceğini düşünürken, onun kendisini boynundan öpüp, “Sen nasıl olsa gece bir şekilde bana sarılırsın, bu işi başından halletmek istedim.” diyerek gözlerini kapatması, genç kadını çok daha fazla şaşırtmıştı. Bu duruma elinde olmadan gülümsedi ve belkide uzun zamandır ilk kez huzurlu bir uykunun kollarının arasına bıraktı bedenini.

-6. Bölüm-

Hafta sonunu iple çekmişti Sevgi. Annesini görebilecek olması, hem heyecanlanmasına sebep oluyor, hem de gün içerisinde yüzündeki tatlı bir gülümsemeyle evde dolanmasını sağlıyordu. Fırat'ında gözünden kaçmamıştı bu durum. Sevgi artık her konuda daha anlayışlıydı, ayrıca ilk geldiği günlerde olduğu gibi çekingen de değildi. Berke ile sürekli iletişim kurmaya çalışıyordu, ama Berke her seferinde kapalı bir kutu gibi kalmaya devam ediyordu. Sevgi ise inatla pes etmiyordu. Bir gün onun aralarına koyduğu tüm engelleri bir bir yıkmayı başaracaktı. Ona bir anne olmayı başaramasa da, iyi bir abla olacaktı mutlaka.

Hafta sonunu İstanbulda geçirmek için valizleri hazırlaması gerekiyordu genç kadının. Kendi eşyalarını hazır ettikten sonra, sıra Fırat'ın kilere gelmişti. Kısa bir an kararsız kaldı. Kocasını hakkında neredeyse hiç birşey bilmiyordu. Ne koymalıydı onun valizine? Dolabın içinden bir iki pantolon ve gömlek çıkardı. Renklerine karar vermek ise hiçte zor olmamıştı. Genç adama en çok yakışacağını düşündüğü renkleri seçti. Fırat'ın da valizi hazır olduktan sonra, sıra Berke'ye gelmişti. Onun eşyalarına elini sürdüğü an, Berke'nin çok sinirleneceğini biliyordu Sevgi, ama yine de denemekten kimseye bir zarar gelmezdi.

Kendi odasından çıkarak, aşağıya, Berke'nin odasına indi. Kapıyı tam tıklatacakken, içeriden gelen seslerle dikkat kesildi.

“Hani futbol maçına gidecektik hafta sonu?”

“Haftaya gideriz oğlum.”

“Niye onun dediğini yapmak zorundasın ki? Hayatımıza girerek herşeyi değiştirdi işte.”

Her ne kadar Berke'nin sözlerini ciddiye almayacağını söylesede kendi kendine, yinede bu sözler yaralamıştı Sevgi'yi. Berke kendisini sadece bir engel olarak görüyordu demek ki. Fırat ise oğlunun Sevgi hakkında düşüncelerini değiştirmek için elinden geleni fazlasıyla yapıyordu.

“Annesi rahatsız. Hasta bir annenin, kızını görmesine engel olmak istemezsin, öyle değil mi oğlum?”

Berke suçlu çocuklarını başını önüne eğdi. ‘Anne’ ve ‘hastalık’ gelimleri yan yana geldiğinde, tüm hırçınlığı bir anda kayboluyordu.

“Tamam, gidelim. Ama abuk geri dönelim.”

Sevgi artık içeri girmesi gerektiğini düşünerek, kapıyı tıklattı. Berke ile Fırat aynı anda kapıdan tarafa çevirmişlerdi bakışlarını. Sevgi rkek adımlarla içeriye girdi ve her ikisine de gülümsedi.

“Eşyalarını birlikte antana yerleştirelim mi Berke’cim?” diye sordu. Berke ise bakışlarını Sevgi’den çekerek, babasına doğru döndü.

“Seninle birlikte hazırlayalım baba!”

“Sevgi ablan yardım etmek istiyormuş ama sana?”

“Seninle hazırlayalım baba. O bilmez hem eşyalarımın yerini.” diyerek Sevgi’ye ters bir bakış fırlattı.

Sevgi hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak gülümsedi. “Madem yle istiyorsun... Ben Sultan Hanım’ın yanındayım.” diyerek çıktı odadan.

Bu ocukla anlaşmayı bir türlü beceremiyordu. Ne zararını görmüştü ki, Sevgi’yi evlerinde istemiyordu? Ne yapmıştı Sevgi ona? Bu düşüncelerle mutfaktan içeri girdi. Sultan Hanım yol için bir kaç şey hazırlıyordu.

“Kolay gelsin.”

“Sağ olun Hanım’ım.”

“Bu kadar çok şeye gerek yoktu.”

“Olmaz olur mu hiç? Hem Berke çok çabuk acıkr.”

“Sen daha iyi bilirsin tabi.” dedi hüzünlü bir sesle.

Berke ve Fırat hakkında bilmediği daha bir çok şey vardı hiç şüphesiz. O geceden sonra, Fırat’ı daha da yakından tanımaya çalışmışsa da, yinede tam anlamıyla onu czmeyi başaramamıştı. Aynı şekilde kendi duygularını da czemiyordu. Her gece onun baş koyduğu yastığa baş koymaya ve aynı şekilde her yeni güne onunla birlikte merhaba demeye alışmıştı. Gerçekten çok garip duygular içerisindeydi. Ne düşünmesi veya nasıl davranması gerektiğini czemiyor, bu da zaman zaman korkmasına sebep oluyordu. Hayatında belki de ilk kez, kendi hislerinden korkuyordu.

Yol boyunca Fırat farklı konular açıp durmuştu, ama Berke ve Sevgi'den kısa ve net yanıtlar dışında, hiç bir cevap alamamıştı. İstanbul'a girdiklerini gösteren tabeladan sonra, Sevgi'nin uzun süredir asık olan yüzü, birden gülmeye başlamıştı.

Hastahaneye gitmeden önce bir otele yerleştiler. Evlenmeden önce, annesiyle birlikte, Merve'yle yaşıyorlardı ve daha henüz Merve ve Fırat'ı birbirleriyle tanıştırmamışken, arkadaşının evine gidip, kalmayı doğru bulmamıştı Sevgi. Ayrıca bunun Fırat'ı da rahatsız edeceğine emindi. O yüzden otele yerleşme fikrine hemen onay vermişti.

Kalacakları otel oldukça büyüktü. Sevgi ve Fırat'ın yatacakları odanın hemen yanında Berke'nin odası bulunuyordu, bu da her açıdan çok iyidi.

"Bence sen tek başına gitsen daha iyi olur."

Fırat'ın sesiyle, bakışlarını onun yüzüne çevirdi genç kadın.

"İyi ama neden?"

"Annenle tanışmayı ben de istiyorum, ama Berke'nin durumunu biliyorsun, onunla zor olur."

"Berke'ye soralım, belki o gelmek ister."

"Berke hastahane ortamlarından hep nefret etmiştir. Hem bugün yalnız gitmen daha doğru. Annenle konuşacaklarınız vardır. Yarıda birlikte gideriz."

Sevgi, Fırat'ın üstüne gitmek istemedi. Gelmek istemiyorsa, onu zorlamayacaktı.

"Peki, ben yarım saate kadar çıkarım."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Öncesinde Merve'ye uğrayacağım zaten."

Merve, Sevgi'yi karşısındaki bulduğu o ilk saniyede, hemen boynuna atlayıvermişti. Bugün onu görmeyi hiç beklememişti.

“Ne zaman geldin sen?”

“Yavaş Merve ya, boğulacağım sayende. Bugün geldik.” dedi gülerek Sevgi.

“Geldik?” diyerek geri çekilde ve şaşkınca Sevgi'yi süzmeye başladı genç kadın. “Fırat ve oğluyla.”

“Onlarda mı buradalar?” diyerek Sevgi'nin arkasına doğru baktı.

“Hayır, onlar otelde.”

“Anladım. Neyse ya, hadi gel, bir yerlere gidip, sohbet edelim seninle.”

“Bunun içim maalesef zamanım yok canım. Annemi görüp, otele dönmem gerekiyor.”

Merve duyduklarından hiç hoşnut olmamıştı. Yüzünü asarak, “Bana ayıracak bir yarım saatinde mi yok? Yoksa kocan mı kızar?” diye sordu.

“Saçmalama, Fırat öyle biri değil.” dedi hemen kocasını savunarak.

“Nasıl biri olduğunu bilemem tabi ki, ne de olsa hala tanışmadım kendisiyle.”

“Tanıştıracağım canım, hem de yarın, tamam mı?”

“Sen öyle diyorsan, tamamdır.” dedi gülümseyerek Merve.

“Sen de benimle birlikte hastahaneye gelir misin?”

“Çok isterdim, ama bir saat sonra bir müvekkilimle randevum var.”

“Tamam o halde. Sonra görüşürüz, ben ararım seni.”

“Tamam... Ha Sevgi?”

Sevgi kapıdan çıkmak üzereyken, Merve'nin seslenmesiyle tekrar arkadaşına doğru döndü.

“Efendim?”

“Mutlu musun?”

Mutlu muydu? Sevgi bu soruya verebileceği doğru bir cevap bulamadı. Mutsuz olmadığını biliyordu, ama gerçek anlamda mutlu muydu? Hayattan bekledikleri gerçekleşmiş miydi?

“Sanırım... Sanırım mutluyum.”dedi gülümseyerek.

Annesi Zeynep Hanım’ın yattığı odaya girdiğinde, bacaklarının bedenini taşımadığını hissederek, duvara tutundu. Zeynep Hanım’ın gözleri kapalıydı, büyük ihtimalle derin bir uykunun kollarındaydı. Sevgi sessiz olmaya çalışarak, annesinin yanı başına geçip oturdu. Herzamankinden daha bir solgundu sanki yüzü. Annesinin elini içi titreyerek aldı avcunun içine, o anda da Zeynep Hanım gözlerini açmıştı.

“Sevgi...”dedi bitkin sesiyle yaşlı kadın.

“Benim anne.”

“Ne zaman geldin kızım?”

“Bugün... Sen kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiym kızım. Sen beni boşver de, sen nasılsın asıl? Evlendiğin adam nasıl biri, onu anlat.”

Sevgi bakışlarını annesinden kaçırarak, “İyi biri... Yarın o da gelecek benimle birlikte, tanışacaksınız.”diye cevap verdi.

“Ne yalan söyleyeyim, evlenmeni hiç istemedim. Tanımadığın bir adamla, böyle aniden...”

“Benim bir şikayetim yok anne. Birbirimizi tanımak için biraz daha zamana ihtiyacımız var ama şimdi bile çok iyi anlaşıyoruz.”

“Gözlerindeki ışığı görmesem, yalan söylüyorsun derdim. Ama gerçekten alışmışsın sen ona.”

‘Alışmaktan çok daha fazlası var’ dedi kalbi, ama bunu kendine saklaması en doğru olanıydı o an için.

Annesinin yanında, o yorgunluktan gözlerini kapayana kadar kalmıştı Sevgi. Otele geri döndüğündeyse, Berke’yi televizyon karşısında buldu, ama Fırat ortalıkta yoktu.

“Merhaba.”

“Berke bir cevap vermek yerine, elindeki kumandayla kanalı değiştirdi.

“Babam yok mu canım?” diyerek şansını tekrar denedi Sevgi.

“Yok.”

“Nerede olduğunu biliyor musun peki?”

“İşi varmış.”

Fırat’ın İstanbulda ne gibi işleri olduğunu gerçektende merak etmişti, ama daha fazla bu konunun üzerinde durmayarak, banyoya doğru yöneltti adımlarını. Nasıl olsa Fırat’tan öğrenecekti nerede olduğunu.

-7. Bölüm-

Kahvesini yudumlarken, dikkatli bakışlarını bir an olsun karşısındaki kadının üzerinden çekemiyordu Fırat. Kısa kumral saçları, güzel yüzünü daha çok ortaya çıkarmış, yeşil gözlerini ise iyice belirginleştirmişti. Kaç sene olmuştu sahi onu görmeyeli? Ne zaman geçip giden yılları saymayı bırakmıştı peki?

“Beni aramana çok sevindim.” dedi genç kadın bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine çevirerek.

Evet, sonunda tüm korkularını yenmeyi başarıp, onu aramıştı Fırat. Sevgi, annesinin ziyaretine gittikten sonra, daha fazla kendisine hakim olamamış, onun numarasını tuşlayarak, kendisiyle buluşmak istediğini söylemişti. En son 8 sene önce görmüştü genç kadını. Aradaysa, ortak tanıdıklarından tüm haberlerini almıştı, yine de bir türlü onu arama cesaretini gösterememişti. Şimdi İstanbul’a kadar gelmişken, onu görmeden gidemezdi.

“Nasılsın?”

Çok basit bir soru gibi görünüyordu aslında. Oysa Neslihan bu sorunun altında yatan gerçek anlamı hemen kavramıştı. Gülümseyerek elini Fırat'ın elinin üzerine koydu.

“İyiym, mutluyum...Sadece seni çok özledim ağabey.”

Seneler sonra kardeşinin ağzından “Ağabey” sözcüğünü duymak ne garipti. O da özlemişti Nesli'sini. Geçmişte olanları kimse değiştiremezdi belki ama bundan sonra olacaklarda, bir söz sahibi olabilirlerdi.

“Ben de özledim seni. Sinan nasıl? Peki ya oğlun?”

Neslihan 8 senedir Sinan adında bir doktorla evliydi, 5 yaşında da bir oğulları vardı.

“İyiler... Sinan’a seninle buluşacağımı söylediğimde, benim adıma çok sevindi. Kaan da dayısını bir an önce tanımayı çok istiyor.”

“Ben de onu tanımayı çok isterim.”dedi Fırat gülümseyen yüzüyle.

“Senin de bir oğlun varmış.”

“Evet, ismi Berke. 7 yaşında.”

“Olanları Fuat ağabeyden öğrendim.”dedi Neslihan iç çekerek.

Fırat'ın meraklı bakışlarını gördüğünde, bu konuya bir açıklık getirme gereksinimi duydu Neslihan.

“Sinan ile aynı hastahane de çalışıyorlar, biz ailecekte görüşüyoruz ara sıra.”

Fuat, Fırat'ın çocukluk arkadaşıydı. Liseye kadar hiç birbirlerinden ayrılmamışlardı, ta ki Fuat İstanbulda, Fırat ise Ankarada üniversite eğitimlerine başlayana kadar. Ondan sonrasındaysa çok nadiren görüşür olmuşlardı. Sibel'in cenazesinde de, dostluğunu Fırat'tan hiç eskik etmemişti Fuat.

“Zordu bizim için. 2 yaşında bir çocukla bir başıma kalakalmıştım, Sultan Abla olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyordum.”

Neslihan bakışlarının ağabeyinin yüzünde parmağında gezdirdi.

“Alyansını bunca senede hiç çıkarmadın mı yok?” diye sordu.

Fırat yüzüğüne bakarak, gülümsedi. Sibel’e ait olan yüzüğü çıkaralı yıllar olmuştu. Şimdi taktığı, sadece Sevgi’ye aitti.

“Ben... Yeniden evlendim.”

Neslihan’ın yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı duyduklarından sonra.

“Ne zaman ve kiminle?”

“1 hafta olmadı daha. Adı Sevgi, İstanbulda olmamın en önemli sebebi o diyebiliriz.

Annesi hastahanede kanser tedavisi görüyor.”

“Çok üzüldüm... Bak ne diyeceğim, seni tekrar bulmuşken, kaybetmek istemiyorum ağabey. Yarın akşam bize yemeğe gelsenize. Sinanda çok sevinir.”

Fırat, Sinan’ı seneler önce tanımıştı aslında. Neslihan’ın sınıf arkadaşıydı o zamanlar. Zamanla birbirlerini sevip, evlenmişlerdi, ama bu hiçte kolay olmamıştı.

“Tamam, Sevgi’yle konuşayım önce, geliriz.”

Sevgi artık iyice merak etmeye başlamıştı Fırat’ı. Telefonunu arıyor, ama bir türlü ona ulaşamıyordu. Saate baktığındaysa, epey geç olduğunu fark etti.

“Karnın acıktı mı? Ne yemek istersin Berke’cim?” diyerek Berke’ye vermeye çalıştı dikkatini.

Berke’den bir cevap gelmesini bekledi uzun sayılabilecek bir süre, sonunda bu sessizliğe daha fazla dayanamayarak, küçük çocuğun yanına geçip oturdu. “Sana bir soru sordum. Bize bir soru sorulduğu zaman, cevap vermemiz gerekir.” “Babamı bekliyorum ben.” dedi Berke soğuk bir sesle.

“Babanın ne zaman geleceğini bilmiyoruz ama. O gelene kadar aç mı oturacaksın?”

“Yemek istemiyorum.”

“Ama ben şimdi bize yiyecek birşeyler söylüyorum, sen yemek istemesende!” diyerek oturduğu yerden ayağa kalktı, o sıradada Fırat odadan içeri girdi.

“Bak babanda geldi zaten!”

Fırat’a çok kızgındı. Belki de saçmaydı bu ama yinede kendine engel olamıyordu işte! Fırat’ın dışarıya çıkmış olması değildi aslında sorun. Kendisine nereye gideceğini söylemeyi bile gerek duymamış olmasıydı. Daha fazla orada dikilemeyeceğini anladığında, Fırat’ın yanından geçerek, yatak odasının bulunduğu bölüme girdi. Fırat ise şaşkınlıkla Sevgi’nin arkasından bakakalmıştı. Berke’nin seslenmesiyle, tekrar kendisine gelebilmişti ancak.

“Baba ben acıktım. Yemek yiyecek miyiz?”

Odalarına otelin restoranından yiyecek birşeyler söylediler. Oldukca sessiz geçen bir yemek olmuştu herkes için. Fırat, Sevgi’nin yüzüne baktığı her an, yolunda gitmeyen birşeylerin olduğuna iyice emin oluyordu. Berke’nin yanındada soramıyordu birşey. Belki de genç kadının bu hali, annesinin durumuyla ilgiliydi. Baş başalarken bu konuyu gündeme getirmesi daha doğru olurdu.

Berke’yi yatırdıktan sonra, yatak odasına girdi. Sevgi üzerini değiştirmiş, yatağın ucunda oturuyordu. Uzun siyah saçları, geceliğin açıkta bıraktığı sırtını tümüyle kapatmıştı. Ellerini birbirine kenetlemiş bir şekilde düşüncelere dalmıştı. Fırat sessizce yanına giderek, oturdu. Sevgi, Fırat’ın yanına oturduğunu hissetmişti, ama yinede başını ondan tarafa çevirmek istemiyordu. Bu durumu genç adam da fark etmişti, elini Sevgi’nin çenesine götürerek, kendisine bakmaya zorladı.

“Bir sorun mu var Sevgi? Annen ile mi ilgili?”

“Hayır, bir sorun yok.”diyerek başını onun elinden kurtarmaya çalıştı, ama bunda pek başarılı olamadı.

“Var birşey! Anlattı ben de bileyim, belki sana yardımcı olabilirim.”

“Otele döndüğümde, sen yoktun!”

Bunu öyle bir tonda söylemişti ki, Fırat elini yavaşca genç kadının yüzünden çekivermişti. Neydi bu hissettiği? Şaşkınlık mı? Yoksa Sevgi’nin kendisini merak etmesinin vermiş olduğu mutluluk mu? Gülümsemesine hakim olamayarak, başını biraz daha yana doğru eğdi. Sevgi’nin yüzündeki ifadelerin hepsini görmek istiyordu. Onu çözmek için bir şans doğmuştu şimdi Fırat’a.

“Beni merak mı ettin?”

“Hayır elbette!”dedi hızla. “Ama bir işin olduğunu bana haber verebilirdin öyle değil mi? Benimle birlikte hastahaneye bile gelmezken, Berke de yalnız kalacakken, seni dışarı çıkartan sebep nedir merak ediyorum doğrusu?”

Fırat istese, Sevgi’ye kardeşiyle buluştuğunu hemen söyleyebilirdi. Ama yapmadı, daha doğrusu Sevgi’nin hislerini anlayabilmek adına, bu açıklamayı biraz geciktirme gereği duydu.

“Neslihan isminde bir bayanla buluştum.”

Bu sözler genç kadını sarsmayı, üzmeyi ve tüm kıskançlık damalarının bir bir harekete geçirmeyi başardı. ‘Kocam’ dediği adam, hiç utanmadan başka bir kadınla buluşmaya gittiğini açıklıyordu kendisine. ‘Ne kadar da yüzüstü biriymiş, ben de bir an için ona

a...’düşüncesinin devamını getiremedi. O kelimeyi söylemek, bir çok sorumluluğun altına girmesi ve bu sebeple de acı çekmesi demekti. Bu yüzden o sözlerin devamını yuttu. Eğer Fırat’ın da, karısını aldatan diğer erkeklerden bir farkı yoksa, onu ne severdi, ne de aşık olurdu. Sadece nefret edebilirdi ondan! Farkında olmadan ellerini yumruk haline getirmişti ve göz pınarlarına dolan yaşları güçlkle engelledi.

“Yaaa... Demek öyle?”

Fırat Sevgi’nin haline ister istemez üzüldü. Oysa sevinmesi gerekmez miydi? Sevgi’nin kendisine karşı boş olmadığını anlamasına yardımcı olmamış mıydı

bu yarım yamalak açıklaması? Ama onun acı çekmesi bile, yeni farkına vardığı güzel gerçekleri bile unutturmaya yetmişti. Daha fazla dayanamayarak, Sevgi'nin yumruk yaptığı ellerini aldı avuçlarının içine.

“Neslihan benim kardeşim. 8 senedir görmediğim kız kardeşim.”

Bu sefer hissettiği duygu şaşkınlıktı genç kadının. Ve bu nedenle tutmakta güçlük çektiği göz yaşlarından inatçı bir tanesi, yanağından yavaşca süzüldü. Fırat parmağıyla o akan damlanın izini takip etti. Sevgi ise olduğu yerde adeta taş kesilmişti. Fırat Sevgi'ye daha çok sokularak, onu güvenli kollarının arasına aldı. Genç kadın ise, bu davranışa kayıtsız kalamamıştı. Fırat'a sımsıkı sarıldı. Bu kısa zaman içerisinde, onun sıcaklığına nasıl da çabuk alışmıştı böyle? Hissettikleri gerçekten çok tuhaftı.

“Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum.”dedi Sevgi.

“Birbirimizin hakkında sanırım bir çok şeyi bilmiyoruz. Ama zamanla öğreniriz, acelemiz yok nasılsa.”

“Peki 8 sene boyunca niye hiç görüşmediniz?”

“Neslihan evlenip, çiftlikten ayrıldı. Bazı sorunlar yaşadık o dönem. Ama bunları sana daha sonra anlatsam olur mu? Olanları düşünmek hala daha kolay değil benim için.”

“Tamam, sen ne zaman kendini hazır hissedersen, o zaman anlatırsın.”

“Bizi yarın akşam yemeğe çağırdı. Gitmek ister misin?”

Sevgi Fırat'ın kucağından başını kaldırarak, onun yüzüne dikkatlice baktı. İlk kez Fırat'ın ailesinden biriyle tanışacaktı. Bu itiraf edemese bile, çok mutlu etmişti genç kadını.

“Çok isterim.”dedi.

Fırat biraz önce üzüntüden yaşlarla parlayan güzel yeşil gözlere baktı içi giderek. Parmaklarını Sevgi'nin yüzünün her bir karesinde gezdirdi. Genç kadın ise, duyduğu heyecanla gözlerini yavaşca yummuştu. Bu sayede Fırat'a bazı şeylerin onayını da vermiş oldu aslında farkında olmadan. Genç adam yavaşca karısının dudaklarına doğru eğildi ve ilk kez öptüğünden beri unutamadığı o tadı tekrar doyasıya tattı. Sevgi de acemiliğine aldırmadan, içinden gelen tüm arzuyla

karşılık verdi. Fırat artık dayanma sınırlarının sonuna geldiğini hissediyordu. Kollarının arasındaki kadını istiyordu, herşeyiyle, hem de bu gece. Kendinde bir türlü bu işe bir son verme cesaretini de bulamıyordu. Dudakları yavaşça genç kadının boynuna kaydı. Parmaklarıysa Sevgi'nin geceliğinin askılarında dolanıyordu. Askının birinin yavaşça indirdi parmaklarıyla ve dudaklarını genç kadının açıktan kalan omzuna yönlendirdi. Sevgi daha önce hiç tatmadığı duyguların güzelliğinde kaybetmişti kendisini adeta. Kendini ilk kez böylesine güçsüz hissediyordu. Eskiden olsa, daha bir haftadır tanıdığı bir adamla bu duruma gelmiş olmaktan korkabilirdi. Oysa şimdi kendisini tamamen onun ellerine bırakmıştı. İçinde var olduğunu bile bilmediği o arzuda, Fırat'a karşılık vermesi konusunda cesaretleniyordu Sevgi'yi. Fırat daha fazla dayanamayarak, Sevgi'yi yavaşça yatağa yatırdı. Onun üzerinde yerini aldığıdaysa, başını genç kadının boynundan kaldırarak, güzel yüzüne çevirdi. Biraz sonra olacaklar için izin istiyordu karısından. Sevgi'nin öpülmekten şişmiş dudaklarıysa, genç adamın sabrını daha çok zorluyordu üstelik. "Sevgi..."dedi güçlükle. Sevgi gözlerini açarak, baktı Fırat'ın yüzüne.

Fırat tekrar yavaşça eğildi genç kadının dudaklarına. O sırada kulaklarından içeriye doluşan sesle, birbirlerinden hızla ayrıldılar.

Berke 'Baba' diye sesleniyordu. Fırat 'of'layarak, Sevgi'nin üzerinden yana doğru kaydı. Yine herzamanki gibi, zamanlama harikaydı.

"Ben bir bakayım ne istiyormuş. Birazdan gelirim."

Fırat'ın bakışlarından ve sesinin tonundan bu gecenin daha yeni başladığını anlamıştı. Genç adam odadan çıktıktan sonra, gülümseyerek kendisini yatağa geri bıraktı. Mutluydu... Annesine söylerken emin değildi belki ama, artık biliyordu. Fırat'ın yanında gerçekten mutluydu. Gözlerinin o mutlulukla kapattı. Fırat'ın geç kalmayacağından son derece emindi o sıra.

Fırat ise oğlunu anlamayı bir türlü beceremiyordu. Kendisini su için çağırmıştı başta, ama sonra uym yok, bana masal anlat diye tutturmuştu. Oysa masal dinlemeyi 5 yaşından sonra bırakmıştı Berke. Berke'yi anlamak gerçekte çok güçlü. Sevgi'yi odada yalnız bırakmasının üzerinden tam yarım saat geçmişti. Odaya girdiğinde onu uyurken bulmuş olmasına da bu yüzden hiç şaşırmamıştı. Kötü kaderine isyan etmemek için kendiyile büyük bir mücadele veriyordu şimdi. Oysa bu gece için bambaşka planları vardı. Yavaşça Sevgi'nin yanına sokularak, onun bedeninin sıcaklığına sığındı. Kolunu genç kadının beline dolarken, başınıysa boynuna gömdü. Artık o da huzurlu bir uykuya geçebilirdi.

Sabah gözlerini açtığıında, Fırat'ın kucığına daha çok sokuldu. Her sabah böyle uyanmaya çok alışmıştı. Fırat ise Sevgi'nin kıpırdanmaları sonucu açmıştı gözlerini.

“Günaydın.” dedi hala uykulu bir sesle ve Sevgi'yi bedenine daha çok hapsetti.

“Günaydın. Saat kaç?”

Fırat komidinin üzerindeki saatini aldı eline ve “Dokuz” dedi.

“Kalksak iyi olacak, bugün hastahaneye erkenden gitmek istiyorum, nede olsam akşam yemeğe kardeşine davetliyiz.”

“Ben de geleceğim bugün seninle, annenle tanışmamızın zamanı geldi.”

Sevgi gülümseyerek içten bir öpücük kondurdu genç adamın yanağına. “Çok sevinirim, annem de seni tanımak istiyordu zaten.”

Fırat, Sevgi'nin aksine, hiçte masum olmayan yakıcı bir öpücük kondurdu dudaklarına.

“Bende onu tanımayı çok istiyorum.”

Hep birlikte otelde kahvaltılarını yaptıktan sonra, hastahanenin yolunu tuttular. Berke ise zorla götürüldüğü için, tüm yol boyunca surat asmıştı. Sevgi'nin annesi Zeynep

Hanım gözlerini açtığıında, kızını ve onun yanındaki genç adamı gülümseyerek karşıladı. Berke'yi fark ettiğindeyse, içinin acımasına engel olamadı. Küçük bir çocuğu tekerlekli sandalyede görmek çok ağırdı.

“Hoş geldiniz.”

Fırat gülümseyerek kayınvalidesinin yanbaşına kadar gitti ve saygısını belli edercesine, elini öptü.

“Hoş bulduk. Nasılsınız?”

“İyiym, sizi gördüm çok daha iyi oldum.”

Sevgi, Fırat’a minnettardı. Gülümseyerek, annesinin yanağına içten bir öpücük kondurdu. “Dünden daha iyisin sanki.”

“Senin etkin büyük bunda kızım. Kızımı bana getirdiğiniz için size çok teşekkür ederim.” dedi yaşlı kadın gözleri dolu dolu.

“Lütfen bana sadece Fırat deyin.”

“Madem kızım ile evlisiniz artık, Sen de benim oğlumsun bundan sonra, senin oğlunda torunum.” diyerek Berke’ye çevirdi bakışlarını. Berke’nin kendisine gülümsediğini gördüğünde, tekrar Fırat’a çevirdi bakışlarını Zeynep Hanım. “Bana anne dersin sevinirim oğlum.”

Zeynep Hanım’ın yanından ayrıldıktan sonra, öğle yemeğini Merve ile birlikte yemeği kararlaştırmışlardı. Annesi ve Fırat’ı tanıştırmıştı, şimdi sıra Merve’deydi. Restorana geldiklerinde, Merve ortalarda görünmüyordu. Cam kenarında, güzel bir yer seçerek oturdular.

“Herzaman gecikir zaten.” dedi Sevgi gülümseyerek.

“Sorun değil, bekleriz.”

Sevgi menüde bakışlarını gezdirirken, yanı başında duran birini hissetmesiyle gözlerini o kişiye doğru çevirdi. Yüzündeki gülümseme de o anda birden soluverdi.

“Merhaba Sevgi.”

“Merhaba.”

Fırat ise gözlerini ikisinin üzerinden ayıramıyordu. Kimdi bu adam? Ve Sevgi’nin yüzü neden onu gördüğü andan itibaren solmuştu?

-8. Bölüm-

Sevgi’nin dudaklarının arasından zoraki “Metin” ismi döküldü. Onu bunca seneden sonra tekrar karşısında bulmayı hiç beklemezdi. Bu yüzden oldukça

şaşkındı. Metin’le zamanında aynı lisede okumuşlardı. O dönemlerde Metin Sevgi’ye olan ilgisini açıkca belli ederken, ortak arkadaşlarından aralarını yapmalarını bile istemekten geri durmuyordu. Sevgi ise sürekli genç adamı kırmamaya çalışarak hareket etmeye çalışmıştı. Yine de sonunda Metin’e düşüncelerini açıkca söylemekten kurtulamamıştı. Lise’yi bitirdikten sonrada, onunla bir daha hiç karşı karşıya gelmemişlerdi, ta ki bugüne kadar ve yanında ‘kocam’ dediği Fırat varken.

Fırat’ın gözlerinin üzerinde olduğunu farkındaydı. Bu sebeple de nasıl davranması gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. En sonunda ayağa kalkarak, Metin’e elini uzattı.

“Nasılsın?”

“Teşekkür ederim, seni gördüm çok daha iyi oldum.”

“Metin, seni eşimle tanıştırayım.” dedi Sevgi aceleyle.

O ana dek sessiz kalan Fırat, duyduklarının vermiş olduğu memnuniyetlikle ayağa kalktı ve genç adama elini uzattı. Metin’in yüzünün aldığı şekil, onun karısının sadece bir tanıdığı, arkadaşı olmadığı düşüncesini doğrular cinstendi ve fark ettiği bu gerçek, bir bıçak gibi saplanıvermişti kalbine.

“Merhaba, ben Fırat. Memnun oldum Metin Bey.”

“Be-bende memnun oldum.”

“Buyrun, oturun.” dedi Fırat nezaketini korumaya çalışarak. Oysa adamı hiç sevmemişti.

“Yok, teşekkür ederim. Bir arkadaşımı bekliyorum bende. Ha kendisi de geliyordu zaten. Tekrar tanıştığımıza memnun oldum. Görüşmek üzere, görüşürüz Sevgi.” “Görüşürüz.” dedi Sevgi rahat bir nefes alarak.

Sevgi, Metin’in kendisini girişte bekleyen sarışın bayanın yanına gidişine baktı, ardından yerine geçerek, gözlerini Fırat’ın yüzüne çevirdi.

“Liseden arkadaşım.” diyerek duruma bir açıklama getirmek istedi.

“Sadece arkadaşın yani?”

Fırat’a bir cevap vermeye hazırlanırken, kendilerine doğru gülümseyen yüzüyle gelen Merve’yi gördü gözleri. Ayağa kalkarak, “Canım hoş geldin!”dedi arkadaşına.

“Hoş bulduk Sevgi’m.”

Fırat’ta ayağa kalkmıştı. Genç kadına doğru dönerek, “Hoş geldiniz. Ben Fırat.”dedi.

Merve Fırat’ın kendisine uzatılan elini sıktı. “Bende Merve, çok memnun oldum.”

Otele geri döndüklerinde, hepsi de yeterince yorgundu. Fırat Berke’yi yatırdıktan sonra, kanepede oturup televizyon izleyen karısının yanına geldi.

“Bu şehrin trafiği bile insanı yormaya yeter. Baksana Berke bile dayanamadı.”

“Ben burada büyüdüğüm için alışkınım.”dedi genç kadın gülümseyerek.

Fırat bir süre sessiz kaldıktan sonra, bakışlarını tekrar Sevgi’nin üzerine çevirdi.

“Metin sadece arkadaşın mıydı Sevgi?”diye sordu kendine daha fazla engel olamamaya.

“Evet, elbette. Yoksa bu konuda bana inanmıyor musun?” Fırat’ın kendisiyle ilgili yanlış düşüncelere kapılmasından çok korkuyordu Sevgi. Metin konusunda ona karşı ne kadar dürüst olması gerektiğini bilmemesi de vardı tabi korkularını körükleyen etkenlerin arasında.

“İnanıyorum, ama o adamın seni zamanında sadece bir arkadaşı olarak görmemiş olduğunu düşünüyorum.”

Sevgi derin bir nefes alarak, “Evet, haklısın. Lisedeyen benimle birlikte olabilmek için elinden gelen herşeyi yaptı. Ama ben böyle birşeyi asla istemedim.”dedi.

“Peki neden?”

“Onu sevmiyordum, bu neden bence yeterli.”

“Beni de sevmiyordun, ama evlendin.”

Fırat söylememesi gereken bir söz söylediğini, Sevgi’nin değişen yüz ifadesinden anladı. “Sevgi ben...”

“Doğru, seninle evlendim. Annem için evlendim! Sende benimle oğlun için evlendin. Yani sende benden farklı değilsin!” diyerek oturduğu yerden hızla kalktı.

“Sevgi!”

“Ben biraz uzanacağım, akşama iyi görünmek zorundayım ne de olsa.”

Fırat Sevgi’nin odaya doğru gidişini içi giderek ve çaresiz gözlerle izledi.

Uzunca bir süre yatağın üzerinde öylece oturdu Sevgi. İçinde tarifi zor duygular vardı. Fırat’ın birbirlerini sevmediklerini ima etmesi bile canını yakıyorken, bir gün karşısına geçip, açık bir dille “Biz kendi çıkarlarımız için evlendik.” derse ne yapar ve hissedirdi hiç bilemiyordu. Oysaki kendini tüm bunlara hazırlamıştı, ya da en azından hazırladığına inanıyordu. Bu evliliğin diğer evlilikler gibi olmadığını başından beri farkındaydı üstelik. Belki de buydu asıl canını yakan. Her genç kızın olduğu gibi, kendisininde hayalleri vardı. İyi ve aşık olduğu bir eş istemek onunda hakkıydı. Ama hayat öyle acımasızdı ki, herkese istediği şeyleri nasip etmiyordu. “Allah çirkin bahtı versin Sevgi’im.” derdi sürekli annesi. Annesinin geçmişte kendisine verdiği öğütleri bile düşünmek, yüzünde bir tebessümün belirme sebebiydi işte. Onu ne çok özlemişti. Şimdi yanında olsaydı keşke. Yanında olsaydı da, başını onun dizlerine koyarak, tüm dertlerini onunla paylaşabilseydi. ‘Of’layarak kalktı oturduğu yerden ve valizini açtı. Akşam için güzel bir kıyafet seçmeliydi kendisine, nede olsa görümcesiyle tanışacaktı. Görümce... Kulağa ne kadarda garip geliyordu. Hayatında sadece annesi ve Merve varken, şimdi bir de kocası, oğlu, hatta ve hatta görümcesi olmuştu. Bakalım yeni günler başka ne yeniliklerin habercisiydi?

Taksi çok güzel bir evin önünde durduğunda, Sevgi ve Berke meraklı bakışlarını etrafta gezdirmekten kendilerini alamadılar. Yeşillikler içerisinde çok şirin bir evi vardı Neslihan’ın.

“Hadi içeri girelim.”

Fırat Berke’nin sandalyesini eve doğru sürerken, Sevgi de çaresizce onların arkasından ilerledi.

Zili çaldıklarında, kapıyı çok hoş bir bayan açtı.

“Hoş geldiniz!”diyerek gülümsedi Neslihan ve aynı zamanda onlara içeri girmeleri için yol gösterdi.

Fırat’la Neslihan’ın kucaklaşmalarını izlerken, içi burkuldu Sevgi’nin. Kimbilir ne kadar zamandır birbirlerine hasrettiler?

“Ooo bu yakışıklı benim yeğenim Berke olmalı.”diyerek Berke’nin önünde diz çöktü genç kadın.

“Sen benim halam mısın?” diye sordu merakla küçük çocuk.

“Evet birtanem.” Yeğenine de sarıldıktan sonra, bakışlarını Sevgi’nin üzerine çevirdi Neslihan. Ve yüzündeki tebessümüyle, ona elini uzattı.

“Merhaba, daha önce tanışma fırsatımız olmadı, ama şimdi bunu telafi edebiliriz. Ben Neslihan.”

Sevgi de aynı şekilde karşısındaki kadına elini uzatarak, “Ben de Sevgi, memnun oldum.”dedi.

Neslihan’ın eli Sinan da, karısı gibi çok güleryüzlü ve sevecen bir insandı. Sevgi ve

Fırat’a, karşı karşıya geldikleri andan itibaren çok yakından ilgi göstermişti. Neslihan’ın 5 yaşındaki oğlu da, Fırat’ın küçük bir kopyası gibiydi sanki. Herkese neşe içerisinde sohbet ederlerken, Sevgi’nin bakışları Berke’nin olduğu tarafa kaydı. Bir köşede sessizce etrafında olanları izliyordu küçük çocuk.

Fırat ise bakışlarını bir an olsun Sevgi’den ayıramıyordu. Sinan kendisine birşeyler anlatıyordu ama, o ne duyuyor ne de genç adamın kendisine söylediklerine konsantre olabiliyordu. Siyah elbisesinin içerisinde o kadar

güzeldi ki karısı, derin bir iç çekmekten kendini alamadı Fırat. Onu bugün çok kırdığının farkındaydı, en kısa zamanda bu hatasını telafi edecekti.

Bir süre sonra Berke'nin esnediğini gördüğünde, "Biz kalkalım artık." dedi Fırat.

"Nereye?" diye sormadan edemedi Neslihan.

"Saat çok geç oldu Neslihan, Berke'nin de uykusu geldi."

"Hayatta bir yere bırakmam ben sizi! Ev kocaman, size iki oda hazırlayamıyor muyuz sanki?"

"Sizi rahatsız etmeye hiç gerek yok, otele dönelim biz."

"Ne rahatsızlığı ağabey? Kırıyorsun ama beni. Hem ayrıca bu saatte taksi bulmakta zor olur, hadi lütfen kırmayın beni! Sabah hep birlikte kahvaltımızı ederiz, öyle gidersiniz."

Fırat bakışlarını Sevgi'ye çevirerek, "Ne diyorsun Sevgi?" diye sordu.

"Benim için fark etmez, kalabiliriz."

Neslihan onlara yan yana olan iki odayı hazırladı. Sevgi ve Fırat'ın kalacakları oda oldukça genişti. Berke de zaten hemen yan odada olacaktı.

"Evet, hazırlıksız geldiniz ama ben size giymek için pijama ve gecelik getirdim." dedi neşeyle Neslihan.

"Sağ ol."

Sevgi nedense kendisini Neslihan'a çok yakın hissediyordu. Genç kadın çok cana yakındı.

"Umarım Sinan'ın pijamaları ağabeyime gelir, ama benim geceliğim sana kesin gelecektir. Bunu ilk evlendiğim zamanlar için almıştım." dedikten sonra imalı bir şekilde gülümsedi.

Neslihan yanından ayrıldıktan sonra, geceliği eline alarak incelemeye başladı. Oldukça kısa ve... ve çok seksiydi bu gecelik! Yutkunarak banyoya doğru ilerledi. Bu geceliği giymeye cesareti var mıydı, hiç bilmiyordu.

Fırat Berke'yi yatırdıktan sonra, kendileri için hazırlanan odaya girdi. Sevgi sırtı kendisine dönük bir şekilde yatakta yatıyordu. Yatağın üzerindeki pijamaları alıp, üstünü değiştirdikten sonra, Sevgi'nin yanına uzandı. Bir süre tavanı seyrettikten sonra, kendisine hakim olamayarak, Sevgi'nin tarafına doğru döndü ve elini onun saçlarında gezdirdi. Sevgi'nin uyumadığını anlaması ise çok fazla sürmedi.

“Sevgi.” Sevgi'den bir cevap gelmemesi üzerine, oda doğru daha çok sokuldu. “Bana doğru döner misin?”

“Çok uykum var Fırat, lütfen yarın konuşalım.”

“Bu gece herşeyi halledelim, lütfen!”

Sevgi bunun üzerine yüzünü Fırat'a doğru döndü. Bir süre bakıştıktan sonra, Fırat elini genç kadının yanağına koydu.

“Biliyorum, bugün seni çok üzdüm. Ama asıl söylemek istediklerim değildi o sözler. Kendimi biraz yanlış ifade ettim sanırım. Ama o adamın sana karşı hissettiklerini öğrenince, nasıl desem... ben... ben sanırım seni kıskandım.”

Fırat'ın kendisini kıskandığını, onun ağzından duymak, içini biranda ısıtmıştı.

“Ama o eskidendi.”

“Şimdilerde de öyle olmadığını kim garanti edebilir? Bugün yanımıza gelen adamın bakışları hiç dostca değildi!”

“Aslında düşününce, söylediklerinde haklıydın Fırat. Biz birbirimizi hiç tanımadan evlendik.” dedi Sevgi düşünceli bir şekilde.

“Eskiden birbirini tanıyıp, evlenen mi varmış sanki? Ninelerimiz, dedelerimiz de görücü usulüyle evlenmişler, ama sonuçta çokta mutlu olmuşlar öyle değil mi?”

Fırat'a hayran olmamak elde değildi işte. Öyle güzel konuşuyordu ki, insanı kendisine resmen hayran bırakıyordu.

"Evet, haklısın." dedi gülümseyerek.

"Biz de zamanla birbirimizi sevmeyi öğrenebiliriz. Birlikte çok mutlu olabiliriz, bunun için birbirimize sadece bir şans vermemiz gerekiyor."

Son sözlerinden sonra, bakışlarını Sevgi'nin gözlerinin içine çevirdi. "Hem bu o kadar zor olmasa gerek."

Garip bir şekilde, yine birbirlerine doğru çekildiklerini hissediyorlardı. Fırat'ın yüzünün kendi yüzüne yaklaştığını gördüğünde, kalp atışları ritmini iyice şaşırmıştı. Nefes alışverişleri ise iyice düzensizleşmişti genç kadının. Kocasının dudaklarını kendi dudaklarında hissettiği andan itibaren ise, herşeyi bir anda unutmuştu bile.

-9. Bölüm-

Genç adamın dudaklarını tenini dağlıyordu sanki. Ona doğru daha çok çekildiğini hissediyordu ve hala sahip olduğu mantığının son zerrelerinde yok olup gitmesi çok fazla sürmeyecekti bu yüzden. Ama kaçınılmaz olan gerçekleşecekse bile, burada, Fırat'ın kız kardeşinin misafir odasında gerçekleşmemeliydi. Bu Sevgi'nin ilkiydi ve ilklerin özel olmasından yanaydı. Bu şekilde olsun istemiyordu. Bu düşünceyle, elini Fırat'ın göğsüne koyarak, onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama genç adam bu çabayı anlamamış gibi, dudaklarını Sevgi'nin boynuna doğru yönlendirmişti bile. En sonunda dudaklarından, "Fırat" ismi döküldü genç kadının. Fırat yaptığı şeyin hemen farkına vararak, kendini bir anda geri çekti, ama bunu yaparken hiç bir şekilde Sevgi'nin yüzüne bakmıyordu.

"Özür dilerim." dedi güçlkle.

"Asıl ben özür dilerim."

Fırat şaşkın bakışlarını Sevgi'nin yüzüne çevirdi. Karısının ne için özür dilediğini anlayamamıştı. Az daha onu istemediği birşeye zorlayacak olan kişi kendisiyken, Sevgi neden özür diliyordu ki?

"Anlamadım? Neden özür diliyorsun?"

“Ben bunun özel olmasını istiyorum. Biliyorum...” Sevgi utanarak, bakışlarını kaçırdı. “Sana saçma gelecek ama, bu benim için bir ilk. Yani daha özel olmasını istiyorum. Kardeşinin evinin çatısı altında, Berke yandaki odada uyurken olmamalı. Anlıyor musun beni?”

Fırat anlayışla gülümsedi ve Sevgi’yi tekrar kollarının arasına alarak, sımsıkı sarıldı. Onun alnına içten bir öpücük kondururken, “Çok iyi anlıyorum. Haklısın, ben düşüncesizlik ettim. Bu senin ilk evliliğin, yaşadığın herşey bir ilk senin için.” dedi.

“Teşekkür ederim.” diyerek kocasının kollarının arasına daha çok sokuldu Sevgi.

Onun kollarının arasında olmak, tarifi imkansız duygular uyandırıyordu kendisinde. Ne şekilde tanışmış olurlarsa olsunlar, ona karşı bir zaafının olduğunun farkına vardı o anda. Ne yaparsa yapsın, o zaafı her seferinde çok daha baskın bir hal alıyordu. Uyku artık tüm vücudunu ele geçirmeye başladığında, daha fazla direnmedi ve Fırat’ın kolları arasında derin ve huzurlu bir uykuya bıraktı bedenini.

Ertesi gün güzel bir kahvaltının arkasından, Neslihan ve eşi Sinan’a göstermiş oldukları misafirperverlikten dolayı teşekkür ettiler. Aynı zamanda onları kendilerini ziyaret etme konusunda da ikna etmişlerdi. Genç çiftin yanlarından ayrılırken, Sevgi son kez arkasını dönerek, kendilerine el sallayan üç kişilik aileye içi giderek baktı. Birlikte gerçekten çok mutlu görünüyorlardı. Onlar gibi gerçek bir aile olabilmeyi günün birinde başarabilecekler miydi acaba? Berke kendisini sevmeye ne zaman başlayacaktı? Ya da bu istediği şey gerçekten de günün birinde gerçekleşecek miydi? Derin bir iç çekmekten kendini alamadı, aynı zamanda bu durum Fırat’ın da gözünden kaçmadı.

“Birşey mi oldu?”

“Yoo, sadece düşünüyordum.”

“Neyi düşünüyordun?”

“Geleceği.” diyerek Fırat’ın yüzüne dikkatlice baktı. Fırat bakışlarını bir saniyeliliğine yoldan ayırıp, Sevgi’nin gözlerinin içine çevirdi. Sevgi’nin neler hissettiğini anlaması ise, hiçte zor değildi. Ona destek vermek istercesine, elini tuttu ve “Merak etme, herşey çok güzel olacak.” dedi.

Geri dönme vakti geldiğinde, Sevgi içinde öyle bir acı duydu ki, her an ağlayabilirdi bu yüzden. Annesini arkasında bırakıyor olmak çok ağır geliyordu kendisine. Fırat'ta bu durumun zorluğunun farkındaydı. Eşyalarını yerleştirirken, Sevgi'yi izliyordu, aynı zamanda onu nasıl mutlu edebileceğini düşünmekle meşguldü.

“Sevgi.” diyerek söze başladı en sonunda.

“Efendim?”

“Az oturur musun? Seninle konuşmak istiyorum.”

“Peki.”

Sevgi ne olup bittiğini bilmiyordu, ama bu duruma şaşırdığı her halinden anlaşılıyordu.

“Bizimle birlikte Afyon’a dönmek zorunda değilsin.” dedi bir solukta genç adam. Bu cümleyi kurmak nedense zordu kendisi için, bu yüzden bir an önce söylemekte bulmuştu çareyi.

Sevgi doğru duyup duymadığını anlamaya çalıştı ilk önce. Ne demekti şimdi bu? Şaşkınlıkla, “Anlamadım?” diye sordu.

“Bizimle birlikte dönmek yerine, annenin yanında kalmak istediğinin farkındayım.”

Fırat, Sevgi'yi gittikçe daha fazla şaşırtıyordu doğrusu.

“Evet ama...”

“Annen ameliyat olana kadar yanında kal. Buna ikinizinde ihtiyacı var.”

“Peki ya sen ve Berke?”

Fırat duyduğu soruyla birlikte, içten bir tebessüm yerleştirdi dudaklarına. Genç kadını bu şekilde ne kadar etkilediğinin farkında bile değildi. “Sen yokken başımızın çaresine bakabileceğimizi düşünüyorum. Ayrıca biz yalnız olmayacağız, ama annen yalnız, bu yüzden sen onunla kalmalısın.”

Göz yaşlarını engellemeye çalıştıysa da, başarısız oldu. Fırat’a sımsıkı sarıldı. Ne kadar anlayışlı bir adamdı böyle? Onun yerinde bir başkası olsaydı, ‘Annenden banane’ bile diyebilirdi. Ama Fırat hem çok anlayışlı bir eş ve aynı zamanda merhametli bir insandı.

“Çok teşekkür ederim.”

“Ama böyle yapmaya devam edersen, her an fikrimi değiştirebilirim, haberin olsun.”

Genç kadının yüzünü elleriyle kavradı. Yanakların süzülen yaşları parmaklarıyla tek tek sildi. “Ağlamak yok artık. Annene bu şekilde destek olamazsın.” “Haklısın.” diyerek gülümsedi Sevgi.

Merve’nin kaldığı apartmanın önünde karşılıklı dikilmiş bir şekilde, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Biraz sonra Fırat Berke ile birlikte, yanından uzaklaşacaktı. Bu durum nedense düşündüğündende çok içini sızlatıyordu.

“Her akşam ararım seni.” dedi genç adam gülümsemeye çalışarak.

“Tamam.”

“Bir ihtiyacın olursa, hemen ara beni, hiç tereddüt etme, tamam mı?”

“Tamam.” Sevgi bu diyaloga gülümsemeden edemedi. “Merak etme, başımın çaresine bakabilirim ben.”

“Biliyorum, ama yinede birşey olduğunda, ilk aradığın kişi olmak istiyorum.”

Genç adamın gözlerinde gördüğü ifade, kalbinin heyecanla hızlı atmasına sebebiyetti. “Peki, kendine ve Berke’ye dikkat et olur mu? Ve arabayı çok hızlı kullanma sakın.”

Fırat içten bir şekilde gülerek, “Merak etme.” dedi karısına.

Sevgi, Berke’ye doğru döndü bu sefer. “Görüşürüz Berke’cim.”

Berke ise ona cevap vermek yerine, başını diğer tarafa çevirdi. Sevgi derin bir iç çekti bu durum üzerine.

“Biz yola çıkalım artık. Sen de kendine çok ama çok dikkat et.”

Dudaklarıyla karısının yanağına dokunduğunda, onu şimdiden özlemeye başladığının farkındaydı genç adam. Elinden birşey gelmeyerek, arabasının kapısını açıp, direksiyonun başına geçti. Sevgi ise onlar uzaklaşana kadar, arkalarından el salladı. Onlara ne kadar çok alışmış olduğunda şimdi iyice farkına varmıştı.

Merve elindeki kahvelerle birlikte, arkadaşının yanına gelip, oturdu. “Evet kahvelerimiz de hazır. Hadi içte, falına bakayım.”

“Sağ ol canım, ellerine sağlık.”

“Afiyet olsun. Eee ne var ne yok, anlat bakalım?”

“Ne olsun? Bildiğin gibi.”

“Hayır canım, hiç birşey bildiğim gibi değil. Fırat’ın arkasından nasıl baktığını gördüm.”dedi Merve sırtarak.

“Bizi izlediğini tahmin etmem gerekirdi.” Sevgi derin bir iç çekerek, başını iki yana salladı.

Merve suç işlediğini kabul ederek, “Ya ama ne yapayım? Sen de bu kadar kapalı kutu olmasaydın!”dedi üste çıkma çabasıyla.

“Neyi bilmek istiyorsun başımın tatlı belası?”

“Aranız nasıl?” diye büyük bir hevesle sordu Merve.

“İyi.”

“İyi olduğunun farkındayım. Off Sevgi, lafı eveleyip gevelemenin bir anlamı yok, doğrudan soracağım.”

“Dinliyorum güzelim.”dedi Sevgi arkadaşının haliyle eğlenerek.

“Aranızda yaşanması gereken herşey yaşandı mı yani?”

Sevgi duyduklarına inanamayarak, “Merve!” dedi.

“Benden de utanıyor değilsin ya? Hem bu zamana kadar birbirimizden gizlimiz saklımız olmadı ki bizim hiç.”

“Ama yinede bu çok özel bir konu.”diyerek bakışlarını kaçırmadan edemedi Sevgi.

“Ya sadece ‘Evet’ veya ‘Hayır’ diyeceksin, ayrıntıları bilmek istemiyorum bile.”
Yüzündeki imalı gülümsemeyi gizlemeye bile çalışmadı Merve. Arkadaşının al olmuş yanaklı hali oldukça hoşuna gitmişti.

Sevgi gözlerini devirerek, “Hayır.” cevabını verdi.

“Şaşılacak şey doğrusu.”

“Neden?”

“Birbirinizden etkilendiğinizi sizi tanıyan, tanımayan herkes kolaylıkla fark edebilir. Bu zamana kadar, hiç birşey yaşanmamış olması çok şaşırtıcı.” “Fırat sadece çok anlayışlı bir adam, hepsi bu.”

“Evet, haklısın. Onun yerinde başkası olsaydı çoktan...”

“Evet, aynen öyle.”diyerek arkadaşının cümlesini yarıda kesti. Böyle özel konular hakkında konuşmak çok rahatsızlık vericiydi.

“Hadi fincanını ver de, falına bakalım.” dedi Merve de konuyu uzatmayarak.

“Henüz bitirmedimki kahvemi.”

“Çabuk iç hadi. Bakalım seni gelecekte neler bekliyor.” “Of Merve.”diyerek derinden bir iç çekti genç kadın. ***

Ertesi gün annesinin yanına, hastahaneye uğradıktan sonra, ev için bir iki alışveriş yapmak istedi. Bir süre Merve ile birlikte kalacağına göre, ona her konuda destek çıkması gerekiyordu. Alışverişten sonra, eve dönmek için bir taksi bulmakla uğraştı bir süre, ama çabaları sonuçsuz kalınca, yürümekten

başka çaresi kalmamıştı. “İyice pas tutmuşsunuz Sevgi Hanım.” diye söylenerek yoluna devam etti. Eve vardığında ise oldukça bitkin düşmüştü. Aldıklarını mutfağa götürüp, dolaplara yerleştirdikten sonra, yorgun bedenini kanepeye bıraktı. Uykunun kendisini esir alması da çok uzun sürmemişti.

Gözlerini telefonunun sesiyle birlikte açtı. Telefonu eline aldığı anda, arayanı görerek, gülümsedi. “Efendim?”

“Uyuyor muydun?”

“Evet ama uyandırdığın iyi oldu. Yoksa gece uyuyamazdım.”

“Merve yok mu?”

Sevgi anca o zaman saate bakmayı akıl edebildi. Merve her an gelebilirdi.

“Yok daha gelmedi.”

“Sevgi...” diyerek kısa bir an duraksadı genç adam. Sevgi ise kocasının söylemek istediği birşey olduğunu hemen anlamıştı. Nedense bu garip bir şekilde heyecanlandırmıştı genç kadını.

“Efendim?”

“Sevgi... Sensiz olmuyor.”

Bu sözün üzerine söyleyecek bir söz bulamadı. Ne diyebilirdi ki? Kısa bir süre içerisinde, kendisi de Fırat’a çok alışmıştı. Dün gece ilk kez o yanında yokken, onu özlememiş miydi? Yanında olup, ona sarılmayı arzulamamış mıydı?

“Birşey söylemeyecek misin?” diye sordu Fırat. Az önceki kelimeleri söylemek zor olmuştu ama şimdi söyledikten sonra kendisini bir kuş kadar hafif hissediyordu. Gerçektende özlemişti karısını. Onsuz geçen bir gece bile katlanılmaz görünmüştü gözüne.

“Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Neyse...” diyerek konuyu değiştirmekte buldu çareyi Fırat. “Sen dünden bugüne neler yaptın, onu anlat.”

Fırat'la uzun sayılabilecek bir süre konuştular. Kısa bir süre sonrada, Merve eve gelmişti bile. İki arkadaş birlikte akşam yemeğini yiyip, biraz sohbet ettikten sonra, uyumak için odalarına çekilmişlerdi. Sevgi için ise uyumak herşeyden zordu o anda. Fırat'ın sözlerinin üstünde yarattığı etki çok büyüktü. Gözlerini her kapattığında, onu görüyordu sanki karşısında. Sonunda iyice yorgun düşüp, uyku onu kendi diyarına aldığında, o diyarda bile içi Fırat'la doluydu.

-10. Bölüm-

Kızının yüzüne içi giderek baktı Zeynep Hanım. Onun yanında olduğunu bilmek, bir yandan onu çok mutlu ederken, diğer yandanda fazlaca düşündürüyordu. Sevgi daha yeni evliydi ve kendine göre mesuliyetleri vardı artık. Ondandır yanında kalmasını istemeye hakkı yoktu yaşlı kadına göre. Ama bu konuyu ne zaman açmaya yeltense, hep bir şekilde Sevgi tarafından susturuluyordu.

“Yeter artık Anne! Senin yanında değilken, evimde rahat rahat oturabileceğimi mi düşünüyorsun?”diyordu sürekli.

Zeynep Hanım kızına hak verse de, aklına Fırat ile bakıma muhtaç olan o küçük çocuk geliyordu. Bu yüzden elinde olmadan defalarca aynı konuyu kurcalıyordu.

Fırat'a ilk görüşte ısınmıştı garip bir şekilde. Onda insanları etkileyen bir hava, daha doğrusu etrafına saldıgı güven duygusu vardı. Zeynep Hanım insan sarrafı olmuştu artık, kimin nasıl biri olduğum ilk görüşte tahmin edebiliyordu. Bu nedenle de kızının Fırat'la evlenerek doğru bir karar verdiğinden, Fırat'ı gördüğü o ilk anda emin olmuştu.

Oysa en başında, Sevgi'nin ani evlilik kararına hiç sıcak bakmamıştı.

“Evleniyorum anne.”diyerek kızı yanına geldiğinde, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Tek bir kelime edememişti ona.

Sevgi ise annesinin şaşkınlığını anlayabiliyordu. “Onu ben de tanımıyorum. Ama Hatice Teyze var ya, işte onun yeğeniymiş. Hali vakti yerinde diyor. Bir tek...”diyerek içine derin bir nefes çekmişti. “Bakıma muhtaç bir oğlu varmış.”

Zeynep Hanım ise hala kızının bu ani evlilik kararına takılı kalmıştı. Özellikle de kendisi kanser tedavisi görüp, adım adım ölümü beklerken. İşte o an kızının bu kararına karşı çıkmaması gerektiğine emin olmuştu. Ameliyatının başarılı geçip

geçmeyeceğini bilmiyordu. Eğer ameliyat istenildiği gibi iyi geçmemiş olursa, Zeynep Hanım gözlerini bir daha asla açamayacaktı. Peki o zaman Sevgi bu koca dünyada tek başına ne yapacaktı? Bu yüzden kızının ne olursa olsun yalnız olmayacağı düşüncesi ruhuna iyi gelmişti, ama tanımadığı, nasıl biri olduğunu bile bilmediği bir adamla evlenmesi? Bu ne kadar akıllıcaydı?

“Ne zaman?” diye sormuştu kendine engel olamayarak.

“Haftaya.”

“Bu...bu kadar çabuk mu? O zamana kadar hayatta düğün hazırlıkları...”

“Anne” diyerek annesini sözünü kesmişti. “Düğün olmayacak, sadece nikah kıyılacak, hem burada değil, Fırat’ın Afyondaki çiftliğinde kıyılacak.”

Bu Zeynep Hanım’ın yediği ikinci darbeydi. Kızının tanımadığı bir adamla evleneceği yetmiyormuş gibi, birde gözden uzakta, kuru bir nikahla dünya evine girecekti.

“Benim buradan çıkmama müsaade etmiyorlar.” demişti o an.

Sevgi’nin güzel gözleri hüznle kaplansada, kendini çabuk toparlamıştı.

“Biliyorum. Ama merak etme benim güzel annem. Sen iyileştiğinde, herşeyi telafi edeceğiz.”

O an bu illet hastalıktan bir an önce kurtulmayı herşeyden çok istemişti yaşlı kadın. Genelde, “Allah’ın takdiri, ömrümüz bu kadarsa, elden ne gelir?” der ve hiç bir zaman bulunduğu durumdan dolayı isyan etmezdi. Ölüm acıda olsa bir gerçektir ve bir gün herkes o gerçeği tadacaktı mutlaka. Zeynep Hanım güzel bir ömür sürmüştü, bir tek eşinin ani kaybı vardı, hatırladığında tüm gücünü yok eden. Ama o zamanlarda kızına sarılarak, dindirmeye çalışmıştı bu acısını. “İyi ki varsın Sevgi’m, sen olmasan ben ne yapardım?” diye çoğu gece düşünüp durmuştu. Kızı onun gerçek destekçisiydi. Şimdi kendisi ölürse, yalnız kalmamalıydı Sevgi. Onunda başını omzuna yaslayıp, içinden geldiği gibi göz yaşları dökebileceği birine ihtiyacı vardı. Belki evlenerek hata etmiyordu. Zaten kızının doğru bir karar verdiğini, Fırat’ı gördüğünde hemen anlamıştı. Çok efendi ve saygılı bir adamdı Fırat. Karısını, onun hasta annesinin yanında bırakacak kadar da düşünceliydi üstelik.

“Yine çok derinlere dalmışsın anne. Hayırdır? Ne düşünüyorsun böyle?”

Kızının sözlerine hazırlıksız yakalandı. Kısa bir an irkilerek, baktı ezbere bildiği güzel yüze. Gerçektende yine çok derinlere dalmıştı, nedense son zamanlarda bunu huy edinmişti.

“Düşünüyordum.” dedi.

“Neyi?”

“Seni, Fırat’ı...Beni...”

Sevgi anlayamayarak baktı annesinin yüzüne.

“Fırat çok iyi bir baba ve eş.” diyerek sözlerine devam etti Zeynep Hanım.

“Evet, gerçekten öyle.”

“Sevgi?”

Annesinin ses tonu huzursuz etmişti genç kadını. Oturduğu yerde biraz kıpırdanarak, baktı annesinin yüzüne.

“Efendim anne?”

“Fırat’a karşı ne hissediyorsun?”

Sevgi annesinden böyle bir soru duymayı bekliyordu aslında. Ama yinede kısa bir an ne cevap vereceğini bilememişti.

“Şey ben...”

“Sakın lafı dolandırayım deme! Açıkca ne hissediyorsan söyle bana kızım. Siz birbirinizi tanımadan evlendiniz ve bu yüzden hisleriniz ne yönde merak ediyorum doğrusu.”

“Söylediğin gibi anne. Biz birbirimizi tanımadan evlendik, bu nedenle de henüz birbirimizi tanıma aşamasındayız. Ama merak etme sen. Fırat çok iyi ve anlayışlı bir adam, herşey yolunda yani. Hem ameliyattan sonra, seni de yanımda götüreceğim. Kaldığım yeri gördüğünde, için çok daha rahat edecektir eminim.”

“Peki ya Berke? Onunla aranız nasıl?”

Sevgi’nin birden asılan yüzü,, hiç değinmemesi gereken bir konuya değindiğinin ispatıydı. ‘Ah benim güzel kızım, keşke sana yardım edebilseydim.’ diye düşündü üzüntüyle.

“Şimdilik pek benimle muhattap olmuyor. Ama ileride düzelecektir bu durum.

Öncelikle bana alışması gerekiyor.”

“Sana alışmak sandığın kadar zor değil yavrum. Ama onunla çok daha fazla vakit geçirmeye bak. İlgisini çeken birşeylerle meşgul et onu. Seni bu sayede tanınmasına izin ver.”

“Haklısın. Bundan sonra daha çok üstüne düşeceğim. Ama şimdi uyu artık. İyice yorgun düştün.”

“Sen gidecek misin?”

“Hayır, kendime kantinden bir kahve alacağım. Uyandığında beni yanında bulacaksın, söz veriyorum.” diyerek annesinin alnına bir öpücük bıraktı.

Bir kaç gün sonra, o büyük gün gelip çatmıştı. İki saat sonra annesinin ameliyatı vardı, ama bir türlü evden dışarı çıkamamıştı.

“Hadi Merve!” diyerek içeri doğru seslendi.

“Tamam, tamam geldim. Son bir kaç arama yapmam gerekiyordu.”

İki genç kadın birlikte hastahaneye doğru yola çıktılar. Annesinin kaldığı odanın önüne geldiklerinde, yaşlı kadının ameliyat için hazırlandığını gördüler.

“Annem.” diyerek bir iki adımda annesinin yanına vardı ve onun elini iki elinin arasına aldı.

“Hoş geldiniz kızlar.”

“Hoşbulduk Zeynep Teyzecim. Nasılsın bakalım?”

“İyiym güzel kızım. Sen de benim yüzümden işinden gücünden oldun. Kaç kez gelmene gerek yok dedim.”

“Aaa o nasıl söz öyle? Bunu hiç duymamış olayım, Sen benim ikinci annem sayılırsın.” “Allah razı olsun.”

“Herşey çok güzel olacak anne.” diyerek sıkıca sarıldı annesinin boynuna.

“Biliyorum yavrum. Buna ben de inanıyorum.”

Saatler geçmek bilmiyordu bir türlü. Ameliyathanenin önünde oradan oraya yürüyüp duruyordu Sevgi, ama ne yazık ki bu pek bir işe yaramıyordu. İçindeki sıkıntı bir türlü hafiflemiyordu. Annesinin iyi olduğunun haberini alana kadarda hafiflemeyecekti.

“Otur artık şuraya Sevgi, valla senin yerine benim başım döndü.”

“Annem içeride ölüm kalım savaşı verirken, nasıl yerimde rahat oturabilirim Merve?”

“Haklısın canım ama, doktorlar çok ümitli konuşmadılar mı?”

“Yinede içim hiç rahat değil.”

“En iyisi, ben gidip ikimize birer çay alıp geleyim.”

Merve yanından ayrıldıktan sonra bile adımlarına hiç ara vermedi. Aklında bir çok şey vardı aslında. En çokta, nedenini bilmediği halde, Fırat’ı bugününde yanında görmeyi istiyordu. Onunla her gün telefonlaşıyorlardı, hatta annesi ameliyata girmeden öncede onunla konuşmuştu. Ama yinede yetmiyordu bu. Onun varlığını hemen yanı başında hissetmeye ihtiyacı vardı.

“En kısa zamanda görüşeceğiz.” demişti Fırat telefonu kapatırken.

Sevgi de buna inanmaktan başka birşey yapamıyordu o an.

Ameliyat bitipte, doktorun “Ameliyat çok başarılı geçti. Daha iyi gözlem altında tutabilmek için, annenizi yoğun bakım odasına aldık. Geçmiş olsun.”demesi üzerine, tuttuğu nefesi rahatlatarak vermişti. Annesinin ameliyatı iyi geçmişti. En çok ettiği dua kabul olmuş, annesi kurtulmuştu.

Annesi yoğun bakım odasında olduğundan, yanına çok kısa süreliğine girilmesine izin verilmişti. Ama bu kısa süre bile yetmişti genç kadına. Annesini öyle gözleri kapalı bir halde yatarken görmek, acı verse de, yinede hayatta olduğunu bilmek herşeye değdi.

Bir kaç gün sonra, Zeynep Hanım normal bir odaya alındı. Kendini toparlaması biraz zamanını alacaktı belki ama, buna rağmen kendisini oldukça iyi hissediyordu.

“Doktor bir iki güne seni taburcu edebileceklerini söyledi. Ben de zaten bir hafta sonraya biletimizi aldım.”

Zeynep Hanım şaşkınlıkla baktı kızının yüzüne. “Ben sizinle gelemem Sevgi. Orada bir de benimle mi uğraşacaksın? Hayatta olmaz!

“Anne o nasıl söz? Sana ben bakmak istiyorum, bunun nesi kötü? Bırak bari bu kadarını yapayım.”

“Güzel kızım, sen artık evini, kocanı ve çocuğunu düşünmelisin. Ben iyiyim, gerçekten.

Hastahaneden çıkana kadar kendimi daha da toparlamış olurum.”

“Hayır anne. Konu kapanmıştır, itiraz kabul etmiyorum. Senin yalnız başına bir evde kalmana razı değilim, en azından iyileştikten tam emin olana kadar.”

Zeynep Hanım kızının inadını en iyi bilenlerin başında geliyordu. “Aynı ben.”dedi içten içe gülererek.

“Tamam, öyle olsun bakalım. Ama uzun süre kalmam bilesin!”

“Onu sonra konuşuruz.”

Çiftliğe vardıklarında, onları ilk karşılayan kişi Sultan Hanım olmuştu. Sevgi'yi ve annesi Zeynep Hanım çok içten bir şekilde kucaklayarak, "Hoş geldiniz" demişti. Sevgi bu kadını gerçekten çok seviyordu.

Birlikte içeri geçerlerken, genç kadının gözleri ister istemez Fırat'ı aradı. Ama nedense Sultan Hanım'a kocasının nerede olduğunu sormaya çekiniyordu. Tam salondan içeriye girmişlerdi ki, kendilerine doğru gülen gözlerle yaklaşan Fırat'ı fark etti.

"Hoş geldiniz." diyerek ilk önce Zeynep Hanım'ın elini öpmüş, ardındansa Sevgi'nin yanağına sıcak bir öpücük bırakmıştı.

"Hoş bulduk oğlum."

"Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"İyi, ama biraz yorucu. Annemi hemen odasına yerleştirelim, biraz dinlenmesi gerekiyor."

"Evet, haklısın. Çok geçmiş olsun tekrar."

Fırat daha önce bir çok kez Zeynep Hanım'ı arayarak, halini hatırını sormuştu sormasına ama, yüz yüze gelmişken, bunu bir kez daha yapması Sevgi'nin hoşuna gitmişti.

Annesini hemen kendi odasının karşısındaki odaya yerleştirdi. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordu. Ne zaman annesi, "Sevgi!" diye seslenecek olsa, anında onun yanına gidebilme imkanı olsun istiyordu.

"Burası çok güzel bir yer."

"Evet, bence de. Biraz dinlen, sonra seni gezdiririm."

"Haklısın galiba, baya yorulduğumu hissediyorum."

"Hemen uyu, ben de akşam yemeğini hazırlamarına yardım edeyim."

Annesi uyuduktan sonra, yemekten önce bir duş alıp, kendisine gelmesinin daha iyi olacağını düşündü genç kadın. Yatak odasından içeri girdiğinde, Fırat'ı orada bulmayı hiç beklememişti.

“Uyudu mu?” diye sordu genç adam.

“Evet.” diyerek çekmecelerden birini açtı. “Ben teşekkür ederim sana. Yani bu anlayışın için.”

Fırat anlamayan gözlerle baktı karısının yüzüne. “Ne anlayışı Sevgi? O senin annen, elbette onunla ilgileneceksin. Allah aşkına, her seferinde sanki iki yabancıymışız gibi bana teşekkür edip durma! Sen benim karımsın ve bu ev benim olduğu kadar, seninde evin. Bu yüzden istediğin herkesi bu eve getirmeye hakkın var. Ayrıca konu annense, düşünmene bile hiç gerek yok!”

Fırat’tan böylesine sert bir çıkış beklememişti. Elindekilerle bir an kocasının yüzüne bakakaldığında, Fırat oturduğu yerden kalkıp, Sevgi’nin tam karşısına dikilmişti bile. Karısının elinde tuttuğu giysileri alıp, yatağın üzerine bıraktı. Sevgi’yi çenesinden tutup kendisine bakmaya zorladı.

“Bir daha bana herhangi birşey için teşekkür edecek olursa, seninle fena bozuşuruz haberin olsun Sevgi Hanım.” diyerek yavaşca genç kadının dudaklarına doğru eğildi ve onu içinden artık taşmakta olan tutkuyla öpmeye başladı.

Sevgi başta ne yapacağını şaşırarak, olduğu yerde kalakalmıştı. Genç kadını her an yarı yolda bırakacaklarmış gibi titriyordu dizleri. Elleriyle destek almak istercesine, Fırat’ın güçlü kollarına tutundu. Ve kendisi de nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde, genç adama öpüşlerinde karşılık vermeye başladı. Ne kadar bir süre ayakta, birbirlerine o kadar yakın ve içlerinde hala söndüremedikleri ateşle dikildiklerini bilmiyorlardı. Ama birbirlerini bıraksalar, derin kuyulara düşecekmiş gibi hissetmeden edemiyorlardı.

En sonunda Fırat kendini biraz geri çekebildiğinde, fısıltı halinde tek bir cümle döküldü dudaklarından. “Evine Hoş geldin!”

-11. Bölüm-

“Hoş bulduk.”

Bu ses kendi sesi miydi gerçekten? Halbuki o başını döndüren öpücükten sonra, değil sesinin çıkması, ayaklarının üzerinde durabilmesi bile mümkün olmamalıydı. Gerçi buna pek tek başına ayakta duruyor da denilemezdi. Vücudunu tam anlamıyla Fırat'a yaslamış bir haldeydi. Yanaklarının utançtan kıpkırmızı kestiğine emindi. Bu adam bunu her seferinde nasıl başarıyordu? Sevgi onunla olduğu her an, etrafındakileri ve zaman kavramını tümüyle unutuveriyordu.

Fırat ise Sevgi'yi hazırlıksız yakaladığı için kendisiyle gurur duymakla meşguldü. O öpücüğü yarıda kesmek her ne kadar zor gelmiş olsada, devamı için şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

“İyi misin?”

Başını ‘Evet’ anlamında sallasada, aslında hiç iyi değildi. Bir an önce kocasının odadan dışarı çıkmasını istiyordu, yoksa oracıkta, onun gözleri önünde, bayılabilirdi.

“Hadi sen düşün al da, aşağıya gel.”diyerek kapıya doğru yöneldi genç adam.

Fırat odadan çıktıktan sonra, rahat bir nefes aldı Sevgi. Yatağa çökercesine otururken, kendisine neler olduğunu sorguluyordu içerisinde. Fırat yanındayken, resmen eli ayağı birbirine dolaşıyor, bir türlü sağlıklı düşünemiyordu. En kısa zamanda bu duruma bir son vermesi gerektiği konusunda emindi. Yoksa çok daha çocukca davranması muhtemeldi.

Günler hızla geçip gidiyordu. Zeynep Hanım çok geçmeden Fırat'a ve onun evine alışmış, Berke'yle bile, kızının kurmayı başaramadığı o bağı, kurmuştu. Bu durum zaman zaman Sevgi'yi üzse de, annesinin Berke'nin o küçük dünyasına kolaylıkla ayak uydurabilmesine de seviniyordu. Oysa Berke tam aksine Sevgi'nin kendisine yaklaşmasına bir türlü müsaade etmiyordu. Annesi Zeynep Hanım ise, kızına sabırlı olması gerektiğini, Berke'nin aslında hiçte düşündüğü gibi katı yürekli bir çocuk olmadığını döyleyip duruyordu. O halde Berke'nin katı yürekliliği sadece Sevgi'ye özeldi.

Sevgi'nin aklını kurcalayan bir diğer mesele ise, Fırat'tı. Kız kardeşinin evindeki o yakınlaşmadan sonra, bir daha hiç birbirlerine o derece yakınlaşmamışlardı.

Sanki Fırat bunu özellikle engelliyor gibiydi. Her gece yine birbirlerine sarılarak uyumalarına rağmen, yinede o yakınlığa benzemiyordu bu.

“Sevgi?”

Sevgi, Fırat’ın sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrılarak ona baktı. Bugün şirkete gideceği için özenle hazırlanmıştı. Giydiği gri takım ona gerçekten çok yakışmıştı.

Fırat, Sevgi’nin yanına, yatağın üstüne geçip oturdu. Sabahın çok erken saatleri olmasına rağmen, her ikisinde ayaktaydı. Fırat’ın şirkete gitmesi ve oradaki işleri kontrol etmesi gerekirken, Sevgi’yi bir türlü uyku tutmamıştı.

“Akşama çok geç kalmam.”

“Peki.”

Fırat eliyle Sevgi’nin çenesinden tutarak, yüzünü kendisine doğru çevirdi. O gözlerde çözemediği bir şeyler vardı. Sevgi kendisini kocasından saklıyordu. Peki ama neden? Neden aklını kurcalayan sorunlarını, kendisiyle paylaşmıyordu?

“Birşey mi oldu?”

“Yoo, birşey olmadı.”

“Peki niye böyle tuhafsn?”

Niye herkes tuhaf olduğunu söyleyip duruyordu ki? Tuhaf falan değildi... Sadece...sadece evliliği ile ilgi bazı sorular vardı kafasında.

“Ben tuhaf falan değilim. Hem sen işe geç kalmıyor musun?”dedi aksi bir tonda.

“Kendi şirketime geç gitsem de fark etmez!”

Bu adamın kendisine olan güveni gittikçe sinirlerini bozmaya başlamıştı doğrusu. Nedense son günlerde, Fırat’ın söylediklerine ve hareketlerine sinir olmakla geçiriyordu zamanını. Düşününce, saçmaladığının farkındaydı. Ama yinede başka türlü gelmiyordu elinden. Neden hala bu kadar pasifti kocası? Neslihan’ın evindeki o adama ne olmuştu? Nerelelere gitmişti?

“Ben iyiyim, beni merak etme sen.”

Fırat dikkatle Sevgi’nin gözlerinin içine baktı, sanki bu şekilde onun aklından geçenleri anlayabilecekmiş gibi. Ve sonunda, “Tamam, dediğim gibi akşama gecikmem.”diyerek, karısının yanına küçük bir öpücük kondurdu.

Fırat odadan çıkana kadar, gözlerini onun üzerinden ayırmadı genç kadın. O gittikten sonraysa, yatağın içine gömülerek, yorganı tepesine kadar çekti.

“Ne yapıyorum ben böyle? Neredeyse bana dokunmuyor diye, adamla kavga edeceğim?!”

Aklından geçenler yüzünün kızarmasına sebep olurken, aynı zamanda kendine daha fazla hakim olamayarak deli gibi gülmeye başladı.

“Sevgi sen kafayı yemeğe başlıyorsun sanırım.” diye söylendi kendi kendine.

Üzerini değiştirdikten sonra, Berke’ye bakmak için, onun odasından içeri girmişti Sevgi. Berke hala derin bir uykunun kollarındaydı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, yanına kadar ilerledi ve yatağının önünde diz çöktü. Uyurken tıpkı bir meleğe benziyordu. Kolunun biri yataktan dışarı sarkmış, bacaklarıyla da üstündeki yorganı atmıştı. Yorganı yavaşça küçük çocuğun üzerine örtüp, dışarıda kalan kolunuda yorganın altına yerleştirdi. Berke bu haliyle öyle savunmasız görünüyordu ki... Onun kendisine karşı sergilediği tavrın, sadece incinmekten korktuğu için olduğunu biliyordu Sevgi. Ama sadece küçük bir şans verseydi Berke ona, iste o zaman Sevgi’nin samimiyetini fark edebilirdi.

İç çekerek kalktı oturduğu yerden. Berke’yi uyandırmak isteyeceği en son şeydi, hem zaten saatte daha çok erkendi. Herkes Fırat değildi ki, sorumlulukları sebebiyle erkenden kalksın.

Annesininde uyuduğundan emin olduktan sonra, mutfığa indi. Sabah sabah kahvaltıdan önce kahve içmek gibi bir adeti olmamasına rağmen, bu sabah bir değişiklik yapmak gelmişti içinden. Kendine bol köpüklü bir türk kahvesi yaparak, temiz havanın eşliğinde içti.

Bir süre sonrada zaten Sultan Hanım kalkmıştı. Birlikte kahvaltayı hazırlamaya giriştiler. Sultan Hanım’la muhabbet etmek ayrıca çok hoşuna gidiyordu genç kadının.

Kahvaltıdan sonra, Zeynep Hanım ile Berke, birlikte her gün oturdukları köşeye geçerek, derin bir sohbete başlamışlardı. Annesinin Berke’yle her seferinde konuşacak bir konu bulabilmesine şaşırıyordu. Ama Berke’nin mutlu olduğunu, onun kendisine hiç göstermediği o gülümsemesinden anlıyor ve şimdilik bununla yetinebileceğini söylüyordu kendisine.

Akşam, Fırat söylediği gibi, çok gecikmeden evine gelmişti. Hep birlikte akşam yemeğini yedikten sonra, Zeynep Hanım yorgun olduğunu söyleyerek odasına çıktı.

Berke ise televizyonun başında yerini almıştı.

“Sevgi, bir iki dakika yukarı gelir misin benimle?”

Başını sallayarak, Fırat’ı takip etti. Genç adamın kendisine ne söylemek istediğini merak etmişti. Odadan içeri girdiklerinde, Fırat Sevgi’ye doğru döndü. Sevgi o an farklı birşeyler olduğunu onun gözlerinden anlamıştı.

“Herşey olması gerektiği gibi olacak demiştim ya hani sana?”

Sevgi nefesini tutarak, Fırat’ın sözlerine devam etmesini bekledi sabırsızlıkla.

“Evet?”

Fırat cebinden iki uçak bileti çıkararak, Sevgi’ye uzattı. Titreyen elleriyle biletleri alıp, baktı genç kadın.

“Viyana mı?” diye sordu şaşkınlıkla?

Böyle birşeyi hiç beklemediği, yüzündeki o ifadeden kolayca anlaşılıyordu. Fıratı ise, karısının bu hali, aşırı derecede eğlendiriyordu.

“Evet, ben düşündümde, işe şu hiç yapılmamış balayımızdan başlamak daha doğru olacak.”

Bakışlarını tekrar biletlerde gezdirdi genç kadın ve sonra, “Ama bu hafta sonu?” dedi.

“Evet, beklemenin bir anlamı yok bence. Annenin durumu çok şükür ki iyi. Hem sen yokken, Sultan Hanım var yanında, o ilgilenir annenle. Ayrıca annen buradayken aklım Berke’de kalmaz, ikisinin nasıl iyi anlaştıklarını sende gördün. Durum böyleyken, ne için bekleyeceğiz?”

‘Balayı’ diye geçirdi içinden. Düşüncesi bile bu kadar heyecanlanmasına sebep oluyorken, gerçekleştiğinde neler hissedecekti acaba? Çünkü balayından döndüklerinde, hiç birşey eskisi gibi olmayacaktı, bunu biliyordu Sevgi.

“Haklısın.” diyerek gülümsedi ve kendine engel olamayarak, kollarını kocasının boynuna doladı. “Bu kadar düşünceli olduğun için çok teşekkür ederim.”

Fırat elini karısının beline götürerek, onun bedenini kendi bedenine daha çok yasladı. Ve boğuk bir sesle, “Bunu daha çok kendim için yaptığım gerçeğini düşünecek olursak, teşekkür etmeni gerektirecek bir durum yok ortada.” dedi. Sevgi gittikçe kızaran yüzünü, daha çok gömdü kocasının göğsüne. Bu adamla nasıl başa çıkacaktı bilmiyordu ama, yinede onun her hareketi hoşuna gidiyordu.

-12. Bölüm-

Uçak inişe geçtiğinde, Sevgi dahada çok sarıldı Fırat’ın koluna. Korkmasını gerektiren bir durum yoktu aslında. Uçak hiç sarsmadan Viyana havalimanına kadar ulaşmış, hatta bir tüy kadar hafif bir şekile inişini gerçekleştirmişti. Fırat ise Sevgi’nin hareketlerinin keyfini sonuna kadar çıkarmaktaydı..

”Gördün mü bak? Korkulacak hiç bişey yokmuş.” dedi gülümseyen gözlerle.

Sevgi Fırat’a cevap vermek yerine, ters bir bakış fırlattı. Ardındansa oturduğu koltuktan kalkarak, uçağın çıkış kapısına doğru yöneldi. Bu adamın kendinden emin tavırları bir gün deli edecekti onu.

Bir süre sonra valizlerininide alıp, temiz havaya çıktıklarında hafiflediğini hissetmişti Sevgi. Viyanada o gün güneşli ama serin bir hava vardı. Her ihtimale karşı yanına hırkasını aldığı için kendisini içinden tebrik etti genç kadın..

”Hadi gel şuradan bir taksi çevirelim.”

Taksi bulmak hiçte zor olmadı. Havaalanının her köşesinde boş bir taksi bekliyordu. Kendilerini taksiye attıktan sonra, rahat bir nefes aldı Sevgi. Bu ülkeye tamamen yabancıydı. Daha önce kendi ülkesini bile gezmemiş biri için çok normal birşeydi bu. Fırat Sevgi'ye göre daha tecrbeliydi bu konularda. İş gereği bir kaç kez yurt dışında bulunması gerekmişti.

Otele vardıklarında hava neredeyse kararmak üzereydi. Resepsiyonist bu genç ifte çok içten davranmış, kalacakları odanın anahtarını verdikten sonrada 'İyi tatiller!' dilemişti..

Kalacakları oda oldukça genişti. Bir kapısı yatak odasına açılırken, diğer kapı oldukça geniş olan salon kısmına aitti. Yatak odasıyla, salonu ayıran uzun bir sürgü kapı vardı. Odanın bu kadar güzel olabileceğini tahmin etmeyen Sevgi'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Oda tıpkı bir ev gibi döşenmiş ve herşey düşünülmüştü...

"Beğendin mi?"

"ook...Burası harika!"

"Beğenmene sevindim karıcığım." diyerek kollarını Sevgi'nin beline doladı...

Sevgi'ye hiç çekinmeden başını Fırat'ın göğsüne yasladı ve onun kalp atışlarını dinledi.

Onun kollarında kendini çok huzurlu hissediyordu...

"Acıktın mı?"

"Sanırım evet." diyerek gülümsedi..

"Tamam, akşam yemeği için hazırlanmaya başla sen, benim bir kaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Çok uzun sürmez."

Akşam giymek için yanında getirdiği, siyah diz üstünde biten elbiseyi çıkarmıştı valizinden. Salarımda topuz olarak topladı, böylelikle güzel yüzü daha çok ortaya çıkmıştı. Fazla olmamakla birlikte hafif bir makyajla yznde canlandırmayı ihmal etmedi. Herşeyiyle hazır bir şekilde Fırat'ın gelmesini beklemeye başladı...

Fırat odaya girdiğinde telefonu hala elindeydi. Hattın diğerk ucundaki kişiye cevap verirken gözleri bir an Sevgi'nin üzerinde takılı kaldı. Gördüklerinden memnun bir şekilde gülümsedikten sonra, tekrar dikkatini telefondaki kişiye verdi.

"Şu an yurt dışındayım Tayfun bey. Ben döndüğümde sekreterime sizle bir toplantı ayarlamasını söylerim."

Telefonu kapattıktan sonra Sevgi'nin yanına gelerek, onun ellerini avuclarının arasına aldı..

- "Çok güzel olmuşsun." dedi karısının gözlerinin içine bakarak.

Sevgi, Fırat tarafından beğenilmenin verdiği mutlulukla, "Teşekkür ederim" dedi. Fırat ise Sevgi'ye daha çok yaklaşarak, onun yerdeki bakışlarını kendi yüzüne doğru çevirdi...

"Bende giyineyimde, çıkalım. Bugün ikimiz içinde yeni bir başlangıç olacak." diyerek yavaşça Sevgi'nin dudaklarına doğru eğildi..

Gelen bu öpücük hazırlıksız yakalamıştı genç kadını, ama yinede bu, kollarını Fırat'ın boynuna dolmasına ve ona karşılık vermesine engel değildi. Sevgi'nin acemice verdiği karşılıklar Fırat'ı çıldırma derecesine kadar getirecek türdendi. Ama hiç bişey planları dahilinde gelişmiyordu. Kendini zorda olsa geri çekti ve kısılmış gözleriyle kendisine bakan kadına çevirdi bakışlarını..

"Bu gece herşey olması gerektiği gibi olacak. Her ne kadar şu an senden uzak durmak çok zor olsa da, herşeyin bir zamanı var." dedi boğuk bir sesle...

Sevgi bir kez daha hayran kaldı karşısındaki adama. İçten bir şekilde gülümsedikten sonra bir adım geri çekildi.

"Hadi giyin sen, ben salondayım." diyerek Fırat'ın yanından ayrıldı...

Fırat akşam yemeği için çok şık bir restorantta yer ayırtmıştı. Restoranın bulunduğu binanın mimarisi Sevgi'yi büyülemişti. Oldukça tarihi bir yer olduğu çok belliydi. Restoranın içini izlemeye o kadar dalmıştıki, kendisine seslenen Fırat'ın sesiyle bir an için irkildi.

”Çorbayla başlayalım öyle değil mi?”

”Evet.”

Garson yanlarından ayrıldıktan sonra, Fırat tüm dikkatini Sevgi’ye verdi. Siyah elbisesinin içinde o kadar zarıftı ki, insan dokunmaya bile kıyamazdı.

”Beğendin mi?”

”Beğenmekte laf mı? Bayıldım! Burası muhteşem. Şuranın mimarisine bir bak, büyüleyici.”

”Mimar olan sensin, elbette en iyisini sen bileceksin.”

”Mimar olabilirim ama pekte tecrübe sahibi değilim aslında.”

”Hiç kendi ofisini kurmayı düşünmedin mi?”

”Mezun olduktan sonra annemin hastalığı çıktı ortaya. Yoksa istiyordum. Ama tüm birikimimi annemin hastalığına harcadım.”

Fırat bu konunun Sevgi’nin canını sıktığının farkındaydı. Sevgi’nin sonunda maddi desteğe ihtiyacı olduğu için kendisiyle evlendiği gerçeği aklına geldiğindeyse , en iyisinin bu konuyu kapatmak olduğuna karar verdi.

”Evi aradım.”

”Nasıllarmış?”

”Hayatlarından çok memnunlar. Berke’nin sesini duymanı isterdim, onu uzun zamandır ilk kez bu kadar heyecanlı görüyorum. Annenle gerçekten çok iyilaşıyorlar.”

”Annemde şeytan tüyü var. Herkes ilk görüşte ısınır ona. Ben ne yazıkki ona çekmemişim.”

Fırat karısının masanın üzerimde duran elini avcunun içine aldı ve ,”Sen farkında olmasanda, Berke sanada alıştı Sevgi.” dedi..

”Öyle mi dersin?”

”Elbette öyle. Hem öyle olmasa, buraya gelmemize bozulurdu. Ama sesini bile çıkarmadı.”

Fırat haklıydı. Berke bu haberi çok çabuk kabullenmiş, onlara hiç bir zorluk çıkarmamıştı. Bunda hiç kuşkusuz Zeynep hanımında büyük bir rolü vardı.

”Haklısın galiba.”

Tüm akşamı birbirlerini daha yakından tanımak için kullanmışlardı. Sevgi o gecenin hatrına bir iki bardak kırmızı şarap bile içmişti, bu yüzden de kendisini oldukça gevşemiş hissediyordu..

”Artık kalkalım mı?”

Sevgi her zamankinin aksine cesur bir şekilde bakışlarını Fırat’ın gözlerinin içine dikti. Bu gece olacaklara, nedense içkininde verdiği cesaretle, daha çok hazırdı.

”Kalkalım.”

Asansörle kaldıkları kata çıktıktan sonra, odalarına giden o kısa yolda yalpalamaya başlamıştı Sevgi. İttiği bir iki kadeh onu düşündüğündende fazla çarpmıştı galiba. Bunu gören Fırat Sevgi’nin itirazlarına aldırmayarak, onu tek hamlede kucağına aldı.

”İndir beni Fırat, rezil olacağız.”

”Yürüyemiyorsun Sevgi. Hem neden rezil olalım, sen benim karımsın ve ben karımı kucağımda odamıza taşıyorum.”

Fırat’ın verdiği bu cevap Sevgi’yi o kadar memnun etmişti ki, almış olduğu alkolünde etkisiyle kollarını Fırat’ın boynuna doladı ve bedenini genç adama daha çok yasladı.

”Çok teşekkür ederim. Harika bir geceydi.” diye mırıldandı.

Fırat Sevgi’yi kucağından indirip, odalarının kapısını açtı. Sevgi’ye baktı ve ”Ama gece henüz sonlanmadı.” diyerek, onu tekrar kucağına aldı.

Yatak odasına kadar kucağında taşıdı karısında. Onu kucağından indirmek istemesede, bunu yaptı ve kendisine yarı aralık gözlerle bakan karısının yüzüne çevirdi bakışlarını.

”Sevgi.”

Sevgi içindeki cesareti daha çok sergileyerek, kollarını Fırat’ın boynuna doladı ve kendi bedenini onunkine yasladı.

”Efendim?”

Sevgi’nin cesaretine hayran olmamak elde değildi, hoş almış olduğu alkolün etkisi olmadan böyle davranmayacağına emindi Fırat. Sevgi fazla alkol almamıştı belki ama bünyesi alışık olmadığından, çarpmıştı içtiği şarap.

”Sen çok tatlısın.”dedi Fırat çarpık gülümsemesinin eşliğinde.

”Sende çok tatlısın.”

Fırat içten bir şekilde güldü bu sözlere, ardından kollarını Sevgi’nin beline doladı.

”Erkeklere tatlısın denmez.”

”Peki ne denir?”

”Yakışıklı olabilir.”

”Pekii..Sende çok yakışıklısın.”

Sevgi her haliyle çok büyülüydü Fırat’ı. Bu halide o kadar şekerdi ki, kendine daha fazla hakim olamayak, dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Dudakları Sevginin dudaklarındayken ”Seni istiyorum. Hemde ilk günden beri.” diye fısıldadı. Sevgi bu söze cevabını, Fırat’ı içinden geldiği gibi öperek verdi. O andan sonra durmaları için hiç bir sebep kalmamıştı. Fırat bir eliyle Sevgi’nin saçındaki tokaları çıkardı. Diğer eliyse genç kadının elbisenin bittiği yerde, bacaklarında geziniyordu. Genç kadının saçları serbest kaldığında, onu kucaklayarak yatağın üzerine bıraktı. Onu yatakta, kendisine arzuyla bakarken görmek tüm sabrını zorluyordu. Seri bir şekilde üstündeki gömleği çıkararak, onun yanına uzandı Fırat. Sevgi hiç çekinmeden Fırat’a doğru yaklaştı ve elini onun çıplak teninde gezdirmeye başladı. Fırat ise Sevgi’nin dudaklarını tekrar büyük bir tutkuyla sahiplenerek, delice öpmeye başladı. Bir süre sonra dudakları yavaşça genç kadının boynunda gezinirken, elleride bacaklarını keşfe çıkmıştı.

Sevgi'ye kendini tamamiyle Fırat'ın dokunuşlarına bırakmış bir haldeydi. Daha önce böyle hisleri hiç tatmamıştı, tamamen yeniydi bu duygular kendisi için. Ama yinede kendisini bir şekilde Fırat'a karşılık vermekten alıkoymıyordu. Ellerini Fırat'ın sırtında, güçlü kollarında gezdiriyordu. Öyle bir zevk dalgası sarmıştiki tüm vücudunu, üstündeki elbisenin ne ara çıktığının bile farkına varamamıştı. Ancak Fırat'ın ,”Çok güzelsin, aklımı başımdan alabilecek kadar güzel.” diye tutkuyla fısıldaması üzerine, farkedebilmişti bu durumu.

Bir süre sonra nefesleri birbirine karışıp, gerçek anlamda karı-koca olduklarında, Sevgi sıkıca sarıldı Fırat'a. Bu yaşananlar rüya olabilecek kadar güzeldi genç kadın için. Fırat ise nefesini düzene sokmaya çalışıyordı büyük bir gayretle. Sevgi için bir ilk olmasına rağmen, verdiği karşılıklar resmen sabrının taşmasına sebep olmuştu. Bu yüzden olması gerektiği gibi yavaş davranamamıştı. Eliyle Sevgi'nin terden alınına yapışan saçlarını çekti ve uzunca bir öpücük bıraktı alınına.

Sevgi Fırat'ın sıcaklığına daha çok sokuldu. Aslında onca yaşanan güzel şeylerin ardından bir anda utanmayada başlamıştı. Aldığı alkolün etkisi yavaş yavaş geçmeye başlamıştı anlaşılan.

”Sevgi.”diyerek ellerini onun saçlarının arasında gezdirdi Fırat.

”Efendim?”

”Bana bakar mısın?”

O dediği hiçte kolay değildi Sevgi için. Fırat'ta sanki bunu bilmiyormuş gibi, inadına ısrar ediyordu. En sonunda genç adamın ısrarlarına yenilerek, bakışlarını Fırat'ın yüzüne çevirdiğindeyse, o gözlerin içinde kayboldu adeta.

”Bu yaşadıklarımız benim içinde bir ilk sayılır aslında. Hiç bu kadar sabrımın sonuna geldiğimi hatırlamıyorum.” diyerek gülümsedi.

”Artık herşeyinle benim karımsın.”

Bu düşünceyle Sevgide gülümsedi.

”Bundan sonra herşey çok daha güzel olacak.” diyerek bir türlü doyamadığı dudaklara tekrar sahip çıktı genç adam.

-13. Bölüm-

Çok güzel bir rüya görüyordu Sevgi. Tüm geceyi, Fırat'ın kollarının arasında, aşktan kendinden geçmiş bir şekilde geçirmişti. Ne kadarda güzeldi herşey. 'Ah keşke gerçek olsa' diye diledi içinden.

Yüzüne vuran güneş ışıklarına inatla arkasını döndü. Bu rüyanın devam etmesini istiyordu. Açmak istemiyordu ki gözlerini. Elini yandaki yastığa koymak isterken, hissettiği yastık değil başka birşey oldu. Yavaşça parmaklarını Fırat'ın yüzünde gezdiriyor, uyku mahmurluğundan kurtuldukca da, gece olanların gerçekliğine inanmasıyla yüzü daha çok kızarıyordu. Rüya dediği şeyler aslında gerçeğin ta kendisiydi. Farkında olduğu bu gerçek, genç kadının heyecanla yutkunmasına sebep oldu. Gece Fırat'ın öpüşlerine büyük bir tutkuyla karşılık verdiğini anımsamasıyla ise yerin dibine geçme isteği daha ağır basıyordu. Fırat'ın elleri tüm bedenini ele geçirmişken, tutku dolu inlemeleri hala kulaklarındaydı üstelik. Nasıl bu kadar kendinden geçebilmişti hala bilemiyordu. Şimdi gözlerini açmayı hiç ama hiç istemiyordu. Garip bir şekilde Fırat'ın uyanık olduğunu da sezmişti ve onun kendisini izlediğinden emindi. Onun gözlerine nasıl bakacağını bilemezken, açamazdı göz kapaklarını. "En iyisi uyuyo numarası yapmak." diye geçirdi içinden. Oysa kendini o kadar çok ele vermişti ki, uyandığını Fırat çoktan anlamıştı. Sevgi'nin gözlerini açmasını sabırsızlıkla bekliyordu genç adam. Dün gecedен sonra, ikiside kendindeyken, ilk kez göz göze gelecek olmaları heyecanlandırıyordu onu. Sevgi'nin inatla gözlerini daha çok yumduğunu gördüğündeyse, dudaklarında oluşan tebessüme engel olamadı. Demek ki sevgili karısı gece olanlardan sonra utanıyordu. Gece Fırat'ı deli eden kendisi değildi sanki! Aklına gelen fikirle, Fırat'ın yüzündeki gülümseme resmen sırtışa dönüştü. Madem Sevgi utanıyor, yüzüne bakamıyordu. Fırat'ta onu dahada çok utandırma yoluna başvuracaktı..

Fırat dudaklarını gece boyu bir çok kez öptüğü boyuna götürdü. Önce derin derin kokusunu içine çekti, sonra yavaşça küçük öpücükler kondurdu. Sevgi'nin bedeninin heyecandan titrediğini hissedebiliyordu. Bu durumdan gayet memnun bir şekilde dudaklarını daha aşağılara doğru kaydırdı. Sevgi'ye bu dokunuşların ve öpücüklerin verdiği zevkle inlememek için dudaklarını ısıırıyordu o sırada. Fırat'ın ellerini bacaklarında hissetmesiyle birlikte hızla açtı gözlerini...

"Günaydın canım."

Sevgi Fırat'ın arzudan koyulaşmış gözlerine baktıktan sonra, üstünden kaymak üzere olan yorganı daha çok çekti üstüne.

”Günaydın.”

Sevginin dağılmış saçlarına ve kızarmış yanaklarına baktı iç çekerek. Bu haliyle bile o kadar güzeldiki. Elinde olmadan eğildi bir türlü doyamadığı dudaklara. Sevgi’nin başta yaşadığı şaşkınlıktan sonra, kendisine karşılık vermesi üzerine ise, iş artık geri dönülmez bir yol almıştı bile. Uzunca bir müddet yataktan çıkamayacakları kesindi o an.

Duşlarını aldıktan sonra, odaya söyledikleri kahvaltılarını yapmaya koyuldular. Sevgi sabahki gibi utanmıyordu artık. Fırat onun kocasıydı ve utanması için hiç bir sebepte yoktu. Fırat elindeki ekmeğe reçel sürdükten sonra Sevgi’ye uzattı.

”Hadi bunu ye.”

Sevgi sevgiyle baktı Fırat’ın yüzüne ve karnı doymuş olmasına rağmen onu kırmayarak aldı elindekini ve koca bir ısırik aldı ekmeğinden. Sevgi’nin dudağının kenarına bulaşan reçelide Fırat kendi dudaklarıyla temizledi. Onunla bu kadar yakınlaşacaklarını hayal bile edemezken, bu yaşadıklarının verdiği heyecandan dolayı, kendisini her an yere yıkılabilişi gibi hissediyordu Sevgi.

Kahvaltıdan sonra el ele çıktılar kaldıkları otelden. Bugün Viyana’nın tarihi yerlerini gezeceklerdi birlikte. İlk olarak yolları Schönbrunn Sarayına düşmüştü "Viyana'nın Versailles'i" da denilen bu köşte 1400'den fazla oda ve birçok büyük bahçe bulunmaktaydı. Odaların dekoruna hayran kalmıştı Sevgi. Bu köşkün tarifi zor bir havası vardı.

Oradan çıktıktan sonra birlikte Aziz Stephen Kathedraline uğradılar. İnanılmaz gotik mimarisiyle sadece Sevgi’yi değil Fıratı da çok büyülemişti bu yapı.

”Harika öyle değil mi?”

Fırat’sa bakışlarını bir an bile Sevgi’nin yüzünden ayırmadan ”Evet” cevabını vermişti.

Ondan sonra bir çok yeri daha gezmişler ama akşam olmak üzereyken, Sevgi yorulduğunun farkına iyice vararak ”Otele dönelim ben çok yoruldum” demişti. Fırat Sevgi’nin sözünü ikiletmeden yoldan geçen bir taksiyi durdurarak, kaldıkları otelin ismini verdi...

Ondan sonraki bir kaç gün daha el ele gezmişlerdi Viyana'nın sokaklarını. Onları uzaktan görenler hayranlıklarını gizleyemiyorlardı. Birbirlerine bu kadar çok yakışan bir çift daha görmemişlerdi hayatlarında.

"Akşam yemeğini odamıza isteyelim mi?"

Sevgi başını Fırat'ın göğsünden kaldırarak baktı onun yakışıklı yüzüne..

"Olur" diyerek sıcacık gülümsedi.

Bir kaç gündür bir rüyayı yaşıyordu sanki. Hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Fırat kendini özel hissetmesini sağlıyordu, sırf bu yüzden bile ona çok şey borçluydu. Ne olursa olsun bu hissetiklerinden vazgeçmek istemiyordu. Mutlu olmak istiyordu artık. Ve mutluluğu Fırat'la yakaladığına emindi...

Eve dönme vakti geldiğinde nedense içini garip bir huzursuzluk kaplamıştı. Şu bir kaç günde herşey o kadar güzeldiki, eve döndükten sonra tüm bunların değişmesinden korkuyordu.

"Hazır mısın?"

Sevgi elindekileri valize yerleştirdikten sonra "Hazırım" dedi..

Fırat Sevgi'deki huzursuzluğu hissetmiş gibi, ona arkasından sarıldı ve kulağına "Merak etme...herşey eskisindende iyi olacak." diye güven vermek istercesine fısıldadı.

İnanıyordu Fırat'a... O iyi olacak diyorsa olacaktı mutlaka...

"Haklısın."

Evdeki herkes çok sıcak karşılamıştı Fırat ve Sevgi'yi. Onların el ele evden içeri girdiğini gören Sultan Hanım ise çok daha fazla mutluydu bu durumdan. Sevgi'yi kısa sürede kendi kızı gibi görüp, çok sevmişti..

Sevgi'nin gözleri, evden içeri adımını attığından beri Berke'yi arıyordu. Ama onu hiç bir yerde göremeyince, annesi Zeynep Hanım'a "Berke nerede anne?" diye sordu.

"Odasında kızım."

Sevgi 'anladım' dercesine başını salladı. Ardından Fırat'ın kulağına doğru eğilerek, "Ben hemen geliyorum" diye fısıldadı ve oturduğu yerden kalktı. Yavaş ama bir o kadarda emin adımlarla ilerledi Berke'nin odasına doğru. Odanın önünde durduğunda kararlılıkla tıklattı kapıyı.

"Beni rahat bırakın dedim ya size!"

Sevgi gülümseyerek indirdi kapı kolunu, ne olursa olsun pes etmeyecekti. Berke odaya girenin Sevgi olduğunu gördüğünde çok daha fazla öfkelenmişti.

"İçeri gir demedim! Git odamdan!"

"Hayır gitmiyorum. Konuşuruz diye geldim."

"Seninle konuşmak istemiyorum.Sadece beni rahat bırak!"

Sevgi ellerini göğsünde kavuşturarak, tekerlekli sandalyede oturan Berke'ye içi acıyarak baktı. Onun hiç bir suçu yoktu. Annesini tanıyamadan, ondan ayrılmak zorunda kalmıştı ve şimdiye hiç tanımadığı biri babasının eşi olarak girmişti hayatına. Onu kim suçlayabilirdi ki? Yavaşça Berke'nin yatağına doğru yaklaştı ve Berke'ye yakın bir yerde oturdu. Onun bu davranışından hoşlanmadığını açıkca görüyordu. Ama daha nereye kadar bu sorunu yok sayabilirlerdi ki? Fırat'la yeni bir hayata adım atacaklarsa, bu hayatta Berke de mutlu olmalıydı.

"Benden nefret ediyorsun öyle değil mi?" diye sordu.

"Ben sadece beni rahat bırakmanı istiyorum."

"Berke... Ben anlıyorum seni,ama şunu bil ki, ben annenin yerini almaya gelmedim. Zaten böyle birşey imkansız. O her zaman senin annen olarak kalacak. Her ne kadar benide annen kadar sevmeni istesemde, şimdilik beni bir abla gibi görmen bile yetecektir bana."

"Sen babamla evlendin.Annemin yerine geçtin!"

Berke'nin yanaklarından süzülen göz yaşlarına daha fazla kayıtsız kalamadı. Eliyle o yaşları silmek için uzandığında Berke hızlı yüzünü diğer tarafa çevirdi..

”Dokunma bana!”

”Ben... Ben de böyle olmasını istemedim.”

Artık Sevgi de tutamıyordu göz yaşlarını. O da çok acılar çekmişti şu hayatta. Ama Berke bunu anlayacak yaşta değildi. ”Zaman” dedi kendi kendine... Herşeyin ilacı zamandı..

Berke Sevgi'nin de ağladığını görünce bir an şaşırmış, ardından tekrar bakışlarını kaçırmıştı ondan...

”Babanı görmek istemez misin” diye sordu son bir umutla..

”Odamdan çıkmak istemiyorum.”

”Peki, sen bilirsin.”

Odamdan çıktıktan sonra tekrar salona geri dönecek gücü bulamamıştı kendinde. Onun yerine yatak odasına girerek, kendini yatağına attı. Gücü kalmamıştı artık. Çok yorulmuştu... Tek istediği birazcık uyumaktı. Sadece birazcık uyku...

”Sevgi!”

Gözlerini daha çok yumdu. Uyanmak istemiyordu. Böyle çok rahattı, gözlerini açipta bu rahatlığı bozmaya hiç niyeti yoktu.

”Sevgi... Canım hadi aç gözlerini..Yemek vakti geldi.”

”Ben aç değilim.” diye mırıldandı, ardından kafasını yastığına daha çok gömdü..

”İki dakika zamanın var, eğer kalkmazsan ben seni zorla kaldırırm.”

Fırat'ın sesindeki tehlikeli tınıdan, onun dediğini yapacağına emin olmuştu. ”Off”layarak kalktı yattığı yerden ve saçı-başı dağılmış bir halde baktı kocasının yüzüne..

Fırat ise tam aksine, onun bu haldeyken bile ne kadar çekici görünebildiğine şaşırıyordu. Eliyle Sevgi'nin yüzüne düşen saçlarını geriye itti. Ve gözlerini onun gözlerinde sabitledi..

”Çok güzelsin.”

Sevgi bu iltifata gülümsemeden edemedi. Şu an güzelden çok bir cadiya benzediğine emindi...

”Aslında düşündümde... Yemek yemesekte olabilir..”

Dudaklarını yavaşça Sevgi'ninkilerle buluşturdu. Yavaş yavaş, içinden geldiği gibi tadını çıkara çıkara öpmeye başladı onu. Sevgi'de kollarını çoktan Fırat'ın boynuna dolamış, onun öpücüklerine karşılık vermeye başlamıştı bile. İkiside kendilerini içinde bulundukları büyüye o kadar çok kaptırmışlardı ki, çalınan oda kapısıyla birlikte irkildiler..

”Yemek hazır.”

Sultan Hanım'ın sesini duyduğunda, içinden şansına binlerce küfür saydırdı... Sevgi'ye

Fırat'ın bu haline gülmekten kendini alıkoyamamıştı...

”Gülme!” dedi genç adam şakacıktan kaşlarını çatarak.

”Ama çok komik.”

”Anlaşıldı, en iyisi ben sana doyana kadar, seninle baş başa olabileceğimiz bir yerde kalmak.”

Sevgi ters ters baktı o an Fırat'ın yüzüne. Demek bir gün kendisinden bıkacaktı Fırat Bey? Bu düşünce nedense çok can yakıcıydı. Fırat Sevgi'nin değişen yüz ifadesinden, sözlerinin yanlış anlaşıldığını anlayıp, onu belinden çekerek kendine yasladı.

”Ama hiç bir zaman bu dediğim olmayacağına göre başka bir çare bulmamız lazım, ne de olsa bir ömür boyu yalnız yaşayamayız öyle değil mi?”

Sevgi gülümseyerek ”Kurallara uymakla işe başlasak yeterli olur bence. Hadi yemeğe inelim. Hem sen Berkeyi gördün mü?” diye sordu..

“Evet, sen yanıma geri gelmeyince, gidip ona baktım. Ne konuştunuz?”

Sevgi üzgün gözlerle baktı Fırat’ın yüzüne..

”Hiç...Aynı şeyler işte.”

”Vazgeçme!” diyerek Sevgi’nin alnına şefkat dolu bir öpücük kondurdu...

”Vazgeçmeyeceğim... Ne olursa olsun, onun beni sevmesi için elimden geleni yapacağım.”

”Bu o kadar zor olmayacaktır inan bana.” diyerek gülümsedi Fırat ve odadan çıkmadan önce karısının dudaklarından son bir öpücük daha çaldı.

-14. Bölüm-

Temiz havayı uzunca bir süre içine çekti genç kadın. O gün hava gerçekten çok güzeldi ve Ev halkı bu günü değerlendirmeyi ihmal etmemişlerdi. Hep birlikte küçük bir piknik sepeti hazırlayarak, yola çıkmışlardı. Fırat evden fazla uzaklaşmayacaklarını, eğer gereken başka şeyler olursa bu sayede hemen eve geri dönüp, temin edebileceklerini söylemişti. Sevgi ise o günün güzel geçeceğine dair bir his besliyordu içinde. Bir kaç gündür Berke’yle köşe kapmaca oynuyorlardı nede olsa. Berke Sevgi’yle yemek saatleri dışında fazla karşılaşmamaya özen gösteriyor, Sevgi’ye tam tersi, Berke’nin damarına basarak, her yerde karşısına çıkıyordu. Günler bu şekilde ilerlerken, geceleride oldukça hareketli geçiyordu. Yaşadıkları o özel anlar aklına geldikçe yüzü alev alıyordu sanki. Şu an bile pancar gibi kızarmış olduğuna yemin edebilirdi...

”İşte geldik.”

Geldikleri yer oldukça yeşillikli bir araziydi. Her yerde meyve ağaçları mavcuttu. Üstelik ağaçların bir kısmını birbirinden ayıran küçük bir dere bile vardı. Sevgi bu manzara karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. En sonunda Fırat’ın inmesi kapısını açtığını fark ettiğinde kendine gelebildi. Gülümseyen gözlerle kocasına bakarak indi arabadan. ”Burası çok güzel. Böyle bir yerin var olduğundan bahsetmemiştin daha önce.”

Fırat gülümseyerek kolunun altına aldı Sevgi’yi..

”Fırsat olmamış demek ki.”

Son sözlerinden sonra Berkenin tekerlekli sandalyesini indirmek için bagaja doğru ilerledi. Sevgi'ye Annesinin yanında arabanın içinde oturan Berke'ye baktı gülümseyen gözlerle. Berke'ye inatla Sevgi'den yana dönüp bakmıyordu. "Sabır Sevgi, sabır!" dedi içinden... Bir gün onunla aralarındaki tüm duvarları yıkmayı mutlaka başaracaktı.

Berke'yi sandalyesine oturtuktan sonra, dereye yakın ağaçlık bir gölge bulup yerleştiler. Fırat oğlunu sırtını ağaca yaslayabileceği şekilde oturtuktan sonra, mangal için gerekli şeyleri almak için arabaya yöneldi.

"Ne iyi ettikte geldik.. Temiz hava hepimize iyi gelecek."

Zeynep hanım sepetten bu sabah yapmış olduğu keki çıkararak Berke'ye doğru uzattı.

"Etler olana kadar aç kalmayalım öyle değil mi Beke'cim?"

Berke gülümseyerek Zeynep Hanım'ın, Sultan Hanım'la ortaklaşa hazırladıkları üzümlü kekten aldı.

"Biliyor musun, Sevgide senin yaşlarındayken çok severdi üzümlü keki."

Sevgi şaşkın gözlerle annesine baktı, ama annesinin kendisine göz kırpmasıyla niyetini anlamıştı. Sevgili annesi aklınca Berke ve Sevgi'yi yakınlaştıracaktı. Annesine içinden teşekkür ettikten, sonra söze girdi..

"Evet... Hatta hatırlıyorumda bir gün üzümlü kek yapmıştı annem, misafirler gelecek elini sürmek yok demişti bana, ama çocuk aklı işte.. Misafirler gelene kadar kekin yarısını yemiştım." dedi gülerek.

Eski anılarını anımsamak gerçekten çok iyi gelmişti kendisine. Berke'nin yüzüne baktı sonra. Ondan bir tepki gelmediğini görmek canını biraz sıksada, vazgeçmeye niyeti yoktu Sevgi'nin...

"İstersen bir gün seninle birlikte kek yapabiliriz, ne dersin?"

Berke o an oturduklarından beri ilk kez başını kaldırarak Sevgi'nin gözlerinin içine baktı. Ama o gözlerde ne nefret nede sevgi hiç birşey yoktu. Acı vardı sadece.. "Ben kek sevmem.." diyerek elindeki keki tekrar aldığı yere geri bıraktı.

Sevgi üzüntüyle içini çekti. Zeynep Hanım ise kızına destek olmak adına onun elini tuttu ve güven verircesine sıktı. Annesine minnetle gülümsesede, her geçen gün daha çok büyük bir umutsuzluğun içine düşüyordu sanki. Her ne kadar vazgeçme desede kendine, Berke işini hiç kolaylaştırmıyordu. Onun yaşındaki bir çocuğun sevgisini nasıl kazanabilirdi artık aklına gelen fikirler tükenmek üzereydi.

Her ne kadar o büyülü yerde biraz daha vakit geçirmek istemiş olsalarda, Berke'nin bir an önce eve gitme ısrarlarına dayanamayarak, yemeklerini yedikten sonra kalkmışlardı. Sevgi aslında Berke'nin derdini çok iyi biliyordu... Aklınca bu davranışıyla Sevgi'yi üzecekti... Ve ne yazıkki çokta başarılıydı bu konuda. Çok güzel başlayan bir günü berbat etmeyi tek bir sözüyle başarmıştı Berke. Çiftlik evine gelir gelmez kendini hızla arabadan dışarı atarak, odasına kadar koşar adımlarla ilerledi. Ne Berke'yi, ne annesini nede Fırat'ı görmek istiyordu o anda. Tek istediği biraz yalnız kalıp düşünebilmektir.

Odasına girer girmez kapıyı kilitledi ve yere çökercesine oturdu. Ne yapacağını bilememenin verdiği çaresizlikle akıttı göz yaşlarını. Bir kaç gündür Fırat'la bir masalı yaşıyorlarmış kadar mutluysen, Berke'nin onu her geri çevirişi daha çok yakmaya başlamıştı canını. Belkide kendini masallara çok fazla kaptırmıştı. Belkide hiç bir zaman tam anlamıyla mutlu olmayı başaramayacaktı..

Göz yaşlarını silmek için elini kaldırdığında parmağındaki alyansta takılı kaldı bakışları. Hiç tanımadığı bir adamla evlenmiş ve sonrada onunla çok yakınlaşmıştı. Ama bu yakınlık hiçbir zaman mutsuz etmemişti Sevgi'yi. Aksine hayatında hiç bu kadar huzurlu ve mutlu olduğunu hatırlamıyordu genç kadın. Ama herşey iyi gitmiyordu işte. Berke hiç bir zaman kabul etmeyecekti onu ve ileride belkide bu Fırat'la aralarının açılmasına bile sebep olabilirdi. Oysa ne kadar çok isterdi Berke'nin sevgisini ve ilgisini kazanabilmeyi... Daha doğrusu ne çok isterdi onun annesi olabilmeyi... Fırat'la seneler önce karşılaşmış olabilmeyi... Onun ilk eşi ve aşık olduğu tek kadın olabilmeyi... Sonra kendi düşündüklerine şaşırarak tekrar baktı alyansına.. Aşk...Fıratla aralarında hiç aşk muhabbeti geçmemişti ki. Peki neden şimdi aklına gelmişti birden bire böyle birşey? Sevgi daha önce hiç aşık olmamıştı. Aşkın tarifi nasıldı acaba? Neler hissederdiki aşık insanlar? Peki Sevgi Fırat'a karşı ne hissediyordu? Sadece Saygı ve Beğeniden ibaret miydi hissettikleri? "Hayır" dedi başını iki yana sallayarak... Aralarındaki beğeniden çok daha güçlü birşeydi. Kendince seviyordu Sevgi kocasını. Fırat'ında kendisini kendince sevdiğine emindi... Ama

bu hissettikleri aşk olabilir miydi? Bilmiyordu... Bilmekte istemiyordu... Çünkü hislerinin kuvvetli olma ihtimali gözünü daha çok korkutuyordu. Eğer sevmese Fırat'ı, ileride çok acı çekmeyecekmiş gibi hissediyordu nedense. Kendi haline güldü o an... Delirmişti galiba... Aşk gibi duygular sanki insana fikrinizi soruyorlardı... Herkesin başına gelebiliyordu işte. Genç bir kızken az mı okurdu aşk romanlarını? Ne çok isterdi o zamanlar, kendi beyaz atlı prensini bulabilmeyi... Ama arkadaşı Merve onun aksine her zaman gerçekçi yaklaşırdı bu konulara..."Aşk diye birşey yoktur..Sadece Kadın ve Erkeğin aralarındaki arzu ve tutkunun bir diğer adı diyebiliriz bunba. Yoksa evlilik aşkı neden öldürüyor diyorlar sanıyorsun? İki tarafta bir zaman sonra sıkılıyorlar birbirlerinden ve hoopp aşk bitti diyerek ayrılıyorlar..Aşk hiçte iyi birşey değil..." derdi Merve..Arkadaşımı düşünmek bile biraz olsun neşesini yerine getirmeye yetmişti. Hemen yarın onu aramayı kafasına koymuştu... Oturduğu yerden kalkmaya çalışırken tıklatılan kapıyı duydu.

"Kapıyı aç Sevgi!"

Fırat gelmişti ve kilitli olan kapıyı açmaya çalışıyordu.."Yalnız kalma isteğim işte burada bir son buldu" diye geçirdi içinden ve titreyen ellerini kapının kilidine götürdü. Kilidi açıp geri çekildiğinde, Fırat'ta odaya girmiş, buz gibi bakışlarını Sevgi'nin gözlerinin içine dikmişti..

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye azarladı karşısındaki kadını.

Sevgi anlayamayan bakışlarla bakıyordu şimdi Fırat'a...

"Anlamadım?"

Fırat oda kapısını kapatarak, iki adımda Sevgi'nin önünde durdu. Gözlerinden birşeye çok öfkelenildiği açıkca belli oluyordu.

"Birşey söylemeden odaya koşup, kapıyı kilitlemenden bahsediyorum... Odaya girmek istesem kilidin beni durdurabileceğini mi sanıyorsun yoksa?"

Sevgi ne diyeceğini bilemedi. Yaptığının çocukluk olduğunu oda biliyordu. Fırat'ın hiç bir suçu yoktuki..

"Ben şeyy..Özür dilerim.."

Fırat sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. Neden bu kadar çok tepki verdiğini kendisinde bilmiyordu aslında. Ama Sevgi'nin kendisini bile yanında istemiyor olma düşüncesi çok canını sıkıyordu. Biraz sakinleşebildiğinde gözlerindeki her zamanki sıcak ifadeyle baktı karısına ve onun birşey söylemesine izin vermeden sıkıca sardı onu kollarıyla.

”Ne oldu Sevgi? Neden üzüldün bu kadar?”

Fırat'ın kollarında gittikçe gevşemişti Sevgi. Huzur bulmuştu bir anda. Ama ondan gelen soruyla istemsizce geri çekilmek istedi bir an...

”Ben..Ben deniyorum ama olmuyor..”

Fırat Sevgi'nin neden bahsettiğini anlamıştı aslında ama yinede onun ağzından duyabilmek için sordu..

”Ne olmuyor canım?”

”Berke'ye kendimi sevdiremiyorum... Bugün onunla konuşmaya, yakınlık kurmaya çalıştım ama tek bir sözle ve hareketiyle yine tüm umutlarımı yerle bir etmeyi başardı.”

Fırat Sevgi'nin içindeki acıyı çekip almak istercesine sıkıca sardı onu... Onun üzülmesine dayanamıyordu, oğlu yüzünden bile olsa Sevgi hak etmiyordu bunu...

”Onunla konuşacağım merak etme sen.”

”Hayır sakın yapma bunu..Yoksa bana karşı daha çok kinlenecek. Yine deneyeceğim.. Mutlaka bir yolu olmalı!”

Fırat birşey söylemek yerine Sevgi'nin başını çenesinden tutarak kaldırdı ve küçük bir öpücük bıraktı dudaklarına. Konuyu değiştirmek en iyisiydi o an için..

”Yarın Akşama bir misafirimiz var.”

Sevgi şaşkın ve bir o kadarda mutlulukla baktı Fırat'a. Bu eve geldiğinden beri, evin Hanım'ı olarak bir misafir konuk etmişliği yoktu.

”Kim?” diye sordu merakla.

"Şirketteki işlerimle bizzat ilgilenmesi için görevlendirdiğim müdürüm gelecek. Ben genellikle işlerimi evden hallederim... O da şirketteki diğer işlerle ilgileniyor... İmzalanması gereken bir kaç yeni anlaşmayı görüşmemiz gerekiyor. Bende şirkete gitmek yerine, onu buraya çağırdım, hem bu sayede tanışmış olursunuz."

"Tamam... Müdürün ne sever, ne sevmez, hepsini söyle bana ona göre bir sofraya hazırlarız Sultan Hanım'la birlikte."

Fırat içten bir şekilde gülümsedi bu sözlerden sonra. Sevgi'nin elini avcunun içine alarak, "Kafanıza göre takılın işte. Vildan seçici biri değildir." dedi.

Sevgi duyduğu isimle olduğu yerde kaskatı kesiliverdi bir anda. Tüm bedeni uyuşmuş gibiydi...

"Vildan mı?"

"Evet... Sevgi canım iyi misin?"

Sevgi toparlanmaya çalışarak, gülümsedi... "Elbette iyiyim..Neyse aşağıya inelim artık.."

Birlikte el ele aşağıya inerlerken hala aklında Vildan ismi vardı genç kadının. Demekki şirketin müdürü erkek değil, bir kadındı. Bu durumda da müdiresi oluyordu... Bunun neden canını sıktığını bilmiyordu, nede olsa Fırat senelerdir bu kadınla birlikte çalışıyordu. Şimdide kendisi tanışacaktı onunla. Vildan yüzünden kafa patlatması gerekip gerekmediğine onunla tanıştıktan sonra karar verecekti...

-15. Bölüm-

"Öyle değil, bak işte böyle şekil vereceksin."

Sevgi'nin bakışları Sultan Hanım'ın yüzü ile elindeki hamur arasında gidip geliyordu. Sultan Hanım'a yardım etmek istemekle hiç akıllıca davranmamıştı galiba. Birşey beceremediği yetmiyormuş gibi, birde kadıncağızı işinden alıkoyuyordu.

"Ben beceremiyorum."

"Becerirsin ama aklında işine verirsən."

Sevgi Sultan Hanım'a baktı sözlerini anlamak istercesine. Sultan Hanım ise akşamki yemek için hazırlıklarına son gaz devam ediyordu.

"Neden öyle dedinki şimdi?" diye sordu safca.

Sultan Hanım sadece gülümsemekle yetindi. Sevgi'yi kendi kızı gibi görüyor, onun ne zaman mutlu ne zamanda canının bugün olduğu gibi sıkın olduğunu anlayabiliyordu bir bakışta.

"Dalgınsın onu demek istedim."

Dalgın olduğunu Sevgide biliyordu. Bugün Vildan gelecekti yemeğe ve ilk kez kocasını kendinden bile daha çok tanıyan bir bayanla karşı karşıya gelecekti. Evet belki Sultan Hanımda kendisinden daha iyi tanıyordu Fırat'ı ama Vildan başkaydı işte. Onu hiç tanımıyordu, yaşını, nasıl görüldüğünü bilmiyordu ve buda canını çok fazla sıkıyordu. Belki Sultan Hanım'a sorabilirdi. Ama nasıl soracaktı? Sonunda kendi kendini yemektense Sultan Hanım'a doğru döndü.

"Sultan abla sen tanıyorsun öyle değil mi Vildan Hanım'ı?"

"Evet. Bir kaç kez buraya gelip gitmişti. İyi bir kızdır."

"Kaç yaşında? Evli mi peki?"

Sultan Hanım kendisine yönetilen bu sorulara bir anlam veremesede, yanıtlama gereği duydu. Anlaşılan Fırat Bey eşine müdürü hakkında fazla bir bilgi vermemiştir.

"Benim bildiğim kadarıyla bekar. Senin yaşlarında olmalı büyük ihtimalle."

Sevgi ilk kez hissetmediği bir duygunun gelip içine yerleştiğini hissetti. Kıskançlık... Evet, kesinlikle buydu hissettiği. Bu duyguyu ilk kez Fırat ve Berke'yle İstanbul'a gittiklerinde hissetmişti. O zaman Neslihan'ın kim olduğunu bilmeden, Fırat'ı kıskanmıştı. Şimdiyse ortada başka bir kadın vardı ve bu kadının Fırat'la hiç bir akrabalığı yoktu. Sonra düşündükleri için kendine kızdı. Vildan kendisinden öncede vardı Fırat'ın hayatında... Eğer Fırat ona karşı bir şey hissediyor olsaydı, kendisi yerine onunlada evlenebilirdi. Ama bunu yapmamıştı... O Sevgi'yi tercih etmişti... "Seni tercih etmedi, sadece kendisine bir eş bulması gerekiyordu, sende iyi bir seçenektin sadece." dedi içindeki o acımasız ses... Her aklına geldiğinde kalbi acıyordu.. Ama gerçek buydu.

Normal şartlarda bir araya bile gelmeleri bile mümkün olmayacaktı büyük ihtimalle. Gelseler bile birbirlerini fark etmeyeceklerdi. "Hayır" dedi anında kalbi... Onu gördüğünde nasıl fark edemezdi ki? Fırat'tan yayılan o büyüye onu ilk gördüğü andan itibaren kapılmamış mıydı? Hiç tanımadığım dediği adamla gecelerini dolu dizgin yaşamıyor muydu? "En iyisi bu konuyu kurcalamamak" diyerek tekrar dikkatini Sultan Hanım'a ve onun yaptığı çöreklerle vermeye çalıştı...

"Güzel mi peki?"

Dilinin ucuna kadar gelmiş olan bir soruydu bu. Sormaması gerektiğini Sultan Hanım'ın şaşkın bakışlarından anlamıştı ama artık çok geçti. Sormuştu işte bir kere, e bu durumdada bir cevapta alacaktı...

"Hoş bir hanım tabi."

"Anladım."

Hoş bir hanım... 'Ne kadar hoş acaba' diye düşündü sinirle... Sonrada burada kendi kendini yiyeceğine Fırat'ın başının etini yemeği tercih etti. Nede olsa onun yüzünden kıskançlık krizlerine giriyordu. Düşündüklerine gülümsedi elinde olmadan. Fırat yüzünden ruh hali çok değişken olmuştu. Bir an geliyor ağlıyor, çok fazla geçmedense kahkahalarla gülmeye başlıyordu...

"Berke nerede?"

"Odasındaydı en son. Taze sıkılmış portakal suyuyla, kurabiye götürdüğümde ordaydı."

"Tamam." diyerek çıktı mutfaktan...

Sultan Hanım haklıydı. Aklını veremiyordu yaptığı işe. Bu nedenle daha fazla Sultan Hanım'ın işine karışmayacaktı. Hem kendini neden yoracaktı ki Vildan hanım için?! Berke'nin odasına yönelmişken, önünden geçtiği çalışma odasından gelen sesle duraksadı. Fırat içerideydi ve anladığı kadarıyla bir telefon görüşmesi yapıyordu.

Aslında hiç huyu olmamasına rağmen merakına engel olamayarak dinlemeye başladı.

Annesi onu bu halde gorse kimbilir ne çok kızardı! Küçük bir kızken az kapı dinlemezdi. Annesi her seferinde bu huyundan vazgeçmesi gerektiğini söylemiş olsada, bunu yapamamıştı Sevgi. Büyüdükten sonra her ne kadar bu huyundan vazgeçmiş olsada, bir yanı hala çocuktu işte Sevgi'nin. Hem kötü birşey yapmıyorduki... Fırat onun kocasıydı ve aralarında gizli saklı hiç birşey yoktu...

"Tamam Vildan. Akşama detayları görüşürüz."

Vildan mi demişti? Sevgi Vildan'ın ismini duymasıyla birlikte daha çok dikkat kesildi. Akşam görüşeceklerdi işte, şimdi niye telefonda görüşüyorlardı ki?

"Tabi ki... Mahmut Bey'e uygun bir zamana randevu ver."

Bu duruma fazla dayanamayarak resmen içeriye daldı. Fırat elinde telefonla karısına şaşkınca bakakaldı bir an. Sonra kendini toparlayarak tekrar görüşmesine devam etti.

"Akşam görüşürüz Vildan." diyerek kapattı telefonu...

Sevgi odaya girdiğinden beri ilk kez utanmıştı yaptığından. Kapıyı bile vurma gereği duymadan dalmıştı içeriye. Şimdi sakın kafa yapmış olduğu bu davranışın farkına varabilmişti. Tam özür dileyecekken, Fırat'ın kararlı adamlarla kendisine doğru yaklaşmasına baktı şaşkınlıkla. Fırat Sevgi'nin yanında durmadan onun açmış olduğu kapıyı kapattı eliyle ve kapının kilidini çevirdi. Fırat'ın bu davranışı Sevgi'yi daha çok şaşırttı...

"Şey...Ben...Özür.."

Fıratın dudaklarını dudaklarında hissetmesiyle yarım kalmıştı sözleri. Fırat Sevgi'yi çalışma odasında ilk gördüğü andan beri yapmak istediğini yapıyordu o an. İçinde gün geçtikçe artan tutkuyla öpüyordu karısını. Oysa gecelerce yaşadıkları o güzel zamanlardan sonra biraz olsun doyması gerekmiyor muydu ona? 'Hayır' dedi içindeki ses."Yıllar geçsede doyamam ben bu tada." Sevgi'yi bedeniyle kapı arasında sıkıştırmıştı. Öptükce öpüyor, elleride boş durmuyordu bu arada...

"Odaya çıkalım." dedi Fırat bir süre sonra nefes nefese...

Sevgi'ninde isteği bu yönde olsada, yapamazlardı. Akşama misafirleri vardı ve Vildan'ın karşısında çok iyi bir ev sahibesi izlenimi yaratmakta kararlıydı.

Odaya çıksalar, akşamdan önce o odadan dışarı adım atamayacağını çok iyi biliyordu genç kadın. Bu durumda bunu yapmalarına ihtimal bile yoktu. İstemeyerekte olsa biraz uzaklaşmaya çalıştı Fırat'tan...

"Akşama...Misafirimiz var.."

"Olabilir...Hem Vildan için yorulmana gerek yok ki. Yabancı değil o bu eve, ilk kez gelmiyor."

Aldığı bu cevapla hırsla itti Fırat'ı kendinden ve elini kapı kilidine götürdü...

"İlk kez gelmediğinin farkındayım. Ama ben varken ilk kez geliyor."

"Sevgi...Ne oldu, neyin var? Ne bu asabiyet?"

"Yok birşeyim. Ben çıkayım sende işlerine devam et."

Fırat'ın şaşkın bakışları eşliğinde çıktı odadan. Ne kadar çekilmez bir kadın haline gelmişti böyle! Herşey güzel giderken, mahvetmişti herşeyi. Bu Vildan'la tanışmadan, normale dönemeyeceğininide biliyordu üstelik...

Akşam için gözlerinin renginde yeşil bir elbise seçmişti ve kendisine çok yakıştığını bildiği şekilde açık bırakmıştı saçlarını. Yaptıklarına bir ad koymaya çalışmıyordu artık. Biliyordu... Fırat'ı deli gibi kışkanyor, onun etrafındaki tüm kadınlara 'O benim' mesajı vermek istiyordu...

"Çok güzel olmuşsun."

Düşüncelerine o kadar dalmıştıki, Fırat'ın sesini duymasıyla olduğu yerde korkuyla sıçradı..

-"Korkuttum mu?"

Sevgi arkasını döndüğünde, Fırat'ın kapının eşiğinde dikildiğini gördü. Gülümsedi... Ne kadarda yakışıklı görünüyordu siyah gömleğinin içerisinde. Hem bugün sanki daha bir yakışıklıydı. Özenmiş miydi kendisine? Düşüncelerinin kaydığı yönü fark edince, kızdı kendine... Neden mahvediyorduki bu anı. Gülümseyerek yaklaştı Fırat'a doğru...

“Bir an boş bulundum.”

“Hadi aşığı inelim artık. Vildan gelmek üzeredir.” dedikten sonra, bir öpücük bıraktı karısının dudaklarına.

Karşısındaki oldukça alımlı bayana baktı. Sultan Hanım’ın tarifinde birşeyleri atladığı apacık ortadaydı. Vildan sadece hoş değil, ayrıca çokta güzel bir kadındı. Koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, ela gözleride ayrı bir hava katıyordu kendisine. Yüzünden tebessümde hiç eksik olmuyordu üstelik...Sevgiyle tanıştıkları andan itibaren oldukça samimi davranmıştı Vildan.

“Vildan abla! Hoş geldin.”

Berke’nin sesini duymasıyla onun geldiği yöne doğru çevirdi herkes bakışlarını. Vildan da Berke’nin yanına gelmesini beklemeden ilerledi ona doğru. Onların içten bir şekilde kucaklaşmalarını izlemek çok ağır gelmişti Sevgi’ye. Berke ona hiç bu şekilde sarılıp, hiç yüzüne karşı böylesine mutlulukla gülümsememişti. Göz yaşlarını zorla geldikleri yere geri gönderdi. Ağlamayacaktı...Sonra ağlamak için yeterince zamanı olurdu nasılsa, ama bu gece kimseye karşı küçük düşmeyecekti, özellikle Vildan’a karşı asla!

“Buyrun sofraya geçelim.”

Fırat’ın sözleriyle sofraya doğru ilerlediler. Bir süre sessice yenen yemekten sonra Vildan, Sultan Hanım’ı gördüğü ilk anda “Ellerine sağlık Sultan abla, çok lezzetliydi yine her zamanki gibi.” demişti. Sultan Hanım ise gülümseyerek “Afiyet olsun Vildan Hanım.” diye yanıtlamıştı genç kadını...

Sevgi şaşkınlıkla izliyordu Vildan’ın her hareketini..Anlaşılan Vildan hanım kendini evinde gibi hissediyordu burada. İçine gelip yerleşen acıyı yok saymaya çalıştı...Ama Berkenin Vildana gülerek birşeyler anlattığını gördüğünde, odasına çıkıp ağlamamak için çok büyük bir çaba harcaması gerekmişti. O arada bakışları Fırata kaydı. Onun kendisini izlediğini görünce ne yapacağını şaşırdı bir an, ama onun kendisine güç vermek istercesine gülümsediğini görmesiyle oda gülümsedi.

“Yemeğin bittiyse çalışma odasına geçelim Vildan.”

Bir süredir salonda Berke ve annesiyle oturuyordu Sevgi , ama ne Fırat'tan nede Vildan'dan bir haber vardı. Uzunca bir süre önce çalışma odasına kapanmışlar, halada dışarı çıkmamışlardı. Sevgi boşuna kuruntu yaptığını biliyordu aslında ama elinde değildi işte. Vildan oldukça güzel bir kadındı. Acaba neden onunla evlenme fikri hiç gelmemişti Fırat'ın aklına? Görünüşe göre Berke'yle de araları iyiydi. Vildan gayet iyi bir eş adayı olabilirdi. Kimbilir belki zamanında Fırat'ında aklına gelmiş, ama işle özel hayatı birbirine karıştırmak istememişti. Bu düşünceyle tüm bedeni buz kesti birdenbire. Eğer öyleyse, Fırat bir zamanlar evlenmeyi düşündüğü kadınla aynı odada bulunuyordu. Kahve yada çay götürme bahanesiyle yanlarına gitmeyi düşünsede bir kaç kere, her seferinde mantıklı olmaya davet ediyordu kendini. Bekleyecekti... Mutlaka çıkacaklardı o odadan...

Bir süre sonra odadan dışarı çıktıklarında Sevgi gördüklerine şaşırıp kaldı. Fırat gülüyordu.. Aynı zamanda Vildanda öyle..."Anlaşılan üzerinde çalıştıkları iş çok eğlenceli." diye düşündü içinde biriktirdiği tüm kıskançlık duygularıyla birlikte...

"Sevgi Hanım...Herşey için çok teşekkürler..."

"Gidiyor musunuz?"

"Evet...Tekrar tanıştığımıza çok memnun oldum."

Sevgi kendine uzatılan eli sıkarken, "Bende " diyebilirdi zoraki. Oysaki memnun olmamıştı, hemde hiç!

Vildan'ı yolcu ettikten sonra, Berke ve Zeynep Hanımda odalarına çekildiler. Karı-Koca bir başlarına kalmışlardı salonda...

"Kahve içer miyiz?" diye sordu Fırat..

Sevgi'ninse ne kahve içecek nede ayakta dikilecek hali vardı.

"Ben çok yoruludum. Yatacağımsö sana iyi geceler." diyerek odasına çıktı...

Geceliğini aceleyle üzerine geçirdi. Erkenden yatacaktı bu akşam. Yemekte tanık oldukları tüm gücünü alıp götürmüştü sanki.Hiçbir zaman kendisini bu kadar

çok tutmak zorunda kalmamıştı. Aklına olanlar gelince bu sefer kendisini tutmayı bıraktı. Göz yaşlarına akmaları için çoktan izin vermişti...

“Sevgi?”

Fırat’ın odaya girdiğini duymamıştı. Alelacele gözyaşlarını sildi ve arkasını döndü. Fırat endişeli görünüyordu...

“Efendim?”

Fırat bir iki adımda Sevgi’ye yaklaştı. Parmaklarını onun yüzünde gezdirdi bir süre...

“Ağladın mı sen?”

“Hayır..”

“Ağlamışsın sen.”

Sevgi’yi kollarıyla sımsıkı sardı. Onun üzülmesine dayanamıyordu... Bunun sebebinin ne olduğunda tahmin edebiliyordu...

“Üzülme bu kadar. Vildan’ı uzun zamandır tanıyor. Senide zamanı geldiğinde öyle sevecek...”

En özel anlarında bile Vildan’ın adını duymak sinirlerini daha çok bozmuştu. Öfkeyle kurtardı kendini saran kollardan...

“Neden onunla evlenmedin?” diye haykırdı genç adamın yüzüne.

Fırat duyduklarına inanamıyormuşçasına şaşkındı..

“Ne?”

“Madem bir eş’e ihtiyacın vardı, neden Vildan’ı tercih etmedin? Bak Berke de seviyormuş onu... Onunla evlenseydin herşey daha kolay olurdu senin için. Herkes tarafından onay gören bir eşin olurdu. Hemde çok güzel bir kadın. Neden onunla evlenmedin ki?”

-16. Bölüm-

Fırat şaşkınlıktan dilini yutmuştu sanki. Sevgi ne dediğini biliyor muydu acaba? Nasıl böyle birşeyi düşünebilirdi? Vildan'a hiç o gözle bakmamıştıki Fırat. Hatta her zaman bunca senedir ayrı kaldığı kardeşiyle bir tutmuştu onu. Sevgi'nin bu sözleri neden bu şekilde sarf ettiğini düşünürken, başka bir gerçeği daha fark etti gülümseyerek. Sevgi onu kıskanmıştı! Gülsün mü, yoksa ağlasın mı bilemiyordu aslında. Her ne kadar Sevgi'nin kendisini kıskanmış olduğu gerçeği onu mutlu etsede, söyledikleri canını sıkıyordu. Bunca yaşanmışlıklardan sonra nasıl böyle birşeyi aklına getirebilirdi? Hiç mi güvenmiyordu Fırat'a?

"Ne söylediğinin farkında mısın sen?"

Sesi her ne kadar sakın çıkmış olsada, Sevgi onun içten içe öfkelenildiğini biliyordu. Böyle damdan düşer gibi nasıl bu soruyu sorabildiğini kendisinde hiç bilmiyordu. Delirmiş olmalıydı... Evet, kesinlikle delirmişti. Yoksa hangi cesaretle böyle birşeyi sorabilirdi ki? Ama yinede geri adım atmamaya kararlıydı. Madem başını getirmişti, sonunuda getirecekti. Hem çokta merak ediyordu Fırat'ın vereceği cevabı. Bakışlarını cesurca Fırat'ın gözlerinin içine dikti.

"Evet, ne dediğimin farkındayım. Çok mu zor bir soru sordum yoksa?"

Fırat Sevgi'nin yüzüne şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Sevgi söylediklerinde gerçektende çok ciddiye.

"Boyle saçma bir düşünceyi nasıl aklına getirebildin bilmiyorum,ama içini rahatlatıcaksöyleyeyim. Benim Vildan'la hiç öyle bir yakınlığım olmadı."

"Neden? Vildan oldukça güzel bir hanım, evdekilerle ve özellikle Berke'yle çok iyi anlaşıyor. Yabancı biriyle evlenmektense, onunla evlenmen daha akıllıca olurdu!"

Ağzından çıkanlara kendide inanamıyordu. Vildan'la evlenmediği için Fırat'a aptal mı demişti şimdi? Sonra Vildan'la Fırat'ı evli ve yan yana hayal etti... Hayali bile korkunçtu! Onun bir başka kadınla aynı yatağı paylaştığını düşünmek sinirlerini çok bozmuştu. Tekrar bakışlarını Fırat'ın yüzüne çevirdi. Ama o an bunu hiç yapmamış olmayı diledii içinden. Fırat öfkeyle soluyordu. Sevgi'nin sözlerine sinirlendiği her halinden belli oluyordu.

Fırat sinirden yumruklarını sıkıyordu artık. Ne demişti Sevgi az önce?

"Yabancı biriyle evlenmektense, onunla evlenmen daha akıllıca olurdu!"

Bunca şeyden sonra bu cümleyi nasıl kurabilmişti? Hiç mi değeri yoktu bu evliliğin onun gözünde? Neden hala onunla evlilik sebeplerini takıyorduki kafasına? Oysa Fırat bunları aştıklarını düşünmüştü. O kadar kızmıştıki Sevgi'nin sözlerine, kıskanılmak bile güzel gelmiyordu artık kendisine. Sevgi ona resmen Vildan'la daha uygun bir çift olabileceklerini söylüyordu.

"Bunları düşündüğüne inanmak istemiyorum Sevgi... Aramızda geçenlerin hiç bir anlamı yok muydu senin için?"

Sevgi ne diyeceğini bilemedi. Elbetteki yaşadıkları her an çok değerliydi gözünde. Ama gerçeklerde göz önündeydi işte. Vildan'ı herkes benimsemişti ve anladığı kadarıyla oda bekardı. Fırat kendisiyle zaten mantık evliliği yapmıştı. E bu durumda neden Vildan'la evlenmeyi düşünmemişti?

"Elbette var..ama Vildan.."

Sevginin cümlesini bitirmesini beklemeden, onu kollarından sertçe tuttu Fırat. Yüzünü kendi yüzüne yaklaştırarak konuştu.

"Bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum. Ama merak ediyorsan söyleyeyim.

Vildan'la aramda hiç bir zaman öyle bir yakınlık olmadı. O benim için her zaman Neslihan gibi olmuştur. Hem kendisinin 3 yıldır süren bir beraberliği var. Erkek arkadaşınıda iş sebebiyle çok yakından tanıyorum üstelik."

Sevgi duyduklarının şaşkınlığını üzerinden atamadan, Fırat'ın kollarını serbest bırakarak, uzaklaşmasıyla üşümüştü birdenbire. Fırat'ın sıcaklığına ne kadarda ihtiyacı vardı halbuki.

"Bu duruma geldiğimize inanamıyorum. Oysa ben bunları aştığımızı düşünüyordum. Sen benim karımsın. Niye geçmişi geride bırakmıyorsun? Hangi sebeple evlenmiş olursak olalım, biz birlikte mutlu değil miyiz?"

Sevginin gözleri yine dolmuştu bu sözler karşısında. Ne sulu göz biri olmuştu böyle!

"Bunu kastetmemiştim ben... Sadece...O kadar bu eve yakın biri gibi davranıyorduki, birden bu düşünce gelip yerleşti işte beynime..."

Fırat sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. Aslında Sevgi'ye kızmaya hiç hakkı yoktu. Böyle saçma sapan düşüncelerle moralini bozuyorsa, bunda Fırat'ında suçu vardı mutlaka. Demekki ona yeteri kadar güven verememiş, sevgisini gösterememişti. Sevgi... Evet seviyordu karısını... Bu aşk mıydı bilmiyordu. İlk eşi Sibel'e aşık olmadığını biliyordu. Onunla çok iyi anlaşıyorlar ve birbirlerini tamamlıyorlardı. Onuda kendince sevmiştir Fırat. Sevgi'ye karşı hissettiği duygular çok daha farklıydı halbuki. Daha farklı bir şekilde seviyordu onu. Ona karşı ne hissettiğini anlamak zorundaydı...

"Ben Berke'ye bakayım."

Fırat'ın odadan ayrılışını içi giderek izledi. Herşey yolunda giderken, mahvetmişti herşeyi. Fırat'la daha yeni yeni yakınlaşmaya başlamışlarken, kendisi uzaklaştırmıştı iste onu kendinden. Yanaklarından süzülen yaşları sildikten sonra, yatağa yorganının altına girdi. Bu akşam gerçekten çok yorulmuştu. Bedeninden çok ruhu yorgundu.

Berke'nin odasına girdiğinde, oğlunu yatağında kitap okurken bulmuştu. Babasının içeri girdiğini gören Berke'ye, kitabını kapatıp, bakışlarını Fırat'ın gözlerinin içine çevirdi.

"Geç oldu, artık uyumalısın Berke."

"Ama uykum yok."

Fırat yavaş adımlarla Berke'ye yaklaştı ve onun yanına, yatağa oturdu. Kolunu oğlunun omzuna bıraktıktan sonra "Madem öyle, o zaman seninle sohbet edelim biraz." dedi..

"Ne konuşacağız baba?"

Babasının "seninle sohbet edelim" demelerini çok iyi biliyordu Berke. Ne zaman böyle başlasa sözlerine, kesin birşeyleri yanlış yapmıştı Berke. Acaba ne yapmış olabilirdi? Sultan teyzesinide kızdırmamıştıki son günlerde.

"Sevgi'yle aranız nasıl? Anlaşabiliyor musunuz?"

Sevgi'yle aralarının iyi olmadığını elbette biliyordu, ama yinede birde oğlunun ağzından duymak istiyordu bunu.

"Onun hakkında konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet, zorundayız." dedi kararlılıkla genç adam.

"Ama ben konuşmak istemiyorum!"

Fırat sabırlı olması gerektiğini söylüyordu kendine. Berke daha çok küçüktü. Onunla tatlı dille konuşmadıkça, hiç bir sorunu çözemezlerdi.

"Sevgi seni önemsiyor Berke. Seninle anlaşabilmek için elinden geleni yapıyor. Sende biraz anlayış göstersen olmaz mı oğlum? Sonuçta bundan sonra bir ömrü birlikte geçireceğiz." "Ben..."

Berke'nin söyleyecek bir söz bulamamasından cesaret alan Fırat, sözlerine devam etti.

"Onun sana yaklaşmasına izin versen, çok güzel zaman geçireceğinizden eminim."

"Ama o annemin yerini aldı'."

Berke'nin bu son sözünden sonra gözlerini acıyla yumdu Fırat. Annesini tanıyamamıştı bile Berke, ama annesine haksızlık olarak görüyordu bu evliliği.

"Berke... Sevgi annenin yerini almak için gelmedi."

"Ama sizinle evlendi! Seninle aynı odada kalıyor ve herşeye karışıyor. Aynı annem gibi!"

"Annen olmak için uğraşmıyor. Sadece arkadaşın olmak istiyor."

"Ben istemiyorum! Beni rahat bıraksın yeter."

Oğlunun inadının tuttuğu zaman, kimseyi dinlemediğini biliyordu. Bu gece daha fazla üstüne gitmeyecekti ve herşeyi zamana bırakacaktı Fırat. Yeterince yorgundu zaten. Oğlunu odadan çıkmadan önce öptükten sonra, Sevgi'yle kendisine ait olan odaya doğru yöneldi. Aslında ayakları geri geri gidiyordu, ama yinede bir yanı Sevgi'nin sıcaklığını hissederek uyumak istiyordu işte.

Odadan içeri girdiğinde Sevgi'nin düzenli nefes alışverişlerinden onun uyuduğunu düşündü. Acele etmeden üstünü değiştirdikten sonra, Sevgi'nin

yanına uzandı. İlk başta Sevgi'nin sırtı kendisine dönükken ne yapacağına karar veremese de, sonrasında kolunu karısını beline doladı ve onu kendi sıcağına aldı.

"Özür dilerim."

Sevgi'nin uyuduğunu düşünürken, ondan gelen bu özür hazırlıksız yakalamıştı Fırat'ı. Bununlada kalmadı Sevgi. Yüzünü Fırat'a doğru çevirdi ve onun gözlerinin içine baktı uzunca bir müddet.

"Çok aptalca şeyler söyledim. Geçmiş deşmenin kimseye bir faydası yok. Neden öyle söyledim bende bilmiyorum."

Aslında biliyordu Sevgi... Ama bunu Fırat'a itiraf etmeye cesareti yoktu... Neyseki kendisinin itiraf etmesine gerek kalmadan Fırat'ın dudaklarından döküldü o gerçek..

"Kıskandın!"

"E-evet..Sanırım öyle...Söylediklerimden dolayı beni affedebilecek misin?"

Fırat'ın içinde tarifi imkansız bir duygu yoğunluğu vardı o an... Sevgi'ye cevap vermek yerine, onu kendisine doğru daha çok çekti ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi... Yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara öptü. "Bir daha asla kendini başka kadınlarla kıyaslama." dedi öpücüklerinin arasında... Sevgi'ninse dünyayla bağlantısı kesilmiş, tek hissettiği Fırat'ın dokunuşları ve öpüşleriydi o anda. "Tamam, kıyaslamam." dedi nefes nefese...

Fırat tek hamlede Sevginin üzerinde yerini aldıktan sonra dudaklarını onun omzuna yönlendirdi.

"Sen benim karımsın. Nasıl evlenmiş olduğumuz önemli değil. Sebepleri unut! Sadece şu anı yaşa ve hisset."

Duyduğu zevk öyle büyüktü ki, Fırat'ın kurduğu her cümleyi zor idrak eder hale gelmişti... Ona cevabını, onun gibi istekli bir şekilde ona dokunuşlarında karşılık vererek verdi...

Dudaklarını omuzlarından sonra, tekrar Sevgi'nin dudaklarına yönlendirdi. Bu seferki öpüşleri ne yavaştı nede küçük... İçinden taşmakta olan tutkuyla öpüyor, ondan aldığı karşılıkla gittikçe ateşli bir hal alıyordu. Dudakları Sevgi'nin dudaklarını ele geçirmiş, elleride onun bedeninde özgürce dolanıyordu... O

kadar çok kendilerinden geçmişlerdiki, Ne zaman üzerindikilerden kurtulup, tek beden olduklarını ikiside bilmiyorlardı. Bildikleri tek şey, kalplerinin yaşanan anların güzelliğiyle hala delicesine çarptığıydı...

Fırat terden alınına yapışan saçlarını çekerek, Sevgi'nin alınına şefkatle bir öpücük bıraktı. Onu öpmeye, sevmeye doyamıyordu nedense. Her seferinde bir öncekinden daha çok istiyordu onu...

"Teşekkür ederim." diyerek Sevgi'yi daha çok sardı kollarıyla...

"Neden?"

"Yanımda olduğun için. Karım olduğun için ve sadece benim olduğun için."

Sevgi göz yaşlarını saklamak istercesine sokuldu Fırat'ın göğsüne... Ne harika bir adamdı Fırat! Onunla olduğu için Allah'a ne kadar şükretse azdı... Artık biliyordu... Başkasından delice kıskandığı bu adama aşığı! Bu hissettiği kesinlikle aşk olmalıydı... Peki Fırat'ta kendisine aşık olabilir miydi? Öyle olmasını diledi içinden... Onun aşkına sahip olabilmek için nelerini vermezdi. Bu düşüncelerle gözlerini huzurlu bir uykuya kapattı...

Sevgi'nin uyuduğunu düzenli nefes alış-verişlerinden anlamıştı Fırat. Onun üşümesinden korkarak, yorganı daha çok çekti üzerine. O konuşmadan sonra bu durumda olmalarına şaşırmamıştı aslında. Sevgi ne zaman etrafında olsa, gizli bir güç tarafından ona doğru çekildiğini hissediyordu. Bugün çalışma odasındada öyle olmamış mıydı? Sevgi'ye dokunmaya doyamıyordu... doymakta istemiyordu. Onu her geçen gün daha çok arzulamaya başladığının farkındaydı ve elbette benliğinde tümüyle ele geçirmişti genç kadın. Bu ne zaman olmuştu bimiyordu. Ama sürekli aklına düşüveriyordu Sevgi. İşlerini yapmaya çalışırken, aniden kendini onu düşünürken buluyordu mesela. Ne tuhaf hislerdi bunlar..Aşk mıydı bu? "Oyle olmalı" dedi içinden... Yoksa hislerinin mantıklı bir açıklaması olamazdı. Kendi kendine bu gerçeği itiraf ettikten sonra gülümsedi. Sevgi'yi daha çok sardı kollarıyla. Onun kendisinden bir adım bile uzaklaşmasına asla izin vermeyecekti. Bütün sorunları birlikte aşacaklar, birlikte mutlu olacaklardı. Ve hatta belki bir gün dahada geniş bir aile olacaklardı. Aklına gelen düşünce çok mutlu etmişti onu. Sevgi'den bir çocuğu olmasını ne çok istediğini fark etmişti. Ama sonra Berke'yle sorunları çözmeden böyle birşeyin şu an için pek akıllıca olmayacağına karar verdi. Yavaş hareket etmeleri gerekiyordu. Berke'nin incinmesini istemiyordu. Zaten bulunduğu durum nedeniyle çok üzülüyordu Berke. Diğer çocuklar gibi

olamadığı için acı çektiğini biliyordu... En kısa zamanda onu tekrar doktorlara göstermeye başlayacaktı... Gerekirse yurt dışına götürecekti... Oğlunun üzülmelerini istemiyordu...

"Fırat.."

Sevgi'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrılarak, onun yüzünü görmeye çalıştı. Ama Sevgi uyuyordu ve uykusunda adını sayıklamıştı sadece... Gülümseyerek onun saçlarının arasına bir öpücük bıraktı. Ne kadarda tathydı! Onu ne kadar çok izlerse izlesin bunada doyamayacağını biliyordu. Ama artık onunda göz kapakları kapanmak üzereydi.

Gözlerini kapattığında, içinden bir ömür boyu onu böyle kollarında tutabilmeyi diledi... Geleceğini ne gibi sürprizler getireceğini ikiside bilemezdi halbuki...

-17. Bölüm-

Annesinin valizine eşyalarını yerleştirmesini göz yaşlarını engellemeye çalışarak izliyordu. Ne çokta alışmıştı onu bu evde görmeye ve hep yanında olduğunu bilmeye. Ama şimdi Annesi Zeynep Hanım, gitme zamanının geldiğini söyleyip duruyordu. Annesinin aslında kendini bu evde bir yük olarak gördüğünü biliyordu Sevgi, her ne kadar Fırat sürekli kendileriyle birlikte yaşayabileceğini söylemiş olsada yaşlı kadına, bu gerçek değişmiyordu işte. Annesi kendi evini özlüyordu. Ona kavuşmak için çabalarken, diğer yandan kızını tek başına bırakıyordu...

"En azından 1 ay daha kal anne. Hem daha ameliyat olalı 2 ay bile olmadı."

Zeynep Hanım elindeki son bir kaç parça eşyasını valizine yerleştirdikten sonra kızının yanına geçip oturdu. Onu bırakıp gitmeyi kendiside istemiyordu aslında, ama buna mecburdu. Sevgi artık bir yetişkin, üstelik evli bir kadındı. Kendi sorumluluklarını üstlenmesi gerekiyor, ve bunu yaparken tamamiyle tek başına olması gerekiyordu. Gitmeliydi... Sonsuza kadar onu koruyamazdı Zeynep Hanım...

"Ben iyiyim kızım. Artık evime dönmemin zamanı geldide geçiyor bile."

"E bende dönme demiyorum zaten, ama en azından bir iki hafta daha kalabilirsin."

Zeynep Hanım kızının elini tuttu ve onun gözlerinin içine bakarak ,”Ha şimdi, ha bir hafta sonra. Değişen hiç birşey olmayacak. Sonunda yine bir başına bırakıp gitmem gerekecek seni. Artık 10 yaşında değilsin Sevgi. Annen olmadanda hayatına devam etmen gerekiyor. Ve ben her zaman bir telefon ötede olacağım. İhtiyaç duyduğun her an ara beni.Gelmemi istersende söylemen yeterli. Bana ihtiyaç duyduğunda gelirim yavrum.” dedi.

Sevgi annesine sarılırken, içinden Allah’a onu kendisine bağışladığı için şükrediyordu. Annesi harika bir kadındı ve her zaman örnek alınacak biri olmuştu. Nereye giderse gitsin onunlaydı annesi. Bunu bilmek bile çok iyi geliyordu genç kadına.

Sevgi yanından ayrıldıktan sonra bir süre daha oturdu yatağının üstünde Zeynep Hanım. Bu evde çok güzel günler geçirmişti, ama şimdi gitme zamanıydı. Zaten kendi evinde özlemişti...

”Girebilir miyim?”

Zeynep Hanım, Fırat’ın sesini duymasıyla bakışlarını damadının üzerine çevirdi. Ona gülümseyerek ,”Tabiki, gel oğlum” dedi... Fırat, Zeynep Hanım’ın yatağının yanındaki tekli koltuğa geçip oturdu... Ellerini birleştirdikten sonra baktı kayınvalidesinin gülümseyen yüzüne. Daha önce hiç dikkat etmemişti, ama bu haliyle ne kadarda Sevgi’yi andırıyordu Zeynep Hanım...

”Hazırlanmışsınız?” dedi gözleriyle ilerideki valizi işaret ederek.

”Evet... Zaten çok fazla birşey getirmemiştım yanımda.”

”Aslında..Ben de, Sevgi de kalmanızdan yanayız.”

”Biliyorum oğlum, ama ben yapamam burada, evimi çok özledim. Arada yine ziyarete gelirim zaten. Ama öncelikle ben sizi bekliyorum İstanbul’a.”

Fırat gülümseyerek ,”Tabi ki geleceğiz. Hem bir kahvenizi içmek lazım öyle değil mi? Geçmişte adetlerimizi olması gerektiği gibi yerine getiremediğimizi düşünecek olursak.” dedi...

Fırat’ın açık sözlülüğüne hayrandı Zeynep Hanım. Şu kısacık zamanda tanıdığı Fırat, kesinlikle çok dürüst bir adamdı. Kimseden gizlisi saklısı yoktu.

”Seninle yalnız konuşuyor olmamız çok iyi aslında. Sana bir kaç şey söylemek istiyorum.”

Fırat kötü bir şey duyacakmış gibi huzursuzlandı. Oysa Zeynep Hanım gibi birinin kendisine ne gibi kötü birşey söyleyebileceğini kendiside bilemiyordu.

”Sevgi benim tek evladım. Bu zamana kadar kendimce onu her kötülükten korudum. Şimdi durumlar değişti. O artık senin karın ve ben sadece senden onu korumanı ve mutlu etmeni istiyorum. Babasını kaybettikten sonra daha çok içine kapanık bir kız oldu. Onu ilk kez senin yanındayken bu kadar mutlu görüyorum. Onu üzme evladım... O göründüğündende çok hassastır aslında.”

Fırat, Zeynep Hanımı rahatlatmak istercesine elini tuttu. Kızı için endişelenmesini anlayabiliyordu, ama endişelenmesine hiç gerek yoktu, çünkü onu kendi canı pahasına bile olsun koruyacaktı genç adam. Hem belki henüz kelimelere dökememişti ama karısını seviyorduda...

”Merak etmeyin Zeynep Hanım. Sevgi benim yanımda güvende. Onun üzülmesine asla izin vermem.”

”Anne” dedi Zeynep Hanım gülümseyerek.”Artık şu Hanım’ı kaldırsak iyi olur... Bende senin bir annenim artık oğlum.”

Fırat Zeynep Hanım’ın alçak gönüllülüğüne bir kez daha hayran kalarak, gülümsedi ona.

Hayatında herşey yavaş yavaş yoluna giriyordu. Birde oğlu için birşeyler yapabilseydi... ”Peki Anne.”

Elindeki havluyla saçlarını kuruladıktan sonra, odasına geçti. Annesi gittikten sonra canı yemek bile istememiş, direk odasına çıkmıştı. Fırat ise kendisini çalışma odasına kapatmıştı. Çoğu zaman onun kendisini çok uzun süre odasına kapattığını düşünüyordu Sevgi...

Sağını kurutmak yerine çekmecedan aldığı bir tokayla tepesinde topladı, ardından üzerine bir etek ve gömlek geçirdi. Saate baktığında akşam yemeğine daha epey bir zaman olduğunu gördü, bu nedenle telefonunu eline alarak Merve’yi aramaya karar verdi.

”Ooo Sevgi Hanım... Sonunda aklınıza gelebildim demek.”

Arkadaşının sitemle çıkan ses tonuna gülümsedi. Ne dese haklıydı Merve. Onu daha önce hiç olmadığı kadar ihmal etmişti son günlerde...

”Biliyorum canım.. Seni çok ihmal ettim.”

”E bunu bilmende büyük bir gelişme. Yoksa ben sağlığın için endişelenmek üzereydim.”

”Sağlığım gayet yerinde canım arkadaşım.”

”Ona ne şüphe. Hatta şu sıralar fazlasıyla yerinde olduğuna eminim.” dedi Merve imalı bir tonda..

Sevgi arkadaşının yüzünde şu an keyifli bir gülümsemenin olduğuna yemin edebilirdi. Ah keşke onun yanında olup, yüz yüze konuşabilseydi onunla..

”Eee hayat nasıl gidiyor bakalım avukat hanım?” diyerek yatağın başına sırtını yasladı.

”Nasıl olsun, bir dava dosyası geliyor, bir diğeri gidiyor..”

”Çok mu yoğunsun?”

”Bu sıra evet.”

”Bende buraya gelsene bir kaç günlüğüne diyecektim.”

”Çok isterdim canım ama şu an ilgilenmem gereken bir boşanma davası var.”

”Milleti ayırmaktan bıkmadın mı sen?” diye sordu Sevgi arkadaşına takılarak..

Aslında Merve’nin konu boşanma davaları olunca hiçte iyi bir ruh haline bürünmediğini biliyordu. Evli çiftleri ayırmamak için aslında çok çaba bile gösterdiği görülürdü. Yinede illede boşanmak istiyorum diyenleride geri çevirmiyordu.

”Ben bıktımda, millet boşanmaktan bıkmadı.”

”Bu seferki çift niye boşanıyor?”

Merve derin bir nefes alıp verdikten sonra ,”Aslına bakarsan..Bende pek emin değilim..Demir Bey’in söylediğine göre, anlaşıyorlarmış. Ama başka bir sebep olduğunu hissediyorum. Adamı bir görsen Sevgi. Gözleri çok acı şeyler yaşadığını gösteriyor.” dedi...

Nedense Sevgi tanımadığı halde üzölmüştü adama. Kimbilir belkide karısını hala deli gibi seviyordu ama kadın ayrılmak istiyordu. Yada karısını aldatmıştı ve bu nedenle çok pişmandı. Nede olsa evliliğini bitirmişti böyle bir hata...

”Barışmayacaklar gibi mi?”

”Sanmıyorum barışacaklarını. Aslında kadın barışmak istiyor ama adam kesinlikle boşanma taraftarı”

”Demek ki tahminlerim doğru değölmüş” diye geçirdi içinden Sevgi. Karısını sevse ve ayrılmak istemese barışardı adam.

”Neyse hayırlısı olsun canım... Takma sende bu kadar. Herkes kendi hayatından sorumludur öyle değöil mi?”

”Haklısın canım.. Eee sen anlat bakalım, nasıl gidiyor evlilik? Fırat’la aranız nasıl?”

Fırat’ın ismini duyması bile, Sevgi’yi gülümsetmeye yetiyordu. Derin bir iç çektikten sonra ,”Ben aşık oldum Merve” dedi... Merve’yse bu habere hiç şaşırmamıştı sanki. Oldukça rahat bir şekilde karşılamıştı bu itirafı.

”Eee aşık olmasan hata ederdin canım. Fırat gibi bir koca mumla aransa zor bulunur.”

”Ya biraz ciddi olmayı deneyemez misin?” diyerek güldü Sevgi...

”Cıks olmaz...Yakışmaz bana. Şaka bir yanada senin adına çok sevindim Sevgi’m. Başlarda bu evlilik kararını desteklemiyordum. Ama Fırat’ı tanıyınca, doğru bir karar verdiğine emin oldum.”

”Biliyorum canım. Bende şimdi düşününce, ne iyi etmişim de onunla evlenmişim diyorum.”

”Canım, benim kapatmam gerekiyor. Müvekkilim geldi. Ben seni sonra ararım.”

”Tamam. Öpüyorum seni.”

Telefonu kapattıktan sonra, gözlerini yumdu. Merve’yle konuşmak çok iyi gelmişti Sevgi’ye. Çok özlemişti arkadaşını. Bu özleme şimdiden annesinin özlemide eklenmişti ayrıca. Gözleri kapalı bir şekilde düşünürken, birden gecelerce alıştığı kokuyu duyumsadı. Fırat’ın kokusu... Odaya o girmeden kokusu giriyordu her seferinde...

”Bitti mi işlerin?” diyerek açtı gözlerini...

O an güçlkle yutkundu. Fırat’ın bakışlarında öyle yoğun duygular vardı ki, Sevgi dilini yutuvermişti sanki. Fırat’sa yavaşca Sevgi’nin karşısına geçip oturdu. Sevgi’nin sacındaki tokayı çıkarıp alarak, ellerini onun hala ıslak olan saçlarında gezdirdi.

”Neden kurutmadın? Böyle hasta olursun.”

Sesindeki o tutkuyu o kadar bariz bir şekilde hissetmişti ki Sevgi, gözlerini tekrar kapayarak, hissettiği o muhteşem duygunun akışına bıraktı kendisini. Fırat’sa elini Sevgi’nin saçından çekerek, boynuna götürdü. Oradada biraz oyalandıktan sonra, Sevgi’nin giymiş olduğu gömleğin en üst düğmesini açarak, dudaklarına daha çok yer açtı.

”Çok güzelsin...Nefesimi kesiyorsun.”

Duyduğu her güzel sözle ayakları yerden kesiliyordu sanki. İlk kez bu duyguları yaşıyordu.

”Fırat.”

Fırat’ın dudakları boynunda gezindikce duyduğu heyecan kat be kat artıyor, etrafındaki herşeyi unuttuyordu. Sonunda dayanamayarak kollarını Fırat’ın boynuna doladı ve onu daha çok çekti kendine doğru. Fırat ise Sevgi’nin bu tepkisinden sonra, başını o güzel boynundan kaldırarak, dudaklarını Sevgi’nin heyecanla titreyen dudaklarına yönlendirdi. O sırada kulağına gelen telefon sesiyle yüzünü buruşturdu. Neden herkes bu kadar münasebetsiz olmak zorundaydı sanki? Dudaklarını güçlkle Sevgi’den ayırdı ve elini cebine götürerek telefonunu çıkardı. Sevgi’ye nefes nefese kalmış bir halde izliyordu Fırat’ı.

”Efendim?”

“”

”Elbette müsaitiz. Ne zaman geliyorsunuz?”

“”

”Tamam bekliyoruz. Eşine selamlarımı ilet.”

Fırat telefonu kapattıktan sonra, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve bakışlarını Sevgi’nin yüzüne yöneltti.

”Arayan Neslihandı. Bu hafta sonu buraya geliyorlar.”

”Aa öylemi? Ne güzel... Bir an önce hazırlıklara başlamamız lazım o halde. Ben gideyimde Sultan ablaya haber vereyim.”

Yerinden kalkmak için bir hamle yaptığında, Fırat’ın engeliyle karşılaştı Sevgi. Fırat onu kolundan tutarak kucağına oturtmuş, elinin birinide Sevgi’nin eteğinin altında bacaklarında gezdirmeye başlamıştı.

”Acelesi yok... Hem bizim yarım kalan bir işimiz de var.” diyerek nefesini karısının boynuna doğru verdi...

Sevgi yutkunarak tekrar kollarını kocasının boynuna dolayarak, kendisini bir tek onun hissettirebildiği duygulara bıraktı. ”Bu adam hayatımda olduğu sürece, asla sıkılmam herhalde.” diye düşündü gülümseyerek...

-18. Bölüm-

O gün büyük bir hazırlık vardı çiftlikte. Fırat’ın kardeşi, Neslihan, yıllar önce terk edip gittiği eve bu sefer oğlu ve eşiyle birlikte geliyordu. Sevgi hafta sonuna kadar Sultan Hanım’la birlikte hazırlıklarla uğraşmış, bu sayede kendinide çok mutlu hissetmişti. Evde hiçbir şey yapmadan oturmak ona göre değildi... Üniversiteden mezun olduktan sonra, annesinin hastalığı çıkmıştı ortaya, bu nedenle iş bulma gibi bir fırsattı olmamıştı. Şimdiyse herşey çok farklıydı. Eskiden kendi işini kurma düşüncesi varken, şimdi evli bir kadındı ve bakmak zorunda olduğu bir çocuğu bile vardı, her ne kadar hala onunla anlaşıyorlar olsada! Yinede vazgeçmeyecekti Sevgi. Bir gün... Bir gün mutlaka Berke kabuğunu kırıp, Sevgi’ye yaklaşacaktı. Yavaş yavaş, ama sağlam adımlarla

olacaktı bu... Artık umutsuzluğa düşmemeliydi... Umut olmadan hiçbir şey elde edilemezdi.

Neslihan ve eşi Sinan için misafir odasını hazırlamışlardı. Oğulları Kaan da Berke'nin odasında kalacaktı. Kendi yaşıtında birinin etrafında olması Berke'ye iyi gelebilirdi. Ve iki kuzenin mümkün olduğunca birbirlerine yakın olmalarını istiyordu Sevgi.

Sultan Hanım'ın aceleyle tatlıya şerbetini dökmesini izledi. Neslihan'nın geleceğini duyduğundan beri çok heyecanlıydı yaşlı kadın...Fırat'ın olduğu gibi, Neslihan'ın da küçüklüğünü biliyordu Sultan hanım ve muhakkak neden Neslihan'ın 8 senedir hiç ziyaretlerine gelmediğininide biliyordu. Ama Sevgi bu soruyu sorsun mu yoksa sussun mu bilemiyordu... Hem ondan önce olup bitmiş birşeydi. Yinede kendiside bu ailenin bir ferdiydi artık, kendisinden saklı birşeyin olmaması gerekiyordu. Sonunda cesaretini toplayarak Sultan Hanım'a doğru döndü.

"Sultan abla, sen senelerdir bu aile için çalışıyorsun öyle değil mi?"

Sultan hanım yaptığı işten başını kaldırmadan verdi cevabını.

"Evet... Fırat ve Neslihan'ın çocukluklarını bilirim ben."

Sultan Hanım'ın sesinden onun eski günleri iç geçirerek andığını anlamıştı. Bir zamanlar tek derdinin komşu çocuklarıyla misket oynamak olan Fırat'ın, şimdi herkesi tek bir sözüyle korkuyla titretebildiği düşüncesi tuhaf gelmişti bir an kendisine. Bu düşünceyle yüzü aydınlandı aynı zamanda. Fırat küçükken nasıl bir cocuktı acaba? Bir aile albümü falan yokmuyduki baksın? Hem anne ve babasındanda hiç bahsetmemişti Fırat. Onun hakkında bilmediği ne çok şey vardı böyle. Bir anda tüm keyfinin kaçtığını hissetti. Ama şimdilik bu konunun üzerinde daha fazla durmamaya karar verdi.

"Neslihan 8 senedir neden hiç gelmedi evine?"

Bu kadar direkt girmek istememişti halbuki konuya, ama sağ olsun Fırat yine tüm düşüncelerini ele geçirmişti. Sultan Hanım'ın da değişen yüz ifadesinden bu soruyu hiç beklemediğini anlamıştı.

"Fırat Bey'im anlatmadı mı sana?"

Sevgi başını sallayarak "Hayır, bir ara anlatırım dedi ama fırsat olmadı." dedi dürüstçe. Fırat gerçekten bir ara anlatırım demişti ama nedense o zaman hiç gelmemişti ve Sevgi şimdi görüncesinin hikayesini merak ediyordu... "O zaman ona sor Sevgi kızım. Bana anlatmak düşmez."

"Çok mu kötü?" diye sordu..

Sultan Hanım gülümsemeye çalışarak baktı Sevgi'nin yüzüne. "Fırat'a sor kızım. O senden saklamayacaktır."dedi.

Fırat'ın anlatacağını biliyordu ama asıl mesele onu bulup, bu soruyu ona yöneltmekti! Sabah şirkette halletmesi gereken işlerin olduğunu söyleyerek çıkmıştı evden ve çıkış o çıkıştı... 6 saattir ortada yoktu ve bir telefon edip ne zaman geleceğini bildirmeye bile gerek görmemişti! Oysa akşam gelecek olanlardan biri onun kardeşi diğeride eniştesiydi. Sevgi her ne kadar sakın kalmaya çalışsada, olmuyordu işte. Aslında asıl problemin genç adamın haber vermemesi değil, aksine onun Vildan'la aynı ortamda bulunuyor olması olduğunu biliyordu. Gerçi Fırat genç kadının bir sevgilisi olduğunu ve onu şahsen tanıdığınıda söylemişti. Yinede hakim olamıyordu işte kendine... Belkide aşk böyle birşeydi. İnsanı kendine güvensiz ve paranoyak yapabiliyordu. Bu düşünceyle gülümsedi ve Berke'nin odasına doğru çevirdi yönünü. Kaan için fazladan bir yatak yerleştirmişlerdi odaya. İki çocuğunda 2 gün içinde olsa iyi bir zaman geçirmelerini canı gönülden diliyordu Sevgi. Berke'nin sevildiğini ve değer gördüğünü hissetmeye ihtiyacı vardı. Her ne kadar Fırat çok ilgili bir baba olsada, Sevgi'nin anladığı kadarıyla eşinin ölümünden sonra daha çok işlere vermişti kendini ve bu nedenle zaman zaman ihmal edebiliyordu oğlunu. Ama bu durumu da değiştirecekti Sevgi. Bundan sonra tamamen kendisini Berke'ye verecekti...

Odaya girdiğinde onu yatağının üzerinde ağlarken bulmak kalbini acıtmıştı. O küçücük bir cocuktı, ağlamak yerine gülüp oynamalıydı... Oysa bunu yapmaya imkanı bile yoktu. Acaba hiç mi yürüme şansı yoktu? Şu ameliyat işini Fırat'la en kısa zamanda konuşması gerektiğini aklına not etti...

"Berke? Canım ne oldu? Neden ağlıyorsun?" diyerek onun önünde diz çöktü...

"Rahat bırak beni!"

Berke yüzünü elleriyle kapatmış bir şekilde hıçkırıklara boğularak ağlıyordu. Sevgi'nin kalbi parçalara bölünmüştü sanki bu görüntüyle. Bu nedenle onun

itmelerine ve bağırmalarına aldırmadan, onun bedenini tüm şefkatiyle kollarıyla sardı.

"Ne oldu? Biri mi üzdü seni?"

Berke'nin cevap vermek yerine, derin derin iç çektiğini fark etti. Göz yaşları dinmişti.

"Ne oldu anlat bana?" dedi tekrar ilgiyle..

"Neden bu yatağı buraya koydunuz?"

"Halanlar gelecekler ya canım. Kuzenin Kaan'ı hatırlıyorsun değil mi? Hani iyi anlaşmıştınız biz onlardayken. 2 gün içinde olsa birlikte vakit geçirmek hoşunuza gider dedik babanla."

"Ama ben onunla oynayamamki... O benim yanımda sadece sıkılır."

Sevgi Berke'nin gerçek derdini anlamasıyla, göz yaşlarına güçlkle hakim oldu. Kaan'ın kendisinin yanında sıkılacağına üzülüyordu demek ki Berke. Yürüyemiyor oluşu acı veriyordu ona belkide ilk defa bu kadar ağır bir şekilde. Parmak ucuyla Berke'nin kirpiğinde asılı kalan yaşı sildi ve tüm gücüyle ona sıcak bir şekilde gülümsedi...

"Bence çok iyi vakit geçirebilirsiniz. Yapabileceğiniz o kadar çok şey varki. Mesela sen tabu oyununu bilir misin?"

Berke'nin başını "Hayır" anlamında salladığını görünce, sözlerine devam etti...

"Çok güzel ve eğlenceli bir oyundur. Onu oynayabiliriz hep beraber. Hatta sessiz sinemada oynarız. Yani yapabileceğimiz o kadar çok şey var ki."

Berke cevap vermek yerine, başını yastığına koydu. Sevgi onun uzanmasına yardımcı olduktan sonra, tekrar baktı yüzüne. Berke gözlerini kapatmış bir şekilde gitmesini bekliyordu. Oysa az önce ona biraz daha yaklaştığını hissetmişti. Şimdiyse Berke yine kendini kabuğuna geri çekmek için çabalıyordu. Ama bundan sonra buna izin vermeyecekti. Bugün olanlardan sonra, zaten istesede vazgeçemezdi. Bugün ilk kez Berke'nin kendisine ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Onu yüz üstü ve yapayalnız bırakmayacaktı.

Fırat gömleğini değiştirirken karısının dikkatli bakışlarınıda üzerinde hissediyordu, bu nedenle işinide ağırdan alıyordu zaten. Onun beğeniyle kendisini süzmesinden inanılmaz derecede büyük bir haz alıyordu. Aynı şeyin kendisi içinde geçerli olduğunu biliyordu üstelik. Bu nedenle Sevgi üzerinde harika duran krem rengi elbisesini giyerken onu izleyememiş olmak ne kötüydü! Kol düğmelerinide taktıktan sonra, bakışlarını Sevgi'nin gözlerine çevirdi. Ne kadarda güzeldi o gözler! Sanki gittikçe daha çok etkileri altına girdiğini hissediyordu genç adam.

"Söyle canım."

Sevgi Fırat'ın sesini duymasıyla toparlanmaya çalıştı oturduğu yatakta. Onu öylesine kendinden geçmiş bir şekilde izlemiştiki, onun bakışlarının kendi üzerinde yoğunlaştığını fark etmemişti bile...

"Ee..şey...İşler nasıldı?"

Sormak istediği bu olmasada, yinede sesini bulup, konuşabildiği için kendiyile gurur duyuyordu. Fırat'sa yavaşca onun yanına oturmuş, bakışlarınıda aynı kararlılıkla onun üzerinde gezdiriyordu...

"İyi... Vildan'nın sana selamı var."

Vildan'ın ismini duymasıyla karısının asılan yüzüne baktı gülümseyerek. Bu kadın duygularını saklamayı hiçbir zaman öğrenemeyecekti herhalde. Gerçi Fırat öğrenmesinide istemiyordu... şu an tek istediği onu kendine doğru çekıp, dudaklarını kendi dudaklarıyla mühürlemek ve ardından üzerinde oturdukları yataktan uzunca bir süre çıkmamaktı. Ama ne yazıkki buna imkan yoktu, çünkü Neslihan'ların gelmesine az bir vakit kalmıştı. Bu nedenle etkili bir öpücük çalmakla yetindi sadece. Sevgi'nin aldığı öpücükten sonra gözlerini hala açamamış olmasına sevindi için için...

"Asıl sormak istediğini sor Sevgi."

Sevgi gözlerini zoraki araladıktan sonra, onun parlayan kara gözlerinde kayboldu bir an... Ne kadarda çok seviyordu onu. Onun yanındayken ne kadarda mutluydu ve herşeyi unutuyordu!

"Neslihan... Onun hikayesini bana anlatmanı istiyorum."

Bir an için Fırat'ın yüzünün kederle kaplandığına yemin edebilirdi... Ama o kadar çabuk toparlanmıştıki karşısındaki o yakışıklı yüz, bundan emin olamadı..

"Öğrenmeyi çok mu istiyorsun?"

Sevgi elini Fırat'ın elinin üzerine koydu ve tüm açık gönüllülüğüyle "Ben senin hakkında herşeyi bilmek istiyorum. Bilmem farkında mısın ama, ne sen benim geçmişimi biliyorsun, ne de ben senin... Ben evlendiğim ve ... değer verdiğim adamın hakkında herşeyi öğrenmek istiyorum." dedi...

Aslında "sevdiğim adam" demek geçmişti bir an içinden. Ama bunu söylemek için pekte uygun bir zaman olmadığını biliyordu...

Fırat elinin üzerinde duran eli yavaşça dudaklarına doğru götürdü ve içten bir öpücük bıraktı o elin üstüne. Sonra bakışlarını sevdiği yeşillere çevirerek "Tamam, anlatacağım." dedi...

-19. Bölüm-

Sözlerine başlamadan önce, sırtını yatağına yaslayarak, Sevgi'yi kolunun altına aldı.

Anlatacağı şeyler bir aileyi paramparça etmişken, doğru kelimeleri nasıl bulacağını bilemiyordu aslında. Ama Sevgi'inde olup bitenleri bilmesi gerekiyordu.

"Neslihan liseyi yeni bitirmişti o dönemler. Zaten babamında onun hakkında planlarının olduğunu o okulu bitirdikten sonra öğrenmiştik."

Bu sözlerden sonra, Sevgi şaşkın bakışlarını Fırat'ın yüzüne çevirdi. Ne demek istiyordu Fırat?

"Ne planları varmış?"

Fırat Sevgi'nin elini tekrar avcunun içine aldı ve konuşurken bir yandanda baş parmağıyla onun elini okşuyordu...

"Babamın bir arkadaşının oğlu vardı. Neslihan'ı görüp, beğenmiş. Onunla evlenmek istediğini ailesine söylemiş, e tabi bunun üzerine babasıda babamla konuştu. Babam da ona söz vermiş. Neslihan liseyi bitirir bitirmez onları evlendirmek konusunda."

Sevgi duyduklarına inanamıyordu. Hangi baba kızının fikrini sormadan böyle birşeye karar verebilirdi? Neslihan'ın düşüncelerinin hiç mi önemi yoktu yani?

"İnanamıyorum."

"Neslihan bunu duyunca karşı çıktı tabi. Ama babam bir şeye karar vermişse, hiçbir güç onu verdiği karardan ve sözden geri döndüremezdi. Neslihan ona başka birini sevdiğini söyleyecek kadar çaresizlik içindeydi. Onun bu itirafı Babamı daha çok deliye çevirdi. Ve o gün ilk kez ona el kaldırdı Sevgi. O gün ilk kez kızına vurdu. Bense olayların şaşkınlığıyla ne yapacağımı bilemedim. Kardeşimi koruyamadım..."

Fıratın acıdan kısılmış gözlerine baktı üzülererek. Genç adamın avucundaki elinin gittikçe daha çok sıkılmasınada aldırımıyordu. Fırat acı çekiyordu ve belkide olanlardan kendini sorumlu tutuyordu. Onu rahatlatmak adına kolunu onun beline doladı ve başını onun göğsüne yasladı.

"Senin bir suçun yok. Hem olayların şaşkınlığıyla hızlı hareket etmende mümkün olmazdı."

"Yinede buna engel olabilirdim. Yani en azından ondan sonra olanları engelleyebilirdim."

"Ne oldu sonra?"

"O gece Neslihan sevdiğini söylediği çocukla kaçtı."

"Sinan mı?"

"Evet. O gecenin ertesi babam onu odasında göremeyince deliye döndü. Onun kaçmasından Sibel'i bile suçladı. Ona göre o yardım etmişti Neslihan'a ve hatta onu cesaretlendirmişti bile."

Sibel'in isminin geçmesi nedense hiç rahatsızlık vermiyordu kendisine. O kadın Berke'nin annesiydi ve artık yaşamıyordu. Bu nedenle sevgiyle anılmaya hakkı vardı.

"Gerçekten yardım mı etmiş?"

"Ona bunu sorduğumda inkar etti. Ama bencede bu işte parmağı vardı. Sibel ve

Neslihan iyi anlaşırlardı ve sonra öğrendiklerime göre, Sibel en başından beri Neslihan'ın aşkını biliyormuş."

"Çok cesaretliymiş."

"Evet öyleydi. Babamın öfkesini düşününce gerçekten öyleymiş diyorum şimdi. O günden sonra Neslihan'ı evlatlıktan red etti ve mirasındanda mahrum bıraktı.Bu eve girmesinide yasakladı. Ve hepimize de yasak getirdi. Neslihan'ın adını anmayacak ve onu asla aramayacaktık."

"Bu yasağı dinledin sende."

"Bana kalsa dinlemeyecektim. Ama 8 senede o kadar çok şey olduki. Önce babamı ve annemi kaybettik. Babam son nefesine kadar kızını affetmedi. Neslihan cenazelerine bile gelemedi. Zaten sanırım ölümlerinden çok sonra duymus ölüm haberlerini. Ardından Sibel'in ölümü. Ondan sonrada cesaret edemedim. Elbetteki onun hakkında tüm haberleri alıyordum. Bu yetiyordu bana. Onun mutlu olması yeterliydi benim için."

"Ama İstanbulda fikrini değiştirdin."

Fırat Sevgi'nin gözlerinin içine baktı....

"Evet. Senin annen için nasıl endişelenip üzüldüğünü gördüm. O senin aileden kalan tek kişiydi. Benimde Neslihan'dan başka kimsem yoktu. Onu tekrar göremeden bu dünyadan göçüp gitme fikri beni korkuttu sanırım."

Fırat'tan gelen bu samimi itiraftan sonra yüzü aydınlandı Sevgi'nin. Geçmişte olan olmuştu. Belki Fırat o dönem kardeşinin peşinden gitse, herzaman onun yanında olduğunu söyleseydi herşey çok daha farklı olabilirdi. Ama bunları düşünüp üzülmesinde bir anlamı yoktu. Ne olursa olsun, onlar kardeşti ve geçmişİ unutup, geleceğe bakmalılardı...

"Bundan sonra herşey çok daha güzel olacak."

Fırat yüzünü Sevgi'nin saçlarının arasına gömdü ve onun kokusunu içine çekti. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi Sevgi'nin içini titretmeye yetmişti.

"Sen hayatıma girdiğinden bu yana hayatım güzelleşti sanki. Herşey senin sayende."

Hayatında hiç bu kadar güzel sözler duyduğunu hatırlamıyordu. İçinden geldiği gibi elini onun saçlarına götürdü ve onun yaptığı gibi kokusunu içine çekti..

"Ne tuhaf... Bende aynı şeyleri senin için düşünüyorum." dedi.

Neslihan öyle içten kucaklamıştıki Sevgi'yi, bu kadını sevmemenin imkansız olduğuna emin olabilirdi herkes. Eşi Sinan da en az onun kadar içten ve sevecen bir insandı. Neslihan'ın ona aşık olup, ailesini karşısına almasını şimdi daha iyi anlayabiliyordu Sevgi. Ne olursa olsun onların birbirlerine olan bakışlarından o yoğun duyguyu hissetmek mümkündü. Keşke babasıda bu kadar katı davranmasaydı ona. Anlamaya çalışıyordu kızını. Kendi babası hayatta olsaydı bunu yapardı. Babasını düşünmek bir an için hüzünlendirse, sonrasında tekrar neşesi yerine gelmişti. Evin birden kalabalıklaşması herkesi keyfilendirmişti.

"Yolculuk nasıldı Sinan?"

Fırat Sinan'la konuşmaya başlayınca, Sevgide ilgisinin tümünü Neslihan'a ve yanlarındaki iki çocuğa vermeye çalıştı.

"Eee nasılsın Neslihan'cım?"

"İyiyim. Asıl seni sormalı? Gerçi ilk görüşmemize göre daha hayat dolu görünüyorsun."

Sevgi kızardığını hissediyordu ama yinede Neslihan'a bir şey belli etmemek adına "Sizin gelmenize sevindim, ondandır." yanıtını verdi.

Akşam yemeği uzun bir zamandan sonra bu kadar eğlenceli geçmişti. Neslihan her seferinde Sultan Hanım'ı gördüğünde yemeklerini ne çok özlemiş olduğunu söylüyordu. Yemekten sonra kahvelerini salonda içmeye karar vererek o tarafa geçtiler. Bu arada Berke'de Kaan'la birlikte kendi odalarına geçmişti. Onların arkasından bakarken yüzünün hüzüne bulanmasına engel olamamıştı Sevgi.

"İyi anlaşacaklar gibi öyle değil mi?"

Neslihan'ın sorusu üzerine bakışlarını onun gülün yüzüne çevirdi.

"Bencede öyle. Biraz daha birlikte zaman geçirmeleri gerekiyor sadece, birbirlerini tanımaları açısından."

"Kaan hemen ısındı Berke'ye. Herkese kanı çok cabuk kaynar zaten."

Sinan'ın gözlerinden oğluna karşı duyduğu gururu çok açık bir şekilde okuyabiliyordu Sevgi. Hiç şüphesiz onlar çok mutlu bir aileydi. Neslihan'ın babasına karşı gelip Sinan'la kaçmasını anlayabiliyordu şimdi. Özellikle Fırat'a karşı olan hislerini fark ettikten sonra çok daha iyi anlayabiliyordu onu. Fırat'a doğru bakışlarını çevirdiğinde onun Sinan ve Neslihan'la derin bir sohbetin ortasında olduğunu görerek gülümsedi. Kocasını her zaman başkalarıyla konuşacak ortak bir konu bulabiliyordu. Onları yalnız bırakmasında bir yanlış olmadığını düşünerek kalktı oturduğu yerden ve çocuklara bakmak istediğini söyleyerek ayrıldı yanlarından. Berke ve Kaan'ın içeride ne yaptıklarını merak ediyordu. Odanın önüne geldiğinde bir süre bekledi ve onların konuşmalarını dinledi.

"Çok güzel bir odan var." diyordu Kaan.

"Seninkide güzeldi."

"Aaa bu kitaplarda ne güzelmiş. Annemde bana hep alır ama ben henüz okuma yazma bilmiyorum. O okuyor bana. Sanada annen kitap okur mu?"

"Benim annem yok."

Berke'nin sesindeki acıyı hemen fark etmişti Sevgi. Onun için birşeyler yapabilmeyi ne çok isterdi

"Nasıl yok? Babanın karısı kim peki? Annen o değil mi?"

Kaan'ın sesinden şaşkınlığını duyabiliyordu Sevgi. Anlaşılan anne ve babası ona henüz bir şey anlatmamışlardı, belkide buna gerek görmemişlerdi. Ama daha henüz 5 yaşındaki Kaan, yaşına özgü bir şekilde meraklıydı.

"O benim annem değil! Babamla evlendi ama asla benim annem olmayacak o!"

Sevgi gözlerini acıyla yumdu ve içeri girmek için varolan cesaretin bir anda uçup gittiğini hissetti. Bu nedenle geldiği gibi salona geri döndü. İçeriye girdiğinde herkesin bakışlarını üzerinde hissetsede, bir şey söyleyecek gücü yoktu, bunun yerine herkese zorda olsa gülümsemeye çalıştı.

"Ne yapıyorlar?"

Neslihan'ın sorusundan kaçışının olmadığını anlayarak oturduğu yerde dikildi. Ellerini birbirine kenetleyerek cevap verdi.

"Birbirlerini tanımaya çalışıyorlar."

Bir süre daha salonda oturduktan sonra, Fırat misafirlerinin yorulmuş olduğunu düşünerek kalktı oturduğu koltuktan.

"Siz yol yorgunusunuzdur. Kalacağınız odayı gösterelim size. Nasılsa konuşacak daha çok fırsatımız olacak."

Gece Fırat'ın kollarında yatarkende aklında Berke'nin sözleri vardı. Elbetteki hiçbir zaman onun annesi yerine konmak gibi bir arzusu olmamıştı, ama yinede Berke'nin bu düşünceyle deliye dönmesi kahrediyordu onu.

"Berke'nin annesi... rahmetli eşin nasıl biriydi Fırat?"

Bu soruyu hiç beklemiyordu Fırat. Bu yüzden başta biraz şaşırdı ve ne diyeceğini bilemedi. Hem nedense şimdiki karısıyla rahmetli eşi hakkında konuşmak birazda rahatsız etmişti onu. Oysa Sevgi'nin onu anlayacağını biliyordu.

"Tam olarak neyi merak ediyorsun?"

Parmakları Sevgi'nin kollarında dolaşüyor, nefesinde onun yüzünü yalayıp geçiyordu. Daha biraz önce birbirlerinin tenlerinde kaybolmuşlarken, bir anda konunun Sibel'e kayması elbetteki rahatsızlık vericiydi Fırat için. Yinede Sevgi'nin aklına birşeyin takıldığından emindi.

"Nasıl biriydi? Neler yapmaktan hoşlanırdı ve insanlara nasıl davranırdı?"

"Sibel... Herzaman çok merhametli bir kadındı. Onu ilk tanıdığım andan ölümüne kadar hep öyleydi. Kimseyi küçümsemez, maddi durumlarına göre sınıflandırmazdı. O da küçükken çok acılar çekmiş, küçük yaşta babasını kaybetmiş mesela. Bu yüzden herkese elinden geldiğince iyi davranmaya çalışırdı. Kimseyi kırmak istemezdi. Onunla tartışmak bile imkansız birşeydi benim için. Zaten sayesinde pekte tartışma çıkmıyordu aramızda. O benim için

güvenli bir liman gibiydi. Ne zaman bir sorunum olsa beni dinleyeceğini bilirdim. Hiç hesap sormadan, yargılamadan dinlerdi."

Fırat'ın sesindeki özlemi hissetti Sevgi ve nedense bu kalbini sızlatmıştı. Onun için Sibel gibi olamazdı Sevgi. Onun gibi ılımlı biri hiç olmamıştıki ömrü hayatında. Hem ne yaparsa yapsın, Sibel'in yeri onda çok özeldi. Oğlunun annesiydi o.

"Nasıl tanıştınız? Aşık mıydınız birbirinize?"

Fırat yerinde huzursuzca kıpırdandı. Bu gece Sevgi'ye ne olmuştu bu kadar meraklı biri olup çıkmıştı?

"Aslında... bizimki tamamen görücü usulü gerçekleşen bir evlilikti. Aileler uygun görüp, bizleri tanıştırdılar. Bizde hoşlandık birbirimizden ve evlendik."

"Aşk yok muydu?"

Ne cevap verecekti? Aşkın kaç çeşidi vardı ki? Sibel'e karşı boş olmadığını biliyordu. Ama o hislerin Sevgi'ye karşı hissettikleriyle yakından uzaktan hiç bir alakasının olmadığını biliyordu.

"Onu seviyordum. Bir insana aşk duymak gerekmiyor evlenmek için." dedi sonunda.

"Haklısın. Bizde de farklı değil aslında öyle değil mi?"

Fırat duyduklarına gülümserken, parmaklarını Sevgi'nin boynuna doğru yönlendirdi. "Ah keşke bir bilsen." dedi içinden. "Ama yakında öğreneceksin" diyerek dudaklarını onun yüzünün her yerinde gezdirmeye başladı. Sevgi aralarında bir aşk olmadığını söylüyordu. Belki o aşık değildi Fırata ki, eğer bu böyleyse Fırat ne yapacağını bilemiyordu. Sevgi'nin yanında olması bile yetiyordu kendisine ama onun tarafından sevildiğinin de bilmek istiyordu. Yinede zamanı geldiğinde, Sevgi'nin de kendisine karşı buna benzer duygular hissettiğinden emin olduğunda, ona Aşkın itiraf etmekte kararlıydı. Hemde defalarca...

-20. Bölüm-

Bahcede oturmuş, Berke ve Kaan'ı izliyordu iki genç kadın. O gün, Şirkette acil halletmesi gereken bir iş çıktığını söylemişti Fırat ve Sinan'ı da yanına

alarak, erkenden ayrılmıştı evden. Neslihan ve Sevgi de bunu fırsat bilerek, biraz olsun birbirlerini tanımak adına ellerine kahvelerini almışlar ve bahçeye geçmişlerdi. Sevgi aslında Fırat'ın kendisine anlattıklarını Neslihan'ın ağzından duymak istiyordu. Acaba o neler hissetmişti o zamanlarda.

“Bu bahçe benim en özel yerimdi biliyor musun?”

Neslihan'ın söze başlamasına sevindi. İçini dökmeyi belkide oda istiyordu. Açık bıraktığı ve hafif esen rüzgarla birlikte yüzüne gelen saçlarını çekti eliyle ve Neslihan'a gülümsedi.

“Bilmiyordum... Gerçi senin hakkında fazla birşey bildiğimde yok.”

Neslihan bakışlarını oğlunun olduğu tarafa çevirdi, ama sanki ona değil çok daha uzaklara bakıyordu gözleri. Yüzündeki neşeli ifadede birden silinmiş, yerini hüzne bırakmıştı.

“Küçükken her üzüldüğümde buraya kaçardım. Berke ve Kaan'ın altında oturdukları ağaç var ya... İşte hep o ağacın altında oturur ağlardım. Babam da gelir, beni kucağına alıp teselli ederdi her seferinde. Sonra büyüdüm... Üzüldüğümde babam yanıma gelmez oldu. Kucağına alıp saçlarımda okşamadı. Bir anda herşey değişti benim için.”

Neslihan'ı hiç bir şekilde zorlamayacaktı. Buna hakkının olmadığını biliyordu Sevgi. O isterse anlatır, istemezse bunu anlayışla karşılardı. Sonuçta yaşadıkları kolay şeyler değildi. Anne ve Babasını dargınken kaybetmiş bir kadın vardı karşısında...

“Sonra bir gün aşık oldum ben. Sinan'ı okulumun bahçesinde gördüğüm o ilk an tutulmuştum ben ona. Ne etsemde bu yakışıklı çocukla tanışsam diye düşünüp durmuştum. Oysa buna hiç gerek olmadığını en yakın arkadaşım Ceren'in onun yanına koşarak gitmesinden sonra anlamıştım. Başta onu Ceren'in sevgilisi sandığımda, hissettiğim kıskançlığı şimdi sana anlatamam... Ama çok geçmeden onun Ceren'in teyzesinin oğlu olduğunu öğrenerek mutluluktan havalara uçmuştum. Meğerse ailesiyle birlikte onları ziyarete gelmişler. Onunla tanıştıktan sonra mutluluktan ayaklarım yere basmaz olmuştu... O kadar mutluydumki. O İstanbul'a geri döndükten sonrada ona olan hislerimde bir değişiklik olmadı. Neyseki ondada aşkımın karşılığı vardı... O İstanbul'dayken hergün mektup yazardık birbirimize. Her gün neler yaptığımızı anlatır dururduk birbirimize. Mektupları eve gönderemeyeceğinden Ceren'e

gönderiyordu. Ceren’de bana veriyordu sonra. Bu durum ben Liseyi bitirene kadar devam etti. Sonra herşey babamın o korkunç kararıyla mahvoldu.”

Gözünden süzülen tek damla yaşa hakim olamadı Neslihan. O günleri ve Sinan’ı düşünmek mutlu etsede kendisini, babasını düşündüğü anda derin bir acı kaplıyordu yüreğini.

“Neslihan istersen sonra...”

“Hayır! Bırak anlatayım. Bu durumun yıllarca bana verdiği acıyı bir Sinan bildi şimdiye kadar. Şimdi sende bil istiyorum. Ben hiçbir zaman hayırsız bir evlat olmadım Sevgi. Sana yemin ediyorum başka çarem olsa ailemin yüzünü yere eğipte kaçmazdım.”

“Biliyorum canım... Ben asla öyle düşünmedim zaten.” dedi gülümseyerek...

“Babam bana evleneceksin dedi. Hemde hayatta en nefret ettiğim kişiyle... O adama katlanamıyordum ben Sevgi. Etrafımda olduğu her an rahatsızlık duyuyordum. Ve çok sevdiğim babam bana onunla evlenmem gerektiğini söylüyordu. Söylüyorduda bu söylemekle oluyor muydu sanki? Yürek sevmeden, istemeden birini, böyle birşey nasıl olabilirdi?”

Cevap vermedi Sevgi, veremedi. Oda annesi için Neslihan’ın tam aksine yüreğinin istemediği biriyle evlenmişti. Oysa o zamanlar bilseydi Fırat’a karşı hissedeceği duyguların bu kadar yoğun olacağını, hiç düşünmeden koşar gelirdi ona. Bu konuda hayat ona insafı davranmıştı. Ama başka birine aşıkken hoşlanmadığı biriyle evlenmeyen Neslihan’ı çok iyi anlıyordu....

“Ona ilk kez o gün karşı geldim... İstemiyorum dedim... Onu sevmiyorum dedim. Dinlemedi.. Zamanla seversin dedi. Bende son çare olarak ona başka birini sevdiğimi söyledim. İşte o zaman ilk kez vurdu bana... Ve bu duyduklarını unutuacağını, bunun karşılığında benimde onun istediği kişiyle evleneceğimi söyledi. Karşı gelmek imkansızdı ona. Onun yerine Sibel yengeminde yardımıyla Sinan’a kaçtım. Atladığım ilk otobüsle İstanbulla Sinan’a gittim. Bunu yaptığım içinde hiçbir zaman pişman olmadım. Eğer gitmeseydim ömrüm boyunca pişman olurdum. Tek pişmanlığım... Anne ve babamın helallliğini alamamış olmak.”

Göz yaşları tüm yüzünü ıslatmıştı Neslihan’ın. Sevgide ondan farksız değildi aslında. Yanağından süzülen bir kaç damla yaşı silerek, sarıldı Neslihan’a. Ona

destek vermek istedi... Ama bu zordu... Giden anne ve babanın yeri asla doldurulamazdı.

“Üzülme bu kadar... Eminimki onlar seni affetmişlerdir.”

“Annem affetmiştir belkide. Babam etmemiştir.. Ölmeden önce kızım cenazeme bile gelmesin demiş... Düşünebiliyor musun? Beni evlatlıktan red ettiğini ve cenazesine bile gelmemi istemediğini söylemiş.”

“Eminim bunu söylediğine sonradan çok pişman olmuştur Neslihan.”

“Ben Sinan’ı çok seviyorum... Onunla olduğum için pişman değilim. Ama keşke ailemde beni anlayabilseydi diyorum işte. Keşke yanımda olsalardı. Torunlarının doğumunu görmüş olsalardı. Ve yeni doğacak torunlarında tanıyabilselerdi.”

Neslihan’ın elini karnının üzerine götürmesine baktı Sevgi şaşkınca... Eğer yanlış anlamadıysa Neslihan hamileydi! Büyük bir sevinçle kalktı oturduğu yerden ve bakışlarını Neslihan’ın gözlerinin içine çevirdi...

“İnanmıyorum! Hamile misin?”

“Evet, 3 aylık.”

Sevgi gülerek sarıldı Neslihan’a. Onun adına çok sevinmişti. Bir bebek, yeni bir başlangıçtı Sevgi’ye göre...

“Çok sevindim.”

“Sinan da öyle. Umarım Kaan da sevinir. Kardeşini aşırı kıskanmasından çok korkuyorum.”

“Sevinir tabiki. Hatta ağabey olacağı için çok mutlu olacaktır.”

“Umarım. Peki ya sen Sevgi? Bir bebek istemiyor musun?”

Sevgi’nin gülümsemesi duyduğu bu soruyla birlikte yüzünde dondu. Daha önce hiç düşünmemiştir ki bu konuyu. Eli istem dışı karnına gitti. Fırat’ın ve kendisinin bebeği... Bu mucizenin ta kendisi olurdu herhalde.

“Bilmem. Ben daha önce hiç düşünmedim bu konuyu. Hem Berke’yle daha aramı düzeltememişken, böyle bir şeyin mümkünü yok gibi.”

Neslihan anlayışla baktı karşısındaki kadına. Onunda anne olup, kendi çocuklarını kucağına almaya hakkı vardı. Anelik ne demek her şeyiyle tatmalıydı..

“Bence Abimde ister. Hiç konuşmadınız mı bu konu hakkında?”

“Hayır” dedi Sevgi açıksözlülükle.

“Korunuyor musun peki?”

Sevgi bu soruyla birlikte olduğu yerde kalakaldı... Daha önce akıllarına hiç gelmemişti bu ihtimal. Hem böyle özel bir konuyu görüncesiyle konuşuyor olmakta biraz rahatsız etmişti onu...

“Ben...Şey...Hayır...” dedi yutkunarak...

Neslihan gülerek Sevgi’nin koluna girdi ve onun kulağına doğru eğilerek “O zaman yakında bende 2. yeğenimi alacağım sanırım kucağıma.” dedi...

Akşam yemeği yine bir önceki gibi neşe içinde geçmişti. Bu sefer Neslihan’ın hamileliği gündemdeydi. Fırat tekrar dayı olacağı haberine oldukça sevinmiş görünüyordu. O anda Sevgi’nin aklından geçen tek soru ise, tekrar baba olma ihtimaline ne diyeceğiydi.

“Haftaya İstanbul’a geleceğiz bizde.”

Sevgi Fırat’ın ağzından çıkan sözlerin şaşkınlığıyla ona doğru çevirdi bakışlarını. İstanbul’a gitmek istediğinden hiç bahsetmemişti Fırat daha önce.

“Berke’yi bir doktora göstermek istiyorum.”

“İyi düşünmüşsün abi. Belki yeni tedavi yolları vardır.”

“Ne olursa olsun artık Neslihan. Yüzde 1 ihtimal bile olsa Berke o ameliyatı olacak. Gün geçtikçe daha içine kapanık bir çocuk oluyor.”

Fırat bakışlarını uzağa dikmiş, düşünüyordu... Sevgi'ye ona hak vermekten başka birşey yapamıyordu ne yazık ki. Berke küçük bir çocuktur. Büyüdükçe dahada kötüye gidecekti durumu...

"Bizde kalacaksınız baştan söyleyeyim." dedi Neslihan gülerek...

"Kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Saçmalama Fırat. O ev kardeşinin evi... Rahatsızlık falan vermezsiniz!" dedi Sinan bunun üzerine...

"Gerçekten gerek yok. Zaten uzun bir süre orada bulunmamız gerekiyor. Bende bu yüzden geçici bir süre için ev kiraladım."

Sevgi şaşkınca baktı kocasının gözlerinin içine. Fırat bu planları yaparken nedense hiç kendisine sorma gereği duymamıştı. Buna bozulsada, belli etmek istemedi...

"Neden bu kadar inatçısın abi?"

"Ee Babam'a çekmiş bu huyum... Elimden birşey gelmez."

Bu cümleyi kurarken gülümsesede, sözlerinin Neslihanın üzerinde bıraktığı etkiyi yokta sayamamıştı. Elini kardeşinin eline doğru götürdü ve "Geçmiş geçmişte kaldı Neslihan. Artık her birimiz yeni başlangıçlar yaptık." diyerek bakışlarını Sevgi'nin gözlerinin içine çevirdi ve icten bir şekilde gülümsedi.

Yatakta uzanmış, Fırat'ın gelmesini bekliyordu Sevgi. Nedense tüm gün içi içini yemişti. Neslihan'ın söylediklerinden sonra bugün uyku haramdı kendisine. Olabilir miydi gerçekten? Hamile kalmış olabilir miydi? Hem bakalım Fırat bir çocuk daha istiyor muydu? Öyle ya... Belki fazladan bir sorumluluk daha almak istemiyordu üstüne. Olamaz mıydı yani?

"Uyumadın mı sen?"

Fırat'ın yatağa oturup, bakışlarını üzerine çevirmesini izledi. Sonra birdenbire yattığı yerden doğrularak "Fırat, bir kez daha baba olmayı ister miydin?" diye sordu...

-21. Bölüm-

Bakışlarını Sevgi'nin üzerinden ayırmadan yatağa uzandı. Nedense bugün bu soruyu duymak pekte şaşırtmamıştı Fırat'ı. Sevgi'nin üzerindeki durgunluğu evden içeri girdiği ilk anda hissetmişti Fırat. Sebebidememekki buydu. Sevgi bu soruyu sorarken hangi cevabı duymayı bekliyordu acaba? Sevdiği kadından bir çocuğu olmasını herşeyden çok isterdi Fırat. Elini bu sebeple yavaşça Sevgi'nin karnının üzerine götürdü ve geceliğin üzerinden okşamaya başladı. Bunu yaparken bakışlarını bir an olsun Sevgi'ninkilerden ayırmıyordu...

“Herşeyden çok isterim.” dedi sonunda.

Sevgi aldığı cevap sonrasında gülümsedi ve elini karnının üzerinde dolaşan elin üzerine bıraktı.

“Ben de.”

Fırat biraz daha Sevgi'ye doğru yaklaşarak, başını onun dizlerine koydu ve gözlerini huzurla kapattı. Onun yanında hiç bir yerde olmadığı kadar huzur buluyordu. Sevgi'ye ellerini sevdiği adamın saçlarında gezdiriyordu. Bu adamdan bir bebeği olmasını ne çok istediğini fark etti bir anda. Evet tıpkı ona benzeyen çocukları olsun istiyordu. Onun gözlerine sahip küçük melekler. Kimbilir belkide bunun için fazla beklemesine de gerek yoktu. Bir an önce test yapmalıydı. Gerci hamile olmadığını hissediyordu. Ama yinede bir testten zarar gelmezdi.

“Neden bana planlarından daha önce bahsetmedin?”

Sözler sitemle çıkmıştı dudaklarından. Bunu Fırat'ta fark etmiş olacak ki açtı gözlerini ve Sevgi'nin ellini tuttu. Yanlış yaptığını biliyordu. Hiç bir zaman Sevgi'yi üzmeyi istememişti.

“Düşüncesizlik ettiğimin farkındayım. Ama birden İstanbul lafı açılınca söyleyiverdim işte. Yoksa ilk önce seninle konuşmaktı niyetim.”

Sevgi ona daha fazla kızamadı. İçinde art niyet olmadığını biliyordu. Bu nedenle yatakta biraz kayarak, Fırat'ın yanına uzandı ve gözlerinin içine baktı.

“Sevgi... Sen hamile misin yoksa?”

Az önce konuştukları konuya tekrar geri dönmüşlerdi. Sevgi cevap vermeden önce başını Fırat'ın göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı.

"Bilmiyorum. Ama Neslihan'ın söyledikleri kafamı karıştırdı. Yani biz korunmadık hiç..." dedi yanakları al al olmuş bir halde.

Fırat gülerek sarıldı onun beline."Evet, hakikaten biz bunu unutmuşuz." dedi.

"Gülmesene!" dedi Sevgi ciddi olmaya çalışarak. "Berke'yle aramız limoniyken hamile kalmamın hiç akıllıca olmayacağını sen de çok iyi biliyorsun. Hem hamile olduğumu zaten düşünmüyorum, ama yinede test yapmaktan bir zarar gelmez."

"Hmm... Hamile olmasanda fark etmez karıcığım. Nasıl olsa bu durumu değiştirmek için fazlaca zamanımız var önümüzde."

Fırat sözlerini bitirir bitirmez elini Sevgi'nin bacaklarına götürdü.

"Fırat."

"Efendim?"

"Berke'nin benden daha çok nefret etmesini istemiyorum."

Fırat başını Sevgi'nin boynundan kaldırarak, baktı onun gözlerinin içine.

"Neden nefret etsinki senden?"

"Hamile kalırsam etme olasılığı çok yüksek biliyorsun."

"Bu olmayacak...Güven bana."

"Ama yinede bu riski şu an göze alamam. Ben test yapıp hamile olup olmadığımı bakacağım, ama yinede emin olana kadar biz korunmaya başlasak mı?"

Fırat'ın gözlerindeki arzuyu görmesiyle birlikte sustu. Kime laf anlatıyorduki. Bu adam herzamanki gibi burnunun dikine gidiyordu işte.

Fırat ellerini geceliğin askılarına götürdüğünde, Sevgi gözlerini kapattı.

“Bu gecenin sonucu umrumda bile değil. Tek istediğim sensin... Benim bebeğimi karnında taşı istiyorum Sevgi.”

Fırat’ın ağzından çıkan her söz çok daha fazla yakıyordu onu. Ellerinin vücudundaki gezintileri aleve veriyordu sanki geçtikleri her yeri. Yutkunarak kollarını doladı kocasının boynuna...

“Fırat...” diye inlediğinde tek bedende var olmuşlardı bile.

Herşey bittiğinde, biraz olsun sakinleşmeyi bekliyorlarken, Fırat Sevgi’nin alnına bir öpücük kondurdu.

“Hadi uyuyalım artık.”

Kocasının sıcağına sığınarak kapattı gözlerini. Yarının neler getireceğini bilemezdi. Ama yinede tek birşeyi dileyebilirdi.”Allahım nolur o da benim onu sevdiğim kadar beni sevsin.”di duası...

1 hafta sonra İstanbul’a giderken yanlarına alacakları eşyaları topluyordu. O gecenin ertesı Neslihan’lar İstanbul’a, evlerine geri dönmüşlerdi. Bugünde onlar gideceklerdi... Bu düşünceyle içini bir heyecan sardı. Annesini ve Merve’yi nede çok özlemişti. Sonunda tekrar kavuşuyordu onlara. Hemde uzun bir süre için ayrılmayacaktı onlardan...

Eşyalarını valizine yerleştirirken bir yandanda şarkı mırıldanıyordu. Uzun süredir yapmadığı birşeydi bu. Çok mutlu olduğu zamanlarda her zaman şarkı mırıldanır, etrafındakilere neşe kaynağı olurdu. Bugünde böyleydi işte durum. Çok mutluydu... Bundan sonra herşeyin iyiye gideceğini biliyordu.

Fırat’sa odaya girdiğinden beri gözlerini karısının üzerinden ayıramamıştı. Omzunu kapıya yaslayarak, kendinden geçmiş bir şekilde onun şarkı mırıldanarak valizini hazırlamasını izledi. Birden bire hayatına girmiş, ama kimsenin daha önce yapamadığı şeyi yaparak, derin izler bırakmıştı onda bu kadın. Her gece başını yastığına koyduğunda mutluydu ve aynı zamanda her sabah gözlerini yeni güne açtığında sevdiğinin yanında olduğunu bilmenin verdiği huzur vardı. Çok mutluydu onunla. Ah birde Berke’de mutlu olabilseydi! Bugün oğlunun tedavisi için İstanbul’a gideceklerdi ve uzun bir süre orada kalmak zorunda kalacaklar gibi görünüyordu. İşleri açısından bu Fırat’ı

zorlasada, Sevgi'nin açısından iyi olacağını biliyordu. Bu seyahat ona iyi gelecekti. Şimdiden bu yolculuğun etkilerini görebiliyordu onun üzerinde. Hem Sevgi mutluyrsa sorunda yoktu. Fırat işleri için ara sıra yol ekmeyede razıydı...

Sessiz olmaya çalışarak biraz daha yaklaştı Sevgi'ye doğru ve kollarını aniden onun beline doladı. Yüzünü de onun saçlarının arasına gömdü. Onun kokusundan başka bir kokuyu tanımaz olmuştu artık...

"Korkuttun beni!" dedi Sevgi gülerek.

Ellerini Fırat'ın karnının üzerinde duran ellerinin üzerine koydu ve sırtını onun göğsüne daha çok yasladı.

"Sesinin çok güzel olduğunu daha önce söyleyen oldu mu sana?"

"ooookk..." dedi Sevgi alayla. "İşim gücüm yoktu herkese konser veriyordum."

"Hmm... Sevmedim ben bu fikri. Erkekler var mıydı o konserlerde peki."

Sevgi gülmemek için kendini zor tutarak, onun kollarının arasında ona doğru döndü yüzünü. Kollarını onun boynuna doladıktan sonra "Eee ayp ettin şimdi. Başlıca hayranlarım onlardı benim." dedi.

Fırat kaşlarını çatarak, daha çok çekti Sevgi'yi kendine doğru.

"Hoşlanmadım bundan. şakası bile çok kötü Sevgi. Bundan sonra sadece benim yanımda şarkı söyleyeceksin."

"Tamam olur."

"İtiraz etmeyecek misin şimdi sen bana?"

"İtiraz etmek istemiyorumki. Zaten ben de sadece sevdiğim insanların yanında şarkı söylerim."

Fırat aldığı cevaptan oldukça memnun bir şekilde gülümsedi ve biraz Sevgi'yi köşeye sıkıştırmak istedi.

"Bundan beni sevdiğin sonucunu mu ıkarmalıyım şimdi?"

Sevgi Fırat'ın küçük oyununu anlamıştı, ama bu oyuna gelmeyecek kadarda akıllıydı.

“Olabilir. Ben Annemi seviyorum, Merve’yi Seviyorum, Berke’yi seviyorum ve tabiki seni de seviyorum.”

“Çok kötü olduğunu biliyorsun öyle değil mi?”

“Evet biliyorum... O kadar kötüyüm ki, seni odadan bile kovmam gerekiyor şimdi.”

“O nedenmiş?”

“Valizleri hazırlamam gerekiyor Fırat. Bugün yola çıkıyoruz ya.”

“Hala bitmedi mi? Ne alıyorsun yanına bu kadar? Hem gerek yok bu kadar şeye.

İhtiyacımız olanları oradanda temin edebiliriz.”

“Bunu biliyorum. Zaten önemli olduğunu düşündüklerimi yerleştirdim sadece. Hadi şimdi sen git Berke’ye bak. Benimde son bir kaç işim kaldı burada.”

Sevgi eşyalarını yerleştirirken çekmecesinde duran teste baktı. Onu kullanmasına gerek kalmadan, regl olmasıyla, hamile olmadığını anlamıştı. Nedense hala içinde bir yer sızlıyordu düşündükçe. Oysa hamile olma fikrine bile nasıldan hazırlamıştı kendisini. “Neyse” dedi..”Zaten zamanlama hiç doğru değildi.”Böyle teselli ediyordu işte kendisini.

Son bir kaç eşyayıda yerleştirdikten sonra Fırat’ı bulmak için çıktı odadan. Onu çalışma odasında bulduğuna fazla şaşırmadı aslında. Yanında olmadığı zamanlarda, vaktinin çoğunu bu odada geçiriyordu Fırat...

“Ben hazırım.”

“Tamam. Hadi arabaya yerleştirelim valizleri.”

İstanbul'a girdiklerinde Sevgi'nin yüzü daha bir gülmeye başlamıştı sanki. Fırat bunu gördükçe ne kadar doğru karar verdiğine bir kez daha emin oluyordu. Arabayı çok hoş müstakil bir evin önünde durdurduğunda Sevgi şaşkınlığını gizleyemedi.

Temelli İstanbul'a yerleşmeyecekleri için çok daha sade bir ev hayal etmişti Sevgi. Oysa karşısındaki ev tam bir saray yavrusuna benziyordu.

"Burada mı oturacağız?" diye sordu.

"Evet güzelim. Beğendin mi?"

Sevgi bakışlarını evin üzerinden ayıramadan "Bayıldım" şeklinde cevap verdi. Fırat bakışlarını arkada sessizce oturan oğluna çevirerek, onada beğenip beğenmediğini sordu. Berke'ye çocukca bir neşeyle "Çok beğendim" diye cevap verdi.

Herkesin evi beğenmesi üzerine, kararlılıkla indi arabadan Fırat. Önce bagajdaki tekerlekli sandalyeyi indirerek oğlunu yerleştirdi, ardından hep birlikte eve doğru ilerlediler.

İçeri girdiklerinde evin döşeli olmasına şaşırmadı Sevgi. Çoğunlukla böyle yerleri eşyasıyla birlikte kiralyorlardı. İçerisi oldukça aydınlıktı. Daha çok krem rengi tonlar hakimdi dekorasyona.

"Çok güzelmiş."

"Hadi odalarımıza bakalım."

Fırat öncelikle giriş kattaki yatak odasına doğru ilerledi. Girdikleri oda bir erkek çocuğu için döşenmişti ve bu nedenle bu oda Berke'nin odası olmalıydı.

"Burada sen kalacaksın Berke."

"Güzelmiş. Aaa baba bak, bahçeye çıkan kapısı bile var."

Berke'nin neşesini görmek çok iyi gelmişti Fırat'a. Oğlunun saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra "Sen biraz gez bakalım. Bizde kendi kalacağımız odaya bakalım." dedi...

Sevgi'nin elinden tutarak onu üst kata doğru sürükledi. Kalacakları oda, Berke'nin odasının iki katı büyüklüğündeydi ve salona göre daha koyu renk tonu hakimdi bu odaya. Odanın kendine ait bir balkonu ve ebeveyn banyosu vardı. Herşey düşünülmüştü hemde en ince ayrıntısına kadar.

“Burasının kirası bir servet değerinde olmalı.” diye mırıldandı.

“Fazla birşey değil. Hem olsa ne olurki? Ben sizlerin rahat etmenizi istiyorum. Tek eksliğimiz bir iki yardımcı, ama onları da hemen ayarlayacağım.”

“Hayır, ayarlama kimseyi.”

“Neden?”

Sevgi Fırat'ın olduğu tarafa dönerek ona doğru çevirdi bakışlarını ve gülümseyerek “Evimin işini ben yapmak istiyorum. Hem sen yokken kendime bir uğraş olur bu.” dedi.

Fırat bu cevap karşısında kendine engel olamayarak, Sevgi'ye doğru bir iki adım attı ve ona sınıksı sarıldı.

“Ama sen çok yorulursun.”

“Olsun, razıyım ben. Hem kendi ellerimle yaptığım yemekleri yiymen istiyorum. Ben annemden böyle gördüm.”

“Hmm, Yaşadım desene. Burada kaldığımız süre boyunca kiloda aldırırsın sen bana.”

“Evet...Hemen işe başlamam lazım. Aaa biz daha mutfak alışverişi yapmadık.”

“Şimdi çıkar alırsın birşeyler,ama az dinlenelim canım.”

“Haklısın,yol yordu.”

Sevgi Fırat'ın göğsüne daha çok sokularak gözlerini yumdu.Yol gerçekten çok yormuştu onu. Bunu gören Fırat'ta Sevgi'yi kucakladığı gibi yeni yataklarının üzerine bıraktı.

“Sen biraz dinlen. Ben de Berke'ye bakıp geliyorum.” diyerek alnına bir buse kondurdu.

Kocasının odadan çıkmasını izledikten sonra, gözlerini kapattı. Herşey çok güzel olacaktı artık ona göre. Yakında annesi ve Merve'yide görecekti. Bu sayede mutluluğu ikiye katlanacaktı. Artık acılı günler geride kalmıştı ve bu yeni ev ve İstanbul ona bir çok yeniliğide beraberinde getirecekti, bunu hissediyordu... Hayatın onlara neler getireceğini elbette o an için bilemezdi.

-22. Bölüm-

Gözlerini açtığında, havanın kararmış olduğunu görmesiyle şaşırdı. Uzun süredir uyuyor olmalıydı. Halbuki niyeti sadece gözlerini dinlendirmekti. Yattığı yatağın rahatlığına daha fazla karşı koyamamış olmalıydı yorgun bedeni. Yerinden doğrulduğunda, bakışlarıyla etrafta bir saat aradı. Hemen komidinin üstünde duran saate baktığındaysa, akşam yemeği zamanı olduğunu görünce daha çok şaşırdı. Fırat Berke'ye bakıp geleceğini ve mutfak için alışverişe çıkacaklarını söylemişti. Oysa Sevgi saatlerdir uyuyordu. Hemen ayağa kalkarak aşağı indi. Akşam yemeğini kendisi hazırlamak istemişti, ama evde hiç bir malzeme olmayınca, dışarıdan söyleyecekler gibi görünüyordu.

Salonun boş olduğunu görerek, Berke'nin odasına doğru yöneldi. Berke yatağına oturmuş bir şekilde, dışarıyı seyrediyordu. Eşyalarının bulunduğu valiz açık olarak duruyordu gardrobun önünde. Yavaşça valizden eşyaları çıkararak, yerleştirmeye başladı.

"Baban nerde biliyor musun Berke'cim?"

"Alışveriş'e çıkacağını söyledi."

Sevgi Berke'ye gülümseyerek, işine devam etti. Bu sefer terslememişti Berke onu. Ee buda bir şeydi. Yavaş yavaş daha iyi anlayacaklarını hissediyordu. Valizi yerleştirmeye devam ederken, eline değen sert bir nesneyle duraksadı. Berke İstanbul'a gelirken yanında annesiyle birlikte çekilmiş olduğu fotoğrafta koymuştu valizine. Fotoğrafta kucığında bebeğiyle ve yanında eşi Fırat'la birlikte gülümseyen bir Sibel vardı. Fırat ne kadarda mutlu görünüyordu o fotoğrafta. Onu çoğu kez gülerken ve gülümserken görmüştü, ama bu fotoğraftaki gülümsemesi bambaşkaydı. Kimbilir belkide gözlerinin içinden taşan mutluluk sebebiyleydi bu farklılık. Kıskanmasının saçma olduğunu düşünerek fotoğrafı Berke'nin baş ucuna koydu. Onların mutlu aile tablosunu kıskanmamalıydı.

"Keşke annem de bizimle olsaydı."

Sevgi Berke'nin sözleriyle kalakaldı. Onun annesini yanında istemesi çok doğaldı. Ama Sevgi yinede kalbinde ince bir sızı hissetmesini engelleyememişti.

“Annen eminimki her zaman seninle Berke... Seni görüyor ve koruyordur.”

“Ben onu hiç tanımadım, Fotoğraflarından başka hiç birşey kalmadı ondan geriye.”

Berke'nin baş ucundaki çerçeveyi alıp, parmaklarını Sibel'in yüzünde okşarcasına dolaştırmasını izledi acı içinde. Onun için birşeyler yapabilmeyi ne çok isterdi. Ama annesini geriye getirmenin bir yolu yoktu.

Yavaşça onun yanına oturdu. Aslında hala ters bir tepki almaktan korkuyordu, ama yinede deneyecekti. Onun hala kapanmamış yaraları vardı ve Sevgi onların iyileşmesinde yardımcı olmak istiyordu. Elini çekinerek Berke'nin saçlarına götürdü. Yavaşça okşarken o saçları, bir yandanda içinden geçenleri dile getiriyordu.

“Hayat bazen gerçekten çok acımasız olabiliyor. Sevdiklerimizi onlara doyamadan elimizden alabiliyor. Yinede hayata inat, onları mutlulukla anıp, bize geride bıraktıklarına sonuna kadar sahip çıkmamız lazım Berke. Anneni tanıyamamışsın, ama senin gibi kaç çocuk var biliyor musun? Özellikle yetimhanelerdeki çocukları düşünelim. Çoğunun birer anne ve babası var, ama onları istememişler. Onlar sence ne hissediyordur? Onlara yazık değil mi? Annesi ve babası var, ama onlar tarafından istenmiyorlar. Ne kadar acı birşey öyle değil mi? Oysa sen biliyorsun. Annen yaşıyor olsaydı, asla seni bırakmaz, başka birine vermezdi. Bunu bilerek mutlu olmalısın. En azından annenin kim olduğunu biliyorsun. Elinde kalan sadece bir fotoğrafta olsa, onun yüzünü unutmayacaksın. Bunu bilerek mutlu olmayı deneyebilirsin.”

Berke yanağından süzülen göz yaşlarını sildikten sonra baktı Sevgi'nin gülümseyen yüzüne. Onun söyledikleri o kadar mantıklı gelmişti ki, diyecek başka bir söz bulamadı.

“Ben geldim! Neredesiniz?”

Fırat'ın sesi o anki büyüğü bozmuştu sanki. Berke elindeki çerçeveyi tekrar baş ucundaki komidine koydu ve başını önüne eğdi. Sevgi'ye onu yalnız bırakmanın iyi olacağını düşünerek çıktı odadan.

Fırat'ı mutfakta elinde poşetlerle gördüğünde gülümsedi. Bu adam kendisini her türlü şaşırtmayı başarıyordu.

“Hani birlikte çıkacaktık alışverişe. Neden uyandırmadın beni?”

Fırat gülümseyerek elindeki poşetleri tezgaha bıraktıktan sonra, Sevgi'nin beline sarıldı ve onun dudaklarından küçük bir öpücük çalmayıda ihmal etmedi.

“Öyle güzel uyuyordunki kıyamadım. Hem tek başımda alışveriş yapabileceğimi kanıtlamak istedim sana.”

“Hmm... Madem öyle, o zaman yemekleri yapmadada bana yardım edeceksin demektir.” diyerek Fırat'ın kendisini saran kollarından kurtardı kendini.

“O kadarda değil. Ben yemek yapmaktan ne anlarım?”

“Sen yapmayacaksın canım... Ben yapacağım ama sende benim yamağım olacaksın.

Ben sana neye ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim, sende onları temin edeceksin.”

“Anlaştık. Ama önce ben bir Berke'ye bakayım. Bu arada doktorla bir randevu ayarladım. Yarın erkenden onun muayenehanesinde olmamız gerekiyor.”

“İyi yapmışsın. Bir an önce gerekli olanlar yapılsın. İnşallah bundan sonra yürüyebilir.

Onun için o kadar üzülüyorum ki..”

Fırat Sevgi'nin saçlarına sıcak bir öpücük kondurduktan sonra “Ben de.” dedi ve mutfaktan hızlı adımlarla çıktı.

Ertesi gün geç kalmamak adına erken kalkmışlar ve kahvaltılarını etmişlerdi. Bugün Berke'yi uzun bir zamandan sonra tekrar doktora gösterecekti Fırat. Bu sefer daha olumlu haberler almak için uğraşıyordu. Berke'nin mutlu olmasını bir baba olarak herşeyden çok istiyordu, bu sebeplede elinden gelenin fazlasını yapmaya kararlıydı.

Doktor Zafer bey 50 yaşın üzerinde olmasına rağmen oldukęa hoş bir beydi. Karşısındaki çifti ve yanlarındaki tekerlekli sandalyesindeki küçük oğlan çocuğunu gülümseyerek karşılamış, hemen odasına buyur etmişti. Kısa süren bir tanışma faslının ardından, dikkatinin tamamını Berke'nin üzerinde yoğunlaştırarak, tedavisine başladı.

Elindeki filmlerde kısa bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını tekrar ailenin üzerine çevirdi Zafer bey. Sözlerine başlamadan önce, Berke'nin kendisine umutla bakan yüzüne çevirdi bakışlarını.

"Sevgi Hanım hastahanemizin kantinini gördünüz mü? Eminim Berke'nin karnı acıkmiştır."

Sevgi doktorun Berke'nin yanında konuşmak istemediğini anlamıştı. Bu sebeple Berke'nin birşey söylemesine fırsat vermeden, onunla birlikte çıktı odadan. Fırat karısı ve oğlunun arkasından baktıktan sonra, bakışlarını tekrar karşısındaki doktorun yüzünde sabitledi.

"Kötü birşey mi var doktor bey?"

"Fırat Bey... Açık konuşmam gerekirse, durum pekte iç açıcı değil."

"Nasıl yani?"

"Ameliyat sonrasında tekrar yürüme şansına sahip oğlunuz, ama bu Ameliyatında riskleri var Fırat Bey."

"Ne gibi riskler?"

"Öncelikle ameliyat sonrası hemen yürüyebilir gibi bir ihtimal söz konusu bile değil.

Amliyattan hemen sonra fizyo terapiye başlanması gerekiyor."

"Ne gerekirse yaparız Zafer Bey."

"Bir diğer ihtimalse, oğlunuzun ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkum kalması."

Fırat bu ihtimali daha öncelerde de çok duymuştu doktorlardan. Bu yüzden sürekli ertelemişti bu ameliyat işini. Korkuyordu oğlu adına. şimdi önlerinde

ufak bir umut ışığı vardı, ama ameliyat işe yaramaz ve ömür boyu sakat kalmaya mahkum bırakılırsa, Berke'nin ne duruma geleceğini düşünmek bile istemiyordu.

“Ameliyat yüzde kaç başarıyla sonuçlanabilir?”

“Yüzde 30'luk bir ihtimalle başarı elde edebileceğimiz bir ameliyat bu.”

Fırat ellerini yumruk yaparak, verdi tutmuş olduğu soluğu. Demek ki yüzde 70 ihtimalle Berke ömür boyu sakat kalabilirdi. Ama bunu düşünmeyecekti. Berke mutlaka yürüyecekti!

“Biliyorum, sizin için hiç kolay değil... Ama inanın bana bir çok ameliyattan başarılı bir şekilde çıktık. Moral bu durumda çok önemli Fırat bey. Oğlunuza moral verin ve sizde moralinizi yüksek tutun. Herşey düzelecektir.”

Berke'nin uyuyup uyumadığını kontrol ettikten sonra, salona geri döndü. Berke'nin de merak ettiğini bilmesine rağmen arabada eve doğru yol alırlarken, soramamıştı Fırat'a doktorla ne konuştuklarını. Berke'nin kötü etkilenmesini doktorda istememişti. Herşeyin yolunda olmadığını seziyordu esasında Sevgi. Ama içinden bir ses yinede herşeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Fırat'ın yanına, koltuğa oturdu ve başını onun omzuna koyarak, sarıldı beline. İşte burada güvendeydi!

“Anlatmayacak mısın doktorla ne konuştuğunuzu?”

Fırat elini Sevgi'nin saçlarında gezdirirken, kapattı gözlerini ve derin bir nefes alıp verdi.

“Ameliyat yüzde 30 ihtimalle başarılı olabilirmiş, tabiki yürüyebilmesi için fizik tedavide şartmış.”

“Ya yüzde 70 ihtimal?”

“Ömür boyu sakat kalırmış.”

Sevgi bu ihtimali duymayı bekliyordu aslında, ama yinede duymak çok fazla acıtmıştı canını. Berke'nin şimdi yürüyebilme gibi bir ihtimali vardı. Ama ameliyattan sonra olmayadabilirdi.

“En iyisini düşünmemiz gerekiyor. Ben herşeyin iyi gideceğine inanıyorum.”

“Bilmiyorum Sevgi. Korkuyorum... Onun ömrünün sonuna kadar sa...”

Sevgi parmağını Fırat'ın dudaklarının üstüne koyarak susturdu onu.

“Şştt... Böyle düşünmemelisin. Ben onun tekrar yürüyeceğine inanıyorum. Sende inan ve ona moral vermeye çalış. Berke de çok korkuyor ama göstermiyor, çünkü o çok güçlü bir çocuk. Bu sebeplede başaracak o.”

“Anlaşılan aranızda tek güçsüz olan benim.” diyerek gülümsedi Fırat.

“Biz gücümüzü senden alıyoruz.”

Sevgi başını Fırat'ın göğsüne yasladıktan sonra, kapattı gözlerini.

“Biz de yatalım geç oldu. Yoksa burada uyuyup kalacaksın.”

“Yerim rahat geldi sanırım.”

“Hmm... Ben daha fazla rahat edebileceğin bir yer biliyorum ama...” diyerek ayağa kalktı ve Sevgi'yi kucakladığı gibi merdivenlere doğru yürümeye başladı.

-23. Bölüm-

Zeynep hanım kızının anlattıklarını üzüntüyle dinliyordu. Berke'nin iyileşme ihtimalini duyduğuna ne kadar sevindiye, ameliyatın istenildiği gibi geçmediği takdirde olacakları duyunca, bir o kadar üzülmüştü. Her ne olursa olsun bu ameliyat olmak zorundaydı. Berke şimdide yürüyemiyordu. Çok azda olsa umut umuttu. Bu umudun peşinden gidip, savaşmaları gerekiyordu. Çok değil, daha kısa bir zaman önce ölümü ensesinde hisseden birinin düşünceleriydi bunlar. Madem Berke'nin yürüyebilme için bir umudu vardı, onun peşinden gidilmeliydi.

“Yazık çocuğa, ama bu ameliyat olmak zorunda Sevgi. Yoksa ömrünün sonuna kadar daha çok acı çeker.”

“Biliyorum annecim ama Fıratı da anlamak zorundayız. Oğlunun kaderini belirleyecek bir karar vermekten kaçınıyor şu an.”

“Ya eğer herşey iyi gider ve Berke yürürse? Bence biz sadece bu ihtimali düşünelim kızım.”

“Bende herşeyin iyi olacağını söyledim. Bilmiyorumki ne yapacağız?”

Ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Gerçekten uzun zamandan sonra ilk kez kendini bir konuda çaresiz hissediyordu. Annesinin hastalığını öğrendiğinden beri bu ilk çaresizliği idi.

“Neyse kapatalım bu konuyu şimdilik. Berke içeride yalnız kaldı, yanına gidelim.” “Bir-iki saat Berke’nin yanında kalabilir misin anne?”

Zeynep Hanım mutfaktan çıkmak üzereyken,duyduklarından sonra kızına doğru dönüp baktı.

“Elbette kalırım da, sen ne yapacaksın?”

“Merve’yle birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. Fırat’ın da işleri var gitti. Onu senden başka kimseye emanet edemem anne.”

“Merak etme sen kızım... Ben sen gelene kadar ona göz kulak olurum.”

Sevgi annesinin yanına giderek, ona sıkıca sarıldı ve yanağına içten bir öpücük kondurdu.

“Çok teşekkürler annem..İyi ki varsın!”

Elindeki peçeteyi tabağının yanına koyduktan sonra, Merve’ye çevirdi bakışlarını. Arkadaşını görmeyeli bir hayli zaman olmuştu. Bu nedenle onun geride bıraktığı gibi olmadığını anlamakta zor değildi Sevgi için..Merve’nin gözlerinin ardında bir hüznün saklıydı. Elini su bardağına götürürken, dikkatlice bakmaya devam etti Merve’nin yüzüne..

“Ne o? Beni çok mu özledin canım arkadaşım?”

Merve'nin sesine neşe katmaya çalışarak sorduğu bu soru çok gereksizdi aslında. Sevgi, Merve ne yaparsa yapsın, onun ne zaman mutlu ve ne zaman üzgün olduğunu kolaylıkla anlayabilirdi. Seneleri birlikte geçmişti. Onu kendisinden bile daha iyi tanıyordu.

“Özledim ya... Ama sen beni hiç özlememişsin. Buraya geldiğimizden beri yüzüme bakmaya çekiniyorsun.”

Merve çatalını tabağının kenarına bırakırken baktı Sevgi'ye. Ona anlatması gereken o kadar çok şey vardı ki, söze nerden başlayacağını bilemiyordu. Aslında anlatması da çok zordu onun için... Kendi herşeyi bilirken bile yinede kendisini suçlamamış mıydı? Ya Sevgi de onu suçlamaya başlarsa? İşte asıl korktuğu buydu... Başkası tarafından kınanmak istemiyordu.

“Aslında... Benim sana anlatmam gereken birşey var,ama söze nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Sevgi arkadaşının çaresiz hallerini görünce gülümsedi. Merve'yi kolay kolay bu halde göremezdi kimse. Arkadaşının çini yakan, kalbini sıkıştıran bir şey vardı. Elini onun elinin üstüne koyarak “Merak etme canım... Ne anlatırsan anlat, sen benim tek ve en iyi dostumsun. Sen beni az mı dinledin? Demek ki şimdide sıra bende.” dedi...

“Sevgi...Ben aşık oldum..”

Sevgi'nin gülümsemesi, aldığı bu haberle birlikte daha çok genişledi. Merve'nin elini sıktı...

“Çook sevindim canım benim. Eee kim bu şanslı erkek? Adı ne? Ne iş yapar? Nasıl biri?

Bakalım seni hak ediyor mu?”

“Canım az nefes al. Hem sözlerimin devamını duymadan ne diye heyecanlanıyorsun ki?”

Sevgi Merve'nin umutsuz çıkan sesini duyduktan sonra birşeylerin yolunda gitmediğini anladı. Aşık olduğunu söylerkende bir mutluluk kıvılcımı görememişti onun gözlerinde. Bu durum canını sıkımtı şimdi...

“Hayırdır Merve? Ne oldu canım?”

Merve bakışlarını kaçırdı Sevgi'nin gözlerinden. Onun avcunun içinde duran elinide çekerek sözlerine devam etti...

“Sana yeni aldığım bir davadan bahsetmiştim hatırlarsan.”

“Evet hatırlıyorum... Bir boşanma davasıydı.”

“Ben... Sevgi ben... Off bunu söylemesi o kadar zor ki...”

“Merve yoksa sen?”

Sevgi'nin ağzı aklına gelen ihtimalle birlikte açık kaldı. Bunu gören Merve acıyla başını salladı...

“Evet... Ben boşamam gereken bir adama aşık oldum... Müvekkilime aşık oldum....”dedi çaresizce.

“Ben... Çok şaşırdım..”

“Nasıl oldu bende bilmiyorum. Tamam başından beri çok hoş bulmuştum Demir'i...”

Sonraları yaptığımız görüşmelerde oldukça profesyonelce geçmişti. Aramızda hiç yanlış birşey yaşanmadı. Sonra bir gece...Onu bir barda yalnız başına içki içerken gördüm. O gün üniversiteden bir kaç arkadaş az kafa dağıtalım demiştik... Neyse...Onu görünce yanına gidip selam verdim. Bir süre havadan sudan konuştuk... Derken içkinde verdiği cesaretle bana karısından neden ayrılmak istediğini anlattı... Meğerse karısı onu en yakın dostuyla aldatmış... Bunu duyunca şok geçirdim. Yüzüme nasıl acıyla baktığını sana anlatamam... Ve o an onun hissettiği tüm acıyı içinden çekip almak istedim Sevgi... Onu mutlu etmek istedim... İçimden o an ona doğru birşeyler aktı sanki...”

Sevgi sabırla ve anlayışla dinliyordu arkadaşını. Merve'nin işinde nasıl profesyonel biri olduğunu bildiğinden, bu haber başta şaşırtmıştı onu... Ama şimdi anlayabiliyordu arkadaşını. Aşk böyle birşeydi demek ki. İnsana tüm doğrularını unutturuyordu...

“Sen yanlış birşey yapmadın Merve! Aşık olmak suç değil.”

“Off anlamıyorsun... Adam hala karısının yasını tutuyor... Demek ki çok sevmiş onu.

Yoksa neden bu kadar harap etsin kendini?”

“Acısı tazede ondan. Yani aldatıldığını öğrenmiş. Bunu kim kolay kolay kabullenebilir ki?”

“İşin en kötü yanı ne biliyor musun? Ertesi gün ofisime geldiğinde gece konuştuklarımızı hatırlamıyordu!”

“Ne yapacaksın peki?”

Merve’nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Başını iki yana sallayarak, derin bir nefes çekti içine...

“Ne yapabilirim ki? Adam benim müvekkilim ve hala karısını seviyor... Bu durumda normalde onu başka bir avukat arkadaşına yönlendirmem gerekir. İşime duygularımı karıştırırsam başarılı olamayacağımı biliyorum... Ama...Ona ne gibi bir sebep söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke sana yardımcı olacak bir şeyler söyleyebilsem. Ama belki o da sana karşı boş değildir. Yoksa neden içini sana döksün değil mi ama? İçkinin insanlara cesaret verdiğini söylerler. İçinden herşeyi sana anlatmak geçmeseydi, bunu asla yapmazdı.”

“Boşversene canım benim. Adam beni görse görse en iyi arkadaşı olarak görür.

Neyse...Benden bu kadar...Sen anlat bakalım...Ne var ne yok?”

Merve’nin bu konuyu daha fazla konuşmak istememesini anlayışla karşıladı. Merve belli etmek istemesede, bu mesele onu çok üzüyordu. Sevgi onun daha fazla üzülmelerini göze alamadı...

“Berke’nin ameliyatı için İstanbuldayız biliyorsun. Ama Fırat hala tam net bir karar veremedi.”

“Zor bir durum ya. Ama bence denemeye değer, sonuçta şimdide yürüyemiyor. Ama ameliyat olursa yürüme şansı var.”

“Bende öyle düşünüyorum. Hatta annemde bunu söyledi... Bilmiyorum Merve. Fırat’ı bu konuda zorlamak istemiyorum. Eğer sonuç kötü olursa onun suçlayıcı bakışlarına katlanamam.”

“Fırat seni asla suçlamaz canım... O adam seni seviyor!”

“Bir insan eşini nasıl severse öyle seviyor, evet.”

“Saçmalama! Benim seviyordan kastım, sana aşık demekti.”

“Bilmiyorum. Bu ihtimali düşünüp ümitlenmek istemiyorum...Bana seni seviyorum demedi hiç.”

“E ilk adımı sen at o zaman!”

“Yok daha neler! Karşısına geçip “Seni seviyorum Fırat” mı diyeceğim?” diye sordu Sevgi şaşkınca...

“Evet aynen bunu diyeceksin... Eee her adımda erkeğin atmasını beklememeli.” diyerek göz kırptı Merve.

“Ben...Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.” diyerek bardağından koca bir yudum aldı...

Akşam yemeğine Zeynep Hanım da kalmıştı. Birlikte çok eğlenceli bir yemek yedikten sonra, Zeynep hanım izin isteyerek kalktı oturduğu yerden.

“Anne burada kalsaydın... Odadan bol ne var?”

Zeynep hanım montunu giyerken, kızına sevgiyle gülümsedi.

“Evime gideyim kızım... Hem uzakta sayılmaz..”

“Kalsaydınız anne.”

“Yok oğlum sağ ol. Başka zaman inşallah. Bu arada dediklerimi unutma.”

Zeynep hanım Fırat’la ameliyat konusunu uzun uzun konuşmuştu. Ona “Eğer Yüzde 1 umutta olsa peşinden gidin oğlum” demiş, bu konuda onu yüreklendirmişti.

Zeynep hanım gittikten sonra, Fırat oğlunun yanına dönmüş, onunla televizyondaki bir türk filmini izlemeye başlamıştı. Sevgide o arada bulaşıkları

makineye yerleştirmekle meşguldü. Bugün gerçektende baya hareketli bir gün olmuştu onun için. Merve'nin aşk itirafıyla şaşkınlık geçirmiş, sonra onun "Ona onu Sevdığını söyle" demesiyle ne yapması gerektiğini bilememişti. Bu gece söyleyebilirdi ona onu sevdiğini. Bu düşünceyle tüm bedenini bir heyecan dalgasının sardığını hissetti. Nasıl yapılırdı ki ilanı aşk? Bu düşünceyle gülümsedi. Kendini liseli bir kız gibi hissediyordu şu anda. Ama lisedeyken bile böyle bir duygu hissetmemiştiki. Herşey ne kadarda yeniydi onun için... Evet bu gece Fırat'a aşkını itiraf edecekti.

Sevgi başını Fırat'ın göğsüne koydu ve kolunu onun beline doladı.

"Bir karara varabildin mi?"

"Evet... Bu ameliyatın olması gerekiyor Sevgi."

"Bencede canım."

"Neyse yarın doktoru arayıp, detayları konuşacağım zaten. Hadi uyuyalım artık."

Sevgi karar verdiği gibi aşkını itiraf etmek istiyordu aslında.Ama doğru kelimeleri nasıl bulacağını düşünüyordu kara kara. Başını kaldırıp, Fırat'ın kapalı olan göz kapaklarına baktı.

"Fırat?"

"Hı?"

Sevgi yattığı yerde biraz doğrularak, yüzünü Fırat'ın yüzüne doğru yaklaştırdı.

"Sana birşey söyleyeceğim."

"Söyle."

Sevgi dudaklarını Fırat'ın kulağına doğru yaklaştırdı. İçinde sanki kelebekler uçuşuyordu. Daha önce hiç böyle hissetmediğine yemin edebilirdi.

"Ben seni seviyorum, sana aşık oldum ben."

Fırat'tan bir tepki gelmesini bekledi bir süre. Ama ondan cevap gelmemesi üzerine kendini uzaklaştırdı ondan ve tekrar onun yüzüne baktı. Gözleri hala kapalıydı ve düzenli nefes alıp veriyordu.

“Harika.” diye mırıldandı..”Kırk yılda cesaretimizi toplayıp, aşk itirafında bulunacağız, kocamız olacak şahsiyet uyusun.”

Sinirle kendini yatağa geri bıraktı ve bu sefer Fırat'a sarılmak yerine, yatağın en uç noktasına gitti. Gerçekten çok büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kendiside uykuya dalmak için gözlerini kapattığında, beline dolanan kollarla ırkıldı.

Fırat Sevgi'nin yakınında olmadığını hissetmişti sanki. Onun beline doladığı kollarıyla, daha çok çekti onu kendisine. Bu durum Sevgi'nin hoşuna gitti. Az önceki öfkesinde yavaş yavaş geçiyordu sanki. Yüzünü Fırat'ın yüzüne doğru çevirerek fısıldadı.

“Ben seninle ne yapacağım? Bir hareketinle tüm öfkemi alıp götürüyorsun. Of Fırat... Ne olurdu sanki hemen uyumasaydın! Bir daha kendimde bu cesareti nasıl bulurum bilmiyorum...” diyerek derin bir iç çekti.

-24. Bölüm-

Günler günleri kovalar olmuştu artık. İstanbuldaki hayatlarına oldukça çabuk uyum sağlamış bir şekilde, Berke'nin ameliyat gününü bekliyorlardı. Fırat o gecenin sabahı Berke'nin doktoruyla görüşerek en uygun zamanda ameliyatın gerçekleşmesini istediğini söylemişti. Berke de ameliyat olma ihtimalini zaten bildiğinden, olumlu karşılamıştı bu haberi. Yinede tedirgin olduğunu çok iyi hissedebiliyordu Sevgi. Ona rahat olmasını, herşeyin yolunda gideceğini söyleyip duruyordu bu yüzden. Bu ameliyat işi onları sanki biraz daha birbirlerine yakınlaştırmıştı. Ama yinede Berke çoğu zaman kendini Sevgi'den uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Buna en iyi örnekte kısa bir süre önce gerçekleşmişti.

Fırat işler sebebiyle 2 günlüğüne yanlarından ayrılması gerektiğini söylemişti. Ama ameliyat zamanı Berke'nin yanında olacağına garantisini vermeyi unutmamıştı. Berke Sevgi'yle aynı evde yalnız kalacakları fikrini beğenmemiş gibi surat asmıştı Fırat'a ve ısrarla “Bende geleceğim seninle!” diye diretmışti.

“2 gün için eziyet çekmeni istemiyorum Berke. Uslu bir çocuk ol ve Sevgi’yle kal..Ben yokken onu sen koruyacaksın.” diyerek göz kırpmıştı oğluna.

Sevgi’yi bu durum çok etkilemişti. Berke’yle iyi anlaşmayı herşeyden çok istiyordu. Bu konuda oldukça büyük adımlar atmıştı. Ama Berke nedense hala uzak kalmak istiyordu ondan. Bu durumu nasıl değiştireceğini bilemiyor, çoğu zaman çaresiz kalıyordu.

Babasının sözlerinden sonra daha fazla karşı çıkmamıştı Berke. Mecburen kabullenmişti kendinden istenileni.

Fırat 2 gün için kendine küçük bir çanta hazırlarkende aklında bu durum vardı. Fırat’ın 2 gün için bile olsa, onu yalnız bırakmasına üzülmeye yetmiyormuş gibi, birde Berke’nin kendisine nasıl davranacağını düşünüyordu...

Fırat’a baktı hüznle. Onsuz nasıl geçecekti bu 2 gün? Aslında düşününce kendine çok kızıyordu. Ömür boyu gitmiyordu ya Fırat! Bunu kendine dert edindiğine inanamıyordu, ama yinede elinde değildi işte bazı şeyler.

“2 gün sonra kesin burada mısın yani?”

Fırat çantasını kapattıktan sonra Sevgi’ye doğru döndü ve gülümsedi. Ona elini uzatarak, yanına çağırdı. Sevgi bu isteği ikiletmeden hemen Fırat’ın elini tuttu ve onun kendisine sarılmasına izin verdi.

“Elbetteki burada olacağım. 4 gün sonra Berke’nin ameliyatı var biliyorsun.”

“Evet...Yinede işlerini erken bitirme gibi bir ihtimal yok mu?”

Fırat bu soru üzerine Sevgi’nin saçlarına içten bir öpücük bıraktı. Elinden gelse hiç gitmeyecekti... Ama geçen gün Vildan aramış ve kendisinin imzalaması gereken evraklar ve yapması gereken görüşmeler olduğunu bildirmişti. Eli kolu bağlıydı işte. Gitmek zorundaydı. Ama bu 2 günün bir an önce geçip gitmesi içinde elinden geleni yapacaktı.

“Denerim güzelim. Ama bu 2 gün çok çabuk geçecek inan bana. Anlamayacaksın bile. Aslında bak ne diyeceğim... Bu iki gün Annene gitsenize Berke’yle. Aklım sizde kalmamış olur.”

“Bilmemki Berke ne der?”

“O buna sevinecektir inan bana. Ama yok ben korkmam evde otururum diyorsan sen bilirsin.”

“Elbetteki korkmam. Ama şey...Berke benimle başbaşa kalma fikrinden fazla hoşlanmıyor. Onun için anneme gitmemiz iyi olur sanırım.”

Fırat Sevgi’nin yüzünü iki elinin arasına alarak, baktı onun yeşil gözlerinin içine.

“O zaman hiç biryere gitmiyorsunuz. Berke’yle başbaşa kalmanız bir başlangıç olabilir. Onunla konuşmaya çalış Sevgi. Biliyorsun Ameliyat yüzünden oldukça gergin, onun gerginliğini almak için uğraş. İnan bana başarılı olacaktır bu.”

“Benimle konuşmuyorki.”

“Olsun. O konuşmuyorsa sen konuş. Dinlemek istemiyorsada yinede anlat birşeyler. Bir yerde mutlaka inadı kırılacaktır. Ben oğlumu tanırım. O eskisi gibi sana karşı ön yargıyla yaklaşmıyor, bunu görüyorum. Kalbinin tüm kapılarını sonuna kadar açması için biraz daha zamana ve güvene ihtiyacı var hepsi bu.”

“Sen söyleyince ne kadarda kulağa hoş geliyor bu.”

Fırat çapkınca gülümseyerek, tutkulu bir öpücük bıraktı Sevgi’nin dudaklarına. Sonra yatağın kenarında duran çantayı eline alarak, Sevgi’nin elini tuttu.

“Söylediklerimi unutma. Ve şimdi yavaş yavaş yola çıkma vakti geldi benim için.”

“Arabayı dikkatli kullan tamam mı? Acele etme. Sakın hız yapayım falanda deme. Eğer çok yorulursan, arabayı bir yere çek dinlen.”

“Tamam canım...Merak etme sen beni. Çok dikkat edeceğim. Hadi şimdi Berke’nin yanına gidelim.”

Fırat gittikten sonra Berke’nin yanına, salona girdi. Berke televizyondaki bir eğlence programını izliyordu.

“Ben kendime sütlü çikolata yapacağım sende ister misin?”

“İstemem.”

“Başka bir istediğin birşey varsa yapabilirim.”

“Birşey istemiyorum.”

“Peki.”

Çaresizce mutfığa doğru ilerledi. Nerede bir hata yapıyordu bilmiyordu. Daha önce hiç bir çocukla zaman geçirmek zorunda kalmadığı için, onlara nasıl yaklaşılır bilemiyordu belkide. Annesini arayıp fikir almayı düşündü önce. Daha sonra aklına Neslihan geldi. Onu aramak geçti içinden. Hem onun cıvı cıvı çıkan sesini duymaya gerçekten çok ihtiyacı vardı. Hemen odasına çıktı ve telefon defterinden Neslihan’ın numarasını buldu.

“Alo?”

“Merhaba Neslihan,Benim Sevgi.”

“Aaa merhaba canım.”

“Nasılsın?”

“İyiyim, sen nasılsın?”

“Bende iyiyim... Bugün Fırat işleri nedeniyle Afyon’a geri döndü. Berke’yle kalakaldık evde.”

“Evet. Sinan’a bahsetmişti. Eee bize gelsenize sizde. Yalnız kalmayın şimdi.”

“Fırat Berke’yle aramızdaki buzların erimesinde bunun iyi bir fırsat olacağını düşünüyor.”

“Ama sen düşünmüyorsun?”

“Bilmiyorumki...Ona doğru attığım adımların çoğu boşa çıkıyor. Acaba bir yerde hatamı yapıyorum diye sormadan edemiyorum kendime.Daha önce hiç bir çocukla geçinmek zorunda kalmamıştım.”

“Canım benim. Bunlar çok normal şeyler. Hem bırak biraz düşünsün Berke. Sen sadece kendin gibi ol. Onunla ilgilen ama abartma. Sonunda oda sana doğru bir adım atacaktır.”

“Umarım öyle olur. Zaten şu sıra ameliyat olacağı için çok daha fazla gergin.”

“Kıyamam ben ona ya. Ameliyat istenildiği gibi geçsin diye o kadar çok dua ediyorumki.”

“Bende. Neyse kapatayım ben artık. Sinan’a selam söyle benden.”

“Söylerim canım. Ha sakın unutma, bizim evimiz sizin eviniz. Herzaman beklerim.

İstanbul’a geleli günler oldu ama hala bir çayımı içmeye gelmedin, alınıyorum bak.”

“Haklısın, ama fırsat olmadı. Yarın gelebiliriz belki. Berke’de yalnız kalmamış olur.”

“İyi fikir. Bende bütün gün evdeyim zaten. Bu hamilelik ilkinden zor geçiyor. Pek yerimden kalkamıyorum.”

“Kötü birşey yok öyle değil mi?”

“Yok canım. Her hamilelik aynı olmazmış doktor öyle söyledi. O zaman yarın bekliyorum sizi.”

“Tamam...Geliriz..”

Akşam yemeği oldukça sessiz geçiyordu. Sevgi bu sessizliğe bir son verebilmek için birşeyler söylemek istedi, ama ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Berke’ye sürekli tabağındaki yemekle ilgileniyordu.

“Berke?”

Berke başını tabağından kaldırarak baktı Sevgi’nin yüzüne.

“Efendim?”

“Ameliyat olacağın için korkuyor musun? Bu konuyu seninle pek konuşamadık.”

“Konuşmamızada gerek yok.”

“Neden anlatmıyorsun bana hissettiklerini? Ben çok iyi bir dinleyiciyimdir.”

Berke bir süre bu fikri kafasında tartıp biçti. Sonunda bakışlarını tekrar yemeğine çevirerek cevap verdi.

“Evet korkuyorum...Çünkü bu ameliyat başarısız olursa bir daha asla yürüyemeyeceğimi biliyorum.”

Sevgi bunu duymayı hiç beklememişti Berke'den. Sırf o daha fazla üzülüp, korkmasın diye ondan bu gerçeği saklamışlardı. Moralini sürekli yüksek tutması için ellerinden gelenide yapmışlardı. Ama Berke şimdi herşeyi bildiğini söylüyordu.

-“Bunuda nerden çıkardın canım?”

“Babamla konuştuklarınızı duydum.”

Sevgi elindeki çatalı bırakarak, Berke'nin elini tuttu. Ona güven vermek istercesine gülümsedi.

“Bu olmayacak tamam mı? Herzaman herşeyin en iyisini düşünmek zorundayız. Sen yürüyeceksin! Buna eminim ben. Sen yürüyeceksin ve seninle birlikte ayaklarımıza kara sular inene kadar heryerleri dolaşacağız.” diyerek göz kırptı.

“Ama ya yürüyemezsem?”

Berke ağlamamak için zorluyordu kendisini. Bu ihtimali düşünmek bile çok acı veriyordu onun o küçük yüreğine. Sevgi'nin ise bu soruya verilecek bir cevabı yoktu. Günlerdir kendini hep iyiye odaklamıştı.

“Bu olmayacak dedim ya sana. Sen yürüyeceksin. Aksini düşünme bile. Tamam mı?”

Berke'nin tamam anlamında başını sallamasına baktı. Ardından “Anlaştık o halde. Hadi yemeğimizi yiyeelim, sonrada senle kızmabirader oynayalım olur mu? Baban yokken zamanımızı oyun oynayarak geçirmek güzel olacaktır.” diyerek gülümsedi.

“Tamam...Olur.”

Ertesi gün Neslihan'a söz verdiği üzere, onu ziyarete gitmişlerdi Berke ile birlikte. Berke'nin akşamki yakın tavrı çok mutlu etmişti onu ve bu durumun devam etmesi içinde elinden geleni yapacaktı.

Neslihan ve oğlu Kaan karşılaşmışlardı onları.Berke Kaan ile birlikte odasına giderken, Sevgi de Neslihan'ın gösterdiği koltukta yerini aldı.

"Seni iyi gördüm." dedi Neslihan.

"Ben de seni."

"Ne içersin? Çay ? Kahve?"

"Yorma kendini canım. Birşey içmesemde olur."

"Aaa olur mu hiç öyle şey? Evime yengem gelmiş, ona birşey ikram etmeden gönderir miyim hiç."

Bu söz üzerine gülümseyerek "Çay olsun o zaman." dedi...

Bir süre sonra ellerinde çaylarıyla birlikte karşılıklı oturuyorlardı. Biraz Berke'nin ameliyatından bahsettikten sonra, Neslihan uzun süredir merak ettiği birşeyi sordu Sevgi'ye.

"Ne iş yapıyordun evlenmeden önce?"

"Üniversiteyi gecen sene bitirdim ben. Mimarlık bölümü. Annemin rahatsızlığından dolayı maalesef çalışma şansım olmadı."

"Peki çalışmayı düşünür müsün?"

"Bilmem...Yani ben istesem bile Fırat ne der?"

"Abim elbetteki sana destek olur. Ayrıca mimarların çoğu evinde bile işini yürütebiliyor. Neden olmasın ki?"

"İyi güzel diyorsunda...Beni işe alacak bir mimarlık bürosu bulmak var. Ve tecrübemde hiç yok."

“Sen çalışmayı isterim de, o iş kolay.”

Sevgi şaşkınlıkla baktı Neslihan’ın yüzüne.

“Nasıl kolay?”

“Sinan’ın bir mimar arkadaşı var. Onunda mimarlık bürosu var. Ortak iş yaptığı kadın doğum yaptı. İzne ayrıldı. Cem Bey de tek başına işlere yetişmekte zorlanıyor. Kendisine yardımcı olacak birini arıyordu. İstersen onunla görüştürebilirim seni.” “Ben...Bilmem ki. Yani işe başlamak büyük sorumluluk. Ayrıca İstanbulda geçici süreliğine bulunuyoruz biliyorsun.”

“Ya sen evet de o sorun değil. Hem Berke’nin fizyoterapisi bitene ve o tekrar yürüyebilene kadar burada değil misiniz? Hem abim anlayış gösterecektir bu kararına eminim ben.”

“Şimdilik bilmiyorum Neslihan. Öncelikle Berke’nin ameliyatını beklesek daha iyi olur.

Ondan sonra konuşuruz. Hem Fırat’a danışmadan bir karar vermek istemiyorum ben.”

“Haklısın tabiki. Ama yinede iyice bir düşün. Bu senin kariyerin açısından büyük bir adım olabilir.”

Neslihan’ın söyledikleri yeterince kafasını karıştırmıştı. Ama söylediği gibi Fırat’a danışmadan hiç bir karar vermeyecekti. Yinede bu işin kendisi için büyük bir şans olduğunda düşünmeden edemiyordu.

Gözlerini üzerinde hissettiği ağırlıkla birlikte araladı. Odanın içerisi hala zifiri karanlıktı. Saat gecenin bir yarısı olmalıydı.

“Uyandırdım mı?”

“Fırat?”

Onu gecenin bir yarısı yanında bulduğuna şaşırmıştı aslında. Konuştuklarına göre en erken yarın gece dönecekti, ama söylediğindende erken gelmişti işte.

Gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı ve sitem etmektende kendini alamadı.

“Çok kötüsün! Hani yarın gelecektin?”

“Dayanamadım. İşlerimin hepsini bitirip yola çıktım.”

“Saat kaç?”

“Epey geç. O yüzden hadi kapat gözlerini ve uyumaya devam et.”

“Uykum kaçtı artık bir kere. Nasıl uyuyabilirim?”

“Uyumayalım o zaman.” diyerek yavaşça Sevgi’nin dudaklarına doğru eğildi.

-25. Bölüm-

Oğlunun elini avcunun içine aldı ve ona güven veren bir gülümseme hediye etti. Birazdan ameliyat için ameliyathaneye alınacaktı Berke. O büyük gün işte gelip çatmıştı. Berke’nin korkularını o odada bulunan herkes hissedebiliyordu. Ama en çok babası... En çok Fırat biliyordu onun endişelerini. İstanbul’a geri döndükten sonra, ameliyata kadar geçen sürede sürekli konuşmuştu oğluyla. Ona güven vermek ve korkularını biraz olsun azaltabilmek adına bir çok söz söylemişti. Çoğu ümit dolu sözlerdi belki ama, kesinlikle Fırat’ın tâ içinden kopupta gelenlerdi onlar. Şimdi oğlunun hissettiğindende büyük bir korku kaplamıştı yüreğini. Ya ona birşey olursa? Ya ameliyat başarılı geçmezse? Ya ömrü boyu mutsuz olursa? Ne yapardı o zaman? Ama olumlu düşünmesi gerektiğini biliyordu. Sevgi’nin sözlerini anımsadı hemen.

“Olumlu düşünelim ki, herşey iyi olsun.” demişti...

Evet, şimdi tüm karamsarlıkları bir kenara bırakıp, olumlu bakması gerekiyordu bu olaya. Önlerinde zorlu bir mücadele vardı belki, ama birbirlerine karşı duydukları o derin sevgiyle bu mücadelede mutlaka galip gelecekti onlar. Buna yürekten inanıyordu...

“Korkmuyorsun değil mi oğlum? Herşey yolunda gidecek.” diyerek okşadı onun saçlarını.

“Korkmuyorum baba. Hem erkek adam korkmaz demez miydin sen?”

Oğlunun bu cevabı gülümsetti Fırat'ı. Berke zaten çoğunlukla kendi yaşlılarından daha farklı bir çocuk olmuştu. Bunun annesiz büyümüş olmasının etkisinin büyük olduğunu biliyordu Fırat. Erken yaşta olgunlaşmak diye buna deniliyordu herhalde.

“Aferin benim oğluma.”

Bakışlarını odada gezdirdiğine bir çok kişinin buğulu gözlerle kendilerini izlediğini gördü Fırat. Berke'ye destek vermek için başta Sevgi'nin annesi Zeynep hanım olmak üzere, Neslihan ve eşi Sinan, Sevgi'nin arkadaşı Merve de orada bulunanlar arasındaydı. Onlara karşı içinde büyük bir minnet duydu. Bu günlerinde yalnız bırakmamışlardı onları.

“Evet...Berke'cim hazır mısın bakalım?”

Berke kendisine seslenen doktora baktı tereddütle. Ne kadar korkmuyorum desede, korkuyordu. Ama yinede cesaretli bir çocuktu o. bu yüzden “Hazırım” diyerek başını salladı. Ameliyata girmeden önce son kez odadakilerle kucaklaştı. Herkes dualarının onunla olacağını söylüyordu. En son kucaklaşma sırası Sevgi'ye geldiğinde, hiç tereddüt etmeden onada sarıldı Berke. Bu duruma şahit olanların yüzünde derin bir gülümseme belirdi. Sevgi Berke'den ayrılmadan önce kulağına son kez “Sen çok güçlü bir çocuksun. Bunuda başaracaksın.” demişti.

Ameliyathanenin kapısının önünde gergin bir bekleyiş vardı şimdi. Kadınlar dillerinden dualarını eksik etmiyor, erkekler ise bulundukları o küçük alanı adımlayıp duruyorlardı. Sonunda bu görüntüye dayanamayan Neslihan ”Ay yeter artık! Oturun yerlerinize. Ben hamile bir kadınıam canım, başım dönüyor.” dedi. Bu çıkış biraz olsun yüzlerinin gülmesini sağlamıştı. Sinan hemen karısının yanına otururken, Sevgi ayağa kalkarak, Fırat'ın yanında yerini almıştı.

“Üzme kendini bu kadar. Herşey yolunda gidecek.”

“Elimde değil Sevgi. Keşke onun yerine ben girebilseydim o ameliyata.”

“Hadi gel birer kahve içelim kantinde. Sinirlerin yatışır biraz.”

“Berke’yi yalnız bırakamam. Burada bekleyeceğim ben.”

“Peki sen nasıl istersen.”

Ondan sonraki dakikalar işkence gibi gelmişti herkese. Bu tür bir ameliyatın normalde ne kadar sürdüğünü bilmediklerinden,aradan bu kadar zaman geçmiş olmasını hayra mı yorsunlar bilemiyorlardı. Sonunda Ameliyathane kapısı açılıp, kaşlarında doktoru bulduklarında, tuttukları nefesleri verdiler.

“Nasıl geçti doktor?”

Doktor Fırat’a gülümseyerek, elini onun omzuna koydu ve “Herşey umduğumuzdanda iyiydi. Fizyoterapiye ne kadar erken başlanırsa, o kadar erken yürür oğlunuz Fırat Bey!

Gözünüz aydın” dedi.

Fırat aldığı haberin şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra, hemen yanında duran Sevgi’ye sınıksı sarıldı. Sevincini ilk önce onunla paylaşmak gelmişti içinden.

“Allah’ım sana şükürler olsun!”

“Ben söylemiştim sana, herşey yolunda gidecek demiştim.”

Fırat Sevgi’nin yüzünü avuclarının arasına alarak, baktı gözlerinin içine.

“Evet söylemiştin canım. Söylemiştin.”

Ameliyattan sonraki günlerde herşey birden bire değişmişti sanki. Berke’nin fizik tedavisine hemen başlanmış,yinede doktorların, hemen yürüyemez, biraz zaman gerekebilir bunun için uyarılarında kulak ardı etmemişlerdi. Berke’yse daha hırslıydı. Hemen ayağa kalkıp, yürümek istiyordu. Bu nedenle her başarısız deneyiminden sonra sanki daha çok içine kapanır olmuştu.

“Hemen herşey olmaz ki Berke’cim. Senelerdir oturuyorsun sen o sandalyede. Şimdi bacaklarının açılması zaman alacaktır elbette. Sakın umutsuzluğa kapılma. Bak zorlu bir ameliyatı başarıyla atlattın sen.” diyordu Sevgi.

Herzamankinin aksine Sevgi'yle daha iyi anlaşır olmuşlardı ameliyattan sonra. Hala birbirlerine çok yakın değillerdi belki ama, yinede en azından birbirleriyle konuşabiliyorlar ve bunu birbirlerini terslemeden yapıyorlardı.

Bu açıdan kendini mutlu hissediyordu Sevgi. Her geçip giden günle birlikte sanki herşey dahada güzelleşiyordu. İstanbul uğurlu mu ne gelmişti onlara? Bütün sıkıntıları yavaş yavaş son buluyordu işte. Ama en büyük sıkıntısını hala gündeme getirememişti Sevgi. Neslihan'la o günden sonra tekrar konuşmuşlardı iş konusunu. Bahsettiği Cem Bey'in gerçekten zor durumda olduğunu, acilen kendisine yardım edebilecek bir ortağa ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu fırsatın elden kaçırılmayacak kadar kıymetli olduğunu biliyordu. Ama ne yazık ki hala Fırat'a bu iş mevzusundan bahsedememişti. Acaba nasıl karşılardı? Olumlu bakacağına emindi Sevgi. Yinede endişelenmekten geri kalamıyordu.

O gün doktorun tavsiye ettiği egzersizleri yapmasında yardımcı oluyordu Sevgi Berke'ye. Berke'nin bir an önce yürümek istemesinin verdiği azim gerçekten görülmeye değerdi. Kimsenin sözünden çıkmıyordu Berke. Elinden gelenin fazlasını yapmak için sürekli bir uğraş içerisindeydi.

"Evet, Harika gidiyorsun canım. Çok yakında ayağa kalkacaksın. Hatta bir iki adım atmayı denemeye ne dersin?"

Berke tedirginlikle baktı Sevgi'nin yüzüne. Doktorla da denemişti bunu, hemde koltuk değnekleriyle. Ama başaramamıştı. Şimdi koltuk dayanakları bile olmadan başarabileceğini sanmıyordu.

"Bence başaramam."

"Ama denemeden nasıl bilebilirsin ki? Belkide fizik tedavi yavaş yavaş etki etmeye başlamıştır. Hadi elini ver bana."

Berke hala tereddüt içerisindeydi. Bir yanı "Yapabilirsin, dene!" derken, diğer yanı "Boşuna uğraşma, başaramazsın!" diyerek onun tüm hevesini kırıyordu. Ama "dene" diyen tarafı ağır basarak, uzattı elini Sevgi'ye doğru. Sevgi çok dikkatli olmaya çalışarak, kaldırdı Berke'yi oturduğu yerden. Berkeye destek çıkarak ayakta kalmasına yardımcı oldu.

"Şimdi yavaş yavaş ellerimi çekeceğim ve tek başına ayakta durmaya çalışacaksın tamam mı?"

“Tamam.”

Yavaşça çekti ellerini ve Berke’nin hala dimdik ayakta duruyor olmasına baktı gülümseyen gözlerle.

“Bak gördün mü? Ayakta tek başına durabiliyorsun!”

Berke de gülümsedi bu durum karşısında.

“Evet..Durabiliyorum!”

‘Hadi şimdi bir adım atmaya çalış.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin!”

“Korkuyorum... Ya düşersen?”

“Ben düşmene izin vermem. Hadi bir adım atmayı dene.”

Sevgi’nin güven veren gözlerine baktı önce. Sonrada yavaşça bir adım atmak için çabaladı. Sonunda bacağının birini azda olsa öne doğru hareket ettirmeyi başardı. Buna şahit olan Sevgi “Evet bak...Oluyor...” diyerek ona cesaret vermeye devam etti. Ama tam bir adım daha atacakken dengesini kaybetti Berke. Neyseki Sevgi onu düşmeden tutmuş, koltuğa geri oturtmuştu.

“Olmadı.”dedi Berke hüznle.

“Ne demek olmadı? Elbetteki başardın... Başlangıç için gayet iyisin. Bunu sürekli deneyeceğiz seninle.”

“Teşekkür ederim.”

Sevgi aniden gelen bu teşekkür karşısında şaşırarak baktı Berke’ye.

“Ne için?”

“Bana yardımcı olduğun için.”

Sevgi içtenlikle gülümseyerek, yanağına bir öpücük bıraktı Berke'nin. Bu duruma en az

Berke kadar kendisi de şaşırmıştı aslında Ama içinden gelmişti işte böyle davranmak

“Ben çok zevk alıyorum senin yanında. Teşekkür etmesi gereken biri varsa, o da benim yani.”

Akşam Fırat eve geldiğinde Berke heyecanla babasına başarısını anlatıyordu. Aldığı haberlerden olukça memnun olmuştu Fırat. Ama memnun olduğu en büyük haber ise, hiç kuşkusuz Sevgi ve Berke'nin aralarındaki duvarın yavaş yavaş kalkıyor olmasıydı.

Berke'yi dinlerken bir yandanda sofrayı toplamakta olan Sevgi'nin üzerinde gezdiriyordu bakışlarını. Onunla göz göze gelince, gülümsediler birbirlerine. Fırat'ın bakışlarında duyduğu minneti ve teşekkürü okuyabiliyordu Sevgi. Ama herşeyi içinden geldiği için yapıyordu ki. Sonuçta onlar bir aileydi ve birbirlerine destek çıkmaları gayet normal bir durumdu.

Sevgi ayrıca bir kararda vermişti. Fırat'la iş mevzusunu bir an önce konuşacaktı. Artık birşeyleri ertelemek istemiyordu. Yinede Fırat olmaz dersed, ısrar etmeyecekti. Sonuçta ona karşı beslediği duygular herşeden önce geliyordu. Çalışmadan mutlu olabilirdi belki ama, Hayatında Fırat yokken asla mutlu olamazdı, bunu biliyordu.

“Çıkar bakalım dilinin altındaki baklayı.”

Sevgi üzerindeki sabahlığı çıkararak, girdi yorganın altına. Başını Fırat'ın göğsüne yaslarken, onun ne kadar dikkatli bir eş olduğunu tekrar fark etmişti.

“Şey...Sana birşey soracaktım ben aslında.”

“Sor güzelim.”

“Sen iş için burada yoktun ya hani ameliyattan önce.”

“Evet.”

“İşte o ara ben Neslihan’la konuştum. Sinan’ın mimar bir arkadaşı varmış, ortağı doğum iznine ayrılmış,işleride baya yoğunmuş, bu nedenle kendisine yardımcı birini arıyormuş.”

“Eee?”

Gerçi Fırat anlamıştı bu konuşmanın gidişatını, yinede Sevgi’ye anlatması için fırsat vermek istiyordu.

“Neslihan böyle birşey düşünüp düşünmeyeceğimi sordu. Bende düşünebileceğimi ama senin fikrinde önemli olduğunu söyledim. Çalışma ihtimalime ne dersin Fırat?” Şimdi nefesini tutmuş bir şekilde, Fırat’tan gelecek cevabı bekliyordu.

-26. Bölüm-

Bir süre Fırat’tan bir cevap gelmesini bekledi. Fırat ne cevap veriyor, nede bakışlarını çekiyordu Sevgi’nin gözlerinden. Bu durum git gide daha çok sıkımaya başlamıştı Sevgi’nin canını. Beklemek en nefret ettiği şeydi.

“Eeee?” dedi sonunda daha fazla dayanamayarak.

Fırat ise bu soruyu duymayı hiç beklememişti. Önceleri elbette bu konuyu düşünmüşlüğü vardı, ama yinede bu kadar kısa bir süre içerisinde Sevgi’nin çalışmak isteyeceğini hiç hesaba katmamıştı.

“Sen istiyorsan sorun yok.”

Sevgi bu cevabı duymayı beklemiş olsada, birden algılamakta zorluk çekti. O yüzden yattığı yerde biraz doğrularak baktı Fırat’ın yüzüne.

“İzin veriyor musun yani çalışmama?”

Fırat Sevgi’nin tedirgin haline bakıp gülümsedi. O bu kadar çok çalışmayı isterken, ona nasıl kıyıda hayır diyebilirdi ki? Sevgi kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadındı. Çalışmak istiyorsa, ona engel olmaya hakkı yoktu.

Sevgi’yi tekrar kolunun altına aldı ve “Elbetteki veriyorum. Aslında bu senin bu isteğine karşı çıkmam hata olurdu. Bunu aklına nasıl getirebilirsin?” dedi.

“Ne bileyim...Hani Berke için çalışmamı istemezsin diye düşünmüştüm.”

“Haklısın. Çalışmaya başlarsan, bir kaç ufak tefek sorunu halletmemiz gerekecek.

Görünüşe göre bir süre daha İstanbuldayız. Hatta bende sana bir haber vereyim. Buradaki şirketlerden biriyle anlaşma imzalamaya ihtimalimiz var. Eğer anlaşma sağlarsak bir sene kadar burada kalmamız gerekebilir. Tabiki ben arada diğer işlerimle ilgilenmek amacıyla Afyon’a gidip geleceğim.”

“Çok sevindim. Bu sayede bende kendimi iş hayatında ıspatlamış olurum.”

“Eğer herşey düşündüğümüz gibi giderse, Sultan hanım ve eşini buraya getirtmeyi düşünüyorum.”

Bu haber Sevgi’yi iş haberinden bile daha çok sevindirmişti. Sultan hanımı ve onun o tatlı sohbetini gerçekten çok özlemişti.

“Çok güzel olur.”

“Birşey daha var.”

Sevgi’nin dikkatli bakışlarına gülümsedikten sonra, elini onun yanağına koydu.

”Şu Cem Bey’i bende tanımak istiyorum. Onunla yapacağın görüşmede bende yanınızda bulunmak istiyorum.”

Yanağının üzerinde duran ele dokundu ve Fırat’ın avcunun içine içten bir öpücük bıraktı.

“Olur... Ben yarın Neslihan’ı arar bir randevu ayarlamasını söylerim.”

Ertesi sabah uyandığında içinde garip bir heyecan hissetti. Yanında uyuyan Fırat’ın yanağına tüy kadar hafif bir şekilde dokundu dudaklarıyla ve aşık gözlerle baktı kocasına. Onun yanında uyanabildiği her sabah için şükreliyordu Allah’a. İyiki Fırat girmişti hayatına. O herşeyiyle daha yaşanılabilir kılmişti hayatını. Artık yeni bir güne gözlerini açmaktan korkmuyordu, çünkü güven duyuyordu yanındaki adam sayesinde, ama en çokta aşığı ona.

Yataktan kalktıktan sonra sabahlığını geçirdi üzerine ve cep telefonunu alarak, çıktı odadan. Saate baktığında Neslihan'ın çoktan uyanmış olduğunu düşünerek, tuşladı onun numarasını.

“Efendim canım?” diyerek açtı Neslihan telefonunu.

“Günaydın. Uyandırmadım inşallah?”

“Yok uyumuyordum..”

- “İyi, sevindim. Neslihan ben seni şu iş meselesi için aradım.”

“Karar verebildin mi yoksa?”

“Evet, verdim. Fırat'ta onay veriyor çalışmama. Şu Cem bey'le görüşsende bir görüşme ayarlasan.”

“Tabi ki canım, hemen ararım ben. Ay ne sevindim anlatamam.”

“Ben de sevindim. Neyse kapatayım artık ben, daha kahvaltı hazırlamam gerekiyor.

Senden haber bekleyeceğim.”

“Tamam, bir görüşme ayarlar ayarlamaz arayacağım seni.Hadi öptüm, ağabeyime selam söyle.”

“Sende Sinan'a söyle..”

Telefonu kapattıktan sonra, mutfğa indi ve ocağa çay suyu koydu. Bugün her zamankinden daha güzel bir kahvaltı masası hazırlamak istiyordu. Şarkı mırıldanarak kahvaltılıkları hazırlamaya başladı.

“Bir çapkına yangınım

Her yanı bilsen ne hoş

Neşesine baygınım

Sarhoşum sarhoş...”

Doğradığı salatalıkları ve domatesleri tabaklara dizdikten sonra, çayı demledi. Bu arada dilinde hala aynı şarkı vardı. Nerden takılmıştı diline bilmiyordu, ama çok hoşuna gidiyordu bu şarkı.

”Busesini almadan

Göğsüne yaslanmadan

Gözlerine bakmadan

Sarhoşum sarhoş

Gözünde bir ışık var

Peşinde bin aşık var

Dudağında mey mi var

Sarhoşum sarhoş”

Şarkıyı bitirdikten sonrada, yüzünde derin bir gülümseme vardı. Çok mutlu hissediyordu kendisini. Bugün içinden sürekli şarkılar söyleyip, eğlenmek geliyordu.

“Günaydın.”

Arkasından gelen sesi duymasıyla olduğu yerde korkuyla sıçradı. Fırat’ın mutfaka girdiğini duymamıştı bile. Arkasını döndüğünde, onu kolları göğsünün üstünde bağlı bir şekilde, kapıya yaslanmış bir halde buldu. ”Acaba söylediğim şarkıyı duydu mu?” diye geçirdi aklından tedirginlikle. Tamam, belki sadece bir şarkıydı, ama Fırat bunun altından kesin bir anlam çıkarabilirdi.

“Günaydın.” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Ben Berke’yi uyandırayım. Kahvaltı hazır gibi görünüyor.”

Fırat başka birşey söylemeden çıktı mutfaktan. Sevgi de tutmuş olduğu nefesi verdi. Fırat demekki duymamıştı söylediği şarkıyı. Rahatlamış bir şekilde, kahvaltılıkları masaya taşımaya başladı.

Diğer tarafta Fırat duyduklarıyla iyice keyiflenmişti. Sevgi'yi mutlu görmek kendisini mutlu etmeye yeterken, birde söylediği o şarkıyı duymak çok hoşuna gitmişti. Mantıklı olması gerekirse, bu şarkıdan fazla bir anlam çıkarmaması gerektiğini biliyordu. Ama elinde değildi işte. Onun kendisine aşık olduğunu düşünmek bile mutlu ediyordu

Fırat'ı.

Aradan geçen 2 günde Berke'nin tedavisi devam etmiş, Fırat'ta işiyle ilgili ciddi adımlar atmıştı. Şimdiyse sıra Sevgi'deydi. Bugün Mimar Cem Bey ile tanışacak ve iş görüşeceklerdi. Bu nedenle çok heyecanlıydı. En kötüsüye heyecandan hala ne giymesi gerektiğine karar verememiş olmasıydı.

“Ne düşünüyorsun canım?” diyerek kollarını Sevgi'nin beline doladı genç adam.

“Ne giysem acaba diye düşünüyordum.”

“Hmm... Düşünmene hiç gerek yok ki. Sen çuval giysen bile yakışır.”

Fırat'ın iltifatına gülümseyerek, yüzünü ona doğru döndü.

“Bunu düşünen sadece sensin.”

“İyikide sadece ben düşünüyorum. Hem bence sakın fazla güzel olmaya kalkma. Bu halinle zaten güzelsin, aşırısı zarar olur.”

“Niye? Kıskanır mısın?”

Fırat'la biraz eğlenme derdindeydi Sevgi. Daha önceleri onun kıskançlık krizlerine girdiğine şahit olmamıştı. Acaba nasıl bir duyguydu Fırat tarafından kıskanılmak?

“Kıskanırım... İnsan karısını kıskanmaz mı?”

“Sadece karınım diye kıskanırsın yani?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Fırat Sevgi'nin çatılan kaşlarından, duymak istediği cevabın bu olmadığını anlamıştı. Bu nedenle içten içe gülümsedi karısının bu haline. Ama onun oyununa sonuna kadar eşlik edecekti.

“Evet.”

Sevgi kendini Fırat’tan uzaklaştırdıktan sonra, dolabına bakındı tekrar ve içerisinden gözlerinin renginde bir elbise çıkardı. Bu elbise diz üstünün biraz üstünde biten, ve vücudunun tüm hatlarını cömertce ortaya çıkaran bir elbiseydi.

“Bunu giymeyi düşünmüyorsun herhalde?” diye sordu Fırat şaşkınca.

“Elbette bunu giymeyi düşünüyorum.”

“Olmaz, giyemezsin!”

“Neden?”

“Sevgi...Masus mu yapıyorsun? Şuna bir bak ya! Hem çok kısa, hemde vücudunu tümüyle ortaya çıkarır. Olmaz, giyemezsin bunu!”

Sevgi Fırat’ın verdiği tepkilere içten içe sevinerek elbiseyle birlikte banyoya kapattı kendini. Yatak odasında Fırat’ın elbiseyi giymemesi için elinden geleni yapacağına emindi.

“Sevgi, son kez söylüyorum.Giymiyorsun o elbiseyi!”

“Sen öyle san bakalım.” diye mırıldanarak giyinmeye başladı.

Bir süre sonra banyodan çıktığında, Fırat’ı sıkıntılı bir halde yatağın üzerinde otururken buldu. Fırat’ın gözleri, Sevgi’yi elbisenin içinde görünce, öfke ve kıskançlıkla kısıldı.

“Çıkar onu hemen!”

Sevgi elleri belinde, dikildi Fırat’ın karşısına. Onunla inatlaşmak aşırı derecede hoşuna gidiyordu. Ayrıca ona söylediği o sözde yutturmak istiyordu içten içe.

“Çıkarmıyorum!”

“Sevgi!!” diyerek ayağa kalktı Fırat.

Şimdi birbirlerinden bir nefes uzaklıkta karşılıklı dikiliyorlardı.

“Ya neyi varmış elibsemin?”

“Sorunda bu ya. Hiç birşeyi yok!”

“Abartıyorsun.”

“Sadece benim görmeye hakkım olanlara başka heriflerin bakmasını istemiyorum. Bu yeterli bir açıklama oldu mu?”

“Bence uzatmayalım bu konuyu daha fazla. Hadi sen de üzerini değiştir, bende bu arada Berke’ye bakayım.” diye odadan çıkmak üzere bir adım attı, ama Fırat’ın elini kolunda hissetmesiyle kalakaldı.

“Çıkartmıyor musun sen şimdi bu elbiseyi?”

“Hayır çıkarmıyorum!”

“Peki...O zaman bunu ben senin yerine büyük bir zevkle yaparım.”

Sözlerinden sonra Sevgi’nin dudaklarına tümüyle sahip çıktı ve onun öpüşlerine karşılık verdiğini hissettiğindeyse, elini Sevgi’nin elbisesinin fermuarına doğru götürdü.

Arabada giderlerken Sevgi hala söylenip duruyordu Fırat’a. Fırat ise bu durum karşısında oldukça fazla eğleniyor görünüyordu.

“Ya inanamıyorum sana! O güzel elbisenin yanında şu üstümdeki nasılda kötü durdu.”

“Bence çok yakıştı. Her yerini kapatıyor işte ne güzel.”

Sevgi Fırat’a ters bir bakış attıktan sonra, bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Fırat’la inatlaşmak neredeyse imkansız birşeydi. Sonunda mutlaka istediğini yaptıracak bir yol buluyordu. Hala nasıl onun oyununa geldiğini bilmiyordu Sevgi. Söz konusu Fırat olduğunda, her zaman böylesine zayıf olacaktı anlaşılan.

Mimarlık bürosunun bulunduğu binanın önünde durduklarında, Sevgi etrafta gezdirdi gözlerini. Oldukça sakın ve hoş bir çevreydi.

Fırat'la birlikte merdivenleri çıkarken, kalbi göğüs kafesinden çıkacakmışcasına hızlı atıp duruyordu. Heyecandan düşüp bayılmamak adına, Fırat'ın koluna girdi. Fırat'ta Sevgi'nin heyecanını ve tedirginliğini hissetmişti, bu nedenle güven veren bir gülümseme hediye etti karısına.

“Heşey çok güzel olacak.”

“Mimar Cem Turgut” yazan tabelanın önünde durduklarında, Sevgi terleyen ellerini elbisesinin eteğine sildi. Fırat'ta elini zile götürmüştü o esnada. Bir süre sonra kapıyı otuzlu yaşlarda, koyu kahverengi saçlara ve ela gözlere sahip, yakışıklı bir adam gülümseyerek açmıştı.

“Merhaba, Hoş geldiniz! İçeri geçin lütfen.”

-27. Bölüm-

Bürodan içeri girdiklerinde, ilk dikkatlerini çeken odalara hakim olan renkler olmuştu. Tamamen Siyah ve Beyaz renklerle döşenmişti her yer. Sevgi açıkcası hayran kalmıştı bu zarif görünüme. İçinde bulundukları büro çokta büyük değildi aslında. 3 odadan oluşuyordu. Biride zaten gelen kişilerin ağırlanması için düşünülmüş bir odaydı.

Cem konuklarına gülümsedikten sonra, kendi odasının kapısını açtı ve her ikisininde önden girmesini bekledi. Cem'in odası diğer odalara kıyasla daha büyük ve aydınlıktı. Büyük camlar İstanbul'un boğaz manzarasına harika bir anlam katmıştı adeta.

“Oturun lütfen.”

Cem'in sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı Sevgi ve bakışlarını Fırat'ın yüzüne doğru çevirdi. Onun ikili koltuğa geçip oturduğunu görünce, hemen kendisinde onun yanında yerini aldı. Yüzünü tekrar Fırat'ın yüzüne çevirdiğindeyse, onun gerginliğinin yeni farkına varmıştı. Ama buna bir anlam veremedi.

“Sinan'la görüştüm. Aslında şu sıra çok acil bir yardımcıya ihtiyacım var, yani Sevgi Hanım şartlarınızın hepsini kabul ediyorum.” dedi Cem gülümseyerek.

Sevgi şaşkınlıkla bakakaldı adamın yüzüne. Sanki iş başvurusuna gelen o değildi de, karşısındaki adamdı. Bir insan hiç tanımadığı birini hemen alır mıydı işe?

“İş tecrübem olup olmadığını fAlan sormayacak mısınız?Ya da nereden mezun olduğumu?”

Cem bir süre bakışlarını Sevgi’nin üstünde gezdirdi. İtiraf etmesi gerekiyorsa, böyle güzel bir kadınla karşılaşmayı hiç beklememişti. Hem zaten en kısa zamanda işe birini almak zorundaydı. Bakışlarını Fırat’a çevirdiğindeyse, tüyleri diken diken olmuştu adeta. Onun bakışlarının birini öldürebilme gibi bir gücü olsaydı, şu an kesin ölü bir adam olacağına emindi.

“Elbette. Acelemi mazur görün lütfen. Hangi okuldan ve ne zaman mezun oldunuz?”

“Geçen sene İstanbul Teknik Üniversitesinden mezun oldum. Annemin rahatsızlığından dolayı çalışmadım. Bu yüzden hiç bir tecrübem yok. Size ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum ama elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz.” dedi gülümseyerek.

Cem o dakikadan itibaren daha dikkatli inceledi karşısındaki kadını. Yeşil gözleri ve beyaz teniyle oldukça güzel ve çekiciydi. Evli olması ne büyük bir şanssızlıktı!

“Bence siz tam da aradığım kişisiniz.”

Fırat ise içeri girdiğinden beri tek bir kelime bile etmemişti. Nedense sevmemişti karşısındaki bu adamı. Hiç gözü tutmamıştı. Sevgi’yi bu herifle aynı yerde ve yalnız düşününce miğdesine bir ağrı saplandı. Sonra bakışlarını karısına çevirdi. Nasılda gözleri ılıdayarak bakıyordu kendisine. İlk kez birşeye bu kadar çok sevindiğine şahit oluyordu Fırat ve onun bu sevincini bozmaya kıyamadı. Kıskançlık etmenin zamanı değildi.

“Yalnız Cem Bey eşimin geç saatlere kadar çalışmasını istemiyorum ben.” diyerek araya girdi Fırat.

Cem dikkatini bu sefer Fırat’a verdi. Bu adamın kendisinden hiç hoşlanmadığının farkındaydı. Bakışlarından bu açıkca okunuyordu. Ama ilgilenmedi bu durumla. Nede olsa birlikte çalışmak zorunda olduğu o değil, onun güzel karısıydı. Sırtını koltuğuna yaslayarak baktı Fırat’ın gözlerinin içine.

“Elbette Fırat bey. Ben zaten fazla yormak niyetinde değilim Sevgi Hanım’ı. Çoğunlukla evde bile çalışabilir. Siz hiç merak etmeyin.” dedi.

Fırat biraz olsun rahatlamıştı. En azından günün 24 saatini burada geçirmesi istenmiyordu Sevgi'den. Hoş o zaman Fırat kesinlikle buna müsaade etmezdi ya, neyse. "O zaman biz kalkalım artık." diyerek Sevgi'nin elini tuttu ve birlikte ayağa kalktılar.

Cem de onlar gibi ayağa kalkarak, onların yanına kadar yürüdü.

"Yarın hemen başlayabilirsiniz öyle değil mi?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Sabah 9 da burada olursanız sevinirim. Tanıştığımıza memnun oldum ayrıca."

Eve dönüş yolunda ikiside çok sessizdi. Aslında Sevgi Fırat'ın düşüncesini merak ediyor, ama sormaya çekiniyordu. Onun Cem'den hiç hoşlanmadığının farkındaydı. Nedense adama öldürecekmiş gibi bakmıştı. Sebebiniyse bir türlü çözemiordu.

"Fırat?"

Fırat bakışlarını yoldan çekmeden cevap verdi karısına.

"Efendim canım?"

"Ne düşünüyorsun, söylemeyecek misin?"

Fırat bir saniyeliğine bakışlarını karısının endişeli yüzüne yöneltti ve gülümsedi. Vites kolunda duran eliyle tuttu Sevgi'nin elini...

"Sen bu işi istiyor musun?"

"Evet."

"O zaman sorun yok. Elbetteki çalışacaksın."

Sevgi zoraki gülümsedi. Nedense bu cevap içini pek rahatlatmamıştı. Tamam o işi çok istiyordu, ama Fırat'la aralarında sorun yaratmasında hiç istemiyordu. Yinede bu konunun üstüne şimdilik gitmemesi gerektiğini hissediyordu. Hem

denemekten ne çıkardı ki? Biraz çalışır, eğer istediği gibi olmadığına karar verirse, bırakırdı işi olur biterdi. Bu kadar huzursuz olmanın ne gereği vardı?

“Peki yarın Berke ne olacak? Sultan hanımlar 2 günden önce gelemmez demiştin. Annem 2 gün gelip gidebilir mi bilmiyorumki.”

Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Bu işe başlayarak sorumluluklarının daha çok bilincine varmaya başlamıştı. Ona ihtiyacı olan bir oğlu vardı. Oğlu! Nedense hoşuna gitmişti bu kelime. Berke onun için bir evlat gibi olmuştu artık. Ve onun iyiliği için elinden ne gelirse yapabileceğini hissediyordu.

“Ben idare ederim merak etme sen. Hem söyle bakalım heyecanlı mısın?”

Fırat’ın sorusuna gülümsedi elinde olmadan. İlk kez senelerdir hayalini kurduğu bir işi yapma adına büyük bir adım atıyordu. Hemde çok heyecanlıydı.

“Evet.. Çok.. Teşekkür ederim Fırat. Bana destek olduğun ve en önemlisi her zaman yanımda olduğun için.”

Fırat Sevgi’nin avcunun içini öptü gözlerini yoldan ayırmadan, ardındanda “Sen mutlu ol, bu bana yeter Sevgi. Gerisi hiç önemli değil.” dedi.

Eve geldiklerinde Zeynep Hanım ve Berke’yi ellerinde çikolatalı sütleriyle birlikte televizyon izlerken buldular. Bu görüntü karşısında gülümsemeden edemedi Sevgi. Annesi yine çocukla çocuk olmayı çok iyi başarıyordu doğrusu.

“Oh valla iyisiniz. Hani bize?”

Zeynep Hanım gülümseyerek elindeki bardağı uzattı kızına. Berkede babasına uzatmıştı bardağını.

“Biz çok içtik zaten. Alın siz için kalanını.” dedi Zeynep Hanım Berke’ye göz kırparak.

“Verin bakalım.”

Sevgi afiyetle içti elindeki sütü. Fırat’sa onun aksine daha yavaş içiyordu. Zaten bir türlü sütü sevememişti. Şimdide oğlunun hatırı için içiyordu işte. Daha fazla dayanamadığındaysa bardağı tekrar Berke’nin eline verdi.

“Al oğlum, sen iç kalanını. Ben daha fazla dayanamayacağım.”

Sevgi kocası hakkında yeni bir şeyi öğrenmiş olmasının verdiği şaşkınlıkla dikildi orada.

Sonra Zeynep Hanım’ın sorusuyla bakışlarını annesine doğru çevirdi.

“Nasıl geçti kızım?”

Sevgi annesinin yanına oturdu gülümseyerek.

“Çok iyiydi. Hemen yarın başlıyorum.”

“Çok sevindim. Hayırlısı olsun.”

“Sağ ol annecim. Bende yemeği hazırlayayım artık.” “Bende sana yardım edeyim.” dedi Zeynep Hanım.

“Olmaz anne. Sen otur, ben hallederim herşeyi.”

“Oturmaktan sıkıldım ben. Ben de geleceğim seninle mutfağa.”

Annesinin bu kadar çok yardım etmek istemesinin altında kesinlikle birşeyler vardı. Bu nedenle karşı çıkmadı bu sefer ve annesiyle birlikte mutfağa geçtiler.

“Bu iş nasıl olacak Sevgi?”

Elindeki tencereyi ocağa bıraktıktan sonra, annesine doğru döndü. Onun endişesini anlayabiliyordu aslında. Kendiside kısa bir süre öncesine kadar bunları düşünmüştü.

“İdare edeceğim anne.”

“Berke’nin şu durumda daha çok ilgiye ihtiyacı var.”

“Biliyorum anne. Hem merak etme işten arta kalan zamanlarımı ona ayıracağım zaten.

Hem çoğunlukla evde bile çalışabilirmişim.”

“Bilmiyorum kızım, ama içim hiç rahat değil.”

Sevgi annesinin yanağını öperek “Merak etme. Hiç olmadı, bırakırım işi olur biter, ama denememe izin ver anne. Bırakta olup olmayacağını kendi gözlerimle göreyim.” dedi.

Zeynep hanım kızına gülümsedi. Madem denemek istiyordu, denesindi bakalım. Hem annesi olabilirdi ama ona bir söz söyleme hakkı düşmüyordu. Fırat onay vermişse, kendisine kabul etmek düşerdi.

“Sen akıllı bir kızsın, benim kızımsın. O yüzden içim rahat yavrum. Sen ailene zarar getirecek hiç bir işe girişmezsin, biliyorum.”

Annesine sımsıkı sarıldı bu sözlerden sonra. Kendisine güvenildiğini hissettiriyorlardı.

Ne çok seviyordu hayatndaki bu insanları. Onları utandırmamak için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Gece yatağında yatarken, Fırat’ın akıllı hala Cem denen o herifteydi. Nedense ondan pozitif bir elektrik alamamıştı. Ama sonra bunu adamın genç ve yakışıklı olmasına verdi. Karısını kıskanıyordu normal olarak, ama bu adam kötü demek değildi elbette. Sırf karısını birinden kıskanıyor diye, adamı karalamaya hakkı yoktu. Şimdi istese Sevgi’ye oraya gitmesini istemediğini söyleyebilirdi. Belki Sevgi biraz inatlaşır, ama elbise olayında olduğu gibi ikna olurdu. Sabahki o inatlaşmayı düşününce yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ne çok seviyordu onu ve o tatlı hallerini. Başını yan tarafına çevirdi ve Sevgi’nin uyuyan huzurlu yüzüne baktı. Nasıl kıyardı ona? Hayatta en çok istediği bir şeye nasıl engel olabilirdi? Bunu yaparsa Sevgi’den kendisini sevmesini nasıl bekleyebilirdi? Hayır... Ne olursa olsun bu kıskançlığına yenilmemeliydi. O karısına güveniyordu. Güvendiğine görede bir sorun yoktu.

Elini yavaşça bir tüy kadar hafif bir şekilde Sevgi’nin yanağında gezdirdi. Teni yumuşacıktı, ve kokusu... Bu kokunun bağımlısı olmuştu artık. O olmadan yaşayamazdı.

“Fırat?”

Sevgi uykulu bir sesle söylemişti ismini. Onun bu haline gülümsedi. Kendisini uyku tutmadığı yetmiyormuş gibi, şimdi birde karısını uyandırmıştı.

“Efendim?”

“Neden uyumuyorsun?”

Fırat biraz daha yaklaştı Sevgi’ye doğru. Aralarında bir nefeslik bir mesafe kaldığında bakışlarını onun dudaklarına doğru indirdi.

“Uyku tutmadı ve...”

“Ve?” diye sordu Sevgi gülümseyen gözlerle.

“Ve ben karımı çok özledim.” dedikten sonra onun dudaklarına dokundu kendi dudaklarıyla.

Sevgi sabah evden içi giderek ayrılmıştı. Fırat ve Berke’yi bir başlarına bırakmaya nedense içi el vermemişti. Bu hisstiklerine gülümsedi. Evin Annesi olduğunu sanki ilk kez hissediyordu. “Ne oluyor bana? Çok mu alıştım ne ben bu evliliğe?” diye sordu kendi kendine. Gerçekte herşeyi o kadar çabuk benimsemişti, şaşırtıyordu bu durum onu. İlk başlardaki o tedirgin halleri aklına gelince yüzündeki gülümsemesi dahada genişledi. Hepsi Fırat’ın sayesindeydi. O bu kadar anlayışlı ve sevgi dolu olmasaydı kimbilir şimdi durumu ne olurdu. Olumsuz düşünceleri kafasından atmak ister gibi iki yana salladı başını. Taksi yeni iş yerinin önünde durunca derin bir nefes aldı. “İşte başlıyoruz” dedi kendi kendine. Taksiciye parasını verdikten sonra indi arabadan. Aslında Fırat’ın kendisini işe bırakmak istediğini biliyordu, ama Berke’yi evde yalnız bırakmak istememişti, hem bugün fizyoterapiside vardı. Onunla ilgilenmek zorundaydı genç adam.

Yukarı çıktığında, kalbi deli gibi çarpıyordu. Elini zile dokundurdu yavaşca ve kapının açılmasını bekledi heyecanla. Kapıyı açan Cem’i gördüğünde gülümsedi. Cem hemen içeri aldı Sevgi’yi.

“Merhaba Cem Bey.” dedi.

Cem ise aynı şekilde gülümsedi karşısındaki kadına. Dünkü halinden dahada güzeldi bugün sanki.

“Merhaba hoş geldin. Ama seninle bir anlaşma yapalım. Bana sadece Cem diyeceksin, bende sana Sevgi. Nede olsa birlikte çalışacağız bundan sonra, resmiyete gerek yok.”

“Peki tamam, siz nasıl isterseniz.”

“Sen, Sevgi. Bana siz demek yok. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Cem’in arkasından onun odasına doğru yönelirken, nedense içi sıkılmıştı. Dünkünden farklı bir durum yoktu halbuki. Ama içindeki bu sıkıntının sebebini bilmeyi ne çok isterdi.

-28. Bölüm-

Sevgi işe başlayalı 1 hafta kadar bir zaman olmuştu. Bu 1 haftayla birlikte hayatlarında da bir çok şeyde değişmişti elbette. Öncelikle Sultan hanım ve eşi gelmişti yanlarına. Sevgi işe gidip gelirken Sultan hanım ilgilenmeye başlamıştı Berke’yle. Bu süre içerisinde Berke’nin tedavisinde olumlu sonuçlar vermeye devam etmişti. Artık koltuk değneklerinin yardımıyla adımlar atabiliyordu Berke. Çok cabuk yoruluyor olmasına rağmen, bu bile çok büyük bir mutluluk kaynağıydı herkes için. Yakında Berke hiç bir yardıma ihtiyaç duymadan yürüyebilecekti.

O günde güzel duygularla işinin başına geçti Sevgi. Fırat 2 günlüğüne Afyon’a geri dönmesi gerektiğini söylediğinden beri biraz içi buruktu. Ama alışmalıydı bu duruma. Fırat İstanbulda bir iş anlaşması yapmış olsada, ana şirket İstanbulda değildi. Zaman zaman 2 günden bile daha uzun süreliğine gitmesi bile gerekebilirdi. Bu durumu anlayışla karşılaması gerekiyordu. Fırat nasıl onun çalışma isteğini kabul etmişse, Sevgide ondan iş sebebiyle zaman zaman ayrı kalmayı göze almak zorundaydı.

Neyseki 2 gün daha bir aradaydılar. Bu çekekleri hasreti gidermenin bir yolu yoktu ama ne yazık ki. Yinede 2 gün daha onun sıcaklığında uyuyabileceğini bilmek mutlu ediyordu genç kadını. Bu düşüncenin yüzünde bir tebessüme yol açtığını bile Cem’in kendisine seslenmesiyle fark edebilmişti ancak.

“Aklına güzel birşey geldi herhalde.”

“Evet, nasıl anladın?”

“Eee gülümsüyorsun durduk yerde. Sebebini merak ettim açıkcası.”

Bakışlarını önündeki çizimlere çevirerek cevapladı Cem’in sorusunu. Bu 1 haftada gerçekten bir öğretmen gibi olmuştu Cem kendisi için. Eksiklerini Cem’in bilgileri sayesinde gideriyordu. Bu yüzdende minnettardı ona Sevgi.

“Aklıma güzel bir anı geldide.”

Cem ise dikkatlice seyreliyordu karşısındaki güzelliği. Bu 1 haftada her gün onu görmek ne güzel bir duyguydu böyle. Bazen içinden ona daha çok yakın olmak geçse, dizginliyordu içindeki bu isteği. Sevgi ürkek bir ceylan gibiydi. Ters bir hareketinden sonra korkup kaçabilirdi. Ve onun kaçması Cem’in isteyeceği en son şeydi.

Sevgi çizimlere dalmışken, Cem’de bolca Sevgi’yi izliyordu. Böyle bir kadının erkenden evlenmiş olduğuna inanamıyordu. Eğer tahmini doğruysa, aşkla yapılan bir evlilik değildi onlarınki. İlk izlenimine göre, oldukça monoton giden bir evliliği varmış gibi gelmişti Cem’e. İnsan nasıl hiç heyecan olmadan bir birlikteliği sürdürebilirdi, aklı almıyordu Cem’in.

“Sevgi?”

“Hı? Efendim?” diye sordu Sevgi başını çizimlerden kaldırarak.

O kadar çok dalmıştıki elindeki işe, Cem’in sesiyle birden irkilmişti. Ama kendisini toparlaması uzun sürmedi.

“Çok özel olmazsa sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette buyur sor.”

“Eşinle nasıl tanıştınız?”

Sevgi bu soruyu hiç beklemediğinden kalakaldı bir an. Cem ona birşey soracağıın derken, daha çok işle ilgili olur sanmıştı bu soruyu. Hem evliliğini neden merak ediyorduki bu adam?

“Ortak tanıdıklar aracılığıyla diyelim.” diyerek kısa kesti.

Bu konu kendi özelleriydi. Yabancı birilerinin öğrenmesine hiç ama hiç gerek yoktu.

“Anlaşarak evlendiniz yani. Aşk olmadan?”

Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi Cem. Ama Sevgi bu soruyuda yanıtsız bırakmak istemedi. Kimsenin evliliği hakkında yanlış düşünceler içine girmesini istemiyordu.

“Hayır. Biz birbirimizi seviyoruz.. Ve de çok mutluyuz!”

Bunu söylerken yüzünde garip bir gülümsemede vardı. Nedense hiç hoşlanmamıştı Cem’in bu merakından.

Cem ise bu sorunun Sevgi’yi rahatsız ettiğini görebiliyordu. Bu konunun zamanı geldiğinde üzerinde durmayı aklına not ederek, yaslandı sandalyesine.

“Eee sence ne gibi şeyler yapılabilir?” diye sordu Sevgi’nin elindeki çizimleri işaret ederek.

Akşam eve geldiğinde, Berke’yi televizyon izlerken buldu. Sultan hanım ve eşide mutfakta oturuyorlardı. Berke’nin yanına gidip, nasıl olduğunu sorduktan sonra, odasına çıktı. Berke babasının odasında olduğunu söylemişti.

Odaya girdiğinde Fırat’ın valizini hazırladığını gördü. Kalbinde keskin bir acı hissetti kısa bir an. Demek gitme vakti gelmişti. Oysa daha kendilerine ait 2 günlerinin daha olduğunu düşünmüştü.

“Hemen mi gideceksin?”

Fırat Sevgi’nin sesini duymasıyla, arkasını döndü ve hüznle baktı karısının gözlerinin içine.

“Maalesef canım. Vildan aradı, küçük bir sorun çıkmış. Sabah erkenden gitmem gerekiyor.”

“Peki ne zaman dönersin?”

Yavaşca Fırat'ın yanına doğru ilerledi. Çantasını ve ceketini yatağın üzerine bıraktı. Bakışlarını onun gözlerine çevirdiğinde, ondada aynı burukluğu gördüğüne nedense sevindi. Onada zor geliyordu demek ki ayrılmak.

“Bilmiyorum. Bu sefer biraz uzun sürebilir.”

“Ne kadar uzun?”

“Bir hafta kadar.”

Sevgi gülümsemeye çalışarak sığındı Fırat'ın kucağına. Başını onun göğsüne bırakıp, kollarıyla belini sardı. Ne olursa olsun özleyecekti onu. Hemde çok özleyecekti. Aslında 1 hafta çokta uzun bir süre sayılmazdı. Ama nedense o yanında olmadığı her an, kendini çok yarım hissediyordu. Birşeyler eksikti sanki. Nefes alıp vermesinde yardımcı olan birşey eksikti işte.

“Tamam. Bir gece daha buradasın ya, bunun tadını çıkaralım o zaman.”

Fırat eliyle Sevgi'nin saçlarını okşadı, sonra eğilip küçük bir öpücük bıraktı saçlarına, kokusunu derin derin içine çekti.

“Elimden geldiğince erken gelmeye çalışacağım.”

“Biliyorum.”

“Aklım sizde kalacak aslında ama.”

Sevgi başını geri çekerek, baktı kocasına. Sonra gülümsedi güven vermek istercesine.

“Sen bizi merak etme. Biz kendimize çok iyi bakabiliriz .Hem Sultan abla ve kocasıda bizle birlikte. Oralarda tek başına ne yapacaksın, sen bunu düşün asıl.”

“Evet. Kısa bir süre her işimi kendim görmem gerekecek.” dedi Fırat yüzünü ekşiterek.

Sevgi onun bu haline gülerken, Fırat kaşlarını kaldırmış, Sevgi'yi izliyordu. Sevgi sonunda dayanamayarak “Ne?” diye sordu.

“Sen az önce bu gecenin tadını çıkaralım demiştin öyle değil mi?”

“Öyle mi demiştim?” diye sordu anlamamazlıktan gelerek.

“Öyle dedin öyle.”

“Eee demişsem demişimdir.”

“Evet, bencede tadını çıkaralım. Hatta şimdiden çıkarmaya başlayalım.”

Fırat'ın kendisini öpmek için yaklaştığını fark ettiğinde, parmağıyla onun dudaklarını kapattı.

“Tadını çıkaralımdan kastım birlikte vakit geçirelimdi.Ailecek!” dedi gülerek.
”Aklın fikrin hep başka şeylerde.”

Sesinde sitem yoktu. Daha çok hoşuna gidiyordu bu durum.

“Ailecek olan kısma sonra geçeriz biz. şimdi ikimizi ilgilendiren kısımla başlayalım. 1 hafta bu. Kolay değil.”

“Off Fırat ya. Az ciddi olmayı denesen. Hem yemek vakti geldi, aşağı inmemiz lazım.”

Fırat'ın bu durum hoşuna gitmesede, kabul etmek zorunda kaldı. Nede olsa yalnız yaşamıyorlardı bu evde. Hem Sevgi hanım şimdilik kurtulmuş olabiliirdi elinden, ama gecenin bitmesine daha çok vardı.

Sabah Fırat'ı yolcu ederken içi buruktu. Hiç istemiyordu bu sefer onu yolcu etmeği. Nedense içinde bir sıkıntı vardı ve sanki görünmez bir el kalbini sıkıyordu. Ne dayanılası zor bir durumdu bu böyle. Fırat Berke'yi kucaklayıp öptükten sonra, Sevgi'ye doğru çevirdi bakışlarını. Ona gülümsedikten sonra, sımsıkı sardı kollarıyla. Bu sefer onada daha zor gelmişti nedense bu kısa süreli ayrılık. İçinden hiç onları yalnız bırakıp gitmek gelmiyordu. Hemde hiç gelmiyordu.

“Dikkat edin kendinize.”

“Sende dikkat et. Merak etme bizi.”

Fırat Sevgi'nin alnına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, arabasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Aklını ve kalbini arkasında bırakarak, gaza basıp, uzaklaştı oradan.

Günler düşündüğünün aksine hızla geçip gidiyordu bu sefer. Sebebi ise artık yapacak bir işinin olmasıydı. Her akşam Fırat'la yaptıkları görüşmelerde, ona tüm yaptıklarının ve evden raporlar veriyordu. Aynısını Fırat'ında yaptığına şahit olduğunda ise, içinden ılık ılık birşeyler akıyordu sanki ona doğru. Çok seviyordu bu adamı. Hoş, henüz bunu ona karşı dile getirmemiş olsada, davranışlarıyla bunu yeterince gösterdiğini düşünüyordu.

Sevmek sadece söylemekle mi ispat edilirdi sanki? Fırat akıllı bir adamdı. Şimdiye kadar çoktan Sevgi'nin ona olan davranışlarından, bu durumu anlamış olması gerekiyordu. Sevgi'ye Fırat'ın kendisine karşı boş olmadığını içinde hissediyordu. Ama yinede Fırat'ın duygularını kelimelere dökerek anlatacağı zamanı iple çekiyordu.

Bugün iş yerinden biraz erken çıkmıştı. Allah'tan Cem çok anlayışlıydı kendisine karşı. Zaman zaman biraz rahatsız edici bulmuyorda değildi Cem'in davranışlarını. Mesela o dikkatli bakışlarını her seferinde üzerinde hissediyordu. Ama birşey demiyor, tam aksine ona bakmayarak veriyordu tepkisini. Hem zaten eğer düşündüğü ihtimal gerçek ise, işide bırakacatı.

Bugün Merve ile buluşacaktı. Onunla görüşmeyeli uzun bir zaman olmuştu ve çok özlemişti arkadaşını. Sözleştikleri cafeye girdiğinde, gözleriyle arkadaşını aradı. Onu cam kenarında bir masada otururken gördüğünde, hızla adımlarını onun yanına doğru yöneltti.

“Canım.”

Merve bakışlarını muhteşem deniz manzarasından çekerek, baktı Sevgi'ye. O an Sevgi'nin içi acıdı. Merve son görüşmelerinden sonra, çok zayıflamış gibi duruyordu. Ve gözlerinin ardına bir hüzünde yerleşmişti sanki.

“Hoş geldin.”

Merve sımsıkı sarıldı arkadaşına. Onu tekrar görmek kendisine çok iyi gelmişti. Sevgi karşısındaki sandalyeye geçip otururken, Merve’de bakışlarıyla takip ediyordu onu.

”Eee ne içersin?” diye sordu Merve garsona işaret ederken.

”Ben Portakal suyu alırım.”

Garsona siparişlerini verdikten sonra, Merve tek kaşını kaldırarak süzdü Sevgi’yi. Onun portakal suyu söylemesi tuhaf gelmişti kendisine.

”Niye çay almadın?” diye sordu sonunda dayanamayarak.

- ”Şey ben..”

Sevgi’nin mahcupca bakışlarını kaçırmaması ve elini karnının üzerine götürmesi üzerine, Merve gözlerini şaşkınlıkla açarak, baktı ona. Atmak üzere olduğu çığlık son anda Sevgi tarafından engellendirildi.

”Merve sakın! Hem kesin birşey yok.” dedi.

”Ne demek yok? Peki nerden biliyorsun?”

”Sadece günüm gecikti.” diye fısıldadı arkadaşına.

”Ne kadar gecikti peki?”

”5 gün. Akşam eve gidince test yapacağım.”

Merve gülümseyerek baktı Sevgi’ye. Bu haber çok sevindirmişti onu. Sonunda arkadaşının hayatı düzene giriyordu işte.

”Kızım ben çatlarım şimdi ya. Hadi kalk doğruca size gidelim.”

Merve’nin heyecanla yerinden kalkması üzerine gülümsedi Sevgi.

”Söylediklerimizi içseydik bari.”

”Sizde içeriz. Hadi kalk kalk. Teyze olacağımın onayını bir an önce almak istiyorum.” ”Delisin sen ya.” dedi gülerek yerinden kalkarken.

“Yahu anne olacak sensin. Benim yerime biraz sen heyecan yapsan diyorum hani.”

Sevgi elini karnına götürdü istem dışı. O Merve’ye kıyasla heyecanını daha çok kendi içinde yaşayan biriymi. Ama şimdi bu haberin doğruluğunu herkesten önce kendisi almak istiyordu. Hamile olmayı, karnında Fırat’ın bir parçasını taşıyor olmayı çok istiyordu.”Allah’ım ne olur doğru olsun.” diye dua etti, evlerine doğru giderlerken. Bu sefer gerçekten bir bebekleri olmasını herşeyden çok istiyordu.

“Eee? Sonuç ne?” diye sordu Merve heyecanla.

Sevgi elindeki çubuğa baktı inanamayan gözlerle ve sonra ıslıl ıslıl olan gözlerini Merve’ye çevirdi.

“Hamileyim.” dedi göz yaşlarının eşiliğinde.

“Ay canım benim ya!” diyerek Sevgi’ye sıkıca sarıldı.

“İnanamıyorum!”

Gerçekten inanamıyordu Sevgi. İçinde Fırat ve kendisine ait bir can taşıdığına hala inanmakta güçlük çekiyordu.

“Bunu hemen Fırat’a söylemelisin.”

“Olmaz.”

“Ne demek olmaz?”

“Şimdi söyleyemem. Hem doktora gitmeden söylemeyeceğim. Bu gibi testlerin doğru çıkmadığıda oluyor biliyorsun.”

“Bence kesin hamilesin sen.”

“Bencede. Ama birde doktordan duyalım bunuda içimizde hiç bir kuşku kalmamasın.” dedi Sevgi.

“Eğer hamileysen, Fırat’ı hemen arayıp söyleyecek misin?”

“Hayır. O geldiğinde söyleyeceğim.” dedi Sevgi gülümseyerek.”Nasılsa 2 gün sonra burada.”

Ertesi sabah Cem’i arayarak, biraz gecikeceğinin haberini verdi. Ardından soluğu hastahanede aldı. Test’in sonucunu beklerken çok heyecanlıydı. Oysaki emindi şuan içinde bir can taşıdığına. Doktorunda “Hamilesiniz” demesinden sonra, tutmuş olduğu nefesi verdi. Elinde test sonucuyla birlikte ayrıldı oradan ve iş yerine doğru yürümeye başladı.

“Hayırdır Sevgi iyi misin?”

Sevgi içeri girer girmez kendisine yöneltilen bu soruya şaşırdı.

“Evet iyiyim. Neden sordunki?”

“Hiç sabahları gecikmezdimde o açıdan.” dedi Cem gülümseyerek.

“Ufak bir işim vardı. Neyse ben şu projenin üzerinde çalışmaya devam edeyim.”

Sevgi odasına doğru ilerlerken, Cem iç geçirerek baktı arkasından. Artık kendine hakim olmak, herzamankinden zor gelmeye başlamıştı. Etkileniyordu bu kadından. Hemde daha önce hiç kimseden etkilenmediği kadar çok etkileniyordu.

Bakışlarını sekreterleri Yeşim hanıma çevirdi ve kararlı bir ses tonuyla “Sakin telefon bağlama odaya” diye emir verdikten sonra, Sevgi’nin yanına gitti.

Fırat’ın içi içine sığmıyordu. 7 günü sonunda 5 güne indirmeyi başarmıştı. Zor olmuştu ama başarmıştı işte. Vildan’a çok yüklendiğini biliyordu bu kısa zamanda. Ama ne yazıkki elinde değildi işte bazı şeyler. Bir an önce evine, karısına ve oğluna dönmeye çalışmıştı.

Arabasını Sevgi’nin çalıştığı binanın önünde park ettikten sonra, dikiz aynasından yüzünü inceledi. Daha önce hiç bu kadar çok gülümsediğini hatırlamıyordu. Hemen yan koltukta duran, çiçek buketini aldı eline ve ardından indi arabadan.

Yukarı çıkıp, zile bastıktan sonra heyecanla kapının açılmasını bekledi. Kapıyı hiç tanımadığı bir kadın açtığında, gülümsedi ve “Merhaba. Sevgi Hanım’ın eşiyim ben” diyerek elini uzattı. Kadında aynı şekilde sıkılmıştı Fırat’ın eini.

“Hoş geldiniz buyrun içeriye.”

“Hoş bulduk, teşekkürler.”

“Buyrun oturun. Birşey içermisiniz?”

“Yok teşekkürler. Aslında ben bir an önce eşimi görsem daha iyi. Onun odası hangisi?” diye sordu merakla.

“Soldaki kapı. Ama Cem Bey rahatsız edilmek istemediklerini söylemişti.”

Fırat kadının sözünü bitirmesini beklemeden odaya yöneldi. Cem Beyin istekleri umurunda bile değildi o an. Bu nedenle kapıyı çalmadan, direk içeriye daldı. Gördüğü manzara karşısında ise yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi.Elindeki çiçek buketide kayıp gitmişti avuçlarının arasından.

-29. Bölüm-

Yumruklarını sıkarak bakıyordu sevdiğim, karım dediği kadına ve onu, kollarını onun beline dolamış bir şekilde, öpen adama. Beyni ona oyun oynuyordu kesin. Sevdiği kadın yabancı bir adamla öpüşüyor olamazdı. Bu olamazdı! Ama karşısındaki görüntü herşeyiyle gerçektir. Kabus görmüyor, yada hayal kurmuyordu.

Kalbi sıkışıyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. En başta bu görüntüye bir son vermek zorundaydı. Öfkeyle büyük adımlar eşliğinde yanlarına doğru yaklaştı ve “Pislik herif” diyerek Cem’i ayırdı Sevgi’den ve adam daha ne olup bittiğini anlamadan gözünün tam üstüne bir yumruk indirdi. Hazırlıksız yakalanmanın verdiği şaşkınlıkla düştüğü yerden kalkmaya uğraştı Cem. Fırat ise hala öfkesini yatıştıramamış bir şekilde, tekrar yakasından tuttu ve ayağa kaldırarak bir kaç yumruk daha indirmeye devam etti onun yüzüne. Cem ne kendini savunabiliyor, nede merhamet dilenebiliyordu o anda.

Fırat hırsını alamayarak dövüyordu Cem’i. Sevgi ise, sesleri duyan sekreterin odaya girmesiyle, anca kendine gelebilmişti. Karşısındaki görüntüye inanamıyordu. Cem’in yüzü gözü kan içinde kalmış, Fırat’ın ise onu bırakmaya

niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Sekreterin ılık atarak, odadan dışarı çıkmasıyla, durduğu yerde kımıldamaya çalıştı kendini zorlayarak. Az önce olanlara hala inanamıyordu. O adamın kendisine ne hakla dokunduğunu bilmiyordu. Hala az önceki temas yüzünden miğdesi bulanıyordu.

“Fırat...dur...öldüreceksin.” dedi zorlanarak.

Fırat Sevgi’nin sesini duymasıyla birlikte duraksadı. Yerde kan içinde yatan adama baktı iğrenerek. Sonra bakışlarını karısına çevirdi. Zor ayakta durduğu her halinden belli oluyordu. Ama içinde ona karşı büyük bir öfke vardı. Cem’in yakasını bıraktı ve son bir tekme salladı karnına doğru. Ne yaparsa yapsın içindeki bu ateş snmyordu. Az önce gördükleri hala net bir şekilde gözlerinin önünde idi.

“Seni bir daha karımın ve ailemin etrafında görürsem, yemin ediyorum, bu sefer seni öldürürüm.” dedi tehdit ederek.

Ardından içinde biriktirdiği tüm öfkesiyle tuttu Sevgi’nin bileğini ve onu dışarıya doğru sürüklemeye başladı. Bunu yaparken onunla özellikle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Sevgi ise elinin birini karnının üzerine koymuş bir şekilde itaat ediyordu Fırat’a. Fırat’ın asansöre binmek yerine, merdivenlere yöneldiğini gördüğünde endişeyle “Lütfen yavaş.” dedi yalvararak. Bebeğini korumak istercesine elini karnının üzerinde tutuyordu hala. Merdivenlerden hızla inerlerken ona birşey olmasından endişe ediyordu.

“Fırat yavaş!”

Fırat ise onu dinlemeyerek, hızla iniyordu merdivenleri. Ona karşı o kadar büyük bir öfke duyuyordu ki içinde, onun kendi canını yaktığı gibi, o da onun canını yakmak istiyordu sanki.

Arabaya ulaştıklarında kapıyı sertçe açarak, oturttu Sevgi’yi. Ardından kendisinde şoför koltuğunda yerini aldı. Sevgi’ye bakmayarak çalıştırdı arabayı ve gaza basarak uzaklaştı oradan.

Sevgi ise ona birşey söylemeye çekiniyordu artık. Onu daha önce hiç bu kadar gözü dönmüş bir halde görmemişti. Bu durumda ne yapması gerektiğinide bilmiyordu stelik. Ayrıca Fırat’ın sıktığı bileği çok acıyordu. Eliyle bileğini

ovarken baktı kocasının gerilmiş yüzüne. Ne düşünüyordu acaba? Olanlardan kendisinin mi suçluyordu yoksa?

Oysa Sevgi ne olup bittiğini anlamadan Cem'in dudaklarını dudaklarının üstünde bulmuş ve Cem onun karşı çıkmalarına aldırmayarak, kollarını beline dolamıştı. Ne iğrenç bir durumun içerisinde kalmıştı böyle! Kendisine gelip, karşı çıktığında Fırat dalmıştı zaten odaya. Dışarıdan bakıldığında durumun çok miğde bulandırıcı olduğunun farkındaydı. Ama onun hiç bir suçu yoktu! Cem'e hiç bir şekilde yüz ve karşılık vermemişti. Bunu Fırat'ta bilmek zorundaydı.

"Fırat... Bak inan ben ne olup bittiğini anlamadan..." diyerek başladı sözlerine ağlamaklı bir sesle. Ama Fırat'ın kendisine bakmasıyla devam edemedi.

Fırat bakışlarını yoldan çekerek, çevirmisti Sevgi'nin bembeyaz olmuş yüzüne. Eğer bakışlar öldürebilseydi, o an öleceğini biliyordu Sevgi. Nefret vardı sanki onun bakışlarında.

"Sus...Sakın tek bir kelime etme!" dedi bağırarak.

Göz yaşlarına hakim olmayı bıraktı o an ve bakışlarını candan dışarıya çevirdi. Ne berbat bir gündü böyle... Hayatında yaşadığı en kötü gün olduğu kesindi. Oysa ne güzel başlamıştı bu güne. Bir bebeği olacağını öğrenmiş ve çok sevinmişti. Fırat'la bu haberi nasıl paylaşacağını planlarını bile kurmuştu kafasında. Hiç birşey istediği gibi gitmemişti işte. Herşey birdenbire mahvolmuştu. En mutlu olduğum dediği gün, en mutsuz olduğu güne dönmüştü işte.

Kolunda hissettiği elle düşüncelerinin arasından sıyrıldı. Etrafına baktığında, eve varmış olduklarını gördü. Oysa ne çabuk gelmişlerdi fark etmemişti bile. Fırat'ın kolunu daha çok sıkmasıyla indi arabadan ve onun yanında eve doğru yürümeye başladı.

İçeri girdiklerinde Sultan hanım ve eşini endişeyle kendilerine baktıklarını gördüler. Aslında manzara gerçekten korkunçtu. Fırat'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, Sevgi'ye kolunda hissettiği acıyla yüzünü buruşturmuştu.

"Hazırlanın! Bugün geri dönüyoruz. Sultan abla Berke'nin eşyalarında toplayıver sana zahmet."

Sultan hanım başını belli belirsiz salladı. Fırat ise Sevgi'yi peşinden sürükleyerek odalarına doğru yürümeye başladı. Odaya girdiklerinde, Sevgi'nin kolunu bıraktı ve pencerenin önüne doğru yürüdü. Önce derin bir nefes alıp verdi. Aklını toplamaya çok ihtiyacı vardı.

Sevgi ise kapının önünde kalakalmıştı. Ne bir adım öne atabiliyor, nede geri gidebiliyordu. Oysa içinden Fırat'a doğru koşmak ve ona sımsıkı sarılmaktan başka birşey gelmiyordu. Fırat'ın tepkisini tahmin edemediğinden yapamıyordu işte bunu. "Fırat..Dinle beni lütfen.." dedi kısık bir sesle.

Fırat ellerini ceplerinin içine sokmuş bir şekilde dikiliyordu pencerenin önünde. Sevgi'nin dudaklarının arasından çıkan her bir söz, yakıyordu canını. Hala o görüntü gitmiyordu gözlerinin önünden. Kendisinin bile günlerce dokunmaya kıyamadığı karısına, bir yabancı hiç çekinmeden dokunabilmiş ve öpebilmişti. Buna dayanamıyordu işte. Hangi cesaretle yapabilişti bunu?

"Nasıl yaptın bunu Sevgi?" diye sordu sakın olmaya çalışarak.

Hala yüzünü dönmüyordu Sevgi'ye doğru. Onun o güzel yüzünü görürse, herşeyi unutacağından korkuyordu. Oysa şimdi öfkesine ihtiyacı vardı. İçi böylesi yanarken, onu kollarının arasına alıp, unutamazdı olanları.

Sevgi duyduğu soruyla affalladı birden. Bu sorunun arkasında yatan anlamı kavradığında, acıyla yumdu gözlerini.

"Ne yapmışım ben ha? Ne yapmışım?" diyerek bağırdı hıçkırıklarının arasından.

"Onun sana dokunmasına nasıl izin verdin? En önemliside ona bu cesareti neden verdin?"

Sevgi her duyduğu sözle birlikte daha çok yıkılıyordu. Fırat gördüklerini yanlış yorumlayarak, onu suçluyordu işte! Oysa hiç mi tanıyamamıştı onu? Ne olursa olsun, asla ihanet etmeyeceğini bilmiyor muydu? Ne hakla kendisinden şüphe ederdi?

"Sen...Sen bunu bana sormadın... Sormadın öyle değil mi? Böyle birşeyi düşünmedin sen." dedi daha çok kendisini ikna etmeye çalışarak.

Fırat Sevgi'nin sözleriyle hızla arkasını döndü ve bakışlarını onun bakışlarıyla buluşturdu.

“Sordum...Ve bir cevap bekliyorum!” dedi sert bir tonda.

Sevgi’de artık acısını bir kenara bırakmış, öfkeden oluşan zırhını giyinmişti üzerine. Bu adamı mı sevmiştı gerçekten? Bu adama mı güvenmiş, en mahremini onunla paylaşmıştı yani? İnanamıyordu söylediklerine... Tanıdığını sandığı adamlarla, bu adam nasıld birbirlerinden farklıydı. Bu zamana kadar bir masal aleminde yaşamıştı sanki.

“Yazık, çok yazık... Benim tanıdığım Fırat dinlemeden yargısız infaz etmezdi kimseyi. Oysa şu an karşımda duran bu adamı tanımıyorum ben! Yanılmış olduğuma inanamıyorum!” dedi yavaşça.

Göz bebeklerinde hala akmayı bekleyen yaşlar duruyordu, ama bir kararlılıkta yerleşmişti gözlerine. Bu adam kendisinden şüphe ediyorsa, demek ki herşey boştu.

Fırat ise bir cevap vermek yerine, dolabın kapağını açtı ve içerisindeki giysileri yatağın üstüne atmaya başladı.

“Valizini hazırla. Bugün çiftliğe dönüyoruz.” dedi.

Sevgi yatağın üstüne bırakılan elbiseleri alarak, Fırat’ın hareketlerini dikkatlice izledi.

“Ben sizinle çiftliğe dönmüyorum.” dedi sonra kararlılıkla.

Fırat’ın eli duyduklarıyla havada asılı kaldı. Şaşkınlığı her halinden belli oluyordu. Bakışlarını tekrar Sevgi’ye çevirdiğinde, kaşları çatıktı.

“Ne demek bu?”

Sevgi dolabın üstünden aldığı valizine eşyalarını yerleştirirken cevapladı Fırat’ın sorusunu.

“Duydun işte! Ben bana güvenmeyen ve beni suçlayan bir adamlarla hiç bir yere gitmem. Beni Anneme bırakırsan sevinirim. Ha olmaz dersen, ben kendime bir takside çağırabilirim.”

Elbiselerini toplarken elleri titriyordu artık. Hiç gücü kalmamıştı. Yorulmuştu. Hemde çok yorulmuştu. İşte yine herşey boşa çıkmıştı. Hayatımda belkide ilk kez bu kadar mutlu oldum derken, yine herşey yalan çıkmıştı. Yanaklarından süzülen yaşları bile hissetmiyordu. Tek istediği bir an önce bu evden ve Fırat'tan uzaklaşmaktı. Ona karşı içinde öyle büyük bir hayal kırıklığı vardiki. Hayal kırıklığına uğratmıştı Fırat onu.

Valizinin ağzını kapatırken, Fırat'ın elini kolunda hissetmesiyle irkildi. Bakışlarını onun gözlerinin içine çevirdiğinde, onunda kendisi gibi allak bullak olduğunu gördü.

“Çek ellerini üstümden!” dedi dişlerinin arasından.

Fırat biraz daha yaklaştı Sevgi'ye doğru. Bu sefer açıkca meydan okuyor gibiydi ona.

“Ben nereye gidersem sende oraya gideceksin! O adamla aynı şehirde kalmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Fırat'ın son sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu sanki. Sevgi kolunu kurtararak, hırsla eline aldı valizini.

“Ben kuklan değilim senin! Ayrıca bana güvenmeyen bir adamla aynı yerde kalacak kadar gurursuzda değilim. Çekil önümden, gideceğim!”

“Gitmeyeceksin! Benimle birlikte geleceksin!”

“Zorla mı? Seninle gelmek istemiyorum.”

“Evet zorla! Hala benim karımsın, benim soy adımı taşıyorsun!”

“Anlaşmalı bir evlilik yaptığın karın! Ne takıyorsun ki bu kadar? Benden boşanır yeniden anlaşmalı bir evlilik yaparsın işte!”

Gözü dönmüş gibiydi Sevgi'nin. Ağzından çıkan sözlerin kendide farkında değildi. Sadece Fırat nasıl onun canını yakmışsa, oda onunkini yakmak istiyordu. Oysa Fırat'ı başka bir kadının yanında görmeye asla katlanamayacağını kendide çok iyi biliyordu.

“Ben son sözümü söyledim! Anlaşmalı bir evlilik olsada sen benim karımsın! Ve ben ne dersem onu yapmak zorundasın!”

Fırat bu son sözlerinden sonra odadan çıktı. Sevgi'yi kendi düşünceleriyle başbaşa bırakıp, ayrıldı yanından.

Çiftliğe vardıklarında saat gece yarısını çoktan geçiyordu. Herkesin gözünden uyku akıyor, sadece Sevgi ve Fırat uyku düşünecek halde değillerdi. Sultan hanım ve eşi “iyi geceler” dileyerek odalarına çekildiler. Fırat'ta Berke'yi yatırmak için, onu odasına götürdü.

Sevgi ise koşar adımlarla odasına çıktı ve ilk olarak odanın kapısını kilitledi. Bundan sonra Fırat'la aynı odada kalamazdı. Onun söylediği sözleri yutamaz ve hiç birşey olmamış gibi yaşamaya devam edemezdi.

Çökercesine oturdu yatağına. Elleriyle yüzünü kapattı ve sessizce ağlamaya başladı.

Fırat yine istediğini yaptırtmıştı Sevgi'ye. Bir yandan belkide böylesi daha iyi olmuştu. Elini karnının üzerine doğru götürdü. Daha bebeği bile söyleyememişti ona. Nasıl söyleyebilirdiki bu durumda? Kendisine güvenmeyen bir adam hak etmiyordu karnındaki canı. Ona söylemek istemiyordu artık. Bu bebek sadece kendisine aitti ve hep öyle kalacaktı. Fırat'ın onu bir gün mutlaka öğreneceğini biliyordu. Ama söyleyen kişi kesinlikle Sevgi olmayacaktı.

Kapı kolunun zorlandığını fark ettiğinde, kendine geldi ve doğruldu oturduğu yerden. Görünüşe göre Fırat odaya girmeye çalışıyordu.

“Sevgi aç kapıyı.”

“Git buradan!”

“Odama girmeme engel olamazsın!”

“Seni görmek istemiyorum. Eğer bu odaya girersen ben giderim.”

Bir süre ses gelmedi Fırat'tan. Sonunda konuşmaya başladığında sesi herzmankinden yorgun çıkmıştı.

“Tamam, sen nasıl istiyorsan öyle olsun. İyi geceler sana.”

Fırat’a cevap vermeyerek, uzandı yatağına. Üzerini değiştirecek bile gücü kalmamıştı artık. Tek istediğı uyumak, uyumak ve uyumaktı. Uyuyup uzunca bir süre uyanmamaktı. Gözlerini kapatırken, aklından tek geçirdiğı ise, şu anda kendini daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmediğıydi.

-30. Bölüm-

Ertesi sabah odasından içeri giren güneş ışıklarını hissederek araladı göz kapaklarını. Tüm gece doğru dürüst uyku girmemişti gözlerine. Kendini bu kadar berbat hissederken, zaten uyuyabilmesi tuhaf olurdu. Kulağında hala Fırat’ın suçlamaları çınliyordu sanki .Bütün gece sürekli “Onun güvensizliğini hak edecek ne yaptım?” diyerek kendini sorgulayıp durmuştu. Bu eve adımını attığı ilk andan itibaren örnek bir eş olmak için elinden geleni yaptığına emindi Sevgi. Hak etmemişti onun o sözlerini. En çokta sevdiğim dediğı adam tarafından suçlanılmak yakıyordu canını. Başkalarının ne söyleyeceklerini bile umursamazdı, eğer Fırat ona destek çıksaydı.

Yattığı yerden güçlükle doğruldu. Yaşanan herşeye rağmen hayat devam ediyordu, etmeliydi. En azından kendisini olmasada, içinde taşıdığı canı düşünmek zorundaydı. Onun için güçlü durmalıydı. Her ne kadar Fırat bilmesede, ondan olan bebeğıne sımsıkı sarılma zamanıydı şimdi.

Önce yorgunluğunu atmak adına, ılık bir duş aldı. Üstünü giyinip, saçlarını kuruttuktan sonra, aynadaki görüntüsüne baktı iç çekerek. Eli yine istem dışı karnının üzerine gitmişti. Bebeğinden çok kendini ikna etme çabasındaydı sanki.

“Senin üzülmene asla izin vermeyeceğim bebeğim. Sen çok mutlu olacaksın.” diyordu.

Saate baktığında, daha çok erken olduğunu gördü. Ev halkı hala derin bir uykuda olmalıydı. Onlar uyurken tek başına bir bitki çayı içebileceğini düşünerek çıktı odasından. Merdivenlerden inmeden önce, gözleri yarı aralık misafir odasının kapısında takılı kaldı. Fırat acaba geceyi bu odada mı geçirmişti? İçindeki merağa engel olamayarak, adımlarını odaya doğru yönlendirdi. İçinde ona karşı büyük bir kırgınlık vardı, ama yinede merak ediyordu onu.

Odaya girdiğinde Fırat’ı yüz üstü yatmış bir şekilde uyurken buldu. Üstünü bile çıkarmadan, kendini yatağı bırakmıştı genç adam. Onun bu haline daha fazla

dayanamayan Sevgi, dolaptan bir battaniye çıkarıp, üstünü örttü. Ardından onun yanı başında diz çökerek, onu içinden geldiği gibi doya doya izlemeye başladı. Gözlerinin dolmasına engel olamıyordu bir yandanda. Eli bir çok kez onun saçlarına doğru gidiyor, ama son anda kendine hakim olmayı güçlükle başarıyordu Sevgi. Kalbi bu kadar yara almışken, olanları hiç olmamış gibi sayamazdı. Fırat'ın o sözlerini hak etmemişti.

Çöktüğü yerden kalktı. Ne olursa olsun onu kolay kolay affedemeyecekti. Onu ne kadar çok severse sevsin, çok büyük bir yara açılmıştı kalbinde. Onun geçmeside öyle kolay olmayacağı benziyordu. Bir süre ondan uzak durmaya kararlıydı.

Onun uyanmasından korkarak, çıktı odadan. Kararlaştırdığı gibi, kendine bir bitki çayı yapacaktı. Ardından kahvaltıyı hazırlayabilirdi. Her seferinde Sultan hanım hazırlayacak diye bir kural yoktu nasılsa. Zaten bu evde başka ne yapabileceğini hiç bilmiyordu.

Gözlerini açtığında başında korkunç bir ağrı hissetti. Tüm gece düşünmekten uyuyamamıştı. Şimdide baş ağrısı yüzünden dahada kötü hissediyordu kendisini. Yattığı yerden doğrulmaya çalıştığında, üstündeki battaniyeyi fark etti. Gece yatarken üstüne birşey örtmediğine emindi. Peki kim örtmüştü üstünü?

Aklına gelen isimle yüreği yine sızladı. Sevgi onu düşünüp üstünü mü örtmüştü yani?

Sıkıntıyla oturur hale geldi yatakta. Elinin birini saçlarının arasından geçirerek, sıkıntıyla verdi tuttuğu nefesi. Dün gerçektende öfkesinin dozunu biraz fazla kaçırmıştı. Ne olursa olsun hiç söylememesi gereken sözler söylemişti karısına ve onu çok kırmıştı. Ama elinde değildi işte bazı şeyler. Gözlerinin önündeydi hala o sahne. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu. Sevdiği kadına başkasının beğeniyle bakmasına bile katlanamazken, bu duruma nasıl katlanabilirdi ki? Hala içinden bir ses İstanbul'a dönmesini ve o adamın hayatına bir son vermesi gerektiğini söylüyordu. Bu düşündüğü şeye inanamayarak kafasını salladı. Ne olursa olsun Fırat katil değildi. Hem ilk önce düşünmesi gereken bir oğlu vardı..

Sevgi'ye ağır laflar etmişti, ama onlar sadece öfkeyle ve kıskançlıkla söylenen sözlerdi. Yürekten gelerek söylenmemişlerdi. Ne olursa olsun Sevgi'nin

sadakatsiz bir eş olduğunu hiç bir zaman düşünmemiştir Fırat. Yinede bu onun bir bakıma öfkesini Sevgi'den çıkarmasında engel olamamıştır.

Şimdi çok pişmandı. Onun diyeceklerini bile dinlemek istememiştir. Ne diyeceği de belliydi. Cem'in onu zorla öptüğünün Fırat'ta farkındaydı. Ama dün o sinirle bunu düşünemeyecek haldeydi. Oysa şimdi düşününce Sevgi'ye haksızlık ettiğini kabul ediyordu. Yinede aklına gelen o görüntü hala kanının delice akmasına ve birilerinin canını yakma isteğinin artmasına sebep oluyordu.

Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı şu anda. Bunun içinde işe bir duş alarak başlamaya karar verdi.

Çayını yapıp, bahçeye geçmişti Sevgi. Üstünde battaniyesi ve elinde bitki çayıyla oturuyordu şimdi çardakta. Ne olursa olsun özlemişti buraları. Derin derin soludu çiftliğin havasını. Gerçekten şimdiden iyi gelmeye başlamıştı burası ona. Gözlerini kapatarak etrafta cıvılayan kuş seslerini dinledi huzurla.

O sırada kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Gözlerini yavaşça araladığında karşısında Fırat'ı buldu. Ne diyeceğini bilemeyerek çayından bir yudum daha aldı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. Ne olursa olsun onunla konuşmayacaktı.

“Günaydın.”

Fırat'ın ne yapmaya çalıştığını bilmiyordu. Kendisini aldattığına inandığı karısıyla hiç birşey olmamış gibi konuşmak niyetinde miydi yani? Fırat'a ters bir bakış atarak, tersçe “Sanada.” dedi. Ardından tekrar bakışlarını başka birşey üstünde yoğunlaştırdı.

Fırat ise Sevgi'yi orada öyle gözleri kapalı bir şekilde oturuyor gördüğünde dayanamamıştı. Ayakları söz dinlemeyerek ona götürmüştü kendisini. Şimdi Sevgi'nin haklı bir şekilde kendisini yok saymasını izliyordu içi acıyarak. Ne yapacağını bilemeyerek yanında oturdu bir süre. Gözleri Sevgi'nin elindeki bardağa kaydığında daha fazla hakim olamadı kendine.

“Ne içiyorsun?”

“Bitki çayı.”

“Sen bitki çayı sevmezsinki.” dedi Fırat şaşkınca.

Sevgi alayla gülümsedi onun bu sözüne, ardından gözlerini onun gözlerinin içine çevirerek, cevap verdi.

“Beni tanımadığını sanıyordum, dün olanlardan sonra buna emin olmuştum hatta.”

Fırat acıyla yumdu gözlerini. Sevgi’yi çok kırmıştı dün söyledikleriyle ve bir şekilde bunu telafi etmesi gerekiyordu.

“Sevgi bak ben...”

“Senin söyleyeceklerini dinlemek istemiyorum.” diyerek oturduğu yerden kalktı

Sevgi. “Tıpkı senin dün beni dinlemek istemediğin gibi.”

“Sevgi...Bak konuşalım..”

“Ben konuşmak istemiyorum. Yalnızca şunu bil, bundan sonra hiç birşey eskisi gibi olmayacak! Sen beni kendi isteğinle buradan gönderene kadar kalacağım bu evde. Ama bundan sonra asla seninle aynı odayı paylaşmayacak ve aynı sofraya oturmayacağım.”

Fırat duyduklarına inanamıyordu. Sevgi resmen aralarında herşeyin bittiğini söylüyordu. Bu kadar kolay mıydı bu dediği? Sinirle kalktı oturduğu yerden ve Sevgi’nin kolunu kavradı sertçe.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?” diye sordu dişlerinin arasından.

“Evet, farkındayım. Bundan sonra eski Sevgi olmayacak karşında.”

Sevgi kolunu kurtardıktan sonra, eve doğru yönlendirdi adımlarını. Bu söyledikleri Fırat’ın canından çok kendi canını yakmıştı aslında. Ona sarılıp, kollarında mutlu olmayı deli gibi istesede, onunda bir gururu vardı. O bu evliliğe zarar verecek hiç birşey yapmamıştı. Ama Fırat onu dinlemeden yargısız infaz etmişti. Bu durumda daha fazla sessiz kalamazdı. Yanaklarından süzülen yaşları sildikten sonra, girdi evden içeri.Fırat’a söylediği üzere onunla aynı sofrayı paylaşmayacaktı. Bu nedenle kendine odasında yiyebileceği bir kahvaltı hazırlamaya karar verdi. Canı her ne kadar yemek yemek istemesede, Bebeği için buna mecburdu. Bundan sonra zaten herşey onun iyiliği için olacaktı.

Kahvaltı masasına oturduklarından beri gözü sürekli Sevgi'nin boş olan sandalyesine kayıp duruyordu. Onun söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Ama o boş sandalye şimdi çok daha fazla yakıyordu canını.

“Sevgi kahvaltı etmeyecek mi baba?”

Berke'nin sesiyle ona çevirdi bakışlarını. Oğlunun ilk kez Sevgi'yi merak ettiğini görüyordu. Nedense bu duruma bile sevinemeyecek bir haldeydi.

“O erken kalkıp yemiş oğlum.”

Başka nasıl bir cevap vereceğini bilemiyordu. Evdeki herkesin onların arasında bir gerginlik yaşandığının farkında olduklarını tahmin ediyordu Fırat.Ama detaylı bir şekilde olayı öğrenmelerine hiç gerek yoktu.

Kahvaltıdan sonra kendisini çalışma odasına attı. İstanbul'dan apar topar gelerek bir çok işi yarım bırakmıştı. Öncelikle Berke'nin tedavisini bir şekilde devam ettirmeliydi. En kısa zamanda araştıracaktı bu konuyu.

Sonra İstanbul'da yaptığı iş anlaşması vardı. Bazen uzunca süre istanbul'da kalması gerekecekti. Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Sevgi ve oğlunu yalnız bırakma düşüncesi katlanılması çok zordu. Ama Sevgi'yi tekrar beraberinde İstanbul'a götüremezdi. Dayanamazdı onun tekrar o herifle aynı havayı soluyor olmasına. Bu düşünceyle elini yumruk yaptığının bile farkında değildi. Onların o halleri gözlerinin önüne her geldiğinde herşeyi yıkıp geçmek istiyordu.

Çalan telefonuyla kendine geldi Fırat. Ekranda yazan ismi görünce, ister istemez kaşları çatıldı. Arayan Sinan'dı. Hani şu çok iyi arkadaş olan Cem'in arkadaşı Sinan. Elinde değildi işte. O kişiyi bulan Sinan ve kardeşiydi. Nedense içten içe onlara karşı büyük bir öfke duyuyordu bu yüzden.

“Efendim?”

Ses tonu o kadar soğuktuki, Sinan işin aslının sandığındanda kötü olduğunu anladı.

“Nasılsın Fırat?”

“Nasıl olmalıyım sence?”

Geçen akşam Cem'in evlerine gelmesinden sonra öğrenmişlerdi olayı. Açıkcası arkadaşı çok büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı Sinan'ı. Zaten anlattıklarından sonra onunla bir daha görüşmek istemediğini açıkca dile getirmişti Sinan.

Bu sabahta karısının ısrarlarına dayanamayarak aramıştı Fırat'ı. Onların ne durumda olduklarını öğrenmekti niyeti. Eğer işler kötüyse, düzeltmek içinde ellerinden geleni yapacaklardı.

"Dün Cem bize geldi ve herşeyi anlattı."

Cem'in ismini duymasıyla kaşları daha çok çatıldı. O adamın ismini duymaya bile tahammülü yoktu.

"Anma o şerefsizin adını" dedi dişlerini sıkarak.

"Yaptığı gerçekten affedilemez birşey. Ama Sevgi'nin hiç bir suçu yokmuş Fırat. Kız işini yaparken, onu şaşkınlığa uğratan kişi Cem'miş."

Elinde tuttuğu telefonu kırmak için büyük bir istek duydu içinde.O adam'ı doğduğuna pişman etmek için elinden gelen herşeyi yapacaktı.

"Senin arkadaşın diye ona güvendik biz Sinan!"

"Biliyorum. İnan bana onun böyle biri olduğunu hiç tahmin etmezdim. Ama dün gecedен sonra onunla olan tüm bağımı kestim."

"Bundan sonra kendine daha iyi ve şerefli arkadaşlar bulursun umarım."

"Fırat bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama inan bilemedim böyle birşey olacağını."

Hem Neslihan'da çok üzülüyor."

"Yanında mı o?"

"Evet, telefonu ona vermemi ister misin?"

"Evet."

Neslihan'ın titrek sesini duyduğunda, gülümsedi Fırat. Kardeşinin olanlardan kendini sorumlu tuttuğundan emindi. Ama onun üzülmesini istemiyordu abi yüreği. O bir bebek bekliyordu ve mutlu olmak zorundaydı.

“Abi.”

“Canım... Nasılsın?”

“Özür dilerim abi. Bu işe hiç karışmamam gerekiyordu.”

“Sen takma bunları. Üzme kendini de yeğenim e. Tamam mı?”

“Sevgi nasıl abi?”

Neslihan'ın olanları öğrenmeden rahat etmeyeceğini biliyordu Fırat. Derin bir nefes alıp verdi.

“Merak etme güzelim. O gayet iyi.”

“Ben yinede sonra onu arayayım.”

“Neslihan, canım bir süre izin ver ona. Ben... Ben biraz kalbini kıracak sözler söyledim.

O sinirle senide kırmasın şimdi.”

“Ne dedin kıza abi? Onun hiç bir suçu olmadığını düşünemedin mi?”

“Öfkeyle kaybettim işte kendimi.”

“Ah abi ah! Ne diyeyim sana bilmiyorumki?”

“Bize sadece biraz zaman verin. Herşeyi düzeltereğim!”

Bu sözleri kalbinden gelerek söylüyordu Fırat. Gerçekten Sevgi'nin gönlünü almak için her yolu deneyecekti. Ne pahasına olursa olsun karısını geri kazanacaktı.

-31. Bölüm-

Öğle yemeğinede inmemişti Sevgi. Zaten Sabah kahvaltısını fazla kaçırmıştı. Şimdiyse Sultan Hanım'a kendisi için ayrı bir tepsi hazırlamasını söyleyecekti. Gerçi bunu nasıl yapacağını kendisi de bilmiyordu. Kadın kimbilir nasıl şaşıracaktı. Sabah ve öğlende oturmamıştı o sofraya, şimdi bu istekten sonra iyice anlayacaktı bir sorun olduğunu.”Anlarsa, anlasın!” dedi içinden. Fırat Bey takmıyorsa bu durumu, Sevgi hiç takmayacaktı. Zaten İstanbul'dan apar topar gelmeleriyle aralarında bir sorun olduğunu açıkca ortaya koymamış mıydı? E bu durumda neden takacaktı ki Sultan Hanım'ın ne düşüneceğini?

Merdivenlerden inerken bir an için başı döndü. Bir eli başında, diğer eli duvara yaslı bir şekilde bir kaç saniye bekledi. Bunun hamileliğin verdiği bir baş dönmesi olduğunun farkında olarak, yavaşça inmeye devam etti merdivenleri. Bu sıralar attığı adımlara biraz daha dikkat etmesi gerekiyordu.

Mutfaktan içeri girdiğinde, Sultan Hanım'ı ve yardımcısı Ayşe'yi yemek yaparken buldu. Onlara gülümseyerek “Kolay gelsin.” dedi.

Sultan Hanım başını doğramakta olduğu soğanlardan kaldırarak, gülen gözlerle baktı Sevgi'ye.

“Sağ ol kızım.”

“Hmm akşama ziyafet var anlaşılan. Nefis kokular geliyor burnuma.”

“Eh işte. Bugün Fırat Beyimizin sevdiği yemekleri yapalım dedik.”

Fırat'ın isminin geçmesiyle, yüzü bir an için asılır gibi olduysada, çabuk toplamıştı kendini Sevgi. Sonra aklına İstanbuldaki evlerinde kendi elleriyle ona sevdiği yemekleri yaptığı anlar geldi, işte o zaman yüreğine ince bir acı oturdu.

“Akşam için bana bir tepsi hazırlar mısın Sultan abla? Odamda yiyeceğim ben.”

Sultan Hanım yaşadığı şaşkınlığı belli etmemeye çalışarak “Tabi hazırlarım.” dedi. Sevgi son kez “Kolay gelsin.” diyerek ayrıldı yanlarından.

“Abla ben dediydim sana. Fırat Bey'le aralarına kara kedi girmiş bunların. Ay yoksa

İstanbullarda başka bir kadının peşinden mi gittide, yatağı ve sofrayı ayırdı Sevgi Hanım?”

Sultan Hanım Sevgi'nin sözlerinin verdiği şaşkınlığını üstünden atamadan, Ayşe tarafından gelen bu yoruma sinirlendiğini hissetti.

“Saçmalama Ayşe! Görmez misin Fırat oğlum nasıl bakar karısının gözlerinin içine? Hiç yapar mı öyle şey? Hem olur karı koca arasında böyle anlaşmazlıklar. Alırlar onlar birbirlerinin gönüllerini. Sen bak bakayım çorbanın tuzuna. Bir dahada böyle şeyler düşündüğünü ve başkalarinada anlattığını duymayayım.” dedi sert bir tonda.

Mutfaktan çıktıktan sonra, kendini direkt odasına atmak istedi. Ama Berke'yi cam kenarında tek başına otururken görmesiyle adımları kendiliğinden yavaşladı. Tıpkı bu eve geldiği o ilk günki gibi, boş gözlerle dışarısını seyrediyordu küçük çocuk. Daha fazla dayanamayarak, onun yanına yaklaştı ve yanındaki boş yere geçip oturdu.

“Ne yapıyorsun burada tek başına bakalım?” diye sordu ilgiyle.

Berke bakışlarını Sevgi'nin yüzüne çevirdi. Bir kaç gündür ne olup bittiğinin o da farkında değildi..

“Babam'la küsmüsünüz?”

Sevgi aniden gelen bu soru karşısında ne diyeceğini bilemedi önce. Berke çok zeki bir çocuktı ve birşeyler sezdiği her halinden belliydi. Ona dürüst davranmak zorundaydı. Araları yavaş yavaş düzelmeye başlamışken, bunu tehlikeye sokacak bir davranışta bulunmaması gerekiyordu.

“Evet.” dedi dürüstçe.

Berke ilgiyle baktı Sevgi'nin yüzüne. Küçük yüreği üzülmüştü onların bu durumuna. Başta ne kadar kabullenmek istemesede, zamanla alışmıştı Sevgi'ye. Ve hatta ameliyatı zamanında sevmeye bile başlamıştı onu. İki gündür babasının ve Sevgi'nin yüzlerinin gülmediğini görüyordu.

“Neden küstünüz?”

“Büyükler ara sıra küsebilirler birbirlerine canım. Nedeni önemsiz.”

Her ne kadar dürüst olmaya çalışsada, detaylara giremeyecekti. Düşündükçe hala daha kendisini berbat hissediyordu.

“Hem sen bizi bırakta,biraz kendini düşün. Buraya geldik geleli, tedavin yarım kaldı.”

Berke'nin asılan yüzüyle hüznünlendi genç kadın. Sırf kendi dertlerine düşmüşler, bu küçük çocuğu unutmuşlardı işte.

“Bahçeye çıkalım mı? Hani yaptığımız yürüme denemeleri vardı ya, Belki değnek yardımı olmadan yürümeyi tekrar deneyebilirsin.” dedi gülümseyerek.

Bu teklife sevinen Berke “Tamam” diyerek oturduğu yerden kalkmaya çalıştı, değneklerinin ve Sevgi'nin yardımıyla. Akşam yemeğine daha zaman vardı, biraz Berke'yle ilgilenmesinde ne gibi bir sakınca olabilirdi ki?

“Haftaya İstanbulda olmanız gerekiyor.”

Fırat ellerini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. Bunu kendiside biliyordu. Hatta eğer toplantıyı ertelememiş olmasalardı, bugünden istanbul'a gitmesi gerekecekti Fırat'ın. Ama Sevgi ve Berke'yi arkasında bırakarak nasıl gideceğini bilemiyordu işte.

“Biraz daha ertleme gibi bir şansımız yok mu?”

Sevgi'yle aralarını tam anlamıyla düzeltmeden ayrılmak istemiyordu Çiftlikten. Ne olursa olsun onunla aralarında bir kırgınlık kalsın istemiyordu. Tekrar eski günlerine geri dönmek istiyor, ama bunun içinde ne yapması gerektiğini tam anlamıyla bilemiyordu.

“İmkansız. Yarınki toplantıyı ertelemek istediniz diye yeterince canları sıkıldı.Bir daha bunu yaparsanız anlaşmayı bozmaya kadar götürebilirler işi.”

Sıkıntıyla verdi tuttuğu nefesi. Yapacak başka birşey kalmamıştı. 1 hafta içerisinde Sevgi'nin gönlünü almayı başarmak zorundaydı. Bu nasıl olacaktı bilemiyordu ne yazık ki.

Elinde telefonla pencere kenarına doğru yürüdü. Vildan'ın söylediklerini dinlerken, gözleri bahçedeki Sevgi ve Berke'nin üstünde takılı kaldı. Sevgi yine

Berke'yi destek almadan yürütmeye çalışıyordu. Bu görüntü karşısında içinin sıcak olduğunu hissetti. Bu mükemmel kadını nasıl kırabilmişti? Ona nasıl haksızlık edebilmişti?

“Vildan sana bir isim vereceğim. Bu adamı araştırmanı, hakkında bulduğun herşeyi bir dosya haline getirerek, bana göndermeni istiyorum senden.” dedi gözlerini öfkeyle kısarak.

“Elbette Fırat Bey. İsmi ve mesleğini söylerseniz hemen başlarım araştırmaya.”

“Cem Turgut, Mimar. İstanbulda yaşıyor.”

Bir süre Berke'yle oturduktan sonra, kendini yorgun hissederek odasına çıktı. Miğdesi çok fena şekilde bulanıyordu. Biraz uzanarak, kendine gelmeye çalıştı.

Herzamankinden daha halsizdi bugün. Hamileliğin ilk aylarının zorlu geçebileceğini söylemişti doktoru. Özellikle stres ve üzüntüden kaçınması gerektiğini de eklemişti sözlerine. Oysa şu iki günde yaşadığı üzüntüyü, daha önce hiç yaşamamıştı.

Gözlerini kapatarak biraz olsun miğde bulantılarının geçmesini diledi. O sırada tıklatılan oda kapısıyla, hafifçe doğruldu uzandığı yerden. Akşam yemeği saatiydi.

Sultan Hanım tepsiyi getirmiş olmalıydı. Oysa birşey yiyebilecek halde bile değildi.

“Gir Sultan abla.” diye seslendi.

Kapı açılıpta, içeri girenin Sultan Hanım olmadığını gördüğündeyse, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Fırat ise Sevgi'nin aksine gülümseyerek yaklaştı onun yanına. Elindeki tepsiyi komidinin üstüne bıraktıktan sonra, bakışlarını Sevgi'nin yüzüne çevirdi.

“Madem sen sofraya gelmiyorsun, o zaman ben sana gelirim. Birlikte yeriz diye düşündüm.”

Sevgi sinirlerine hakim olmaya çalışarak baktı Fırat'ın yüzüne. Bu adam olan biteni bilmiyormuş gibi davranmıyor muydu, deli ediyordu bu Sevgi'yi. Ne olursa olsun o masaya kendisi yüzünden oturmadığını çok iyi biliyordu.

“Ben seninle aynı sofraya oturmadığım gibi, seninle yemekte yemeyeceğim. Boşuna zahmet etmişsin buraya kadar.”

Fırat hayal kırıklığına uğramıştı resmen. Sevgi'nin herşeye rağmen, biraz olsun ılımlı davranacağını düşünmekle çok büyük bir hata etmişti. Komidinin üzerindeki tepsiyi dizine koydu ve çorbadan bir kaşık alarak, Sevgi'ye uzattı.

“Sultan abla ne güzel yemekler yapmış. En azından onun hatırı için ye.”

Sevgi kusacağını hissederek uzaklaştırdı Fırat'ın uzattığı kaşığı kendisinden.

“İstemiyorum..”

Sevgi'nin sap sarı olan yüzünden yolunda gitmeyen birşeyler olduğunu anladı hemen genç adam.

“Sevgi, İyi misin?” diye sordu endişeyle.

Bulantısı biraz geçtiğinde, cevap verdi Fırat'a.

“İyiyim. Yok birşeyim.”

Fırat ilgiyle Sevgi'nin elini tuttu.Ama onun elini anında geri çekmesiyle, yüzü asıldı.

“Daha ne kadar sürecek bu durum?” diye sordu.

“Sen istedin böyle olmasını. Şimdi şikayet etmeye hiç hakkın yok.”

“Ben böyle olsun istemedim. Söylediklerim öfkemden ve kıskançlığımdandı. Yoksa senin öyle biri olmadığını biliyorum. Sevgi, lütfen...”

Fırat'ın gözlerinden kaçırıldı bakışlarını. Gözlerinin içine bakarsa yumuşayacağını hissediyordu. Ama hala yarası kanarken, yapmayacaktı bunu.

“Sen bana güvenmedin. Eğer aklından geçmemiş olmasaydı bu düşünceler, dilindende dökülmezlerdi.”

“Özür dilerim. Ama sana yemin ederimki, öfkeyle söylenmiş sözlerdi onlar.”

“Duymak istemiyorum! Çık git bu odadan, yüzünü bile görmek istemiyorum artık!” dedi göz yaşlarını tutmaya çalışarak..

Söyledikleri yalandı aslında. Fırat’ın ne yanından gitmesini istiyor, nede yüzünü bir daha görmemek. Sadece sahip olduğu gururu ve öfkesinin galip gelmesiyle dudaklarından dökülüyordu bu sözler.

“Sevgi, bak benim haftaya İstanbul'a gitmem gerekiyor, seninle bu durumdayken nasıl gideceğimi bilmiyorum.”

Az önce konuştukları konudan sonra, tekrar İstanbul lafı geçmesiyle şaşırdı Sevgi.

“İyi... Beni ilgilendirmiyor zaten.”

“Ne demek ilgilendirmiyor ya? Sen benim karımsın! “

Kucağındaki tepsiyi tekrar komidinin üstüne sertçe bıraktıktan sonra, oturduğu yerden öfkeyle ayağa kalktı. Sevgi’nin bu vurdumduymaz hallerine sinir oluyordu.

“Sen o gün karımı kaybettin.” dedi Fırat’ın gözlerine dik dik bakarak Sevgi.

“Ben karımı kaybetmedim! Tamam bir hata yaptım. Ama hepimiz insanız. Hatalar yapabiliriz. Önemli olan karşımızdakine son bir şans daha verebilmemizdir. Oysa sen şans bile vermek istemiyorsun bana! Sana ne kadar pişman olduğumu göstermeme izin vermiyorsun!”

Fırat’ta bağıırıyordu artık. İki gündür yaşadıkları onada çok ağır gelmişti ve bu durumun bir an önce bir son bulmasını tüm kalbiyle istiyordu.

“Peki. Sana bir şans vereceğim, ama beni İstanbul’a beraberinde götürürsen.”

Fırat sakın olmaya çalışarak baktı karısının yüzüne.

“Olmaz.” dedi sonra.

“Neden? Bana güveniyorsan seninle oraya gelmemin ne gibi bir sakıncası olabilir ki?” diye sordu alayla.

“Damarıma basmaktan büyük bir zevk alıyorsun öyle değil mi?”

“Bana davrandığından farklı davranmıyorum ben sana. Şimdi konuşmamız bittiğine göre odamdan çıkar mısın?”

“Burası benimde odam.”

İkisinde birbirinden inatçıydı. Ne Sevgi geri adım atmak niyetindeydi, nede Fırat o odadan çıkmak. Bir süre birbirlerinin gözlerine inatla baktıktan sonra, çalan telefon sesi duyuldu odada.

Sevgi bakışlarını güçlkle Fırat'ın gözlerinden çekebildiğinde aldı telefonunu eline. Arayan Merve'ydi.

“Efendim canım.”

Sesinin sakın çıkması için baya çaba sarf etmişti. O Merve'yle konuşurken, Fırat'ta odanın bir köşesinde bulunan tekli koltuğa geçip oturdu.

“Sevgi, az önce Zeynep teyzeden duydum. Çiftliğe geri dönmüşsünüz?”

Öğle yemeği zamanı annesini arayarak, artık İstanbulda olmadıklarının haberini vermişti Sevgi. Ama Merve'yi aramayı unutmuştu.

“Evet.. Dün döndük” dedi Fırat'a ters ters bakarak.

“Eee peki neden?”

“Fırat öyle istedi. Sonra anlatırım canım, şu an müsait değilimde.”

Fırat'ın varlığı geriyordu kendisini. Hiç birşeyini gizlemediği arkadaşıyla bile gönül rahatlığıyla konuşamıyordu.

“Anladım. Peki bebeği söyledin mi?” diye gülümseyerek sordu Merve.

Bu soru karşısında bakışlarını kaçırdı Fırat'ın gözlerinden. Sanki baksa, içini okuyabilecekmiş gibi geliyordu kendisine.

“Hayır. Söylemedim.”

“Ne zaman söylemeyi düşünüyorsun peki?”

“Bilmiyorum Merve. Canım benim şimdi kapatmam lazım. Sonra ben seni ararım tamam mı?”

“Tamam, peki. Ama aramayı sakın unutma.”

“Unutmam. Görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra Fırat’a baktı, “Hala ne bekliyorsun” dercesine.

“Neyi kime söylemedin?” diye sordu Fırat.

“Seni ilgilendiren bir konu değil, merak etme.” diyerek cevap verdi uzandığı yataktan ayağa kalkarak. O an tekrar miğdesinin bulandığını hissederek, eliyle ağzını kapattı ve hemen banyoya koştu.

Sevgi’nin kendini banyoya kilitlediğini gören Fırat, aceleyle onun yanına yürüdü. Ama kilitli kapı yüzünden içeri girememişti. Bir süre sonra Sevgi bembeyaz bir yüzle, dışarı çıktığında, endişesi tavan yapmıştı.

“Ne oldu?Neyin var?”

“Yok birşey. Miğdemi üşütmüşüm sanırım.” dedi aklına gelen en mantıklı yalanı uydurarak.

“Yürü gidiyoruz.”

“Ne-nereye?”

“Doktora. Neyin var öğrenelim..”

Sevgi şaşkınca Fırat’ın yüzüne bakarken, bu işin içinden nasıl kurtulacağını planlarını yapmaya başlamıştı bile kafasında.

-32. Bölüm-

Fırat’ın kararlı bakışlarına dikti gözlerini. Ne olursa olsun gitmeyecekti doktora. Hem doktora gitmeleri içinde hiç bir sebep yoktu ortada. Sevgi neyi olduğunu gayet iyibilirdi. Sadece Fırat bu nedenden habersizdi. Onada zaten söyleme niyetinde değildi. “En azından şimdilik.” dedi kendi kendine. Yoksa bebeğin babasınınbunu bilmeye elbette hakkı vardı. Sadece bir süreliğine daha

bebeğinin sadece kendisine ait olmasını istiyordu. Onun varlığından destek almak ve bu zor zamanı atlatmak istiyordu.

“Ben hiç bir yere gitmiyorum!” dedi kararlılıkla.

Fırat Sevgi’nin sırf kendisine zorluk çıkarmak adına inatlaştığını biliyordu. Oysa o sadece onun sağlığını düşünüyordu. Bunu görmek bu kadar mı zordu? Çok değil, daha 2 hafta öncesine kadar birlikte çok mutluyken, hala bu duruma nasıl gelebildiklerini sorgulayıp duruyordu kendi içerisinde.

“Hiç iyi görünmüyorsun. Hadi üzerine birşey al da, gidelim.”

Ellerini beline koyarak, baktı Fırat’ın yüzüne. Onunla gidemezdi o doktora. Bu durumdayken onunla bu gerçeği paylaşmaya henüz hazır hissetmiyordu kendisini. Kararlı durması gerekiyordu. Gerekirse onu daha çok sinirde edebilirdi, ama kesinlikle gitmeyecekti o doktora. Ne olursa olsun gitmeyecekti!

“Ben hiç bir yere gitmiyorum! Miğdemi üşütmüşüm işte ne uzatıyorsunki? Hem şimdi çok daha iyiyim. Hatta kurt gibi açım.” dedikten sonra yatağına oturdu ve komidinin üstündeki tepsiyi aldı eline. Çorbadan bir yudum aldığındaysa yüzünü buruşturdu. “Soğuyunca pekte lezzetli olmuyormuş.” dedi.

Onun bu tatlı hali çok hoşuna gitmişti Fırat’ın. Gülümseyerek onun kucığındaki tepsiyi aldı.

“Ben Sultan ablaya ısıtmasını söyleyeyim.”

Onun bu ilgililiklerinden ne kadar etkilenmek istemesede, olmuyordu işte. Ah birde öyle tatlı tatlı bakıyorduki, eli ayağına dolaşıyordu Sevgi’nin.

“Teşekkür ederim.”

2 gündür Sevgi’nin ağzından duyduğu en güzel sözdü bu. Bir gün bu iki kelimeyi duyduğuna bu kadar sevineceğini söyleseler, inanmazdı büyük ihtimalle.

“Ben gelirim birazdan.” diyerek kapıya doğru yöneldi.

Fırat odadan ayrılana kadar, arkasından baktı. Sonrada tuttuğu nefesi verdi. Ucuz atlatmıştı. Neyseki son anda onu ikna edebilmeyi başarmıştı sanki. Bir daha onun yanında bu durumun yaşanmamasına dikkat etmesi gerekiyordu. Peki daha nereye kadar saklayabilirdiki bu gerçeği? Hem daha ne kadar onunla

küs kalmaya dayanabilirdi? Elini uzatsa, ona dokunabilecekken, nasıl dayanacaktı onun yanında olmamasına? “Off” diyerek uzandı yatağına. Bu düşünceler tümüyle başağrısının sebepleriydi. Onunla geçmişteki o güzel ve huzurlu anları düşündükçe,içinden hıçkırıklara boğulana kadar ağlamak geliyordu. Yinede gururuna yediremiyordu o sözlerden sonra onu hemen affetmeyi. Ne yapacağını bilemiyordu işte. Oysa İstanbul’a götürseydi onu, belki bir bakıma yumuşayadabilirdi ona karşı. Ama Fırat bey kabul etmemişti bunu. Bu düşünceyle kaşları çatıldı. Okendisine güvendiğini kanıtlamak istiyorsa, daha çok uğraşacaktı. Sevgi’nin geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

Yemeğini aifyetle yedikten sonra, telefonunu eline alarak, arkadaşını aradı. Fırat yanındayken konuşamamıştı onunla doğru dürüst. Biriyle dertleşmeye çok ihtiyacı vardı.

“Eee anlat bakalım.”dedi Merve.

Sevgi başından geçen herşeyi, eksiksiz bir şekilde arkadaşına anlattı. Merve duyduğu her kelime karşısında, şoka uğrarken, Sevgide o anı tekrar yaşayıp, göz yaşı döküyordu. Çok ağrına gitmişti o sözler.

“Canım benim ya...En mutlu olduğun günde başına gelenlere bak.”

Merve’de üzölmüştü arkadaşının kötü talihine. Ama elinden ne yazıkki birşey gelmiyordu.

“Fırat öyle demek istemediğini söylemiş ama sana... Özürde dilemiş. Keşke uzatmasaydın bu kadar.”

Yanağından süzülenyaşları sildi öfkeyle. En yakınım dediğı bile onu anlamıyordu işte!

“O sözler beni çok yaraladı Merve. Nasıl hiç birşey olmamış ve hiç kırılmamış gibi davranabilirim?”

“Bebeğinizin hatrına deneyebilirsiniz. Bir dakika ya... Sen bebeğide söylemedim dedin. Söylemeyi düşünüyorsun ama değil mi?” diye şüpheyile sordu Merve. Arkadaşından bir cevap gelmemesi üzerine, anlamıştı aslında Sevgi’nin niyetini.

”Saçmalama Sevgi! Fırat o bebeğin babası. Bilmek hakkı! Saklayamazsın ondan bebeği.”

”Söyleyeceğim elbette.. Ama şimdi değil.”

”Ne zaman söyleyeceksin? Doğuma giderken mi?”

Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu Sevgi. Ama Fırat’ın canının yanmasını istiyordu, tıpkı kendininki gibi.

”Bana biraz zaman ver. Kafamı toplamaya ihtiyacım var.”

”Canım... Konuş onunla. Siz birbirinizi seven bir çiftsiniz. Konuşarak her problemi çözebilirsiniz.”

”Bana bir kere olsun ‘seni seviyorum’ dememiş birinden bahsediyoruz Merve!”

”İlla demesi mi lazım? Seviyor işte... Yoksa neden gözü o kadar dönsün. Hem hazır mutlu olma şansınız varken, niye bunu tepiyorsunki? Başkalarının bir umudu bile yokken, sen şanslısın ama kıymet bilmiyorsun.”

Merve’nin sesindeki acığı bariz bir şekilde hissetmişti Sevgi. Onun müvekkilinin eşinden boşandığını duymuştu en son. Mahkeme gününden bu yana adamı bir daha görmemişti Merve. Bu durum gün geçtikçe onu yiyip bitiriyordu, bununda farkındaydı Sevgi.

”Hala o mesele mi Merve? Kızım o aramıyorsa sen ara onu!”

”Söylemesi kolay tabi. Neyse, beni boşver sen... Sen kocanı ve bebeğini düşün sadece!”

”Şimdi söylemek istemiyorum Merve. Ona kırgınım hala.”

”Kırgınlığın ne zaman geçer peki?”

”Bilmiyorum. İstanbul’a gidecekmiş haftaya. Benide götür beraberinde dedim, olmaz dedi. Bana güvenmiyor demekki. Bu durumda kırgınlığım geçeceği yerde, katlanarak artıyor.”

”Seni kıskanıyor Sevgi. Güvenle ilgisi yok. Niye bunu görmek istemiyorsun?”

“Nereden bileyim gerçekten beni sevdiği için kıskandığını? Bir kez olsun söyledi mi bana bunu? Hayır, söylemedi!”

“Söylese,affedersin yani?”

Bu soru karşısında huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. Fırat’tan gelen ani aşk itirafına necevap vereceğini düşündü... “Bilmiyorum... O kadar kolay olmazdı herhalde.” “Olurdu, olurdu.”dedi Merve gülümseyerek.

Ertesi sabah miğde bulantısıyla kalktı yattığı yerden ve koşar adımlarla banyoya girdi. “Her sabah böyle olursa işimiz var seninle.” diyerek elini karnının üzerine koydu ve gülümsedi. Şikayetçi değildi bu durumdan. Ama yinede kendini herzamankinden halsiz hissediyordu bu sefer. Üstünü değiştirdikten sonra, aynadaki görüntüsüne baktı. Yüzü oldukça solgun görünüyordu. Bunu takmayarak adımlarını Berke’nin odasına doğru yönlendirdi. Onun çoktan uyanmış olduğunu gördüğündeyse, yüzü güldü.

“Sende mi benim gibi erkencisin?” diye sordu yanına otururken.

“Uykum kaçtı. Sevgi abla?”

“Efendim canım?”

“Bugün bizimle birlikte yapacaksın değil mi kahvaltıyı? Dünki gibi tek başına değil.”

Berke kendisine böyle tatlı tatlı bakarken, onu nasıl kırabilirdiki? “Bu çocuk büyüyünce babasına çok benzeyecek. Bakışlara bak.” diye geçirdi içinden gülümseyerek.

“Sen istersinde yapmazmıyım? Hatta bence bugün seninle birlikte hazırlayalım kahvaltıyı. Sultan ablayı yormayalım. Ne dersin?”

“Süper derimmm!”

Birlikte hoş bir kahvaltı hazırladıktan sonra, sıra Fırat’ı kaldırmaya gelmişti. Bu görevi üstlenmek Sevgi’ye düşmüştü. Nede olsa değnek yardımıyla yürümekte zorluk çekmesede,Merdivenleri çıkma konusunda zorluk çekiyordu Berke.

Misafir odasına girdiğinde, Fırat'ı göremedi. Onun nerede olabileceğini düşünürken, banyo kapısı açıldı ve üstünde sadece bir havlu parçasıyla, Fırat çıktı içeriden.

Onu çoğu zaman ohavlu olmadan bile görmüşlüğü vardı. Yinede kendisi için uzun sayılabilecek bir zamandan sonra, onu tekrar bu halde görmek, heyecanlanmasına sebep oldu. Fırat'ta Sevgideki değişimi hissetmiş gibi, gülümsüyordu. Elindeki havluyla saçlarını kurularken "Günaydın"dedi.

"Sanada... Kahvaltı hazırda, onu haber vermeye geldim. Biz aşağıda seni bekliyoruz." dedikten sonra hızla çıkmak istedi oradan. Ama kolunu kavrayan elle, durdurulmuştu.

"Nereye böyle hemen?Senden gizlim saklım mı var sanki? Bekle, birlikte ineriz." dedi nefesini Sevgi'nin kulağına verirken.

Ne çok özlemişti karısını. Onun kalbinin hala kırık olmadığını bilseydi, hemen şu an, bu odada onunla birlikte olmak için herşeyi yapardı. Ama o kendiliğinden kendisine gelene kadar, elini süremezdi ona. Yinede bu onunda aklını karıştırmasına engel değildi tabi.

"Berke yalnız kaldı. Sen giyin, gelirsin."

Bu sözlerden sonra koşar adımlarla çıktı odadan. Sevgi'nin yanaklarının renkten renge girdiğini fark etmişti. Elinde olmayarak gülümsedi onun bu haline. "Bakalım daha ne kadar kacacaksın benden." diye düşündü, ardından üstünü giyinerek, aşağıya indi.

Kahvaltıdan sonra Fırat çalışma odasına geçti. Oraya girmeden önce Sevgi'ye, "Vildan gelecek, gelir gelmez çalışma odama gönderirsin." demeyide ihmal etmemişti.

Vildan'ın geleceğini duymasıyla huzursuzlandı biraz. Nede olsa herşeye rağmen güzel bir kadındı o. "Off, ne yapıyorum ben yine ya... Saçmalama Sevgi, o sadece bir çalışanı Fırat'ın." diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Bu biraz işe yaramışsa bile, bir süre sonra her haliyle bakışları üstüne çeken Vildan'ı gördüğünde, tekrar içi içini yemeye başlamıştı bile.

Onu Çalışma odasına gönderdikten sonra, Berke'yle günlük yürüme çalışmalarına vermeye çalışmıştı kendini.

İçerideyse Vildan çantasından çıkardığı bir dosyayı, Fırat'a uzatıyordu.

"İstedığınız tüm bilgiler burada mevcut."

"Teşekkür ederim Vildan."

Dosyayı açıp bakarken, yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. İstanbul'a gidecekti. Ama sadece iş için değil, bu adamında hayatını mahvetmek için gidecekti.

Aradan geçen günlerde, Sevgi inadını korumayı başarmıştı. Fırat ise en olmadık yerlerde,onun aklını ve duygularını karıştırmayı ihmal etmemişti. Ama ilk kez Sevgi'nin bu kadar inat ettiğine şahit oluyordu. Bugün İstanbul'a gitmesi gerekiyordu. Oysa Sevgi'yle aralarını düzeltmemişti bile. Sırf Berke'nin hatırı için, aynı masayı paylaşıyordu kendisiyle. Ama söz yatak odasına gelince, işte orada hala inat ediyordu karısı. Oysa sadece güler yüzle kendisine bakmasından başka birşey istemiyordu Fırat.

Çantasına giysilerini koyarken, Sevgi girdi içeriye. Onun gidecek olması fazlasıyla canını sıkıyordu. Ama asıl canını sıkan, beraberinde kendisini götürmüyör oluşuydu.

"Ne zaman geleceksin?"

Sevgi'ye doğru birbakış attıktan sonra, işine kaldığı yerden devam etti Fırat.

"Bilmiyorum, belli olmaz."

Bu cevap hiç memnun etmemişti kendisini. Tamam onunla hala aralarında görünmez bir duvar vardı ama yinede o evli bir adamdı. Yalnız başına İstanbullarda ne yapardı? Bu düşüncesine şaşırdı Sevgi. Kıskanıyor muydu şimdi onu? Evet, kıskanıyordu. Hem annesi ne derdi "Erkek milleti boş bırakılmaya gelmez kızım." Evet,kesinlikle haklıydı annesi...

"Beni götürmemekte kararlı mısın?" diye sordu son bir umut.

Fırat gülümsedi Sevgi'nin bu sorusuna, ardından "Evet, kararlıyım." dedi.

"İyi, sana iyi yolculuklar." dedi sinirle.

"Sağ ol karıcığım. Bir güle güle öpücüğü vermeyecek misin bana?" Sevgi kollarını göğsünün üstünde kavuşturduktan sonra, gülümsedi.

"Çok beklersin." dedikten sonra, odadan çıktı.

Fırat ise onun bu inatçılığına hayran kalmadan edemiyordu. Yinede "Sabır" dedi içinden. Onunda inadının bir sonu vardı mutlaka. Bir gün kendisini affedecekti. o günün fazla uzakta olmamasını dileyerek, aldı eline çantasını. Bir an önce şu işleri halledip, evine ve ailesine geri dönmeyi istiyordu. Hemde tüm kalbiyle...

-33. Bölüm-

Çantasını girişe bıraktıktan sonra, bakışlarını 1 haftadan uzun bir zamandır boş olan evin içerisinde gezdirdi. Çok değil, daha 2 hafta öncesine kadar burada hareketlilik ve hayat varken, şimdi terk edilmiş bir şekilde bekliyordu bu ev. Sevgi olmadan ilk kez adımını atmıştı buraya. Hiç de kalası yoktu aslında. Bir otele çıkmayıda düşünmemiş değildi, ama Sevgi öğrenirde, yine yanlış anlar diye vazgeçmişti bu düşüncesinden. Onunla aralarında artık daha fazla yanlış anlamalar olsun istemiyordu. Fırat sadece karısını sevmek ve onunla mutlu bir hayat sürdürmek istiyordu.

Salonu adımlarken aklında yine Sevgi vardı. Bir hafta gibi bir zaman yetmemişti onun inadını kırmasına. Bazen gerçekte çok zorluyordu onu karısı. Elinden gelen herşeyi yapmıştı oysaki. Ama yinede affettirememişti kendisini. "Bu sefer fena kırdım onu." dedi iç çekerek. Ama bu inadında mutlaka bir sonu olmalıydı. Sadece sabretmesi gerekiyordu....

Eline telefonunu aldı sonra. İstanbul'a geldiğini ve eve ayak bastığını bildirecekti karısına. Ve bu bahaneyle onun güzel sesinide duyabilecekti işte. Bu düşünceye gülümsedi. Liseli delikanlılar gibi sevgilisinin sesini duymanın hesaplarını yapıyordu kafasında. "Sen bu hallere düşecek adam mıydın oğlum." diyerek dalga geçti kendisiyle. Ardından duyduğu sesle topladı kendini.

"Efendim?"

“Sevgi.”

Fırat’ın sesini duymasıyla boğazına bir yumru oturmuştu sanki. Neden gitmek zorundaydı ki? Yada neden kendisininde beraberinde götürmemiştir? Daha şimdiden çok özlemişti onu ve huzur veren sesini. Ama bunu belli etmemeye kararlıydı. Zayıflığını görmemeliydi Fırat.

“Vardın mı?” diye sordu soğuk durmaya çalışarak.

“Vardım. Evdeyim şimdi.”

“Tamam.”

“Bu kadar mı yani?” diye düşündü Fırat sıkıntıyla. Konuşacakları kısa kelimelerden ibaret miydi?

“Seni şimdiden özledim.”

Sesindeki özlem hissedilmeyecek gibi değildi. Sevgi’nin hissetmemesi hiç ama hiç mümkün değildi. Fırat’tan gelen bu itirafla, gözlerini yumdu. O da çok özlemişti. İçinden “Bende” demek geçiyor olsa bile, söyleyemiyordu bunu. Sanki bir şeyler engel oluyordu ona. Yutkundu... Ama tek kelime etmedi.

“Sen özlemedin mi beni?” diye sordu genç adam. Sesi bu sefer oldukça kırıncı çıkmıştı.

Gözünden sakındığı, dokunmaya kıyamadığı karısını kıskanıp, aptalca laflar ettikten sonra hak ediyordu aslında, Sevgi’nin bu soğukluğunu. Ama dayanamıyordu işte kalbi. Tekrar ona yakın olsun istiyordu. Tekrar her istediğinde, yanında olsun.

“Ben...Ben kapatmalıyım. Sultan abla çağırıyor.” dedi Sevgi aceleyle.

Aslında Sultan hanım’ın çağırıldığı falan yoktu. Sadece ne diyeceğini bilememiş ve bir an önce telefonu kapatmakta bulmuştu çareyi. Fırat da anlamıştı bunu. Derin bir iç çekerek “Tamam. Yarın ararım sizi.” dedi. Zorlamayacaktı bu sefer. Konuşmak isterse, kendisi arardı onu. Bunu yapmayacağını bilse de, böyle düşünerek avutuyordu işte kendini.

“Kendine dikkat et.”

Telefonu kapatmadan önce gelen bu sözler, ilaç gibi gelmişti Fırat’a.”Beni umursuyor.” diye düşündü gülümseyerek.

“Sende... Çok ama çok dikkat et.”

Karşısındaki adamın kendinden emin gülümsemesine baktı. 3 gündür İstanbuldaydı ve işlerinin çoğunluğunda halletmişti bu zaman içerisinde. Geriye en önemlisi kalmıştı.

Mustafa Bey önündeki dosyaya çevirdi tekrar bakışlarını.

“İstedığınız şey nasıl olur bilmiyorum Fırat Bey.”

Fırat oturduğu koltuğa, iyice yayılarak banka müdürünün gözlerine kararlılıkla bakmaya devam etti.

“Siz birşey kaybetmeyeceksiniz Mustafa Bey. Aylardır kredi borcunu ödememiş bir adamdan kurtulup, onun yerine benim gibi bir müşteri kazanacaksınız.”

“Ama Cem Bey...”

“Cem Bey, 1 sene önce sizden aldığı kredinin taksitlerini zamanında ödeyemiyor. 3 aydır da ödeme yapmamış zaten. Siz bu adamı neden düşünüyorsunuz ki? Hatta ona fazlasıyla iyilik yapmışsınız 3 ay bekleyerek.”

“Cem Bey bizim sadık müşterilerimizdendir Fırat Bey. Öyle kolay değil bu işler.” dedi Mustafa Bey kararlılıkla.

“Bakın, tüm yatırımımı sizin bankanıza aktaracağımı söylüyorum.”

Mustafa Bey sıkıntıyla kırıvatını biraz gevşetti. Karşısındaki adam gerçekten iyi bir teklifte bulunuyordu kendisine. Ama yinede zor durumda kalmış bir adamın sahip olduğu herşeye haciz koymak ne kadar doğru olabilirdi ki? Diğer taraftansa Cem’e gereğinden fazla zaman vermişlerdi. Ama Mustafa Bey’in asıl anlamadığı, Fırat’ın bu adamla ne derdi olduğuydu. Neden uğraşıyordu onunla?

“Sizinle bu konuyu konuşmam doğru bile değil aslında, biliyorsunuz.”

“Evet, biliyorum. Bakın Mustafa Bey... Bankanızın daha fazla zarar görmesini engellemek istemez misiniz?”

“Elbette isterim. Ama diğer yandan...”

“Ben tüm zararlarınızı karşılayacağımı söylüyorum işte. Yeterki sizden istediğimi yapın.”

Mustafa Bey, Fırat’ın kararlı duruşuna baktı. Ve sonunda pes ederek elini telefonuna götürdü. Bu yaptığı yüzünden, Cem’in hayatını mahvedecek bir adım atacaktı, ama bu sayede Fırat gibi önemli bir müşteriye kazanmış olacaktı.

“Seher hanım, bana Tayfun Bey’i gönderin.”

Fırat son bir gününü daha geçireceği evine gülümseyerek girdi. Bugün o Cem denen pislige iyi bir ders vermek adına büyük bir adım atmıştı. Vildan’ın kendisi için hazırladığı dosyada, Onun yüklü bir borç altında olduğunu görmüştü. Ve buna göre atmıştı bir sonraki adımını. Bu görüşmenin bu kadar olumlu geçeceğini düşünmemişti aslında.

Cem, 1 sene önce kendine bir yer açabilmek için bir bankadan kredi çekmişti. Ama son aylarda ortağında kendisine yardım edememesi sonucu, borçlarını ödeyemez hale gelmişti. Hal böyle olunca evine icra gelmesi kaçınılmaz birşeydi. Fırat sadece olayları biraz hızlandırmıştı o kadar.

Salondaki kanepeye uzanarak, cebinden telefonunu çıkardı. Karısını ve oğlunu çok özlemişti. Neyseki yarın akşam bitiyordu bu özlem. Ama onlara söylemeyecekti. Aksine sürpriz olsun istiyordu gidişi.

“Babaaa!”

Berke’nin sesini duyduğunda gülümsedi.

“Canım oğlum benim... Nasılsın?”

“İyiym, sen nasılsın?”

“Bende iyiym. Sevgi nerede?”

“Odasında. Bugün biraz rahatsızmış. Uyuyacağım dedi.”

Duyduğu sözlerle, uzandığı yerde oturur pozisyonuna geçti anında.

“Neyi varmış?”

“Üşütmüş. Sultan teyze ıhlamur kaydattı ona.”

Fırat yüreğinde tarifi imkansız bir sızı hissetti o an. Karısı hastaydı ve yatak döşek yatıyordu demek.

Sultan Hanım’ın getirdiği Ihlamuru uzaklaştırdı hemen kendinden. Nedense miğdesi alt üst oluyordu kokusunu duyumsadıkca.

Sonra tekrar uzandı yatağına. Nasılda endişelendirmişti herkesi. Ama neyseki soğuk algınlığı diyerek, ucuz atlatmıştı.

Biraz uyusa hiç fena olmazdı aslında. Gözlerini kapattı ve miğde bulantısından başka birşeyler düşünmeye çalıştı. Mesela Fırat’ı. Ne yapıyordu acaba şimdi?

İki gündür sesini duyamamıştı ve çok özlemişti onu. ”Off” diyerek yan döndü yattığı yerde. Onu özlemişti ama kendisi Fırat’ın umurunda bile değildi anlaşılan. İstanbul’a gittiği o ilk gün olduğu gibi, arayıp “Seni özledim” demeleri neredeydi şimdi? Bu kadarcıktı demek ki özlemi. ”Kızım sende ne istediğine bir karar ver.”diyerek azarladı kendini. Gerçekten bu hamilelik yüzünden çok tutarsızdı hareketleri. İçinden başka türlü geçse, gerçekte hep başka davranıyordu. bazı yerdede elinde değildi bu işte.

Tam gözlerini kapatıp, kendini uykunun o güvenli kollarına bırakacakken, duydu çalan telefonunu. Sonra birdenbire ayaklandı yattığı yerde. Sanki arayan kişinin Fırat olduğunu hissetmiş gibi, hızlı hareketlerle çantasının içerisinden çıkarmaya çalıştı telefonu.

“Efendim?” diye cevap verebildiğinde nefes nefese kalmıştı.

“Sevgi iyi misin?”

Sevgi’nin nefes nefes çıkan sesinden kötü bir durum olduğunu sanmıştı Fırat. Onun yanında olmadığı için içten içe kızdı kendine.

“İyiym.”

“Peki niye nefes nefesesin?”

“Şey...Telefonu aradımda ondan.” dedi yüzü kızarıken.

“Hastaymışsın. Neyin var?”

Sevgi Fırat’ın sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

“Kim dedi?”

“Berke. Neyin var Sevgi?”

“Birşeyim yok. Hafif soğuk algınlığ işte.”

Fırat’a bu konuda tekrar yalan söylediği için, vicdanı sızlıyordu aslında. Yinede gerçeği söyleyecek olsa bile, telefonda söyleyemezdi.

“Emin misin?”

Nedense hiç inanamıyordu Sevgi’ye. Bir süredir bir tuhaf davranıyordu. Bu davranışlarının onu kırmasına bağlamıştı başlarda. Ama şimdi içinden bir ses, bu işin içinde başka birşeyin olduğunu söylüyordu.

“Evet.. Hem şimdi biraz daha iyiym. Yorganın altına girip,iyice bir terlersem birşeyim kalmaz sabaha.”

“Tamam. Dikkat et kendine.”

“Şey... Fırat..”

“Efendim canım?”

Fırat’ın ağzından öyle tatlı çıkmıştıki “canım” kelimesi, güçlükle yutkunmak zorunda kaldı Sevgi.

“İşlerin ne zaman bitecek.” diye sordu ki bu dolaylı yoldan ne zaman geleceksin demekti.

“Bilmiyorum. Biraz daha uzayacak gibi işler. Neden sordun? Yoksa beni özledin mi?” dedi gülümseyerek.

“Berke sorup duruyorda, onun için sordum bende.”

Sevgi’nin inadından içinden geçenleri söylemeyeceğini biliyordu. Ama nasılsa yarın gece çıkacaktı karşısına. O andan sonra ne yaparsa yapsın, kendisinden kaçmasına izin vermeyecekti Fırat.

“Neyse ben kapatayımda, sende yat dinlen.”

“Tamam...İyi geceler sana.”

Merdivenlerin basamaklarını çıkarken, olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Gecenin bir yarısı kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Hem karısına yapmak istediği sürprizi kimsenin bozmasına izin veremezdi. Gülümseyerek, yatak odalarının kapısının önünde durdu. Birazdan günlerce hasretini çektiği kadını görecekti. Ve onun tüm itirazlarını kulak ardı ederek, doyusıya öpecekti onu o gül dudaklarından.

Odanın kapısını açtı yavaşça ve bir gölgeden farksız bir şekilde içeriye süzüldü. Bakışları karanlığa alışmıştı ve önünü görmekte zorluk çekmiyordu bu nedenle. Bir kaç adım atarak, Sevgi’nin yattığı yatağın önünde durdu. Yavaşça yatağın bir ucuna geçerek, onu izlemeye başladı. Sonra birdenbire Sevgi’nin acı içinde çıkan sesini duydu. Sesi çok kısıktı. Daha çok sayıklıyor gibiydi.

Bu durumda gizleyemediği endişesiyle elini Sevgi’nin alnına götürdü. Ateş gibi yanıyordu!

“Sevgi...canım... Uyan güzelim!”

Telaş içerisinde, Sevgi’yi kendine getirmeye çalıştı. Sevgi hala birşeyler mırıldanıp duruyordu. Ama Fırat tek kelime bile anlamıyordu onun söylediklerinden.

İlk iş olarak odanın ışığını açtı ve Sevgi’nin üzerini sıkı sıkıya örten yorgani çekerken kendi kendine söylendi.”Keşke herşeyi boşverip dün gelseydim.”

Yorgan'ı kaldırdıktan sonra Sevgi'yi kucığına aldı. Niyeti onu soğuk suyun altına sokmaktı. Derken Sevgi'nin söyledikleriyle olduğu yerde kalakaldı.

“Bebeğim.”

Bir an için yanlış duyduğunu düşünerek, kulağını daha çok yaklaştırdı Sevgi'ye. Sevgi hala sayıklıyordu.

“Fırat, bebeğim... Ona birşey olmasın. Ona birşey olmasın.” diyordu sürekli.

Duyduklarıyla şaşırان ve aynı anda korkuya kapılan Fırat bakışlarını yatağına yöneltti. Ve o anda gözleri doldu. Yatakta bir kırmızılık vardı. Sevgi düşük mü yapıyordu yani? O hamile miydi?

-34. Bölüm-

Gözlerini açtığında, nerede olduğunu anlayamadı ilk başta. O kadar halsiz hissediyordu ki kendini, nerede olduğunun bile bir önemi yoktu zaten. Sadece çok susamıştı...

Bakışlarını tavana dikti. Ne olmuştu kendisine? En son hatırladığı yatağına yatıp, yorganı boğazına kadar çektiği idi. Sonrada çok üşüdüğü idi. Ondan sonrası yoktu... Sonra yavaş yavaş aklına gecedен görüntüler üşüştüğce, korku içerisinde elini karnına götürdü.

“Bebeğim!” diye geçirdi içinden, gözünden tek damla yaş süzülürken.

Bebeğine birşey mi olmuştu yoksa? Ona birşey olup olmadığını kimden öğrenebilirdi? Bakışlarını arayış içerisinde karanlık odada gezdirdi. Sadece hastahânenin aydınlık koridorundan ışık sızıyordu içeriye. Bakışları kapının hemen yanındaki koltuğına doğru kaydığında nefesini tuttu farkında olmadan. Fırat alnını ellerine dayamış bir şekilde oturuyordu. O kadar çok düşüncelerin için dalmış gibiydi ki, Sevgi ona seslenip seslenmemesi gerektiğine karar veremedi başta. Kimbilir ne kadar korkutmuştu onu. Peki ya bebeğı iyi miydi? “Allahım ne olur o beni bırakıp gitmemiş olsun!” diyerek dua etti içinden bir kez daha. Sonra mutlaka bebeğinin sağlığını öğrenmek zorunda olduğuna karar vererek, Fırat'a seslendi.

“Fırat.”

Fırat isminin söylenmesiyle, oturduğu yerden doğruldu ve yaşlı gözlerle kendisine bakan karısını gördü gözleri. Ne kadarda yorgun ve kötü görünüyordu! Onun bu görüntüsüne dayanamayarak, kalktı oturduğu yerden ve onun yanına doğru yürüdü. Yatağın bir ucuna iliştikten sonra, Sevgi'nin elini aldı iki elinin arasına.

“Nasılsın? Bir isteğin var mı?”

“Biraz su... Çok susadım.”

Yatağın hemen yanında duran sürahidenden bir bardağa su doldurarak, yavaşça içirdi Sevgi'ye. Ardından tekrar onun yatağın üstünde duran elini tuttu.

“Bana ne zaman söyleyecektin.” diye sorarken kırılgan bakışlarını onun gözlerinin içine çevirmemeye çalışıyordu.

Sevgi göz yaşlarına hakim olmaya çalışarak, derin bir nefes alıp verdi. “Ben.. Söyleyecektim. Sadece kendimi buna hazır hissetmeyi bekliyordum.”

“Ne zaman? Onu kaybettikten sonra mı?” dedi sinirle.

Yaşadıkları aklına geldikçe, canı yanıyordu Fırat'ın. Bu gece ömründen bir 10 yıl gitmişti kesin. Daha önce hiç bu kadar çok korktuğunu hatırlamıyordu.

“O... O iyi öyle değil mi?” diye sordu korkuyla Sevgi. “Bebeğime birşey olmadı değil mi?”

Onun bu korku dolu halini görünce, daha fazla öfkesini muhafaza edemedi. Bakışları kendiliğinden yumuşadı. Baş parmağıyla da onun elini okşamaya başladı. Kimbilir günlerdir ne büyük acılar çekmişti. Hatta hamileyken ona bu kadar çok acı verdiği için kendine lanet etti içinden. Bundan sonra ne olursa olsun onu üzmeyecekti. Bir bebek haberine bile içinden geldiği gibi sevinememişti bu yüzden.

“Merak etme. O gayet iyi. Tam zamanında yetiştirmişim seni hastahaneye. Ama bundan sonra çok daha dikkat etmemiz gerekiyormuş. Bir süre yataktan çıkmamalıymışsın. Düşük tehlikesi devam ediyormuş.”

Bu haberle tuttuğu nefesini verdi genç kadın. Çok korkmuştu ona birşey olacak diye. Göz yaşları şimdi duyduğu rahatlama ve mutluluk sonucu akıyordu. Fırat

her ne sebeple olursa olsun, onun ağlamasına kıyamadığından, tek tek sildi yanağından süzülen yaşları. Fırat'ın herşeye rağmen ona böyle iyi davranacağını hiç beklemiyordu oysa Sevgi. Ondandır çocuğu olacağını saklamıştı. Eğer bebeği kaybetseydi, onun yüzüne nasıl bakacağını bilemezdi herhalde. Neyseki kötü birşey yaşanmamıştı. Ama yinede içinde suçluluk duymadan edemiyordu.

“Özür dilerim.” dedi titreyen sesiyle.

“Ben özür dilerim. Yemin ederim içimden geçenler değildi söylediklerim. Tamamen öfkeden söylenmiş sözlerdi.”

“Boşver... Konuşmayalım artık.”

Fırat içten bir tebessüm etti karısına ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek, yavaşça yanına uzandı ve kollarının arasına aldı onu. Saçlarının kokusunu uzun uzun içine çektikten sonra, alnına bir öpücük kondurdu. Ne çok endişelenmişti onun için. Gerçektende ömründen ömür gitmişti, doktordan onun ve bebeklerinin durumunu öğrenene kadar. Şimdiyse o böyle kollarının arasındayken, hissettiği duygu sadece huzur ve mutluluktu. Bu zorlu savaştan galip çıkmayı başarmışlardı ya, önemli olan buydu işte.

Sevgi ise günlerden sonra ilk kez Fırat'ın kollarında olmanın verdiği özlem ve huzurla kapattı gözlerini. Onun o kokusunu ne çok özlemişti. Onu çok özlemişti. Şimdi yaptıkları için çok pişmandı. Neden onu anlamaya çalışmamıştı sanki? Bu gece çok önemli birşeyi anlamıştı ayrıca. Hayat, Fırat ve bebeği varken anlamlıydı onun için. Ailesi varsa mutluydu o...

“Eve gidelim.”

Hastahanelerden oldum olası hiç hoşlanmazdı. Özellikle annesi kanser tedavisi yüzünden, hastahaneye yattıktan sonra, hastahane fobisi oluşmuştu kendisinde.

Şimdide tek istediği, evine gidip, yine Fırat'ın kollarında deliksiz bir uyku çekmektir. Kendini hala çok halsiz hissediyordu.

Fırat eliyle Sevginin kolunu okşarken, bir yandanda doktorla konuştuklarını ona aktarmaya başladı...

-“Geceyi burada geçirmek zorundayız canım..Ama sabah eve dönebilmemiz için elimden geleni yapacağım..”

“Eğer bebeğimiz için gerekliyse kalalım.” dedi sonra. Ne olursa olsun bebeği herşeyden önce geliyordu.

Fırat “Bebeğimiz” kelimesinin içini sıcacık yaptığını hissetti. Sevgi içinde kendinden bir parça taşıyordu. Bunu düşünmesi bile bu kadar güzelken, onu zamanı gelince kollarında tuttuğunda neler hissederdi acaba? Kendine hakim olamayarak, elini Sevgi’nin şimdilik dümdüz olan karnına götürdü ve yavaşça okşamaya başladı.

“Bebeğimiz iyi... Evdede çok iyi bakacağız ona. Sonra anneside onun iyiliği için uslu bir kız olacak.Hiç sorun çıkarmayacak.”

Fırat’ın dokunuşlarından ister istemez etkilenmişti Sevgi. Bunu belli etmemek için, onun son söylediği cümleler yüzünden sahte bir kızgınlığın arkasına saklanmaya çalıştı. “Babası kızdırmazsa annesini, hiç bir sorun olmaz.” dedi kaşlarını çatarak.

Fırat onun bu tatlılığına gülerken, küçük bir öpücük çaldı dudaklarından. Ashında bunu yaptığı an pişman olmuştu bile. Sevgi’nin dudakları bağımlılık yapıyordu onda. Bir kere öptümü, sürekli öpmek istiyordu. Ama onun ve bebeğin durumu nedeniyle bir süre, fazlasına müsaade yoktu.

“Babası bundan sonra annesini mutlu edebilmek için herşeyi yapacak.”

Sevgi ağlamamak için zor tuttu kendini. Bu adamı çok seviyordu ya. Ne yapmış veya söylemiş olursa olsun, ona karşı hiç azalmamıştı sevgisi. Gülümseyerek, başını onun göğsüne yasladı, aynı zamanda elini, onun hala karnının üzerinde duran elinin üstüne koydu..

“Tamam anlaştık o zaman.”dedi çocukca bir neşeyle.

Bu kötü olay, garip bir şekilde onları yine bir araya getirmişti. Her şerde, bir hayır var derlerdi ya, aynen öyleydi. Sevgi geçip giden zamanların acısını çekerken, Fırat onu, kendisine bebeği söylemeyecek kadar kırdığı için, kendini suçlayıp duruyordu.

“Affet beni Sevgi!”

“Ben seni çoktan affettim. Peki ya sen? Sen beni sana bebeği söylemediğim için affedebilecek misin?”

Fırat uzun ve anlamlı bir şekilde baktı karısının gözlerinin içine, ardından gülümseyerek “Ben sana nasıl kızabilirim ki? Hepsi benim hatamdı. Elbette bu mutlu haberi bu şekilde almak istemezdim. Ama sonuç olarak Allah onu bize bağışladı. Bak hem sen de benim kollarımın arasındasın.Neden geçmişı düşünüp, mutsuz olalım ki? Aksine bundan sonra birlikte çok mutlu olacağız.” dedi.

Sevgi ona katıldığını gösteren bir şekilde başını salladı, ardından tekrar sokuldu ona. Fırat ise daha fazla içinde tutmak istemiyordu hislerini. Bu gece madem tüm sorunları halolmuştı, Yeni bir sayfa açacaklardı, O zaman Sevgi’nin de, duygularını tam anlamıyla bilmesi gerekiyordu.

“Seninle neden evlendim biliyor musun Sevgi?”

Aniden gelen bu soru karşısında, başını kaldırarak, baktı Fırat’ın yüzüne. Onun bunu kendisine neden sorduğunu anlamamıştı..

“Berke için değil mi?”

“Oda var tabi ama, aslında yalnız olduğum ve yanımda birinin özlemini çektiğim için.” Bir süre ara vererek, söyleyeceklerini kafasında topladı.

“Hatice Teyze bana uygun bir kız bulduğunu söylediğinde, hiç düşünmeden olur dedim. Yalnızlık zordur. Helede bir tane bakıma ihtiyacı olan bir çocuğun varsa. O an için istediğim sadece kendime bir can yoldaşıydı. Aşkımış, sevgiymiş,hiç umrumda olmadı... Ta ki seni görene kadar.”

Sevgi nefesini tutmuş bir şekilde dinliyordu Fırat’ı. Aslında onun ne söylemeye çalıştığını az çok tahmin ediyordu. Yinede dereyi görmeden paçaları sıvamak istemiyordu işte.

“Seni ilk fotoğrafında görmüştüm. O zaman hoş kızmış dedim içimden. Ama karşı karşıya geldiğimiz o ilk an, senin için hoş kelimesinin bile az geldiğini, aslında bir peri kızı olman gerektiğini düşünmüştüm. Sonraki günlerde seninle aramızda geçenler benim içinde bir ilkti. İlk kez bir kadının yanında bu kadar heyecanlanıyor, onun yanında kendimi bu kadar mutlu hissediyordum. Sana

karşı hissettiklerimi ben daha önce kimseye karşı hissetmedim. Seninle ben bir çok ilk'i yaşadım.”

Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra, kendisini heyecanla dinleyen karısına gülümsedi. Elini yavaşça onun yanağına koyduktan sonra, gözlerinin içine uzun uzun baktı.

“Aşkı aramadığım bir evlilikte, ben senin sayende aşkı buldum Sevgi. Ben sana aşık oldum. Tüm o sözlerim, o davranışlarım hep sana aşık olduğum ve seni çok kıskandığım içindi. Sana o sözleri söylemem, tamamen başkasının sana dokunmuş olduğunu hazdemediğim içindi. Ben seni çok seviyorum. Hemde tahmin edemeyeceğin kadar çok.”

Göz yaşlarının akmasına izin vererek, ışıldayan gözlerle baktı Fırat'ın yüzüne. Ne çok beklemişti bu anı. Kendi duygularının ondada karşılığı olduğunu duymayı ne çok beklemişti böyle.

“Ben...”

Konuşmak hiç bu kadar zor gelmemişti kendisine. Hala duydukları yüzünden, boğazında bir yumru vardı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra, tekrar denedi konuşmayı.

“Bende senin gibi aşkı, sevgiyi aramadım bu evlilikte. Tek istediğim canımdan çok sevdiğim annemin tekrar hayata dönmesiydi. Seni bir eş olarak sevip sayacak,bu evlilikten fazlasını beklemeyecektim. Ama yanıldığımı çok geçmeden, daha evliliğimizin o ilk günleri anlamıştım aslında. Bende... Bende sana aşık oldum. Çok sevdim seni. Benimde tüm o saçma kıskançlıklarım bu yüzdendi.”

Fırat bebek haberiyle Sevgi'nin kendisine en güzel hediyeıı verdiğini düşünürken, gelen bu itiraf karşısında yanıldığını anladı. Duyduğu mutluluğu saklamayarak gülümsedi ve onun dudaklarına bu sefer uzun sayılabilecek bir öpücük kondurdu.

“Canım... Canım benim. Güzel karım.” diyerek sımsıkı sardı onu kollarıyla. “Bugün bana dünyanın en güzel iki hediyesini verdin. Çok teşekkür ederim.”

“Bende senin için aynı şeyi söyleyebilirim.” dedi Sevgi mutlulukla.

Bir süre birbirlerinin sıcağında uzandılar. Ardından Sevgi telefon görüşmelerini anımsayarak, gülümsedi.

“Bu arada ben de seni çok özledim.” dedi.

“İnatçı! Bunu o zaman söyleseydin olmuyordu tabi.”

“O zaman olmuyordu. Hem biraz burnun sürtülsün istedim. Beni beraberinde götürmemiştin.”

Aklına gelenlerle tekrar kaşları çatıldı Fırat'ın. Ama bunu Sevgi'ye belli etmemeye çalıştı.

“Seni kıskandığımı söyledim. Kusura bakma güzelim ama senin bir daha orada olmana katlanamam..”

Sevgi şaşkınlıkla biraz uzaklaştı Fırat'tan.

“Ciddi olamazsın! Senin bu kıskançlığın yüzünden ben Annem ve Merve'yi hiç göremeyecek miyim?” diye sordu gözleri dolu dolu.

Fırat onun bu haline kıyamayarak, gülümsedi.

“Onları burada ağırırlarız. İstedikleri zaman gelebilirler.”

“Sana inanmıyorum Fırat ya! Off ya!” diyerek somurttu.

“Off ya denmez kocaya.” diyerek onu tekrar göğsüne çekti.”Hem kapa bakayım gözlerini. Bebeğimin dinlenmesi lazım. Sen konuşurken, onu rahatsız ediyorsun.”

“Bebeğin rahatsız olacak diye endişeleniyorsun yani öyle mi?”

“Eh biraz.”

Sevgi kendine hakim olamayarak, Fırat'ın koluna bir çimdik attı.

“Sevgi ne yapıyorsun ya?”

Geldikleri duruma artık kahkahalarla gülüyordu genç adam.

“Gülmeyin Fırat Bey! Bebeğiniz rahatsız oluyor!”

“Daha doğmamış bir bebeği kışkandığının farkında mısın canım?”

“Daha doğmamışken onu kayırıyorsan, doğduktan sonra ne olur bilemem.’Aman Sevgi üstü açıldı, ört, aman Sevgi karnı acıkmış, hemen karnını doyur. Aman sevgi bunu yap, şunu yap!’.” diyerek Fırat’ı taklit etti.

“Şaka yapıyorum elbette. Sende hemen inanıyorsun. Öncelikle senin kendi iyiliğin için uyuman gerekiyor. Hem önce sen kendine iyi bakmalısın ki, bebeğimizde iyi olsun.” “Evet, haklısın.”

Sevgi tatlı tatlı gülümsedikten sonra, başını Fırat’ın göğsüne yaslayarak, gözlerini yumdu. Bu gece çok mutlu olmuştu. Her ne kadar hastahanede bulunma sebepleri aklına geldiğinde, gerilsede, sonucun iyi olmasına çok seviniyordu. Artık mutlu bir aile olabileceklerdi. Aklına gelenle bir an yüzü düşünceli bir hal aldı. Bunu fark eden Fırat “Yine neyi taktın kafana bakalım?” diye sordu.

“Berke... Ona bebeği nasıl söyleyeceğiz peki? Ne tepki verir acaba?”

Fırat Sevgi’yi rahatlatmak istercesine, saçlarını okşadı.

“Merak etme. Başta biraz kıskanabilir kardeşini. Ama sonra o da çok mutlu olur.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hem seni çok seviyor o. Senin üzülmeni istemez.”

“Biliyor musun, bana abla diyor artık. Ne kadar seviniyorum bir bilsen.”

“Bende çok seviniyorum. Herşey yoluna giriyor yavaş yavaş. Oğlum yürümeye başladı, karımla barıştık ve bir bebeğimiz olacak. Başka ne isterimki hayattan. Dur, Buldum! Hemen 3. bir çocuk.”

Sevgi bu söz karşısında gülerken, Fırat’ta onu hayran hayran izliyordu. Bu bitkin haliyle bile çok güzeldi karısı.

“Oldu canım. Kaç tane çocuk istiyorsun bakalım?”

“5 – 6 tane olsun. Herzaman kalabalık bir ailem olsun istemişimdir.”

“Oldu olacak bir futbol takımı kuralım.” dedi Sevgi alayla gülümserken.

“Sen razıysan neden olmasın?”

“Sonrada aldığım kilolar sonucu beğenme sen beni.”

“Ben seni her halinle beğenirim. Ayrıca seni bu kadar özlemişken nasıl beğenmem?” dedi Sevgi’yi anlamlı süzerken.

“Fırat!”

“Ne var? Karımı özleyemez miyim?”

“Özlersinde, Bunu bir hastahane odasında söylemen doğru mu sence?”

“Bu geceyle ilgili aslında başka planlarım vardı. Artık onları uygulamaya koyabilmek için senin iyileşmeni bekleyeceğiz.” dedi Fırat iç çekerek.

“Ne gibi planların varmış?”

Fırat Sevgi’nin bu merakına gülerken, onun kulağına doğru eğildi yavaşça.

“Sen uyurken, yanına uzanacak, sen uyanana kadar dudaklarından öpecektim. Sonra sen bana karşılık vermeye başlayacaktın. Sonrasını söylemeyeyim, bebeğimize kötü örnek olmak istemem.’

Sevgi yutkunarak baktı kocasına.”Sana karşılık vereceğimden bu kadar emindin yani?”

“Evet, Çünkü sende beni çok özlemiştin.”

“Hadi canım! Bunuda nerden çıkardın?”

“Banyodan çıktığımda, karşımda gördüğüm kadının gözleri söyledi bunu bana.”

Sevgi artık pes ederek, kapattı tekrar gözlerini. Fırat’ın yüzüne bakamayacaktı. Nedense utanmıştı. Onun söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu.

“Uykum geldi benim.”

“Tamam canım, sen uyu bende koltuğa geçeyim.” diyerek doğrulmaya çalıştı Fırat.

Sevgi onu kolundan tutarak durdurdu.”Gitme. Senin sıcağında uyumak istiyorum.”

Fırat ona gülümsedikten sonra, tekrar yerleşti yatağa ve “İyi geceler karıcığım.” dedi. “Sanada.”

“Seni seviyorum.” dedikten sonra genç kadının saçlarına bir öpücük bıraktı.

“Bende seni seviyorum. Hemde çok... Herşeyden çok...”

-35. Bölüm-

Çıkış işlemlerini hallettikten sonra, telefonuyla Sultan hanım’ı aramıştı. Gece alelacele enden çıktıklarından, ona haber verme gibi bir olanağı olmamıştı. Sultan Hanım’a Sevgi’nin iyi olduğunu ve endişelenecek birşey olmadığını söyledi. Yaşlı kadın aldığı bu iyi haberle birlikte, rahatladığını hissetti.

“Sevgi’nin rahat etmesi için herşeyi yap Sultan abla. Birde yatağı hazırla biz gelene kadar. Bir süre yataktan çıkmaması gerekiyor Sevgi’nin.”

Sultan Hanım o an merak ettiğini sorup sormaması gerektiğini düşünüyordu. Sabah odaya girdiğinde, yatakta gördüğü kan lekesinden aklına kötü kötü şeyler gelmişti.

“Sevgi kızım gebe mi oğlum? Bebeğe birşey mi oldu yoksa?”

Fırat Sultan Hanım’ın bu dikkatine hayran kalmıştı. Ayrıca sonunda sorduğu soru ise, içinin titremesine sebep olmuştu. Bebeği kaybetmenin düşüncesi bile korkunçtu.

“İkiside iyi çok şükür Sultan abla. Ama bu haberi şimdilik Berke duymasın olur mu? Ona göre yapın hazırlığınızı.”

“Merak etme sen oğlum. Ben rahat ettiririm gelin kızımı.”

Telefonu kapattığında yüzünde hala bir gülümseme vardı. İçten içe herşeyin yoluna girmesine çok seviniyordu. Birazdan karısını alıp, evlerine gidecekler ve acı çektikleri o zamanlara inat, hep yan yana olacaktı. Mutluydu... Hem

seviyor, hemde seviliyordu. Yakında sevdiği kadından 2. bir çocuğu daha olacaktı. Allah'tan başka ne isteyebilirdi ki? Kendisi için önemli olan herşeye sahipti. Bundan sonra ona kalan, elindekilerin kıymetini bilmekten başka bişey değildi. Öylede yapacaktı Fırat. Karısını ve çocuklarını mutlu edebilmek için, elinden ne geliyorsa, hatta fazlasını bile yapmaya çalışacaktı.

Sevgi'nin kaldığı odaya girdiğinde, içeride bulunan Doktor ve Hemşireyi selamladı. Ardından yatakta uzanan karısının yanına giderek, elini avcunun içine aldı.

-“Eşinizede söyledim Fırat Bey. 2 hafta boyunca, Sevgi Hanım mümkün olduğunca yaktan çıkmasın, ayrıca stres ve üzüntüden uzak dursun.”

Fırat avucundaki eli okşarken, gülümsedi doktora.

“Merak etmeyin siz. Ben çok dikkat ederim.”

“Buna şüphem yok.” diyerek gülümsedi Doktor. ”Bu arada 2 hafta sonra sizi tekrar burada görmek istiyorum Sevgi Hanım.”

“Tabi gelirim.”

Doktor yanlarından ayrıldıktan sonra, odada bulunan hemşire “Giyinmenize yardım etmemi ister misiniz?” diye sordu ilgiyle.

Sevgi kendisinden yaş olarak biraz küçük kıza gülümsedikten sonra “Yok teşekkür ederim. Eşim halleder.” dedi.

Kız odadan çıktıktan sonra, Fırat sabah Sevgi uyurken girdiği mağazadan aldığı, kıyafetleri çıkardı. Eve gidip gelmesi uzun süreceğinden, bu yola başvurmuştu.

Sevgi hareket ettikçe hafif bir ağrı hissediyordu. Ama doktorun bunun normal olduğunu söylemesi sebebiyle içi rahattı. Fırat onun canını yakmaktan korkarcasına yavaş davranıyordu hareketlerinde. Sonunda üstüne elbiseyi giydirmeyi başardığında, gülümsedi ve Sevgi'nin yanağına uzun bir öpücük kondurdu.

“Başardık!”

“Sanki savaştan çıkmış gibi konuşuyorsun.” dedi Sevgi gülererek.

“E bir bakıma benim için öyleydi.”

Fırat odanın biraz ilerisinde duran tekerlekli sandalyeyi yaklaştırdı yatağa doğru.

“Bununla mı gideceğim şimdi ben?”

“Evet güzelim. Yürümek yasak sana bir süre.”

“Biliyor musun? Şimdi Berke’nin yıllardır hissettiklerini çok daha iyi anlayabiliyorum.”

Fırat Sevgi’ye gülümsedikten sonra onu kucağına alarak, oturttu sandalyeye.”Senin ki geçici bir süre için.”

“Olsun... Yinede bu duruma düşmek kötü. Allah kimseye yaşatmasın.”

Fırat arabayı çiftlik evinin önünde durdurduktan sonra ,kucağına aldı karısını ve eve kadar taşımaya başladı. Onun kendisini yormasını istemiyordu. Evden içeri girdiklerinde, Sultan Hanım karşılamıştı onları. Berke ise onun yanında durmuş, meraklı gözlerle Sevgi ve Fırat’a bakıyordu.

“Geçmiş olsun kızım.”

Sevgi karşısındaki kadına içten bir şekilde gülümsedi.

“Sağol Sultan abla.”

“Hasta mı oldun Sevgi abla?”

Sevgi kendisine ilgiyle bakan Berke’ye çevirdi bakışlarını. Onun endişelenmiş olduğu her halinden belliydi. Elini onun yanağına koyarak “Biraz canım, ama geçti.” dedi.

Bebek haberini nasıl vereceklerini bilemesede, yinede onun ilgisinden hoşlanmıştı Sevgi. Her geçen günle birlikte aralarındaki bağ gittikçe güçlenmeye başlamıştı sanki.

“Yiyecek birşeyler hazırlayın Sultan abla, odaya getirirsiniz.”

“Tamam, hemen oğlum.”

Fırat odaya girer girmez, yavaş hareketlerle karısını yatağa oturttu. Ardından onun uzanmasına yardımcı oldu.

“Üzerine rahat birşeyler giydirelim şimdi.”

“Acelesi yok... Böylede rahatım ben. Yanıma uzansana sende.”

Karısının bu isteğini ikiletmeden, yanında yerini aldı. Koluyla onu sardığında, dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

“Birazdan Sultan abla damlar odaya.”

“Kapı çalmadan girmez o içeriye. Ne çabuk unuttun?” dedi Sevgi imalı bakışlarla.

Fırat, Sevgi’nin neyi ima ettiğini anlamıştı. Gülümsemesi daha çok yayıldı yakışıklı yüzüne ve çapkınca göz kırpıp, bir öpücük çaldı karısının kendisine bal tadı veren dudaklarından.

“Şimdi olsa, bizi rahatsız etmesine izin vermezdim.”

“Hadi canım! Ne yapardın?”

Fırat’ın bu hallerini çok seviyordu Sevgi. O kadar tatlı tatlı gülümsüyordu ki kendisine, içi gidiyordu ona bakarken. Eriyip bitiyordu sanki.

“Kapıyı kilitler, ’Biz yeni evliyiz rahatsız etmeyin” derdim.”

Bu cevap karşısında gülümsedi genç kadın. Fırat’ın gerçekten bu şekilde davranacağına emindi artık. Başını huzurla onun omzuna dayadı. Ve bir iç çekti.

“Hmm bunu öğrendiğim iyi oldu. Bundan sonra yemek saatleri zamanı seninle aynı odada kalmamam gerektiğini anlamış bulunuyorum.”

“Sen istediğin kadar kaçmaya çalış güzelim. Her yol seni bana getiriyor haberin yok!” dedi Sevgi’nin elini dudaklarına götürerek.

“Ve ben çok memnunum bu durumdan.”

“Sevgi... Sevgi’im.” diyerek karısının yüzünün her bir noktasına, her biri birbirinden yakıcı öpücükler bırakmaya başladı. Nedense dudaklarını onun dudaklarına doğru yönlendirmekten kaçınıyordu. Bir kere dokunsa o baldan tatlı dudaklara, içindeki ateş dahada alevlenecekti sanki.

O sırada kapının tıklatıldığını duyarak, geri çekilmek zorunda kaldı Fırat. Sevgi gülümseyerek “Ne oldu benim az önceki cesur kocama?” diye sordu.

“2 hafta sonra görürsün ona ne olduğunu!” diyerek Sevgi’nin yanağından bir makas aldıktan sonra, yataktan kalktı. “Gel Sultan abla.”

Sultan hanım elinde tepsiyle içeri girdiğinde, gülümsedi Sevgi’ye.

“Tarhana çorbası yaptım. Birde pilav ve karnıyarık var.”

“Ellerine sağlık Sultan abla.” dedikten sonra, tepsiyi alarak kucağına yerleştirdi.

“Sağ ol Sultan abla. Ben hallederim.” dedi Fırat.

“Afiyet olsun. Bu arada haberi aldık, çok sevindik kızım. Şükürler olsunki Allah onu size bağışladı.”

Sevgi bu haberin bu kadar çabuk yayılacağını düşünmediğinden, şaşkıındı. Sultan Hanım duyduysa, acaba Berke de duymuş olabilir miydi?

“Sağ ol Sultan abla.”

Sultan Hanım odadan ayrıldıktan sonra, Fırat Sevgi’nin yanına oturarak, tepsideki kaşığı aldı eline ve dalıp gitmiş olan Sevgi’nin gözlerinin içine çevirdi bakışlarını.

“Ne oldu güzelim?”

“Berke de biliyor mu?”

Fırat tabaktaki çorbadan bir kaşık alarak, karısına doğru tuttu. “Hayır,bilmiyor. Ona birlikte söyleyeceğiz. Hadi aç bakalım ağzını.”

Sevgi bir Fırat’a, bir önünde duran kaşığa çevirdi bakışlarını. Sonra gülerek, “Elim ayağım tutuyor çok şükür, ben kendim yerim.” dedi ve eli kaşığı almaya uzandı. Fırat buna izin vermeyerek, elini uzaklaştırdı biraz.

“Karım ve kızımın karnını ben doyurmak istiyorum.” dedi.

Sevgi ağzı açık bir şekilde bakakaldı Fırat’ın yüzüne. Kızım mı demişti? Yoksa yanlış mı duymuştu?

“Kızım mı dedin sen?”

Fırat ağzından çıkanların farkına yeni varıyor gibiydi. Söylediklerini düşününce, istem dışı sırttı. Gerçekten kızım demişti. Düşüncesi bile ne kadar güzeldi böyle.

“Evet öyle dedim. Ağzımdan bir anda öyle çıktı.”

“Annem olsa ‘Allah söyledi’ derdi şimdi.” dedi Sevgi gülümseyerek.

Bir kızı olmasını ne çok isterdi Sevgi. Ama sağlıklı olması daha önemliydi. Cinsiyeti pekte önemli değildi o yüzden.

“İnşallah canım. Allah bize sağlıklı bir kız çocuğu versin.”

“Niye kız?” diye sordu merakına yenilerek.

“Kızlar babaya daha düşkün olur derler.”

Fırat göz kırparak, kaşığı tekrar tuttu Sevgi’ye doğru.”Hadi ama yemen lazım.

Bebeğimiz aç kalacak sonra.”

Sevgi bu sefer söz dinleyerek, ağzını açtı ve içti çorbasını. Yemek faslı bittikten sonra, Fırat, tekrar Sevgi’yi rahat ettirebileceği şekilde oturttu yatağa.

“Berke ile ne zaman konuşacağız..”

“Şimdi konuşuruz diye düşünmüştüm ben.”

“Şimdi mi?”

Nedense hala içinde bir korku vardı..Bu konuşmanın bugün yapılması şart mıydı? Ya Berke kötü bir tepki verirse? Ne yapardı o zaman?

“Başkasından duymadan önce bizden duymalı Sevgi.”

Fırat’a hak verdi. Ne olursa olsun başkasından duyup, kinlenmesini engellemelilerdi.

“Haklısın.”

“Ben onu alıp geliyorum, sen yataktan kalkma tamam mı?”

“Tamam.” dedi gülümseyerek.

Fırat odadan ayrılalı 10 dakika olmuştu. Bu zaman içerisinde içi içini yemişti Sevgi’nin. Acaba ne tepki verirdi? Yine aralarına bir duvar örmeye kalkar mıydı?

Bu düşünceler içini daraltıyordu. Artık herşey düzelmişken, tekrar eskiye dönmeye korkuyordu. Berke’nin kötü bir tepki vermemesi için dua etmekten başka çaresi yoktu.

Sonunda odanın kapısı açılıp, Fırat’ın yardımıyla içeri giren Berke’yi gördüğünde, nefesini tuttu. Söze önce kim başlayacak ve ne diyecekti?

“Nasılsın Sevgi abla?”

Hala garip geliyordu kendisine bu durum. Berke ona ‘abla’ diyordu demesine de, hala alışamamıştı Sevgi bu duruma. Geçmişte olanlar aklına geldikçe, kolay kolay alışamayacaktı.

“İyiym canım gel.”

Yatakta biraz daha doğrularak, Berke’ye oturabilmesi için yer açtı. Fırat ise Yatağın diğer ucuna, Sevgi’nin yanı başına geçmişti.

“Berke... Bizim sana söylemek istediğimiz birşey var oğlum.”

İlk söze giren her zamanki gibi Fırat olmuştu. Devamında o getirdi.

“Bu haberi duyunca seninde sevineceğine eminim. Ve bize yardımcı olacağında biliyorum.”

Berke söylenenlerden hiçbir şey anlamamıştı. Ne demeye çalışıyordu babası?

Sevgi ise tedirginlikle takip ediyordu Berke’nin verdiği her bir tepkiyi.

Fırat, Berke'ye ve Sevgi'ye gülümsedikten sonra, sözlerine kaldığı yerden devam etti.

“Bir kardeşin olacak Berke... Sevgi bir bebek bekliyor.”

Berke duyduğu bu haberle, bakışlarını Sevgi'nin gözlerinin içine çevirdi. Sevgi ise nefesini tutmuş bir şekilde, ondan gelecek tepkiyi bekliyordu.

-36. Bölüm-

Hayatı sanki Berke'nin iki dudağının arasından çıkacak kelimelere bağlı gibiydi. Onun bebeği kabullenmeyeceğini düşünmek bile bu kadar can yakıcıyken, gerçekleştiğinde ne hissederdi? Fırat'ın elini sıkıyordu, destek almak istercesine. Aradan fazla bir zaman geçmemişti ama sanki ona bir asır gibi gelmişti.

“O yüzden mi hasta oldun sen?”

Berke'nin gözleri merakla Sevgi'nin yüzünde dolaşüyor, küçük yaşına rağmen olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Sevgi ise gelen bu soruya hazırlıksız yakalandı. Aslında gelen bu ilk tepkinin iyi yada kötü olup olmadığını düşünüyordu bir yandan. En azından çok büyük bir tepkiyle karşılaşmamışlardı.

“Şey...Evet. Doktor kontrolüne gitmem gerekiyordu onun sağlığı için.” dedi.

Aslında ne diyeceğini bilememişti Sevgi. Berke'nin tepkilerine şaşırırsın mı sevinirsin mi onuda bilememişti. Fırat'ta ondan farklı değildi aslında..- Oğlunun çocukça bir kıskançlık içine girip, somurtup oturmasını beklemişti. Ama Berke tıpkı bir yetişkin gibi karşılaşmış gibi görüyordu bu haberi.

“Bir kardeşin olmasını istersin değil mi oğlum?”

Berke babasına cevirdi bakışlarını, sonrada tekrar Sevgi'ye. Şaşırmıştı aslında. Böyle birşeyi beklemiyordu. Sonra Kaan'ın kendisine bir kardeşi olacağını söylemesi geldi aklına. Ne çok seviniyordu Kaan. “Abi olacağım artık ben! Onu hep koruyacağım!” demişti Berke'ye. Her abi olan koruyordu demek ki kardeşini. O zaman o da kardeşini her zaman korumalıydı.

“O doğduktan sonra, onu ben mi koruyacağım baba?”

Fırat'ın yüzünde bir gülümseme belirdi bu soruyla birlikte. Ardından Oğlunun yanağına elini koyarak, "Elbette. Onu sen koruyacak ve kollayacaksın. Canının yanmasına izin vermeyeceksin. Sen onun abisi olacaksın." diye cevap verdi.

Berke'de aynı şekilde gülümseyerek, "Tamam o zaman. Kardeşim olmasını isterim." dedi.

Sevgi bu cevapla tuttuğu nefesini verdi. İçi içine sığmıyordu şu anda. Korktuğu olmamış, Berke bu haberi gayet normal karşılamıştı.

"Kız mı olacak yoksa erkek mi?"

"Bilmiyoruz canım. Sen ne olmasını istersin?" diye ilgiyle sordu Sevgi.

Berke bir süre tavana dikti bakışlarını ve düşünür gibi yaptı.

"Hmmm...Kız olmasın, kızlar çok mızımız oluyor. Erkek olsun! Hem birlikte oyunlarda oynarız."

Fırat ve Sevgi bu cevap karşısında, güldüler. Berke gerçekten ameliyattan sonra çok değişmişti. Herşeye daha ılımlı yaklaşır olmuştu. Özellikle bu bebek haberine tepki göstermemesi çok büyük bir gelişmeydi.

"Kız kardeşte güzeldir. Bak mesela Neslihan halanı ben çok koruyup, severdim küçükken."

"Kaan'ın kardeşi kız mı erkek mi olacak peki?"

Sevgi ve Fırat bu konunun durduk yere neden Kaan ve Kardeşine getirildiğini anlamamışlardı.

"Bilmiyoruz canım." diye bir cevap verdi Sevgi.

"Ne zaman doğacak peki kardeşim?"

"8 ay gibi bir zamandan sonra." dedi Sevgi gülümseyerek.

"Daha çok varmış."

Berke'nin verdiği tepkiler şaşırtmaya devam ediyordu Sevgi'yi.

“Hadi biz aşağı inelim Berke. Sevgi’nin uyuyup, dinlenmesi lazım.”

“Ama benim uykum yok!” diye karşı çıkmaya alıştıysada faydasızdı.

“Yinede uzanıp, dinleneceksin!”

Fırat’ın bu ilgili tavırları hoşuna gidiyordu gitmesine de, bu seferde bunalıyordu. Yatalak hasta muamelesi görmek hiç hoş değildi.

“Ben sonra yine gelirim Sevgi abla.”

Sevgi Berke’ye gülümsedi. Hala herşeyin dzeldiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Gerçekten Berke ile aralarındaki o duvarı yıkmayı başarmış mıydı? Hala inanması çok gt.

Fırat oğlunun koluna girip, ona destek olmadan önce, Sevgi’ye baktı.

“Benim halletmem gereken küçük işler var. Biter bitmez gelirim yanına.”

“Keyfine bak.” dedikten sonra gözlerini kapattı Sevgi. Bu birazda ‘Sana tavırlıyım’ anlamına geliyordu.

Berke ile odadan ayrılmasının sonrasında bile bir tebessüm vardı Fırat’ın yüzünde. Karısı ile hayat hiç sıkıcı değildi. şimdi birde bir tane yeni bir can katılacaktı aralarına, bundan sonrada sıkılması imkansızdı.

Yatmaktan sıkılmıştı. “Yat yat nereye kadar canım!” diyerek doğrudlu yerinde.

Kendisini meşgul edebilecek birşeyler aradı odanın içerisinde. Ama bir kitap bile yoktu.

En kısa zamanda Fırat’a kitap aldırmalıydı. Yoksa 2 hafta nasıl geçerdi, hiç bilmiyordu.

Kendiside işlerim var diyerek gitmişti zaten yanından. Küçük dediği işler yüzünden 2 saattir yoktu yanında. Sıkılmıştı... Ne yapacağını düşünürken, annesi geldi aklına. Kadına bir torunu olacağı haberini bile verememişti yaşadıkları sebebiyle. Hem şu anda çok ihtiyaı vardı ona. Acaba yanına ağırsa

mydı? Bugününde yanında istemeyecekti annesinide, ne zaman isteyecekti? Hem Fırat'ta istedikleri her zaman gelebileceklerini söylememiş miydi?

Hemen yandaki komidine uzanarak, telefonunu aldı eline. Annesinin numarasını çevirdikten sonra, kulağına doğru götürdü telefonu ve heyecanla annesinin cevap vermesini bekledi. "Efendim?"

"Annem... Nasılsın?"

"İyiym güzel kızım. Sen nasılsın? Fırat ve Berke nasıllar?"

"İyiym. Onlarda iyiler."

"Fırat döndü mü evine? Geçen ziyaretime geldiğinde bugün yada yarın için dönerim demişti."

"Gece geldi anne."

Sevgi bu haberi telefonda mı yoksa yüz yüze mi vermesi gerektiğini düşünüyordu. Ama daha fazlada saklayamazdı ki. Hem şu an gerçekten çok ihtiyaç duyuyordu annesine.

"Anne... Bir süre yanıma gelemez misin?"

"Kötü birşey yok ya?"

Kızının kendini yanına çağırmasından dolayı, aklına kötü düşünceler birbiri ardına üşüşmeye başlamıştı. Nedense o İstanbul'dan ayrıldı ayrılalı içi hiç rahat değildi.

"Yok annecim. Herşey yolunda. Sana ihtiyacım var sadece...Ben...Ben hamileyim."

Zeynep Hanım duyduğu haberin gerçekliğine kendini inandırabilmek adına "Hamile misin" diye sordu şaşkınca. Oysa şimdiden yüzü aldığı haberle birlikte aydınlanmıştı.

"Evet... Yanıma gelir misin anne?"

"Gelmez olur muyum hiç? Benim şimdi bir torunum mu olacak yani?"

Çok mutlu olmuştu Zeynep Hanım. Daha bir kaç ay öncesine kadar öleceğini düşünürken, hayata tekrar sıkı sıkıya tutunmuştu. Şimdiyse büyüdüğünü zaten zor kabullendiği kızının yakında anne olacağını öğreniyordu. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

“Evet anne.”

“Ben sabah ilk otobüse atlar gelirim.”

“Tamam. Bekliyoruz seni.”

Telefonu kapattığında, yüzünde bir tebessüm vardı. Yarın annesi geliyordu işte. Bir an önce Fırat'ın odaya girmesini ve ona bu haberi vermeyi istedi. Bu meseleyi hallettiğine göre, diğer meseleyi düşünmeliydi.

Bir sorunu daha vardı aslında... Yıkanmak istiyordu Sevgi. Yıkanıp, dün gecenin terinden ve Hastahane kokusundan kurtulmak istiyordu. Şimdi kalkıp, sıcak suyun altına girse, Fırat'tan bir ton laf yerdi. Ayrıca bebeğine birşey olabilir düşünceside frenliyordu onu.

“Uyumadın mı sen bakalım?” diyerek içeri giren Fırat'ı gördü gözleri sonra.

“Uykum olmadığını söylemiştim sana.” dedi Sevgi gülümseyerek.

“Aç mısın güzelim?”

Fırat Sevgi'nin yanına oturarak, onu kolunun altına almıştı. Eliyle onun önüne gelen saçlarını çekti. Ve yanağına küçük bir öpücük bıraktı.

“Değilim. Hem ben yiyeli daha ne kadar oldu ki?”

“Ne bileyim. Belki bebeğimiz acıkmıştır dedim.” diyerek elini Sevgi'nin karnının üstüne götürdü. Sanki bebeğine dokunur gibi yumuşaktı hareketleri.

“O da acıkmadı aşkım.”

Ağzından çıkan kelimeye kendiside inanamadı başta. Fırat ise, duyduğuyla gülümsemişti.

“Aşkım mı dedin sen bana?”

“Diyemez miyim?”

“Diyebilirsin tabi ki... Bende sana ‘aşkım’ derim ödeşiriz.” diyerek saçlarına götürdü burnunu ve onun kokusunu içine çekti.

“Ter kokan bir kadını kokluyorsun şu anda.”

“Kim demiş? Çok güzel kokuyor benim karım, oh mis gibi!”

“Fırat?”

“Söyle canım.”

“Ben duş almak istiyorum.”

“Tamam. Ben duş almana yardım ederim.”

Sevgi şaşkınlığını gizleyemeyerek “Yardım mı edersin?” diye sordu. “Evet. Tek başına yıkanmana izin veremem.”

“Saçmalama Fırat ya! Ayrıca ben senin yanında nasıl yıkanırım ki?”

“Neden yıkanamayasın? Ben seni çoğu kez üstünde hiç birşey olmadan gördüm hatırlatırımki. Hatta O anlardan birinin meyvesini taşıyorsun şu anda karnında.” diyerek imalı bir şekilde gülümsedi.

“O zaman başkaydı.” dedi burnunu dikleştirerek.

“Ne farkı var? Ayrıca bu yanımda yıkanma işini sen niye takıyorsun ki? Asıl bu daha çok benim cezam gibi. Özlediğim karıma en az 2 hafta dokunamayacağım ve üstüne üstlük onun yıkanmasına yardım edeceğim. Ölüm gibi!”

Sevgi Fırat’ın yüz şekline gülerken, başını onun omzuna yasladı.

“Çok mu özledin beni?”

“Çook.” dedi tekrar Sevgi’nin saçlarının kokusunu içine çekerek.

“O zaman kendine bu işkenceyi yapmana müsaade edemem. Ben kendim yıkanırım!”

“Sevgi.”

“Hiç boşuna Sevgi deme! Ben seni düşünüyorum... Hem kapının önünde beklersin sen.

Sana seslendiğimde beni yatağıma kadar taşırsın.” “Ne var sanki seninle birlikte içerde olsam, yardım etsem?”

“Utaniyorum işte uzatma Fırat!” dedi sinirle.

“Sen mi utaniyorsun?”

Sevgi’nin kızaran yanaklarından, onun gerçekten utandığını anlamıştı. Oysa bir çok kez onu çıplak görmüş ve hatta daha fazlasınıda yapmıştı. Aklına üşüşen anılarla yutkundu. Bu 2 haftanın bir an önce geçmesini diledi. Hoş 2 hafta sonra doktorun herşeyin normal olduğunu söyleyeceğide kesin değildi. Bu 2 hafta 1 aya bile çıkabilirdi. Ama buna nasıl dayanırdı ki?

“Fıraaat!” dedi Sevgi kararlılıkla.

“Tamam, kızma... Sen nasıl istiyorsan öyle olsun.”

“Teşekkür ederim.” diyerek gülümsedi ve Fırat’ın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Bu davranışıyla onu kıskırttığının farkındaydı, ama hoşunada gidiyordu bu durum. Onun üzerinde bu kadar çok etkisinin olması çok güzeldi.

“Sen hiç adil oynamıyorsun ama.”

“Hadi hadi, lafı bırakalım, ben bir an önce banyoya gireyim.”

Üzerinde bornozuyla, Sevgi’yi yatağına yatırdı büyük bir özenle. Tüm çabalarına rağmen tek başına yıkanmak istemişti Sevgi. Fırat ise bu durumda onu kıramamıştı. Oysa başka zaman olsaydı, ne yapar eder onun yanına girerdi.

“Şimdi üstünü giydirelim.”

“Sen getir ben giyinirim.” dedi Sevgi.

“Hastahanede birşey demiyordun seni giydirmeme.”

“O zaman başkaydı. Hem Elim ayağım tutuyor Fırat ben giyerim.”

Fırat Sevgi’nin pijamalarından birini eline alarak, yürüdü karısının yanına. Normalde Sevgi’nin gecelik giymesinden yana olmuştu bunca zaman. Ama şimdi kendine dikkat etmesi gerektiğini bildiğinden, sıcak tutsun diye, kalın bir pijama almıştı eline.

Sevgi yavaşça üzerindeki bornozu çıkardığında, gördükleriyle yutkundu. Sevgi’nin bunu kendine ceza olsun diye yaptığını hissediyordu.

“İstiyorsan arkanı dönebilirsin.”

“Hayır, böyle çok iyiyim.”

Sevgi üzerini giyindikten sonra, tuttuğu nefesi verdi Fırat. Ardından havluyla onun saçlarını kurulamasına yardım etti.

“Fırat?”

“Efendim canım?”

“Benim canım çok sıkılıyor bu odada.”

“Biliyorum, ama sadece 2 hafta dayanmalısın.”

“Öylede... Sen yinede çarşıya indiğinde bana okumak için kitap alır mısın?”

“Alırım tabiki.” diyerek gülümsedi.

“Bu arada,ben annemi çağırdım bugün yanıma. Yarın gelecek.”

“İyi yapmışsın. O yanında olursa, benim içim daha rahat eder.”

Sevgi’nin saçınıda kuruttuktan sonra, onun uzanmasına yardım etti. Ardından kendiside yanına uzandı. Yüzleri birbirine dönük bir şekilde yatıyorlardı şimdi.

“Berke’nin kötü bir tepki vermemesine o kadar çok sevindim ki.”

Fırat Sevgi'nin saçından bir tutam alarak, burnuna götürdü. Mis gibi kokuyordu.

“Bende. Ama ben sana söylemiştim, bak dediğim çıktı.”

“Kız kardeş istemiyor ama.”

Aklına oğlunun sözleri geldiğinde, gülümsedi Fırat.

“Kız çocukları çok mızımız olurmuş.”

“Kız erkek fark etmez. Sağlıklı olsun.”

“Haklısın...Hem erkek olsa bile, 3. de kızı tuttururuz belki.”

Sevgi gözlerinde muzip pırıltılarla kendisine bakan kocasına gülümsedi.

“Belki ben formumu korumak isteyeceğim, bu yüzden başka bir çocuk yapmak istemeyeceğim. Ne biliyorsun?”

“Bence kilo almanda hiç sakınca yok. Hatta aşırı zayıfsın. Biraz kilo aldırarak lazım sana. Sultan ablaya diyeyimde kilo aldıracak yemekler yapsın.”

“Ne yani beni böyle beğenmiyor musun şimdi sen?” diye sordu Sevgi.

“Beğenmez olur muyum. Bayılıyorum sana. Ama iki canlısın şimdi. Bebek için iyi beslenmen lazım.”

“Bana bak...Sen bebeğini benden çok düşünmeye başladın, kıskanıyorum haberin olsun!”

Fırat yatakta biraz daha yaklaştı Sevgi'ye doğru ve onun alnından başlayarak, dudaklarına kadar inen bir yol çizdi dudaklarıyla.

“İkinizde çok seviyorum. Ama senin yerin bambaşka.”

“Bizde seni çok seviyoruz.” dedikten sonra kocasının öpücüklerine karşılık vermeye başladı, 2 hafta boyunca öpücükten daha fazla ileri gidemeyeceklerinin bilincinde olarak...

Zeynep hanım kızına doya doya sarılıp, hasret gideriyordu. Eve ayak basar basmaz, öğrendikleri yüzünden içinde hala büyük bir endişe duyuyordu. Sevgi'nin az daha bebeği kaybedeceğini öğrenmek gerçekten bir şok etkisi yaratmıştı üstünde. Sürekli Sevgi'ye "Neden bana telefonda söylemedin bunu kızım?" diyerek, dert yakınıyordu.

"Seni endişelendirmek istemedim anneciğim. Hem bak geçti artık." diyordu Sevgi de ona cevap olarak.

Fırat ise anne-kızın hasret gidermelerini odanın bir köşesinde sessiz bir şekilde izliyordu. Zeynep hanımın haklı endişesini çok iyi anlıyordu. Eve gelipte, Sevgi'yi o halde bulduğunda, kendisi çok daha kötü olmuş ve çok daha fazla endişelenmişti, hem onun hemde bebekleri için.

"Sen geldin ya... 2 haftayı beklemeyende ayağa kalkarım ben artık." dedi gülümseyerek.

"O kadarda değil canım." diyerek varlığını belli etme ihtiyacı hissetti Fırat.

Sevgi bakışlarını annesinin üzerinden çekerek, kocasına yöneltti. "Annem'in bakımıyla herşey mümkün."

"Demek biz sana iyi bakamıyoruz? Sultan abla duymasın bunu." dedi Fırat gülümseyerek.

"Bencede duymasın."

Sevgide gülüyordu artık. Annesine sıkıca sarılıp, kucağına gömdü yüzünü. Ne çok özlemişti onu. Aynı kalalı çok uzun bir zaman olmamasına rağmen, burnunda tutmuştu annesi.

Zeynep hanım bir yandan kızının saçlarını okşuyor, diğer yandan ise Fırat ve Sevgi'nin hallerini düşünüyordu. Bir farklılık vardı sanki üstlerinde. "Bebek uğurlu mu geldi ne? Herşey zaten yolundaydı da, bu sefer çok daha yolunda gibi." diye düşündü gülümseyerek.

Zeynep hanım geldiğinden beri bir dakika olsun Sevgi'yi yalnız bırakmamıştı. Kızının her türlü bakımıyla ilgileniyor, onunla her fırsatta uzun uzadıya sohbetler ediyordu. Berke ile kızının aralarının çok daha iyi olduğuna ve onun

kardeşi olacağı fıkrını çabuk kabullenmiş olmasınada ayrıca çok seviniyordu. Herşey zamanla yoluna giriyordu işte. Birde torunu sağlıklı bir şekilde dünyaya ‘Merhaba’ diyebilseydi, başka birşey istemezdi Zeynep hanım.

“Keşke Merve de gelebilseydi seninle.” dedi Sevgi arkasına yastıklardan birini yerleştirirken.

“O da gelir kızım en kısa zamanda. Olmadı, yakında siz gelirsiniz İstanbul’a. Fırat oğlum işleri nedeniyle sıkça gelip gideceğini söylemişti en son geldiğinde. Sende takılırsın onun peşine.”

Annesinin bu sözü üzerine gülümsedi ama bir cevap veremedi. Fırat’ın i- İstanbul yasağında gerçekten ciddi olup olmadığını bile bilmiyordu. En kısa zamanda bu konuda onun ağzını araması şarttı.

“Berke’yi de geçen seferkinden iyi gördüm. Baya baya adımlar atmaya başlamış.” “Evet. Dne kadar hergün çalışıyorduk onunla. şimdi ne yapacağız ki? Yataktan çıkmam yasak’.” dedi Sevgi zntyle.

Berke gerçektende Fırat yanlarında yokken baya bir yol katetmişti. En azından değnek yardımı olmadan bir kaç adım atmaya başlamıştı. Biraz daha fazla pratikle artık hiç sorunsuz yryebilirdi.

“zlme güzel kızım. Ben ne güne duruyorum? Senin yaptığını bende yapabilirim herhalde.”

Sevgi annesine minnetle gülümsedi. “İyiki geldin anne. Sen olmasan ben ne yapardım?”

“Yaşamaya devam ederdin. İnsan herşeye rağmen yaşamaya devam ediyor kızım.”

Sevgi’nin gözleri dolmuştu bu cevap karşısında. Daha ncedende bu kadar duygusal mıydı yoksa hamileliğine özgü bir durum muydu bu bilemedi. Ama annesinin sözlerinin altında yatan imayı anlamıştı. Annesini kaybetmeye o kadar yaklaşmıştı ki, şimdi o günleri düşünmek bile çok yakıyordu canını.

“Aaa... zl diye söylemedim ki ben bunları. Hem sen zlrsen torunumda üzülür. Hadi bakalım sil gözünün yaşını. şimdi Fırat gelirde, seni bu halde

görürse, karımı ağlatıyorsun diye beni evden bile kovar.” dedi gülerек Zeynep hanım.

Kızının üzölmesine dayanamazdı ana yüreği. Kendi elleriylede sildi kızının yanaklarından süzülen bir iki damla yaşı.

“Kolaydı sanki seni kovması. Hele bir denesin, çok fena olur.” dedi işi şakaya vurmaya çalışarak.

“Bilirim, yaparsın. Ama nedense bu sefer pek bir iyi gördüm sizi.”

“Daha önceden kötümüyüdük ki anne?” dedi Sevgi, annesinin söylemeye çalıştığını anlamamazlıktan gelerek.

“Kötü değildiniz elbette de... Ne bileyim, bu sefer sanki her ikinizin gözlerinde de farklı bir pırıltı gördüm ben..-”

Annesinin her zaman dikkatli bir kadın olduğunu biliyordu. Bu seferde düşüncelerinde haklıydı. Onunla en son görüşmelerinden sonra, Fırat ile aralarında baya şey yaşanmış ve sonunda birbirlerine aşklarını itiraf etmeyi becerebilmişlerdi. Onun sözleri aklına her geldiğinde, kalbinde bir kuş kanat çırpıyordu sanki. Sahi o neredeydi? Sabahtan beri görememişti yüzünü.

“Bebek haberinin sonucudur.”

“Bende öyle düşündüm. Neyse, ben Sultan hanımın yanına ineyimde, senin yemeğini getireyim.”

“Aç değilim Anne, yorulma bu kadar.”

“Ne yorgunluğu kızım? Seve seve yapıyorum ben bunları. Ayrıca kendinden önce bebeğini düşüneceksin artık sen.”

“Onu düşünüyorum tabiki. Ama bir Fırat, bir sen, fazla abarttınız gibi.”

“İkinizinde sağlığını düşünuyoruz, ne yapalım kızım? İnsan sevdiklerini böyle düşünüyor işte. Ben hastayken sen farklı mı davranmıştın sanki?”

“Haklısın. Tamam...Pes ediyorum artık. Siz nasıl isterseniz öyle olsun.”

Odadan içeri girdiğinde,gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi, adımlarını atmadan önce. Ardından yatağa doğru yaklaşarak, komidinin üstünde duran gece lambasını yaktı. Zeynep hanım Sevgi'nin derin bir uykunun kollarında olduğunu söylemişti.

Tüm gün işlerle uğraşmaktan, fazla görememişti karısını ve onu çok özlemişti. Onun yanağını avcuna dayamış bir şekilde uyuduğunu gördüğünde, içi titredi. Ne de güzel uyuyordu! Sessiz olmaya ve onu uyandırmamaya çalışarak, yanına kıvrıldı ve loş odada onun yüzünde gezdirdi bakışlarını. Ömrü boyunca görse, sıkılmazdı bu yüze bakmaktan. Hatta zamanın geçip gitmemesini diliyordu tüm kalbiyle. Hep orada, öylece kalabilselerdi keşke. Ne iş, ne başka şeyler, hiçbir şey onları rahatsız edemeseydi.

Sevgi'yi uyandırmamaya çalışarak, elini onun yüzüne düşen saçlarına götürdü ve nazikçe çekti onları. Ardından çenesini eline dayayarak izlemeye devam etti. "Nereden nereye" diye düşünmeden de edemiyordu. Uyurken, ne kadar masumdu böyle. Korunmaya muhtaç küçük bir kız çocuğu gibiydi sanki. Oysa o kız çocuğunun gerektiğinde nasıl inatçı olduğuna bizzat tanık olmuştu. Aklına o kötü günler gelince, çenesi sinirle kasıldı. Daha fazla düşünmemeye çalışarak, kafasını salladı. Kendini artık daha güzel şeylere odaklamalıydı. Mesela bebeklerine... Hala Sevgi'den bir çocuğu olacağının şaşkınlığını taşıyordu üzerinde. Geçmişte Sevgi'yle bu konuyu konuştuklarında, bu kadar inanılası güç birşey gibi gelmemişti oysa kendisine. Şimdiyse mutluluktan ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Ayrıca Berke'nin de sorun çıkarmamasına çok sevinmişti. Herşey birdenbire yoluna girmişti sanki. Elini Sevgi'nin yanında boşta duran eline götürdü ve gözlerini kapattı. huzurlu bir uyku çekmek hiçte fena fikir değildi.

Gözlerini açtığında dışarısı hala karanlıktı. Yerinden doğrulmaya çalıştığıdaysa, üstünde hissettiği ağırlıkla kalakaldı. Sevgi yine kendi kucağına sığınmıştı. Farkında bile olmayarak gülümsedi onun bu durumuna. Evliliklerinin ilk gününden itibaren, uyandığında kendini içerisinde bulduğu sahne hep aynıydı işte.

"Uyandırdım değil mi?" diye sorarken, suçlu gözlerle baktı Fırat'ın yüzüne.

"Evet...Büyük bir suç işledin." dedi Fırat gülümserken.

“Haklısın... O halde cezama razıyım.”

Sevgi başını tekrar Fırat’ın göğsüne koydu. Öyle huzurluyduki şu an bulunduğu yerde, başka hiç bir şeyin önemi yoktu.

“Aklıma güzel bir ceza yöntemi geliyor ama, maalesef durumun müsait değil güzelim.” dedi imayla.

“Fırat, çok kötüsün!”

Sevgi yüzünü daha çok gömdü bulunduğu yere. Ara sıra Fırat’tan gelen imalarla hala kızarabiliyordu. Bunu başarabildiği için Fırat’ı kutlaması gerekirdi aslında.

“Asıl kötü olan şu içinde bulunduğumuz durum.” dedi Fırat sitemle.

Sevgi aklına gelenle gülümsedi ve Fırat’ın boynuna ateşli bir öpücük bıraktı. Sonrada onun kulağına doğru eğilerek “Ne güzel işte. Bana bunca zaman çektirdiklerin için, önce sen cezayı çekeceksin, sonrada ben. Ödeşmiş olacağız.” diye fısıldadı...

Fırat yutkunduktan sonra, gülümsedi bu sözlere ve karısını belinden tutarak, daha çok çekti kendine.

“Ama unuttuğun birşey var karıcığım.” dedi daha çok keyiflenerek.

“Neymiş o?”

“Benim cezam sadece 2 hafta sürecek. Oysa seninki bir ömür boyu.” dedi göz kırparak.

Sevgi, Fırat’ın bu konuda bile üste çıkmasına gülmeden edemedi. “Aslında benim bundan hiçbir şikayetim olmaz.” “Bak bunu hatırlatırım sonra sana.”

“Tamam hatırlat.” dedi gülümseyerek.

“O zaman cezanızın avanslarını şimdiden almaya başlayayım ben Sevgi Hanım.”

Sevgi birşey diyemeden, onun dudaklarına doğru eğildi ve önceleri yavaş, sonraları ise delice bir tutkuyla öpmeye başladı. Ne yaparsa yapsın,doymak

bilmiyordu bu dudaklara. Kendini geri çekmekte çok zordu üstelik. Sonunda ayrıldıklarında, ikiside nefes nefeseydi.

“Bir gün beni nefessiz bırakacaksın.” dedi Sevgi.

“Ben buna hiç izin verir miyim?”

Sevgi başını Fırat’ın omzuna bıraktıktan sonra “Fırat?” dedi.

“Efendim benim güzel karım.”

“Biz acıktık.”

“Neden daha önce söylemedin?” diyerek yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. “Ben hemen birşeyler hazırlarım.”

“Fırat...Bende geleyim.”

“Olmaz Sevgi! Sen ne kadar az ayakta olursan, o kadar iyi senin ve bebeğimiz için.”

“Lütfen... Söz mutfakta bir köşede oturup, sana bakacağım sadece. Yatakta yatmaktan çok sıkıldım artık.”

Sevgi kendisine böyle tatlı tatlı bakarken, nasıl hayır diyebilirdiki? Diyemedi de zaten.

“Tamam ama... Bir şartla. Kucağında aşığı inecek ve aynen kucağında yukarı çıkacaksın.” dedi. “Tamam, kabul!”

Fırat yaptığı omlete bakarak “Bu kadar iyi bir aşçı olduğumu bilmezdim.” dedi gülümseyerek. Omleti Sevgi’nin önüne koyduğunda, onun eli çenesinde kendisini izlediğini fark etti.

“Çok beceriklidir benim kocam.” diyerek afiyetle yemeğe başladı omletini.

“Nasıl güzel olmuş mu?”

Sevgi dolu ağızıyla “Hmm... Hemde nasıl, süper olmuş” cevabını verdikten sonra, yemeğe kaldığı yerden devam etti. Fırat ise gülen gözlerle izliyordu onu. Ne kadarda tatlıydı şu haliyle.

“Yavaş ye güzelim. Önünden kaçırmıyor kimse.” dedi gülerek.

“Ya ne yapayım? Çok acıkmışım.”

“Sen akşam yemedin mi birşey?”

“Yedim,oda annemin zoruyla. Ama yine acıktım işte.”

“Bu hamilelik senin baya iştahını açmış gibi.”

“Sorma, öyle gibi... 8 ay sonra balon gibi olurum artık.” dedikten sonra durakladı, ardından aklına geleni sormak için Fırat’ın yüzüne çevirdi bakışlarını. “Ben balon gibi oluncada, beni sever ve beğenirsin değil mi?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Hmm... Bilmem, o zaman gelsin görürüz.”

Aslında amacı sadece Sevgi’ye takılmaktı Fırat’ın. Ama karısının değişen yüz ifadesiyle, birşeylerin yanlış gittiğini anladı. Sevgi elindeki ekmeği masaya bırakarak “Ben doydum, artık odama çıkmak istiyorum.” dedi.

“Ne çabuk doydun? Daha az önce açtın.”

“İştahım kaçtı.”

“Sevgi? Bak bakayım yüzüme.”

Sevgi küskün çocuklar gibi asılan yüzünü kaldırarak, baktı Fırat’ın gözlerinin içine.

“Sence ben sen kilo aldın diye seni sevmez ve beğenmez miyim?”

“Bilmem... Bende sana onu soruyorum işte.”

“Sen 150 kilo olsan bile, ben seni her zaman çok severim. Sen benim karımsın, sevdiğimsin ve çocuğumun annesisin. Ben seni nasıl sevmeyebilirim? Ayrıca

ben hiçte dış görünüş meraklısı değilimdir. Aslında işime bile gelir senin kilo alman. Etrafında dolanan erkeklerden kurtuluruz böylelikle.” dedi gülerek.

Sevgi bu cevap karşısında rahatlayarak, baktı kocasının o çok sevdiği yakışıklı yüzüne.

“Bana ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım hormonlarım düzgün alışmıyor bu sıralar.”

“Hamilelikte normalmiş böyle şeyler. Artık doğuma kadar çekeceğiniz senin bu hallerini.” dedi takılarak.

“Evet, mecbur çekeceksiniz Fırat bey!”

“Tamam... şikayet ettiğim yokki benim. Hadi omletini bitirde, yatalım artık.”

Sevgi kendine söyleneni yaptıktan sonra “Ellerine sağlık, gerçektende çok güzeldi.” diyerek elini karnının üstüne koydu.

“Afiyet olsun benim karıma. Hadi gel bakalım.”

Fırat, Sevgi’yi kucağına alarak, merdivenlere doğru yöneldi. Odaya gelene kadarda kucağında taşıdı karısını.

“Artık uyku vakti.” dedi Sevgi’yi yatağa yatırırken.

Kendisinde onun yanına uzandığında, gece lambasını söndürerek, Sevgi’ye sıkıca sarıldı.

“İyi geceler, birtanem.”

“Sana da iyi geceler.”

İkiside birbirlerinin kollarında, huzur ve mutlulukla kapattılar gözlerini.

-38. Bölüm-

Günler günleri kovalar olmuştu artık. Sevgi sürekli yatıp durmaktan şikayet etsede, bebeğinin sağlığı için gönüllü razı geliyordu buna. En azından Fırat ona bir kaç kitap getirmiştide, hiç değilse zamanını geçirebileceği bir uğraş bulabilmişti kendisine. Zaten bazı günler Berke geliyordu yanına. Onunla

sohbet etmek bile çok iyi geliyordu genç kadına. Birde annesi vardı yanında. Çiftlikte herşey yavaş yavaş yoluna girmişe benziyordu. 'Birde 2 gün sonra doktordan iyi haberler alabilseydik' diye geçirdi içinden. Bebeği için artık hiçbir tehlikenin kalmadığını duymaya ihtiyacı vardı.

Kitabın sayfalarında boş boş gezdirdi gözlerini. Kitap okumakta sıkmaya başlamıştı artık. "Keşke dışarı çıkabilsem. Temiz havayı derin derin içime çekebilsem." diye söylendi. Gerçekten dört duvar arasında çok bunalıyordu. Birde Fırat'ın aşırı ilgisi ve telaşı yok muydu, iyice kendini sıkışıp kalmış gibi hissediyordu Sevgi. Fırat'ın sevgisi ve ilgisinden memnundu gerçi, ama herşeyin fazlasıda böyle etkilere sebep olabilirdi.

Telefonunun çaldığını duyar duymaz, elindeki kitabı komidinin üzerine koydu. Ardından telefonunu eline alarak, arayan kişinin kim olduğuna baktı. Gülümseyerek "Efendim Neslihan?" diye açtı telefonu.

"Nasıl-sın Sevgi'cim?"

"İyi-yim canım. Sen?"

"Bende iyi-yim. Yeğenim nasıl, rahatsızlık veriyor mu sana?"

Fırat kısa bir süre önce bu mutlu haberi kardeşiylede paylaşmıştı. Ona Sevgi'nin başına gelenleri anlatmayıda ihmal etmemişti. Neslihan da bu nedenle her gün Sevgi'yi arayıp, hatırını soruyordu. Hamileliğin ne kadar zor geçebileceğini en iyi bilenlerdendi Neslihan. Kendiside bebeğin sağlığı için, bir süre yataktan çıkmamak mecburiyetinde kalmıştı nede olsa.

Sevgi elini okşarcasına karnının üzerine koydu. Ardından "Çok uslu halası benim bebeğim. Hiç bir zararı yok bana. Tek derdim, 2 gün sonra bana onun için artık bir tehlikenin olmadığını söylememeleri." dedi iç çekerek.

"İyi düşünelim, iyi olsun diyen sen değil misin?"

"Benim galiba." dedi Sevgi gülümseyerek.

"Bak gördün mü? İkimizde sağlıklı bir şekilde kucağımıza alacağız inşallah bebeklerimizi."

"İnşallah canım. Eee, sen neler yapıyorsun? Sinan ve Kaan nasıllar?"

“İyiiz hepimiz. Aslında haftaya oraya gelmeyi düşünüyörüz 1 haftalığına falan.”

“Aa ne güzel olur! Fırat da, bende çok seviniriz.”

“Sinan işlerini toparlayabilirse, geleceğiz.”

Bir süre daha konuştular. Neslihan ile konuşmak çok rahatlatıyordu Sevgi'yi. Neslihan bir görümceden çok bir kardeş olmuştı kendisine. Ayrıca Cem olayı yüzünden kendini suçlu hissettiğininide biliyordu. Her ne kadar “Kendini suçlama, insanların gerçek yüzlerini ne yazık ki göremiyoruz.” demişsede, Neslihan'ı ikna etmeyi bir türlü başaramamıştı. Ama bu olayda kimsenin bir suçu yoktuki. Bir suçlu varsa oda başta Cem olmak üzere, kendisiydi. Ne vardı sanki evinde oturup, kocası ve çocuğıyla ilgilenseydi? Ama yok, ille burnunun dikine gidecekti herzamanki gibi. Hoş, şimdi bunları düşünmekte bir yarar sağlamıyordu kendisine.

Uzandığı yerden kalkarak, camın önüne kadar geldi. Biraz hareket etmezse, yürümeyi unutacakmış gibi hissediyordu. Azıcık ayakta durmasınınnda bir sakıncası olmazdı ya?

Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdiğinde, Berke ve Annesini gördü gözleri. Berke bu geçip giden günlerde baya baya yürümeye başlamıştı artık. Annesiyle bahçede yürüyüş yapıyor gibilerdi. Onların yanında yürüyebilmek için nelerini vermezdi.

“Sevgi?”

Fırat'ın sesi onu hazırlıksız yakalamıştı. Elini kalbinin üstüne götürerek, biraz sakinleşmeye çalıştı.

“Off Fırat ya! Neden sessiz sessiz geliyorsun ki? Ödüm koptu.”

Fırat Sevgi'nin bu haline gülümseyerek, adımlarını ona doğru yönlendirdi. Onun tam karşısında durduktan sonra, elini yanağına koyarak, masum bir çocuk gibi gözlerinin içine baktı.

“Özür dilerim sevgilim. Seni korkutmak istememiştim.”

Sevgi Fırat'ın bu tatlı hallerine zaten hiç dayanamıyordu. Yine dayanamayarak, kollarını onun boynuna doladı ve ona sımsıkı sarıldı.

“Tamam, affettim.”

“Niye ayaktasın güzelim sen?”

“Bana yatalak hasta muamelesi yapılmasından sıkıldım!” dedi kendini geri çekerek.

“Ben iyiyim. Hem başta hissettiğim o hafif sancılarda yok artık. Eskisinden bile iyi durumdayım. Bunaldım yata yata.”

Sevgi'nin küçük biz kız çocuğu gibi dudağını büzmesine dayanamadı ve dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturdu. Kendini geri çektiğinde “Bir daha bunu yapma olur mu? Hele daha vuslata 2 günümüz varken. Dayanamıyorum yoksa.” dedi çapkınca gülümseyerek.

“Ben ne yapıyorum canım? Her hareketimi yanlış yorumlayan sensin.”

“Neyse... Azı gitti çoğu kaldı. Hadi uzan artık.”

“Fırat!”

“Hiç boşuna Fırat deme bana. Hadi güzelim, iki güncük daha sabret. Hatırım için.”

‘Of’layarak yatağına doğru yürüdü ve yavaşça uzandı. Fırat’tan nasılsa bir kurtuluş olmayacağını farkındaydı.

“Sende gelsene.” dedi gülümseyerek.

“İyi alıştın sende. Kendinle birlikte benide yataktan çıkarmıyorsun.”

Fırat bunları söylerken, imalı bir şekilde gülümsüyordu. Nitekim yatağa uzanıp, Sevgi’yi kollarının arasına aldığı anda, “Bir kaç gün sonra sende gönüllü olacaksın yataktan hiç çıkmamaya.” dedi.

“Terbiyesiz.” diyerek bakışlarını kaçırdı kocasından.

“Karım utanmış mı? Hemde benden?”

“Fırat sen önceleride mi böyleydin,yoksa ben yeni yeni mi fark ediyorum bu huyunu?”

Fırat, Sevgi'nin yanağına içten bir öpücük kondurduktan sonra, elini onun karnının üzerinde duran elinin üstüne koydu.

“Beni bu hale sen getirdin.” dedi gülerek.

“Ne yapmışım ki ben sana?”

Fırat elini Sevgi'nin elinin üstünden çekerek, onun yanağına koydu ve gözlerinin içine baktı.

“Ne yapmadın ki? Seni tanıdıktan sonra kendimi tanıyamaz hale geldim. Ben daha önce hiç böyle olmamıştım Sevgi. Hiç bir kadını bu kadar sevmemiş, onu kaybetmekten bu kadar çok korkmamıştım. Ben seni çok seviyorum.”

Sevgi'nin zaten her zaman dolmaya hazır olan gözleri, yine doldu. Ama bu sefer onları akıtmamaya çalışarak, yüzünü Fırat'ın göğsüne gömdü. Ne oluyordu ona bilmiyordu. Sadece içinden sürekli ağlamak geliyordu. Bu hormonlarla başı düşündüğündende fazla dertteydi.

“Bende çok seviyorum seni.”

“Karnın acıktı mı canım?”

“Yok acıkmadım... Fırat?”

“Efendim birtanem?”

“Neslihan aradı. Haftaya buraya gelebilme ihtimalleri varmış.”

“Biliyorum, bende Sinan'la görüştüm az önce.”

“Gelmeleri ne iyi olur. Sıkılıyordum burada.”

“Demek sana iyi bir arkadaş olamadım ben?” diye sordu Fırat sesine kırgın bir tını katmaya çalışarak.

Sevgi kollarını onun beline dolayarak “Olur mu hiç öyle şey? Ama seninde işlerin oluyor. Herzaman yanımda değilsin ki.” diye sitem etti.

“İşler demişken...”

Fırat bir süre bunu nasıl söyleyeceğini düşündü. Sevgi ise bu sessizliğin ardından kötü bir haberin geleceğini hissetmişti bile.

“Ay sonuna 2-3 haftalığına İstanbuldaki işlerimin başına gitmem gerekiyor.”

“Eee?” diye sordu Sevgi, oysa Fırat’ın canını neyin sıkıldığını gayet iyi anlamıştı.

“Yani bir süre sizi yalnız bırakmak zorunda kalacağım.”

“Hayır zorunda değilsin! Bizide yanında götürebilirsin. Karın olarak yanında olmayı istemek en büyük hakkım, öyle değil mi?”

“Bu konuyu konuşmuştuk Sevgi.”

Fırat’ın sesi o kadar kararlı çıkıyorduki, Sevgi ister istemez içinde bir yerlerin acıdığını hissetti. Hemen kendini onun kollarının arasından ayırdı. Herşeye rağmen, Fırat’ın “Ben karımı yanımda isterim!” demesini beklemişti. Ama istediği olmamıştı işte. “Bende gelmek istiyorum.”

“Götüremem seni.”

“Neden? Hani bana güveniyordun?”

“Elbette sana güveniyorum! Konuyu çarpıtma lütfen.”

“Bana güveniyorsan, benide beraberinde götürürsün!”

“Sevgi... Neden beni anlamaya çalışmıyorsun?”

“Anlamaya çalışacak bir durum yok çünkü ortada. İstanbulda kaç milyon insan yaşıyor

Fırat! Sadece biri yüzünden beni oraya götürmeme isteğini anlamıyorum.”

“Ben son sözümü söyledim.”

Sevgi aldığı bu cevap sonucu, hızla kalkmaya yeltendi, ama Fırat onu kolundan son anda tutarak durdurmuştu.

“Dikkat et! Senin ani hareketler yapmaman gerekiyor.”

“Senin beni düşünmene ihtiyacım yok benim!”

“Sevgi...” diyerek karısının yüzünü ellerinin arasına aldı.”Anla beni... Lütfen... Kırılma bana. Bugünlerimizi zehir etme.”

“Ben mi zehir ediyorum? Sevdiğim adam 3 hafta benden uzakta olacak, bende onu güle oynaya yolcu edeceğim öyle mi? Bunu mu bekliyorsun benden?”

Fırat Sevgi’nin bu konu yüzünden nasıl kırıldığını görebiliyordu. Onun bu hassas döneminde, üzülmemesi gerektiği aklına gelince, alttan almakta buldu çareyi.

“Tamam, iimdi konuşmayalım bunları... Hem ay sonuna daha var. Sonra konuşuruz.

Önce Doktor ne diyecek bekleyelimde.”

“Peki sen bilirsin. Yoruldum ben, uyuyacağım.”

“Tamam. birlikte uyuyalım.”

“Yalnız kalmak istiyorum.”

Fırat Sevgi’yi kırdığının farkında olarak kalktı yataktan. Sevgi ise tekrar yerine uzanarak, gözlerini sımsıkı yumdu.

“Ben Sultan ablaya söyleyimde, yemek hazırlasın sana.”

“G

er

ek

yo

k.”

“

H

ay

ır

va

r!”

Fırat, Sevgi'nin kendisine sırtını dönerek, yüzünü yastığa gömmesine baktı içi acıyarak. Bu konunun sürekli pişirilip önüne getirilmesinden çok rahatsızdı. Ama çok hassas bir dönem geçiriyordu Sevgi. Bu ağır tepkisi de bundandı. Hem ay sonuna daha vardı. Mutlaka gönlünü yapmanın bir yolunu bulacaktı...

İki gün sonra Doktorun muayenehanesinde de aralarındaki kırgınlık hala devam ediyordu. Fırat bir çok kez karısının gönlünü almaya uğraşmıştı da, Sevgi sürekli "Ya bende gelirim, yada bu böyle devam eder!" deyip, umutsuzluğa düşürmüştü Fırat'ı.

"Evet....Sevgi hanım, bebeğimizin durumu gayet iyi. Sizde öyle. Bir sorun görünmüyor. Yalnız yinede bundan sonra ağır kaldırmayın ve kendinizi üzecek şeylerden uzak durun."

"Yani artık yatmak zorunda değilim öyle değil mi?" diye umutla sordu Sevgi.

"Değilsiniz. Hatta yavaş yavaş yürüyüşlere bile başlayabilirsiniz."

"Teşekkürler."

Sevgi odadan çıkmak için ayağa kalktığı anda, Fırat'a baktı. Onun "Sen biraz dışarıda bekler misin canım? Doktor beyle konuşmak istediklerim var benim." dediğini duyunca, kaşlarını çatı. "Benden gizli ne konuşacaklar ki?" diye düşünerek çıktı odadan.

Bir süre sonra Fırat yanına geldiğinde "Ne konuştunuz?" diye sordu.

"Hiç... Nasıl bakılmalısın falan filan işte."

Sevgi'nin sinirle kendisine baktığını görünce gülümsedi. Sinirlenmek bile çok yakışıyordu karısına. Ayrıca doktora ne sorduğu tahmin edilebilecek birşeydi. Karısını özlemişti ve birlikte olmalarında bir sorun olur mu olmaz mı öğrenmek istemişti.

Arabada ilerlerken de Sevgi'nin kafasını kurcalıyordu bu mesele. Sonunda dayanamayarak, oturduğu yerde yan döndü ve Fırat'ın üstüne dikti gözlerini. "Ne sordun doktora?"

Fırat yoldaki bakışlarını, karısının üzerine çevirdi, sonrada gülümseyerek “Tahmin edemiyor musun?” diye sordu.

“Hayır, edemiyorum! Senin söylemeni bekliyorum.” dedi kollarını göğsünün altında kavuştururken.

“Doktor Bey ben karımı çok özledim. Onunla sevişmemize engel bir durum var mı’ diye sordum.”

Fırat bunları söylerken gülümsüyordu. Sevgi’nin ise ağzı hem şaşkınlıktan, hemde biraz utançtan açık kalmıştı. Bunu açıkca sorabilmiş miydi yani?

“Aynen bu şekilde mi sordun?”

“Yok, olur mu? Az biraz dolanbaçlı olarak sormuş olabilirim, ama doktor anladı ne demek istediğimi. Neyse ki daha fazla sabretmeme gerek yokmuş.”

“Sen öyle san!” dedikten sonra sırtını koltuğuna yasladı ve bakışlarını camdan dışarıya çevirdi.

“Ne demek şimdi bu?”

“Bilmem, herşey senin istediğin gibi olmaz demek belkide.” “Sevgi... Neden böyle yapıyorsun? Bak çok üzüyorsun beni!”

“Sende beni.” diyerek tekrar Fırat’a baktı.

“Sana sebeplerimi açıkladım ben.”

“Mantıklı bir sebep göremiyorumki ben ortada. Ayrıca gitmek istiyorsan, git. Ama benden senin isteklerine boğun eğmemi de bekleme!”

“Sevgi..Canım..” diyerek onun elini avucunun içine alıp, dudaklarına götürdü. “Ben seni çok seviyorum. Niye anlamıyorsun sanki beni?”

Sevgi’nin içini titretmişti bu sözler. Ama yinede inadından vazgeçmemeliydi. Fırat hata ettiğini anlamalıydı.

“Benide götür! Söz evden dışarı adımımı atmam. Yeterki senin yanında olayım.” dedi dolmaya hazır gözleriyle.

“Daha ne kadar olmaz diyeceğim ki sana? Lütfen uzatmayalım artık bu konuyu.

Tadımızın kaçmasına izin vermeyelim.”

Sevgi aldığı bu yanıt sonrası, elini hızla çekti Fırat’tan.

“Peki öyle olsun. Demek beni bundan sonra çok daha fazla özleyeceksin.” dedi gülümserken.

“Ne?” diyerek arabayı uygun bir yere çekti. “Sevgi saçmalama!”

“Sen saçmalarken iyide, ben saçmalayınca mı kötü? Hadi bir an önce eve gidelim. Açlıktan ölmek üzereyim.” dedi gülümseyerek. Fırat’ı en hassas olduğu yerden vurduğu için kendini tebrik ediyordu.

“Ciddi değildin öyle değil mi?”

“Ciddi miyim, değil miyim göreceğiz!”

Fırat tekrar bakışlarını yola çevirdiğinde, hala Sevgi’nin sözlerini düşünüyordu. Bu kadın neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki? Bir kerede ‘Tamam’ deyip, otursaydı ya evinde. “Of oğlum Fırat, sen yandın!” dedi kendi kendine. Herşey yoluna girdi derken, şimdi Sevgi yine inat edebileceği bir konu bulmuştu işte.

-39. Bölüm-

Eve gelene kadar başka tek bir kelime etmedi Sevgi. Bu sefer söylediklerinde çok ciddiydi, bunu Fırat’ta anlamak zorundaydı. Karısı olarak onun yanında olmaya hakkı vardı. Ayrıca hamileydi. Bu durumda 2-3 hafta gibi, kendisi için uzun sayılan bir sürede, yalnız kalamazdı. Kendi kendini yer bitirirdi, ama en çokta Fırat’ın kendisine güvenmediğini düşünüp, kafasında bin birşey üretti. Ya onunla gidecekti İstanbul’a, ya gidecekti! Başka çıkar yolu yoktu bu işin. Gerekirse cezasını acımadan keserdi Fırat’ın. Bu düşünceyle sinsice gülümsedi. Daha önce bu yanını hiç bilmezdi. Oysa şimdi kocasını, en zayıf yerinden vurmak için sabırsızlanıyordu.

Eve girdiklerinde, Zeynep hanım ve Berke’yi kendilerini bekler halde buldular. Onlara kısaca artık endişelenecek bir durumun bulunmadığını söyledikten sonra, işleri bahane ederek çalışma odasına çekildi Fırat. Sevgi ise artık yatakta kalma gibi bir zorunluluğu olmadığından, annesi ve Berke’yle aşağıda geçirmek istedi zamanını.

“Biraz dolaşalım mı Berke’cim?”

Berke Sevgi’nin bu isteğini ikiletmeden kalktı. Bir yanında annesi, diğer yanında Berke ile bahçeye doğru yürümeye başladı. Hiç değilse hapis hayatı sona ermişti. Ee buda birşeydi. Tek bir derdi kalmıştı, oda İstanbul’a gitme meselesiydi. En kısa zamanda onuda halledecekti.

Fırat çalışma odasına girer girmez, kendini sandalyesine bıraktı. Sevgi’nin kendisine karşı takındığı tavır, canını sıkıyordu. Oysa ona söylemişti işte. Kıskanıyorum demişti. Neden hala damarına basıyordu? O herifinde olduğu şehire götüremezdi onu. Bunun güvenmekle alakası yoktu ki, neden anlamıyordu?

Oysa ne hayalleri vardı bugünle ilgili. Hepsi tuzla buz olmuştu işte. Tanıdığı Sevgi, inadını korur ve onu bu gece ve hatta diğer gecelerdede yanına yaklaştırmazdı. ”Keşke bu kadar inat olmasaydı” diye düşündü gülümseyerek. Ama sonra bu düşüncesinin saçmalığını gördü. Fırat onu her haliyle sevmişti. Gerektiğinde utangaç küçük bir kız çocuğu hallerini, ve hatta hırçın, dediğim dedik hallerinide seviyordu. Onunla birlikte hayatına renk gelmişti, bunu inkar edemezdi. Ama biraz daha anlayışlı olsaydı ya bazı konularda. Kendisi için çok mu kolaydı sanki 3 hafta karısından uzakta olmak. Değildi... Hemde hiç değildi.

Şimdiyse Sevgi kendince ceza vermek istiyordu Fırat’a. Ama bunlar caydıramayacaktı Fırat’ı. Karısı inatsa, o ondanda inattı. Oturduğu sandalyeden yavaşça kalkarak, pencereye doğru yürüdü. Sevgi istediği kadar inat edebilirdi. Ama Fırat söylediklerinde çok ciddiydi. Onu yanında götürmeyecekti. Bunu nasılsa bir gün Sevgi de kabullenecekti.

Pencerenin önünde durduğunda, Sevgi’yi gördü gözleri. Gördükleri sonucunda dudağın kenarında bir tebessüm belirdi. ”Daha fazla sabretemedi. Banada fazla dayanamaz” diye düşündü keyiflenerek. Sevgi her ne kadar kendisine yaklaşmasına izin vermeyeceğini söylesede, tek bir dokunuşuyla onun tüm direncini kırabileceğini biliyordu Fırat. Düşündükleriyle iyice keyiflenmişti. Bakalım bu savaşın galibi kim olacaktı?

Aynadaki aksine baktı kendinden emin bir şekilde.Giydiği beyaz gecelik, oldukça kısa ve çok baştan çıkartıcıydı. İstanbuldayken bu geceliği aldığına şimdi daha çok memnundu. Fırat bey bakalım ne kadar kayıtsız kalabilecekti karısına? Geceliğin alt kısmı ne kadar kısaysa, üst tarafıda bir o kadar tahrik ediciydi. Aslında ateşle oynadığının farkındaydı Sevgi. Ama buna değermi.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra, banyonun kapı koluna götürdü elini. Kapıyı açıp, yatak odasına girdiğindeyse toplu olan saçlarını özgür bıraktı ve yavaş adımlarla yatağa doğru yaklaştı. Fırat'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu, ama ondan yana hiç bakmıyordu..Tüm bu yaptıklarına tezat bir şekilde utandığını hissediyordu. "Bu kadarına cesaret ediyorsan, onun gözlerinin içine bakmayada cesaret edebilirsin" diyerek yüreklendirdi kendini. Ve yavaşça gözlerini Fıratınkilerle buluşturdu. O gözlerde gördüklerinden hoşnut bir şekilde kıvrıldı dudakları. Fırat katıksız aşk ve tutkuyla süzüyordu Sevgi'yi.

Fırat gördüklerinden dolayı hem şaşkın, hemde memnundu aslında. Karısını baştan aşağı bir kez daha süzdü. Oldukça iddialı bir gecelikle karşısına çıkmıştı. Onun bu işkence şeklini takdir etmemek elde değildi. Yutkundu... O kadar güzeldiki... Ona dokunmak için delice bir arzu duydu içinde. Ama engel olmak zorundaydı kendisine. Sevgi'nin amacını biliyordu. Bu kadar kolay yenilmeyecekti ona.

Sevgi yatağa uzanarak, Fırat'ın yattığı tarafa yaklaştı. Dirseğini yatağa dayayarak, biraz doğruldu yatakta ve Fırat'ın elindeki kitabı işaret ederek "Güzel mi?" diye sordu.

"Yaa evet....süper gerçekten."

Bakışlarını Sevgi'nin vücuduna doğru çevirmemek için kendisiyle büyük bir mücadelenin içerisindeydi Fırat. "Allah'ım, dayanamıyorum. Bitsin artık bu işkence." diye dua etti içinden.

Sevgi Fırat'ın tepkilerine gülümseyerek, ona doğru sokuldu ve bacağının tekini onun üstüne attı. Başınıda onun göğsüne yasladı. Çok masum gibi görünen bu davranışı aslında mahvetmişti Fırat'ı. Elindeki kitabı komidinin üstüne bıraktıktan sonra, bakışlarını Sevgi'nin bacaklarından çekmeye çalıştı. Ama pekte başarılı olamıyordu bunda.

"Sevgi." dedi güçlükle.

“Efendim?”

Fırat güldüğünü görmesin diye, yüzünü onun göğsüne daha çok gömdü.

“Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?”

“Ben mi? Yooo... Sadece kocama sarılarak uyumaya çalışıyorum.” dedi bakışlarını Fırat’ın gözlerinin içine çevirerek.

Fırat aldığı bu cevaba gülümsedikten sonra, elini Sevgi’nin üzerinde bulunan bacağına götürdü. Yavaş hareketlerle okşamaya başladı. Sevgi bu dokunuş sonrası heyecandan nefes alamadığını hissetti. Zorla yutkunarak “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Fırat elini geceliğin bittiği yere kadar kaydırdı. Sınırı geçmeye hazırlanırken ise Sevgi’nin elinin engeline takılıp kaldı.

“Karımı çıldırtmaya çalışıyorum” dedi çapkınca gülümserken.

“Ne yazık ki bu kadarıyla yetinmek zorundasın kocacığım. Benide beraberinde İstanbul’a götüreceğine söz verirsen, daha farklı olabilir tabi herşey.”

“Bu konuda fikrimi değiştiremezsin canım. O yüzden ne boşuna kendine işkence çektir, ne de bana...” dedikten sonra Sevgi’nin boynundan başlayarak, geceliğin açığa bıraktığı yerlerde gezdirdi dudaklarını.

Kendinden geçmemeye çalışarak, Fırat’ı göğsünden tutarak, itti.

“Bende söylediklerimde çok ciddiydim.”

“Sevgi... Yapma bunu bize.” diyerek son kez Sevgi’yi yumuşatmaya çalıştı Fırat.

“Asıl sen yapma! Ben istediğim şeyde çok haklıyım.”

Sevgi Fırat’a sırtını dönerek, çarşafı üstüne çekti. “Fikrini değiştirmeden bana dokunayım deme!”

Fırat sıkıntıyla elini saçlarının arasından geçirdi. Ardından yatağa uzanarak biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Ama olmuyordu. Neden herşey yolunda giderken, illa bir sorun çıkmak zorundaydı sanki? Neden?

Sabah gözlerini açtığında, yanının boş olduğunu biliyordu. Onun sıcaklığının kendisini terk ettiğini uyanmadan hissetmişti. Fırat'ın yattığı tarafa doğru döndü. Elini onun yastığına götürerek, okşadı. Sonra kendine hakim olamayarak, burnunu götürdü yastığa. "Off.." diyerek yataktan doğrulmaya kalktığındaysa, yüzüne gelen bir kaç tutam saç kulağının arkasına yerleştirdi.

Fırat neredeydi acaba? Telefonunun saatine baktığındaysa, şaşırıp kaldı. "Bu saate kadar uyudum mu ben?" diye mırıldandı, ardından yataktan kalkarak, banyoya doğru yönlendirdi adımlarını.

Dün gece Fırat'ı yola getiremediği için birazcık moralsizdi aslında. Ama geceler torbaya girmemişti sonuçta. Dün gece olmadıysa, bu gece, bu gece olmazsa başka bir gece. Ama Fırat mutlaka dayanma gücünü yitirecekti.

Yüzünü yıkadıktan sonra, komidinin üzerindeki telefonu alarak, Merve'yi aradı. Onunla konuşmayalı, bir kaç gün oluyordu.

"Ooo güzel annemiz nasıllar?" diyerek açtı Merve telefonu.

Sevgi onun bu sözüne gülümserken "İyi iyi. Asıl teyzemiz nasıl bakalım?" diye sordu.

"O da iyi. Herşey yolunda dimi canım?"

"Evet, yolunda. Yani aslında kısmen..."

"Yine ne oldu Sevgi?"

Arkadaşının başına hep birşey gelmesine o kadar alışmıştı ki, ister istemez bu sözler dökülmüştü dudaklarından.

"Fırat ay sonuna 3 haftalığıns İstanbulda olacak. Ama beni yanında götürmek istemiyor." dedi kırılgan bir sesle.

"Hadi ya. Hala mı aynı mesele?"

"Evet. O kadar çok kızıyorumki ona bu yüzden. Kaç milyon insan yaşıyor orada ya. Tek bir kişi için sürdürdüğü bu inadını anlayamıyorum."

“Canım... Öncelikle sakın ol tamam mı?”

“Tamam.”

“Sebeplerini sıraladı mı sana?”

“Evet, lıskanıyormuş beyefendi. Sanki o pislikle tekrar yan yana gelme ihtimalimiz varmış gibi.”

“Eee aşık bir kocadan bahsediyoruz burada. Mantıksızda olsa, doğrudur söyledikleri.”

“Bu konuda çok sinir oluyorum ona.”

“Ama seviyorsunda ve kıyamıyorsun” diyerek güldü Merve.

Sevgi Merve’nin sesindeki neşeyi yeni fark ediyormuşcasına, kaşlarını çattı ve “Şimdi beni boşverde sen anlat bakalım. Bu neşenizi neye veya kime borçluyuz.” diye sordu.

“Sendende hiçbir şey kaçmıyor canım.”

“Elbette kaçmaz. Ben senin kaç yıllık arkadaşsınım. Hadi anlat bakalım.”

“Şey... dün Demir’le yemek yedik.”

“Bir dakika, bir dakika... Ne ara tekrar görüşmeye başladınızda, yemeğe çıktınız siz?”

“Dün telefon etti bana. Benimle konuşmak istedikleri olduğunu söyledi. Akşam yemeğine davet etti. Bende kabul ettim.”

Sevgi duyduklarına şaşırmıştı. Arkadaşının Demir yüzünden nasıl acı çektiğini en iyi bilenlerden biriydi. İçinden onun bu mutluluğuna sevinmek geliyorsa da, erkenden paçaları sıvamakta istemiyordu.

“Eee?”

“Yemeğe çıktık işte. Biraz sohbet ettik. Sonra... Benden hoşlandığını söyledi. Aslında boşanma aşaması fark etmiş bunu. Ama o dönem hissettiklerini doğru bulmadığından, bana tek bir kelime edememiş.”

“Hadi ya...Şaşırdım.”

“Bende şaşırdım Sevgi. Ama bir o kadarda mutlu oldum. O da bana karşı boş değilmiş, düşünebiliyor musun?”

Arkadaşının sesindeki coşkuyu hissedebiliyordu Sevgi. Onunla mutlu oluyordu o da işte. Ama endişelenmiyorda değildi onun için. Merve aslında görüldüğünden çok daha hassas bir kızdı.

“Çok sevindim canım. Ama yinede sen dikkat et olur mu? Üzülmeni istemiyorum.”

“Üzülmeyeceğim Sevgi. Hissediyorum bunu.”

‘Umarım’ dedi içinden Sevgi..’Umarım seni hiç kimse üzmez ve o güzel kalbini kırmaz.’

Üstünü değiştirdikten sonra, mutfağa indi. Kurt gibi acıkmıştı. Bu hamilelik gerçektede iştahını açmıştı. Mutfaktan içeri girdiğinde Sultan hanım’ı kahve içerken buldu.

“Gel Sevgi kızım. Kahvaltını hazırlamıştım ben” diyerek kalktı oturduğu yerden.

Sevgi masaya geçip otururken, gülümsedi Sultan hanım’a.

“Daha çok öğle yemeği desek? Bugün çok uyumuşum.”

“Normaldir Hamilelikte. Hele dur... Biraz daha zaman geçsin, karnını taşıyamaz hale gel, hiç yataktan çıkmak istemeyeceksin.”

“Gerçekten mi?” diye sordu. Kendisini daha önce koca bir karınla hayal etmemişti.

“Bakma kızım öyle. Elbette her hamilelik birbirinden farklıdır. Ben yataktan çıkamazdım son haftalarda. Sende de öyle olacak diye bir kural yok tabiki.”

“Senin kaç çocuğun vardı Sultan abla?” diye sordu kızartılmış ekmeğinden bir dilim alırken.

“İki...Biri kız biri erkek.”

“Neredeler peki?”

“Kız Adanalı biriyle evlendi, orada şimdi. Oğlanda yurt dışında. O da evli.”

“Gelmiyorlar mı hiç yanına?”

“Senede 1 aylığına falan oğlan gelir. Kız desen, 1- 2 hafta zor görürüm.”

Sevgi üzölmüştü karşısındaki kadına. ‘Ya benide bırakıp giderse bebeğim büyüdüğünde?’ diye düşündü. Ama hayatın acı bir gerçeğiydi işte bu. Küçükler büyüyünce yuvadan uçuyorlardı.

“Bir portakal suyu daha vereyim mi kızım? Taze sıktım.”

“Yok, ellerine sağlık Sultan abla. Çok yedim.”

“Afıyet olsun. İki canlısın sen. Yiyeceksin tabiki.”

Sevgi oturduğu yerden kalkarak “Fırat nerede biliyor musun Sultan abla?” diye sordu.

“Çalışma odasında. Vildan kızım geldi, iş görüşüyorlar sanırım.”

Aldığı cevap karşısında ne diyeceğini bilemedi. “Sağ ol” dedikten sonra adımlarını farkında olmadan çalışma odasına doğru yönlendirdi..Önce kulağını dayadı kapıya, birşey duyabilmek adına. İçeriden gelen kahkaha seslerini duyunca, öfkeyle kısıldı gözleri. Ve kapıyı çalma gereği bile görmeden, içeri daldı.

Fırat üzerinde çalıştıkları işten başını kaldırarak, baktı odaya dalan karısının yüzüne. “Sevgi?” dedi şaşkınca.

“Vildan hanım gelmişte, bir hoş geldin diyeyim dedim.”

Sevgi Vildan’a doğru yönlendirirken adımlarını, Fırat gülümseyerek izliyordu karısının bu tepkilerini.

Sevgi hala bu yaptığına inanamıyordu. Fırat'ın çalışma odasına bu kaçınıcı destursuz dalışıydı bilmiyordu. Ama kendine hakim olamamıştı işte. Elini Vildan'a uzatırken, Fırat'tan yana bakmamaya çalışıyordu. Onun kendisiyle nasıl eğlendiğini açıkca görmüştü gözlerinde. Ne vardı sanki? Kıskanamaz mıydı kocasını? Hem o kendinde kaç milyon insanın olduğu bir şehire, sırf herifin teki yüzünden, Sevgi'ye gitme yasağı koyma hakkını buluyorsa, o zaman Sevgi'nin de ona Vildan'la tek başına bir odada görüşme yasağı koyma gibi bir hakkı vardı. Bu şekilde eşitlikte sağlanmış olurdu ayrıca. Bu konuyu Fırat'la konuşması gerektiğini aklında bir köşeye not etti.

“Nasılınız Sevgi Hanım?”

Vildan'ın her daim gülümseyen yüzüne baktı. Kadının hiçte kötü niyetli olmadığı rahatça hissediliyordu. Ama kadınca kıskançlıklarına yine söz geçirememişti işte.

Suçluymuş gibi gülümsedi Sevgi.

“İyiym Vildan Hanım siz nasılsınız?”

“Eh bende iyi olmaya çalışıyorum.”

Sevgi Vildan'a tekrar gülümsedikten sonra “Bir akşam sizi ve erkek arkadaşınızı yemeğe bekleriz” deyivermişti. Ağzından çıkanlara kendide inanamıyordu. Ama söylemişti işte. Bakışlarını çaktırmadan Fırat'a çevirdi ve onun açık bir şekilde kakhaha atmamak için kendini zorladığını gördü. Kaşlarını çatarak “Öyle değil mi Fırat'cığım?” diye sordu.

“Tabi öyle hayatım... Çok memnun oluruz.”

Vildan karı-koca'nın arasındaki tuhaflığı sezmiş gibi, bakışlarını bir birinin bir diğerinin üstüne çevirip duruyordu.

“Eee şey... Tabi neden olmasın?” dedi sonra.

Fırat elindeki kağıtları masanın üzerine bıraktıktan sonra, Sevgi'nin yanına doğru yürüdü ve elini onun sırtına koyarak “Canım bize biraz daha müsaade eder misin? Üzerinde çalışmamız gereken işler varda.” dedi nazıkçe. Fırat'ın sözlerinden sonra iyice içi sıkılmıştı. Ne vardı sanki kendisinde şurda bir köşede otursaydı? Ne zararı olabilirdiki onlara? Gıkını çıkarmazdı işte.

“Tamam... Size kolay gelsin o zaman.” dedi omuzları yenilgiyle cökerken.

“Teşekkürler Sevgi Hanım.”

Vildan’a gülümsedikten ve kocasına ters bir bakış attıktan sonra, çıktı odadan. Canı sıkın bir şekilde odasına doğru yönlendirdi adımlarını. Neden hiç birşey istediği gibi gitmiyorduki?

Vildan ile iş konuşurken bile hala aklı Sevgi’deydi. Ne de tatlıydı odaya daldığı o an. İçten içe onun bu tepkilerine hem seviniyor, hemde eğleniyordu.

“Ay sonundaki toplantıya katılacağınızı bildirdim Mehmet Bey’e.”

“İyi yapmışsın. Konuşulacak başka bir konu var mıydı?”

“Yok efendim, hepsi bu kadar.”

Fırat oturduğu yerden kalkarak “O zaman bugünlük bu kadar yeter. Ben yarın şirkete geleceğim zaten. Ufak tefek meseleleri orada görüşürüz.” dedi.

“Peki, siz nasıl isterseniz.”

Vildan yanından ayrıldıktan sonra, bir süre pencerenin önünde elleri ceplerinde dikildi. Ay sonundaki İstanbul işi iyice ciddiye binmişti. Gitmek zorundaydı. Ama Sevgi’yi bırakıp nasıl gidecekti hiç bilmiyordu. Gerçi İyi Zeynep hanım vardı. O karısının yanındayken içi hiç değilse rahat olacaktı. Yinede onun özlemine nasıl dayanacaktı? Şimdi yanında olmasına rağmen çok özlüyordu. Ondan kilometrelerce uzakta ne yapacaktı? Şu sayılı günlerini mutlu mesut geçirebilselerdi bari. Ama yok! Sevgi hanım buna asla müsaade edemezdi.

Çalışma odasından çıktıktan sonra, adımlarını yatak odalarına doğru yönlendirdi. Karısıyla son kez konuşup işi tatlıya bağlamak istiyordu. Onunla aralarında bir kırgınlık olduğu zamanlarda, kendini çok berbat hissediyordu.

Odaya girdiğinde, Sevgi’yi bulamadı. Sonra banyodan su sesinin geldiğini duyunca gülümsedi. Yavaş adımlarla banyo kapısına doğru yürüdü. İçindeki şeytan kapıyı açıp, karısını yalnız bırakmamasını söylüyordu. O şeytanın sesini dinleyecekti, ama ne yazıkki kapı kilitliydi. ”Kaç bakalım daha ne kadar

kaçabileceksin” diyerek gülümsedi Fırat. Ardından, bakışları banyo kapısına çevrili çekilde, yatağa uzanıp, ellerinin başının altında birleştirdi.

Sıcak duş gerçekten çok iyi gelmişti Sevgi’ye. En azından sinirleri yatışmıştı. Fırat’ı gördüğü yerde boğazlayacak gibi hissetmiyordu artık. Bu düşündüklerine gülümsedi sonra. Fırat onu çileden çıkarabiliyordu çoğu kez, ama yinede onun canının yanmasınada dayanamazdı. ”Azıcık yanabilir ama.” dedi sonra gülerek. Kendisi verecekse ona o az acıyı, sorun yoktu. Ama başkasının kocasının canını yakmayı istediğini hissederse, işte o zaman işler değişirdi.

Bornozunu üstüne giydikten sonra, saçlarını havluya sardı. Sonra aynadaki aksine bakarak bir iç çekti. Sanki biraz kilo almıştı bu 2 haftalık sürede. Eee nasıl alması ki zaten? Bir Fırat, bir annesi yedirdikçe yedirmişlerdi. Yan dönerek karnına baktı sonra. Daha hiç birşeyi belli değildiki bebeğin. 6- 7 haftalık birşeydi daha. Ama yakında hafifte olsa belli olmaya başlardı. Bu düşünce içini sıcak yapmıştı. Her ne kadar hamilelikte alacağı kilolardan korksada, yinede onu daha çok hissedebileceği için seviniyordu.

Banyonun kapısını açtığında Fırat’ı yatakta uzanırken gördü ve şaşkınlığına engel olamadı. İşleri bitebilmişti demek. Yavaşça yatağa doğru yaklaştı. Fırat bakışlarını bir saniye bile çekmiyordu onun üzerinden. Bü yüzden eli ayağına karışıyordu Sevgi’nin. Öyle derin bakıyorduki gözleri, bir an herşeyi unutacak gibi oldu. Tüm o sözlerini yutup, onun yanına uzanmak ve sıcaklığını vücudunun her bir zerresinde hissetmek istedi. Ama son andada olsa frenledi içindeki bu isteği ve elini komidinin çekmecesine doğru uzattı.

Daha ne olup bittiğini anlamadan, Fırat’ın elini bilginde hissetti ve ardındanda kendisini yatakta sırt üstü yatarken buldu.

”Fırat ne yapıyorsun?” diyerek onu üstünden iteklemeye çalıştıysada, nafileydi.

Fırat Sevgi’nin karşı koymalarını engellemek için, kollarını başının üstünde sabit tutmaya çalıştı. Sonra’da ona gülümseyerek ”Eveett... Çalışma odama öyle dalmanın hesabını verin şimdi Sevgi Hanım.” dedi. Sevgi ellerini Fırat’tan kurtarmaya çalıştı son bir gayretle.

”Sadece Vildan Hanıma hoş geldin demek istedim.”

“Sence ben aptala mı benziyorum karıcığım?”

Bunu söylerken yüzünü daha çok yaklaştırmıştı Sevgi’nin yüzüne. Onun kokusunu duyumsadığında, yutkundu Fırat. Altındaki narın beden tarifi imkansız duygular uyandırıyordu kendisinde.

“Ben...Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim.”

Fırat gibi Sevgi’de etkilenmişti bu yakınlıktan. Özellikle onun bakışlarındaki arzuyu görmek çok fazla gelmişti kendisine. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı son bir çabayla.

“Gözlerimin içine bak Sevgi ve beni kıskandığını itiraf et.”

“Sana hiçbir şey itiraf etmek zorunda değilim!” dedi sinirle.

“Hadi ama.”

Fırat elinin birini, Sevgi’nin bornozunun kuşağına doğru götürdü. Diğeri hala onun iki kolunu tutmaya çalışıyordu. Sevgi Fırat’ın elini bornozun kuşağında hissedince, bakışlarını hemen onun gözlerinin içine çevirdi.

“Ne Ya-pıyorsun?”

“Hiç... Giyinmene yardım edeceğim. Böyle üşüyebilirsin.” dedi çapkınca sırıtırken.

“Fırat..Dur..Yapma..”

Fırat Sevgi’nin bu güçsüz itirazlarını duymamış gibi, açtı kuşağı. Ardından elini günlerdir hasretini çektiği tende gezdirmeye başladı. İçinden kopup gelen iniltilere güçlkle hakim olarak, baktı karısının en az kendisi kadar heyecandan kurumuş dudaklarına.

“Özledim...Çok özledim.” dedikten sonra sert bir hamleyle onun dudaklarına sahip çıktı.

Dudaklarıyla dudaklarını dağlarken, elleri bacaklarında ve daha ezbere bildiği bir çok yerde gezintiye çıkmıştı. Bunca zaman ona dokunmadan, onu hissetmeden nasıl dayanmıştı aklı almıyordu. Sevgi’nin de kendisine karşılık verdiğini hissettiğindeyse, onun ellerini serbest bıraktı.

Sevgi özlediği dokunuşların tadını çıkarırken, elinin birini Fırat'ın saçlarının arasından geçirdi. En az onun kadar beklemişti bu anı. Birden bire söylediği o sözler aklından uçup gitmişti sanki. Şimdi sadece Fırat vardı. Onun dokunuşları ve bu dokunuşlardan aldığı haz vardı.

Fırat'ın elleri tenini tutuştururken, o da bir an önce onun üzerindeki gömleği çıkarmak için, ellerini gömleğin düğmelerine götürdü. Sevgi'nin bu çabasına gülümserken, ona yardım etmeyide ihmal etmemişti Fırat. Sonunda üstündeki gömlekten kurtulduktan sonra, dudaklarını Sevgi'nin boynuna yönlendirdi. Dudakları serbest kalan Sevgi, sahip olduğu son akıl zerreciklerini kullanarak "Fırat.." dedi.

"Hmm?"

"İstanbul'a bende geleceğim öyle değil mi?"

Duyduğu bu soruyla durakladı. Sonra "Hayır" diye cevap verdi. Sevgi aldığı bu cevapla bulutların üzerindeyken, birden yere çakılmıştı sanki. Hemen elleriyle Fırat'ı üzerinden iterek, kalktı yataktan. Öfkeyle bornozun kuşağını tekrar bağlamaya çalıştı, ama titreyen elleri buna pekte müsaade etmiyordu. Sonunda çıplaklığını az biraz kapatabildiğinde, çekmecedен giysilerini aldı eline.

"Sevgi?"

Fırat şaşırmıştı bu tepkiye. Az önce kollarında aldığı zevkten eriyen kadına ne olmuştu birden bire?

"Ne var?" derken bile Fırat'a bakmıyordu Sevgi.

"Ne oldu?"

"Ne mi oldu?"

Elindeki giysilerini sinirle yatağın üzerine fırlattı, ardından ateş saçan yeşillerini, Fırat'ın karalarına dikti.

"Ne olduğunu söyleyeyim sana. Sen bunun benim hoşuma gitmediğini bilmene rağmen, genç ve güzel bir kadınla bir odada baş başa iş görüşebiliyorsun. Ama bilmem kaç milyonluk şehirde, bir tane adi herif yüzünden, beni oraya götürmüyorsun. Onu bir daha görmeyeceğimizi bilmene rağmen götürmüyorsun. Sonra bana ne oldu diye soruyorsun!"

Fırat Sevgi'yi yine hangi arada kırdığını anlayamamıştı. Eliyle yüzünü ovuşturdu. Neden aynı sorunlar önüne çıkıp duruyordu sanki?

“Vildan’la o herifi aynı kefeye mi koyuyorsun? Ben sana başından Vildan kardeşim gibidir, sevgilisi bile var dedim. Hala neden onu sorun ediyorsun kendine?”

“Ben karınım senin. Seviyorum seni. Ne olursa olsun kocamın bir kadınla baş başa bir odaya kapanmasından hoşlanmıyorum. O kadınla birlikte kahkahalarla gülmene dayanamıyorum. Bilmem anlatabildim mi?”

Fırat yataktan kalkarak, Sevgi’nin yanına doğru yürüdü. Duydukları hoşuna gitmişti. Elini onun yüzüne koyacağı sırada “Dokunma sakın.” diyen sesle kalakaldı.

“Sevgi...Lütfen..”

“Bundan sonra bana dokunmanı istemiyorum. En azından aklını başına toplayana kadar. Hem madem sen benim İstanbul’a gitmemi istemiyorsun, bende senin Vildan’la çalışmanı istemiyorum.” dedi ellerini beline koyarak.

Fırat Sevgi’nin bu sözlerini duyduğunda, gülmeye başladı. Hamilelik gerçekten Sevgi’nin huylarını mı değiştiriyordu ne?

“Bu dediğinin saçmalığının sende farkındasın değil mi güzelim?”

“Saçma mı? Ha sen beni yanında götürmek istemeyince saçma olmuyor, ama ben senin başka kadınlarla kapalı kapılar ardında görüşmeni istemediğimde, saçma oluyor, öyle mi?”

“Sevgi... Vildan’la senelerdir birlikte çalışırız. Kızın ne suçu var Allah aşkına?”

“Ben bilemem artık. Söyleyeceğimi söyledim.”

Fırat Sevgi’nin yüzünden ne kadar kararlı olduğunu okuyabiliyordu. Sonunda pes etmişcesinse, derin bir nefes alıp verdi.

“Ben soğuk bir duş alsam iyi olacak.” diyerek banyoya doğru ilerledi. Sevgi ise onun arkasından şaşkınca bakakalmıştı.

Üzerini giyindikten sonra, saçlarının da kurutmuştu. Ama bu süre içerisinde Fırat hala çıkmamıştı banyodan. Biraz daha çıkmazsa, aklıktan ölebilirdi. Öğle yemeği saati çoktan gelmişti. Tam kapıyı çalıp, işinin daha ne kadar süreceğini soracaktı ki, üzerinde sadece tek bir havluyla Fırat'ın odaya girdiğini gördü. Bakışları onun tenine kaymaya başladığında, kendini toparlayarak, saçlarını taramaya devam etti. Saçlarındaki sular yavaşça süzülüyordu Fırat'ın vücudunda. Bu görüntü gerçekten dayanılması çok zordu Sevgi için.

Fırat'ın az önce kaçan keyfi Sevgi'nin pembeleşen yanaklarıyla yerine gelmişti sanki. "İnatçı karım benim. Daha ne kadar inat edebileceksin bakalım" diye düşünerek, ısıklı çalmaya başladı. Sevgi Fırat'ın hareketlerini karşısındaki aynadan takip edebiliyordu. Onun üzerini giyinmek üzere olduğunu gördüğünde, hemen bakışlarını başka bir yere çevirmeye çalıştı. Ama ne yapsa nafileydi. Gözleri hep ona ihanet edercesine, aynaya doğru kayıyordu. Fırat'ın Üzerindeki havluyu çekip, attığını görünce yutkundu. Sonra bu işkenceyi daha fazla çekemeyeceğini düşünerek, kapıya doğru yöneldi.

"Nereye?"

Fırat'ın sesini duyarak, yürümeyi bıraktı. Ona bakmadan "Acıktım da... Sultan abla ne yapmış bakacağım, aşağıda görüşürüz." dedi. Ardından kaçarcasına ayrıldı odadan. Fırat ise onun bu tatlı haline küçük bir kahrkaha atarak, giyinmeye devam etti.

-41. Bölüm-

Bir süredir uyanıktı, ama bulunduğu yer o kadar rahattı ki, hiç kalkası yoktu. Fırat'ın da uyanık olduğunu biliyordu. Onun saçlarının arasında gezinen parmaklarından anlamıştı bunu. Bir de ara sıra saçlarına konurulan öpücüklerden. İçinden gelerek gülümsedi. Onun günlerce kendisine karşı nasıl şefkatli ve anlayışlı olduğunu görmüştü. Aradan kaç gün geçmişti, ama Fırat hiç "Yeter artık bu inadin! Kocanın ben senin" diyip, azarlamamıştı onu. Tam aksine, her zamankinden daha iyiydi ona karşı. Başka bir adam olsaydı, karısına kimbilir neler neler söylerdi. Ama Fırat öyle değildi işte. Hem çok ilgili bir eş, hem de iyi bir babaydı.

Bebeklerini görmeye gitmişlerdi iki gün önce. Nasıl da heyecanlıydı Fırat. Bebeklerinin kalp atışlarını ilk duyduklarında, Fırat'ın gözlerinin dolduğuna bile şahit olmuştu Sevgi. Ah birde bu kadar inat olmasaydı keşke. Aradan geçen onca zamana rağmen, hala bir gelişme yoktu. Ne Sevgi inadından vazgeçiyor, ne

de Fırat onun isteğini kabul ediyordu. Gözlerini yavaşça aralayarak, koluyla daha çok sarıldı Fırat’a. Her ne kadar onun kendisine dokunmasını yasaklamış olsa da, her sabah bugün ki gibi sarmaş dolaş bir şekilde yeni güne merhaba diyorlardı.

“Günaydın benim uykucu güzel karım.” dedi Sevgi’nin saçlarını yüzünden çekerek.

“Günaydın.”

“Bulunduğun yer çok rahat geldi galiba?”

Fırat’ın her sabah kendisine bu şekilde takılması bile hoşuna gider olmuştu Sevgi’nin. Gece yatarlarken, yatağın en uç kısmına gidiyor, ama sabahına kendini onun kollarında buluyordu. Bu duruma kendisi bile gülüyordu ara sıra.

“Yataktan daha rahat olduğun bir gerçek.” diyerek doğrulmaya çalıştı yattığı yerden.

“Dur bakalım... Nereye?”

Fırat tek hamlede Sevgi’nin üstüne çıktı. “Sabah öpücüğümü almadan hiç bir yere gidemezsin.”

“Fırat... Kalk üstümden.”

“Tamam, ama öncesinde öpücüğümü alayım.”

“Yok sana öpücük falan! Beni yanında götüreceğinin sözünü vermeden, öpmeyeceğim işte seni!” diyerek kaşlarını çatı.

Fırat Sevgi’nin bu haline gülümseyerek, eğildi dudaklarına doğru. Sevgi de çok geçmeden karşılık vermeye başlamıştı bile. Bu masum öpücük ilerleyen saniyelerde yerini tutkuya bırakmışken, Fırat kendini güçlükle geri çekti.

“Sevgi...Çok..Çok özledim seni..Tenini..Neden bu inat?” diyerek kulağına arzuyla fısıldadı.

“Sana yetecek mi? 3 hafta bensiz olmaya dayanabilir misin? Bu soruya ‘Evet’ diyebilirsen, tekrar konuşuruz.”

Fırat Sevgi'nin üstünden kalkıp, bedenini tekrar yatağa bıraktığında, onun sorusunun cevabının "Hayır" olduğundan emindi. Sevgi'siz 3 hafta İstanbulda duramazdı.

Sevgi yatağından kalkarak, sabahlığını geçirdi üzerine.

"Neslihan'lar kaçta burada olurlar?"

"Öğle yemeğine sanırım."

Sevgi banyoya girdikten sonra, Fırat'ta yattığı yerden kalktı. Bugün kardeşi gelecekti. Herkes için bir değişiklik olacaktı işte bu.

Sevgi yüzünü yıkadıktan sonra, banyodan çıktı. Fırat ise önce ona doğru yönlendirdi adımlarını. Dudaklarından küçük bir öpücük çaldıktan sonraysa, banyoya attı kendini.

Neslihan ve Sinan, çocukları Kaan ile öğlene doğru varmışlardı çiftliğe. Zaten uzun zamandır hazırды çiftlikteki herkes onların gelecek olmalarına. Tüm hazırlıklar eksiksiz tamamlanmış, onların rahatı için herşeyler düşünülmüştü.

"Ne iyi ettinizde geldiniz" dedi Sevgi Neslihan'a sarılırken.

"Bencede canım."

Hep birlikte aalona geçtikten sonra, kısa bir sohbet başlattılar. Akıllarına gelen herhangi bir konudan konuşuyorlar, ama hiç Cem olayına değinmiyorlardı. Sevgi bu yüzden minnettardı karşısındaki insanlara. Her ne kadar bu olayda bir suçu olmadığını biliyorsa da, hala miğdesini bulandırıyordu o anı düşünmek.

"Hadi masaya geçelim artık" diyerek oturduğu yerden kalktı Sevgi.

Neşeyle yenilen yemeğin ardından, çocuklar Berke'nin odasına geçerken, büyüklerde kahve keyfi yapmak için koltuklarda yerlerini almışlardı. Sevgi kendi elleriyle yapmak istemişti kahveyi. Neslihan da onu yalnız bırakmamıştı. Birlikte mutfakta hem sohbet ediyorlar, hemde kahveleri hazırlıyorlardı.

"İyi gördüm sizi."

Sevgi Neslihan’a içten bir şekilde gülümsedi, ardından raflardaki fincanları hazırladı.

“İyiiz.”

“Cem meselesinin tamamen halolmasına çok seviniyorum. Düşündükçe boğasım geliyor hala o adamı Birde yüz­süz yüz­süz gelip anlatmadı mı bize olup bitenleri, hemen evden kovdum ama ne fayda.”

Sevgi sakın kalmaya çalışarak, dinlemişti Neslihan’ı. Ama Cem’in adını duyması bile sinirlerinin gerilmesine sebep oluyordu. Bu yüzden Fırat’ın hissettiklerini az çok anlayabiliyordu.

“Boşver artık, geçti gitti.”

“Haklısın... Neyseki yaptıklarının bedelini çok kötü bir şekilde ödüyor. Boşuna dememişler, Allah’ın sopası yok diye.”

Sevgi duyduklarından hiçbir şey anlamamıştı.

“Ne oldu ki?”

“Herşeyine el koydular. Banka kredisini ödeyememiş. Sinan’dan borç bile istemiş bu yüzden. Ama benimki tabiki vermemiş. Valla duyunca öyle sevindim ki, anlatamam sana.”

“Herkes hak ettiğini buluyor işte bir şekilde.”

Cem için hiç üzülmemişti Sevgi. Kimsenin kötülüğünü istemezdi aslında, ama konu bu adam olunca içten içe hak yerini bulduğu içinde sevinmeden edemiyordu.

“Kahvelerimizde hazır. Hadi artık içeri geçelim. Biz olmadan kimbilir neler neler kaydattılar” diyerek gülümsedi Sevgi.

Zeynep Hanım ve Neslihan gerçekten birbirleriyle çok iyi anlaşmışlardı. Sevmişti Zeynep hanım karşısındaki saygılı kadını. Özellikle Sevgi az çok bahsetmişti Neslihan’ın geçmişinden. İlk O an içi ısınmıştı ona. Hangi ana-baba kızının mutsuzluğunu isteyebilirdi? Ama herkes aynı değildi işte. Olamazdı da.

Sevgi'nin mutluluğu için herşeyini feda edebilirdi oysaki Zeynep hanım. Zaten hiç onaylamamasına rağmen, kızının arkasında durup, kabullenmemiş miydi evliliğini. Şimdi de damadından çok memnundu. "Allah hep iyi insanlarla karşılaştırsın kızım" derdi Sevgi'ye. Gerçektende Fırat çok iyi bir insandı. Bu nedenle çok mutluydu. Bu dünyadan göçüp gitse bile, gözü arkada kalmayacaktı.

"Allah hayırlısıyla yavrularınızı kucağınıza almayı da nasip etsin."

"Amin Zeynep teyze."

Erkekler bayanları baş başa bırakarak, çalışma odasına geçmişlerdi. Hoş bir sohbetin yanında içilen çayların haddi hesabı yoktu. Daha önce bu kadar çok güldüğünü hatırlamıyordu Sevgi.

"Ben çocuklara bakıp geliyorum." diyerek ayrıldı yanlarından.

Berke'nin odasına girdiğinde, iki çocuğunda pijamalarını giyinmiş bir şekilde, yataklarında yattıklarını gördü.

"Oo baya erkenciyiz bakıyorum." dye gülümseyerek Berke'nin yatağının ucuna oturdu...

- "Uykumuz gelmesini bekliyoruz Sevgi yenge. Ama ben masalsız uyuyamam ki? "

Sevgi Kaan'a gülümsedikten sonra, ona elini uzattı ve yanına çağırdı.

"Berke'cim, biraz kay bakalım. Masal saatimiz geldi."

Berke kendisine denileni yaptıktan sonra, Sevgi iki çocuğuda kollarının arasına aldı. Ve aklına gelen herhangi bir masalı anlatmaya başladı.

"Kırmızı başlıklı kızın masalını anlatsam olur mu?"

"Hani şu kurt'un kızı ham yaptığı masal mı?"

Sevgi Kaan'ın bu sözüne gülerken "Hı hı..O masal.." diye cevap verdi.

"Sende bu masalı dinlemek ister misin Berke'cim?"

Berke gülümseyerek başını salladı.”İsterim.”

Sevgi “Bir varmış bir yokmuş..” diye masalına başladıktan kısa bir süre sonra, Kaan uykuya yenik düşmüştü. Berke ise uyudu uyuyacaktı. Masalın sonunda Sevgi Kaan’ı kucaklayarak, yerine yatırdı. Berke’nin de üstünü sıkıca örttükten sonra, alnına bir öpücük kondurdu. Daha bir kaç ay öncesini düşündüğünde, bu duruma gelebildiklerine şaşıırıyordu aslında. Onun saçını okşarken, aslında ne kadarda şanslı bir kadın olduğunu düşünüyordu. Fırat’la evlenerek gerçek bir aileye sahip olmuştu. Ne iyi yapmıştı onunla evlenerek. Bu düşünceyle, gülümseyerek ayrıldı oradan.

Neslihanları odalarına yerleştirdikten sonra, kendi odasına çıktı. İçeri girdiğinde, Fırat’ı yatakta yüz üstü uyurken buldu. ”Hemende uyumuş beyefendi” diye mırıldandı. Nedense her gece olduğu gibi, bu gecede kendisini bekler diye düşünmüştü. ”Yoksa artık ümidini kesti mi benden?” diye düşündü endişeyle. Ama yok...Olmazdı böyle birşey. Hamilelik sebebiyle çok fazla alınganlık yapıyordu bu günlerde.

Çekmecedeki geceliklerinden birini çıkarıp, hemen üzerine geçirdi. Aslında farkında olmadan kendisi de çok yorulmuştu. Misafirlerini rahat ettirebilmek için, bir kaç gündür hiç yerinde durmamıştı. Sürekli bir hareketlilik içerisindeydi.

Işığı söndürüp, yatağa yattığında, başını Fırat’tan taraf çevirdi. Yüzü diğer tarafa dönük olduğu için, göremiyordu onun yüzünü. Yattığı yerde biraz daha ona doğru kaydırdu bedenini. Onun uyumasından cesaret alarak, elini beline doladı ve başını sırtına yasladı. O sırada onun bedeninin hareketlenmesiyle birlikte irkildi.

”Uyumuyor muydun sen?”

Fırat tümüyle Sevgi’ye doğru dönerek gülümsedi. Ardından onun kaçmasına imkan vermayerek, bacaklarıyla onun bacaklarını sardı.

”Sen gelmeden gözüme uyku girer mi hiç benim?”

”Girmez mi?” diye sorarken alayla gülümsüyordu Sevgi.

“Girmez.”

Fırat daha fazla kendine hakim olamarak, Sevgi'nin dudaklarına doğru eğildi. Onun kendisine karşı koymaya çalışmadığını hissettiğindeyse, dahada derinleştirdi öpücüğünü. Bu sırada elleride rahat durmuyor, Sevgi'yi kendinden geçiriyordu. “Seninle birlikte geleceğim ben de öyle değil mi?” diye sordu gülerek.

Fırat yavaşça karısının boynunu öperken, gülümsedi bu soruya. İçinde bulundukları duruma rağmen, hala akli fikri bu soruya alacağı cevaptaydı Sevgi'nin.

“Hı hı” dedi dudaklarıyla daha aşağılara doğru yol almaya devam ederken.

“Söz mü”

“Söz! Sus artık...Çok konuştun sen.” diyerek bu sefer tekrar yönünü Sevgi'nin dudaklarına doğru çevirdi. Yavaşça elini geceliğin bittiği yerlere götürerek, çıkarmaya başladı Fırat. Sevgi ise en az Fırat kadar istekli karşılıklar veriyordu kocasına. Fırat'ın elleri geçtikleri her yeri ateşe veriyordu sanki. Sevgi onun dokunuşlarını, dudaklarının bıraktığı öpücükleri ne kadar özlediğini düşündü bir kez daha. Fırat'a ders vereceğim derken, en büyük dersi kendisi almıştı aslında. Fırat onun için herşey demekti. O yoksa, bu hayatında hiç tadı tuzu olmuyordu.

“Sevgi..Canım..Karım.”

Söylenen her söz, hiç olmadığı kadar güzel geliyordu şimdi kulaklarına. Ellerini Fırat'ın çıplak sırtında gezdirirken, aldığı hazla kapattı gözlerini. Fırat her dokunuşuyla kendini özel hissettiriyordu Sevgi'ye. Sonunda ruhları gibi, bedenleride birleştğinde, ikiside ter içinde kalmıştı. Birbirlerine kavuşmayı çok beklemişlerdi, ama değmişti herşeye.

Fırat Sevgi'nin terden alnına yapışan saçlarını çekti, ardından uzun bir öpücük bıraktı alnına. Onun yorgunlukla gülümseyen yüzüne baktı içi giderek. Ne de güzeldi bu haliyle. Burnunu onun boynuna götürdü ve kokusunu yine derin derin içine çekti. Sevgi onundu. Karısıydı... Sevdği idi...Başka ne isterdi ki Allah'tan?

“Canım...” dedi yanaklarını öperek.

“Fırat.”

“Söyle güzelim... Birşey mi lazım? Ağrın mı var yoksa?”

Bir anda telaşlanmıştı Sevgi’nin ses tonunu duyduğunda. Hemen Sevgi’nin üzerinden kalkmaya çalıştı, ama Sevgi onu kollarından tutarak engellemiştir.

“Yok birşeyim. Seni çok seviyorum diyecektim sadece. Ve birde sonunda inadını kırdığın için teşekkür edecektim.” dedi kıkırdayarak.

Aldığı cevap sonucunda, tuttuğu nefesi bıraktı. Bir an yaşadıkları o güzel anların sonunda bebeklerine birşey olabileceğini düşünerek, endişelenmişti. Ama neyseki yoktu öyle birşey. Bu aralar fazla kötümserdi galiba. Yada konu Sevgi ve çocukları olunca, başka türlü mü mümkün değildi.

Fırat Sevgi’nin yanına kayarak, onu kollarının arasına çekti. Sonra Sevgi gibi gülümsedi onun söylediklerine.

“Sen haklıydın. Sen olmadan ben 3 hafta nasıl durabilirim ki oralarda? Hem az önce yaşadıklarımızdan sonra, bunun hiç mümkün olmadığını anladım.” dedi parmakları Sevgi’nin göğüs kısmında harekete geçmişken.

Sevgi hemen Fırat’ın eline vurdu gülererek. Bu adam hiç uslanmayacaktı galiba. Az önce yaşadıkları yetmemiş gibi görünüyordu.

“Bunu anlayabilmene sevindim. 1 haftadır boşuna acı çektiyorsun ikimizde.”

“Hmm... Seninde benden arta kalır yanın yok ama. Neydi o gecelikler, bornozlar. Hesap ver bakalım. Karısını çok özlemiş bir adamın karşısına öyle çıkmaya utanmadın mı?”

“Ehh... Oh olsun demekten başka birşey yapamadım açıkcası.” derken gülüyordu Sevgi. Bunu gören Fırat, tekrar Sevgi’nin üzerinde almıştı yerini. “O zaman bana yaşattığın o eziyetlerin cezasını çekme zamanı geldi.” dedikten sonra, tekrar herşeyi en baştan yaşamaya başladılar.

Sabah gözlerini açtığında, yattığı yerde gerindi..Her bir zerresi sızlıyordu. Ama şikayetçi değildi. Uzun bir zamandan sonra, harika bir gece geçirmişti. Geceden kalma görüntüler, gözünün önüne geldiğindeyse yanakları

kızarak,gülümsedi. Sonunda herşey normale dönmüştü. İstanbul konusunda kocasını da ikna etmişti üstelik.

Yattığı yerden doğrulurken, çıplaklığında çarşafa sarınarak kapatmaya çalıştı. O sırada açılan banyo kapısıyla, bakışlarını o yöne doğru çevirdi. Fırat'ı gördüğündeyse, gülümsedi.

“Günaydın.” diyerek Sevgi’nin yanına doğru ilerledi Fırat. Islak saçları ve giymiş olduğu bornozuyla, duş almış olduğunu anladı Sevgi.

“Günaydın canım.”

Sevgi yanına oturan kocasının yanağına sıcak bir öpücük kondurdu. Ardından burnunu onun boynuna götürerek “Hmm... Mis gibi kokuyorsun.” dedi.

“Önceden nasıl kokuyordum ki?”

Fırat Sevgi’nin yüzüne gelen saçlarını, kulağının arkasına yerleştirdikten sonra, onun yanına daha çok sokuldu. Üzerindeki çarşafı sabit tutmaya çalışan bu hali, onu çıldırtmaya yeterde artardı bile. Tüm bir gece, doymak nedir bilmeden sevmiştı karısını. Ama yinede içindeki bu arzusun bir sonu gelmiyordu bir türlü.

“Sen hep güzel kokuyorsun.”

“Hmm..”

Fırat Sevgi’nin çarşafı tutmaya çalışan elinin üzerine götürdü elini.

“Fırat..Ne yapıyorsun? ’

“Hiç..Sana yardımcı olacaktım.”

“Bende bir duş alsam iyi olacak.” diyerek çarşafı sıkıca doladı bedenine ve kalktı yataktan.

“Yardımcı olmamı ister misin?”

Sevgi banyoya ilerlerken, duyduklarıyla olduğu yerde durdu. Fırat’a baştan çıkarıcı bir bakış attıktan sonra “Çok isterdim canım ama misafirlerimiz var. Kahvaltıya inmemiz gerekiyor” dedi ve ardından banyoya girerek, kapıyı arkasından kilitledi..

Fırat ise gülümseyerek “Başka zaman hiç bir bahanen olmaması için elimden geleni yapacağım karıcığım” dedi,sonrasındaysa üzerini değiştirmek adına, dolabına yöneldi. Ne olursa olsun, bu kadınla hayat çok güzeldi.

-42. Bölüm-

Birlikte edilen güzel bir kahvaltının ardından, bayanlar çocuklarla birlikte bahçede yürüyüşe çıkmışlar, beyler ise her zamanki gibi kendilerini çalışma odasına kapatmışlardı.

Berke'nin artık kendinden daha emin attığı adımları görüp, seviniyorlar, onunda sonunda istediği gibi koşup oynadığını bilerek, mutlu bir sohbet sürdürüyorlardı.

“Demek bir erkek daha geliyor aileye.” diyerek gülümsedi Sevgi.

Neslihan geçen hafta kontrole gittiğinde, küçük beyin sonunda cinsiyetini herkesle paylaştığını söylemişti. 5 aylık olduğu için, artık karnı çok daha belirgin bir hal almıştı.

“Evet. Kız olsun istiyordum ama, sağlıklı olsun önemli değil.”

Sevgi Neslihan'ın hem konuşup, hemde bebeğini okşar gibi karnını okşamasına baktı. Annelik böyleydi işte. En önemli istekleri, bebeklerinin sağlıklı ve mutlu bir hayat sürdürebilmeleriydi.

“Sen neyin olsun isterdin Sevgi?”

Havanın serin olmasının etkisiyle,ceketine daha çok sarınarak, gülümsedi Sevgi. Aslında hiç fark etmiyordu onun için. Bebeğinin sağlıklı olmasından başka birşey istemiyordu. Ama Fırat'ın bir kızı olsun istediğini bildiğinden, o da ara sıra kız olsunda demiyor değildi.

“Bilmem. Fark etmez aslında, ama Fırat kız istiyor.”

Zeynep hanım, bahçede bulunan sandalyelerden birine geçip oturdu. Yaşlanmıştı artık. Uzun yürüyüşlere hiç gelemiyordu bu yüzden. Bakışlarını bahçenin bir köşesinde birbirlerine birşeyler anlatıp duran çocuklara çevirdi.

“İster tabi, bir oğlu var, bir de kızı olsun ister.” dedi sonra.

“Abim için pek fark etmez bence, ama bir kız çok şeker olurdu.”

Sevgi de katılıyordu Neslihan’a. Bir kızı olsa, kendisi nasıl annesine yoldaş olmuşsa, o da kendisine yoldaş olsaydı, ne güzel olurdu. Ama yinede erkek-kız fark etmezdi. Allah onlara ne verirse kabulüydü.

Sevgi elinde kahvelerle salona girdiğinde, Berke ve Kaan’ı televizyon başında, annesi ve Neslihan’ıysa ellerindeki küçük patiklere bakarken buldu.

“Aaa ne şekermiş o öyle.” diyerek annesinin elindeki patiğın tekini aldı.

“Sinan’ın annesi örmüş. Ne tatlı öyle değil mi? şu ayaklara bak ya.”

Neslihan kadar, Sevgi de bayılmıştı bu patiklere. Hemen annesine dönüp “Sen de torununa öersen değil mi bir çift patık?” diye gülümseyerek sordu.

“Hele bir cinsiyeti belli olsun da, bak ben ona daha neler örüyorum.” dedi Zeynep hanım mutlulukla.

“Neyse. Kahveleri getirdim ben. şu beyleri de çağırayım da, ağız tadıyla içelim. Odaya bir kapandılar, bir daha çıkarabilene aşk olsun.”

Sevgi söylenerek çalışma odasına doğru yönlendirdi adımlarını. Odanın önüne geldiğinde, içeriden gelen seslerle duraksadı. Hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Sevgi yaptığıının yanlış olduğunu bilmesine rağmen, merakına engel olamayarak, kulağını daha çok yasladı kapiya.

“O herifin yanına bırakamazdım herhalde yaptıklarını. Karımla aramı açtı. Fazlasıyla hak etti bunu o.” diyordu Fırat.

“Haklısın. Ama bir görseydin, perişan bir haldeydi. Ona borç vermeyeceğimi söylediğimde, ağladı ağlayacaktı neredeyse.”

Sevgi şaşkınlıkla dinliyordu içeride konuşulanları. Kimden bahsettiklerini gayet iyi anlamıştı. Ne yani Cem’in başına gelenlerden Fırat mı sorumluydu?

“Artık bundan sonra ayağını denk alır. Onun bunun karısına sarkmaz adı şerefsiz.”

“Ne diyim. Hak ettiğini buldu sayende..”

Sevgi duyduklarına her ne kadar şaşırda, bir yandanda sevinmişti aslında. Fırat'ın Cem'in cezasını verdiğini bilmek, çok rahatlatmıştı kendisini. Zaten o adama kendisine yaptıkları yüzünden, içten içe kin besliyordu. Böyle bir duruma sevinmesi yanlıştı belki ama Sinan'ın dediğı gibi fazlasıyla hak etmişti bunu Cem.

Elini yavaşça kapıya götürerek, tıklattı. Fırat'ın “Gel” dediğini duyar duymaz, kapıyı açarak, içeri girdi. Fırat'ın kendisini gördükten sonra aydınlanan yüzünü gördüğündeyse, içten bir şekilde gülümsedi.

“Kahve yaptım. Hadi salona gelinde, hep beraber içelim.”

“Tamam. Sağ ol Sevgi. Ben bir Neslihan'a bakayım.” diyerek hemen onları odada yalnız bırakarak çıktı Sinan.

Sinan odadan çıktıktan sonra, bir süre karşılıklı dikildiler. Birbirlerinin yüzünden çekemiyorlardı bakışlarını. Sonunda Sevgi “Eee? Sen gelmiyor musun?” diye sordu.

“Geleceğim. Ama sen önce şu kapıyı kapatta, bir gel yanıma.” derken yüzünde tatlı bir gülümseme vardı Fırat'ın.

Kocasının dediğini yaparak, ona doğru yaklaştı. Onun gözlerindeki muzip pırıltılardan anlamıştı niyetini. Ama bir şikayeti yoktu. Onun yanına vardığında, Fırat kollarını Sevgi'nin beline dolayarak, daha çok çekti onu kendine doğru. Saçlarının arasına burnunu gömdükten sonra “Hmm... Mis gibi kokuyorsun.” dedi.

“Sen de.” derken, Fırat'ın boyun çukuruna bir öpücük bıraktı Sevgi.

“Sevgi. Beni baştan çıkarmak için hiç iyi bir zamanlama değil güzelim.”

Sevgi bu söz üzerine gülerek, bu seferde Fırat'ın üzerindeki gömleğin üstteki ilk iki düğmesini açtı ve açığa çıkan göğsünü öptü. Fırat'ı deli etmişti bu öpücükleriyle.

“İçeride Neslihan'ların olduğunu unutup, seni yatak odasına çıkarmamı istemiyorsan, uslu dur.” dedi boğuk bir sesle.

“İstiyorumdur belki.”

Sevgi kendini bile şaşkınlığa düşürecek derecede, baştan çıkartıcı kelimeler ediyordu. Bakışlarını Fırat'ın gözlerinin içine çevirerek, gülümsedi.

“Tıpkı dün geceki gibi beni sevmeni istiyorumdur belki.” derken,parmağı da Fırat'ın açıkta kalan göğsünde daireler çiziyordu. Bu Fırat için artık son noktaydı. Tek hamlede Sevgi'nin tebessümle kıvrılmış dudaklarına sahip çıktı. Karısının da kendisine aynı arzuyla karşılık verdiğini fark ettiğindeyse, aklı başından uçup gitmişti. Haftalar süren bir özlem vardı ortada. Tek bir gecede doyamamıştı ona. Bundan sonrada doyabilir miydi bilmiyordu. Hemen Sevgi'yi çalışma masasının üstüne oturtarak, dudaklarının yönünü onun boynuna doğru yönlendirdi. Bir yandan da eteğin altındaki bacaklarında geziniyordu elleri.

“Beni deli ediyorsun.”

Sevgi bu söze gülümsedi. ”Sen de beni.” dedikten sonra gözlerini kapattı. Fırat sayesinde içindeki diğer Sevgi'yi keşfetmişti. Yeri geldiği zaman nasıl tutkulu bir kadına dönüşebildiğini onunla birlikte fark etmişti.

“Dayanamıyorum artık. Odaya çıkalım heme.” dediğinde, Sevgi de hak vermişti ona. Tek isteği birazcık onu çıldırtmakken, kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Onunda dayanacak gücü kalmamıştı artık.

Onlar o kadar birbirlerinden geçmişlerdiki, odanın kapısının açılıp, Berke'nin içeri girdiğini bile fark edememişlerdi.

“Baba? Sevgi abla? Napiyorsunuz siz?”

Bakışlarını merakla Sevgi ve Babasına dikmiş bir şekilde, bir cevap bekliyordu. Sevgi Berke'nin sesini duyar duymaz, hemen bütün kuvvetiyle itmişti Fırat'ı. Gömleğinin düğmelerini aceleyle ilikledikten sonra, eteğininide düzeltti.

Fırat ise Berke'nin zamanlamasına içinden bir küfür savurmuştu. Ardından gömleğinin üst düğmelerini ilikleyerek baktı oğlunun meraklı gözlerinin içine..

“Şey biz..biz şey yapıyorduk.”

Sevgi'nin yanakları utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Fırat'ın bir açıklama yapamamasına ise, gülmek için dişlerini sıkıyordu. Sonra Berke'nin

gördüklerini düşündükçe, dehşete düştü. Ya onlar çok daha farklı bir durumdayken odaya girmiş olsaydı ne olacaktı?

“Biz..Sevgi ablanın boynu ağrıyormuş da.Bende boynuna masaj yapıyordum.”

Sevgi bu cevap karşısında kıkırdamasına engel olamadı. Fırat ise ona ters ters bakarak, ardından “Şimdi daha iyisin değil mi canım? Ağrın kalmadı.” diye sordu imayla.

Sevgi bir kaç kez yutkunduktan sonra “Evet...Masaj çok iyi geldi. Ellerin dert görmesin.” dedi gülümseyerek.

“Ama ellerin başka yerlerdeydi. Dudaklarla masaj mı yapılıyor?”

Sevgi bu cevap karşısında, yerin yarılıpta içine girmeyi istedi. Fırat’ın elleri Berke’nin dediğı gibi, boynunda değil, bacaklarındaydı. ”Hadi bakalım cevap ver Fırat efendi” der gibi baktı Fırat’ın yüzüne. Onunda en az kendisi kadar allak bullak olduğunu biliyordu.

“Oluyormuş demek ki. Hem sen neden kapıyı çalmadan giriyorsun odaya? Kapıyı çalmadan giirmemelisin demiyor muyum ben sana?”

Berke’ye rezil olmanın verdiği şokla, ona kızmadan edememişti. Ne olursa olsun, oğluna bu durumdayken yakalanmak çok ağır gelmişti kendisine.

“Çaldım zaten.”

“Sen ne diyecektin Berke’cim?” diyerek söze karıştı Sevgi.

“Herkes sizi bekliyor diyecektim. Kahveleriniz soğumuş.”

“Anladım. Hadi gel biz gidelim, babanda yüzünü yıkadıktan sonra bize katılır.” dedi Fırat’a anlamlı bir bakış atarak. Fırat’ta onun bakışlarından söylemek istediklerini anlamıştı. Kendini bu kadar kaybedebildiğine hala inanamıyordu. Bu kadın resmen onun aklını başından alıyordu . “Cadı.”dedi gülümseyerek. Onu baştan çıkarıp, yine kaçmıştı işte. ”Ama gece uzun. İstesende kaçamayacaksın o zaman.” diye eklemeyi de unutmamıştı.

Fırat gece yatağına yattığında, Sevgi'nin banyodan çıkmasını bekledi sabırsızlıkla. Sonunda onun yanına geldiğini gördüğünde, gülümsedi. Ama Sevgi'nin yüzüne bakmasıyla birlikte gülümsemesi yüzünde donmuştu. Endişeyle, onun sapsarı kesilmiş yüzüne dokundu elleriyle.

“Sevgi...Neyin var canım?”

“Miğdem çok kötü yine. Bir kaç gündür iyiydi. Yediğim birşey dokundu galiba.”

“Allah Allah. Dokunacak birşey de yemedin ki.”

“Hamilelikte normalmiş. Neyse..Geçti zaten.”

“İyi misin şimdi?”

“Evet, sanırım.”

“Hadi, gel. Uzan şuraya.”

Fırat Sevgi'yi özenle yatırdı yatağa. Kendisi de yanına geçtikten sonra, elini avcunun içine aldı.

“Fırat.”

“Söyle canım.”

“Bugün nasıl da rezil olduk ama Berke'ye.” diyerek kıkırdadı Sevgi.

“Çok hoşuna gitti bakıyorum. Hem beni baştan çıkar, hemde yakalanmamıza gül.”

Fırat her ne kadar sesine ciddi bir ton vermek için uğraşsa da, bunda pek başarılı olamıyordu. Zira kendi aklına geldiği zamanlarda da, içinden kahkahalarla gülmek geliyordu bu duruma.

“Yok canım. Aslında çok rezil bir durumdu. Büyüyünce hatırlamaz değil mi?” diye sorarken gözlerini kocaman açmıştı Sevgi.

“8 yaşında bir çocuk, gördüklerini hatırlayabilir bence.”

“Hadi ya.” dedikten sonra, dudağını büzmüştü Sevgi.

“Merak etme. Babasının oğludur o. Görse bile üç maymunu oynar yeri geldiğinde.”

Fırat Sevgi’nin üzerindeki sabahlığın kuşağını çözerken “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Sevgi başını salladı.”Hı hı.”

“O zaman Berke yüzünden yarım kalan şu işimizi bitirelim, ne dersin?” dediğinde, eli geceliğin altındaki gezisine çoktan başlamıştı bile.

“Harika olur derim.” dedikten sonra, Fırat’ın boynuna doladı kollarını ve bir gece önceki masallarını tekrar, yeni baştan yaşamaya kaldıkları yerden devam ettiler.

-43. Bölüm-

Ay sonu geldiğinde çiftlik evinde büyük bir hazırlık vardı. Fırat Sevgi’ye verdiği sözü tutuyordu işte. O gün karısı, Berke ve Zeynep hanımla birlikte İstanbul yollarına düşeceklerdi. Bu yüzden 3 haftalık bir süre için hazırlıyorlardı valizlerini.

“Sence yanıma şık bir gece kıyafeti almama gerek var mı?” diye sordu Sevgi gardrobunda göz gezdirirken.

Fırat uzandığı yerde ellerini başının altında birleştirerek, baktı karısının telaşlı haline.

“Alsan iyi olur. Belki bir yemeğe filan katılmamız gerekebilir.”

Sevgi gardrobundan iki elbise çıkartarak, Fırat’a doğru döndü. Onun böyle rahat bir şekilde uzandığını gördüğündeyse, kaşlarını çatdı. Kendisi telaşla herşeyin tam olması için uğraşırken, Fırat bey keyif yapıyordu demek.

“Nasıl rahat mı yerin?” diye sordu sinirle.

“Hı hı...Sen de test etmek ister misin?” diye sorduktan sonra,eliyle yanını işaret etti yüzünde gülümsemesiyle.

Sevgi'nin yüz renginin gittikçe kızarmasından, birşeylerin yolunda olmadığını anladı Fırat. Aceleyle uzandığı yerden kalkarak, onun yanına gitti. Yüzünü iki elinin arasına aldıktan sonra "Ne oldu canım? Bir yerin mi ağrıyor?" diye sordu.

Sevgi ise onun bu ilgili tavırlarından sonra, verdiği bu tepkilerden utandı. Olur olmadık şeylere sinirlenip duruyordu şu günlerde.

"Yok,iyyim ben..Şey..Bu mu yoksa bu mu?"

Sevgi iki elinde tuttuğu, iki farklı elbiseyi gösterdi Fırat'a. Bir tanesi kırmızı renkte, oldukça iddialı göğüs dekoltesine sahipken, diğer yeşil elbisenin sırtı aşırı derecede açıldı.

"İkiside değil." dedi sonunda Fırat sinirle. İki elini beline koymuş bir şekilde, küçümseyerek bakıyordu elbiselere.

"Aaa neden? Güzel değiller mi?"

Sevgi bir anlam verememişti kocasının bu tepkisine. İkiside kendisine göre oldukça şık elbiselerdi ve daha önce Sevgi onları hiç giymemişti. Üstünde çok güzel durduğunu biliyordu ama. Hem İstanbulda giymezse, başka nerede giyebilirdi ki? Sonuçta çok yakında yarım dünya gibi olacak ve böyle elbiselerin içine sığamayacaktı.

"Sen her halinle güzelsin. Bu elbiselere gerek yok."

"Ama başka ne giyebilirim ki? Bunlar çok uygun bence. Kırmızı olanı alayım yanıma."

"Hayır. Çekil bakayım sen önümden, ben sana çok daha güzelini bulacağım şimdi."

Kocasının kendisini kenara çekmesine ve sonrada gardroba yönelmesine baktı şaşkınlıkla. Bir anlam verememişti onun bu tavırlarına.

"Fırat başka uygun bir elbisem yok ki benim. Karıştırma boşuna oraları."

"Ha buldum."

Fırat gardrobun en köşesinde duran, siyah, üstü çiçek motifleriyle süslü ve hem göğüs tarafı hemde sırt tarafı kapalı olan bir elbise çıkarmıştı.

“Saçmalama ya! Bu elbise çok eski. Baksana rengi bile solmuş. Ayrıca o ne öyle?

Rahibe miyim ben?”

Fırat Sevgi’nin haklı olduğunu biliyordu ama yinede kendine engel olamıyordu işte. Bu seferde “O zaman İstanbulda gerekirse alırsın sana bir elbise.” dedi. Sevgi gözlerini devirdikten sonra, sıkıntıyla verdi tuttuğu nefesini.

“Fırat, sorun ne söyler misin?”

Fırat Sevgi’nin hala elinde tuttuğu elbiselere baktı bir kez daha. Elinde değildi. Kıskanıyordu işte! Sevgiyi bu elbiselerle bir tek kendisinin görmeye hakkı vardı ona göre.

“Bir sorun yok. Bu elbiseleri giymeni istemiyorum sadece.”

“Nesi varmış ki elbiselerin?” diye sordu merakla Sevgi, bir yandanda elbiseleri inceliyordu.

“Sorunda bu. Hiç birşeyleri yok. Her yerleri açık.”

Sevgi sonunda Fırat’ın derdini anlayarak gülümsedi. Elindeki elbiseleri yatağın üstüne bıraktıktan sonra, adımlarını kocasına doğru yönlendirdi. Onun tam önünde durdu.

“Sen beni kıskanıyor musun yoksa?” diye sorarken o kadar şirin gözükmüştü ki Fırat’ın gözüne.

“Evet, karımı kıskanıyorum.”

Bundan bir- bir bucuk ay önceki konuşma gelmişti hemen Sevgi’nin aklına. Bakalım Fırat bey yine aynı cevabımı verecekti kendisine.

“Sadece karınım diye kıskanıyorsun yani?”

Fırat Sevgi’nin neyin peşinde olduğunu anlayarak, gülümsedi. Demek karısı o gün söylediklerini unutmamıştı. Hemen ellerini Sevgi’nin beline koyarak, aralarında hiç bir mesafe kalmayacak şekilde, kendi bedenine doğru çekti onu.

“Hayır, sadece karım olduğun için değil tabi ki. Sana aşık olduğum için. Sonra senin o güzel teninde bir tek benim bakışlarımın özgürce gezinmesini istediğim

için. Benden başka kimse görmesin sendeki güzellikleri diye. Seni çok sevdiğimden kıskanıyorum işte.”

Fırat’ın kendininkinden bir nefes uzaklıktaki yüzüne baktı. O kadar çok heyecanlandırmıştı ki onu Fırat söyledikleriyle, mantıklı bir cevap verebilecek gücü bulamamıştı kendinde. Fırat’ta zaten ondan bir cevap beklemiyordu. Onun yerine o bir nefeslik mesafeyide en aza indirerek, dudaklarını Sevgi’nin dudaklarıyla buluşturdu. Gittikçe ateşlenen  p c klerinden sonra, Sevgi kendini sırt üstü, yatakta yatarken buldu bir anda.  zerinde de Fırat yavaş hareketlerle onu boynundan öpmeye başlamıştı bile.

“Fırat.”

“Hmm?”

“Hazırlanmamız gerekiyor. Yola çıkacağız ya.”

“Bir saat geç ıksak birşey olmaz.”

Fırat’ın durmak gibi bir isteği yoktu. Sevgi’nin nasıl oluyorda her seferinde, mantığını kullanabildiğine de şaşırıyordu ayrıca.

Tam Sevgi’nin itirazları kesildi diye sevinmişken, tıklatlan oda kapısıyla, içinden kaderine lanet etti. İstemeyerek Sevgi’nin üzerinden, yatağa kaydı.

Gelen Zeynep hanımdı. Kendi hazırlıklarının bitmiş olduğunu haber vermek istemişti kızına. Bir de yardıma ihtiyaı olursa, yardım edebileceğini.

“Yok annecim. Hallederim ben. Sen bir Berke’ye bakar mısın?”

“Tamam kızım, bakarım.”

Sevgi annesi gittikten sonra, Fırat’ın yanına döndü. Onun canından bezmiş halini gördüğünde, gülmeye başladı.

“Fırat.”

Fırat cevap vermek yerine, sırtını döndü Sevgi’ye. Yaptığının tam bir çocukluk olduğunun farkındaydı. Ama yinede bu yüz üstü bırakılmалardan hiç hoşlanmıyordu. Sevgi hafif uzanarak, Fırat’ın saçlarının arasında gezdirdi parmaklarını.

“Küstün mü sen şimdi bana?”

Fırat’ın kendisine bir cevap vermediğini gördüğünde, kahkaha atmamak için dişlerini sıktı. Kocasının bu kadar çocuk ruhlu olduğuna ilk kez şahit oluyordu.

“Ama bak benim bir suçum yok ki. Annem gelmeseydi daha fazla engel olmayacaktım sana.” dedi Fırat’ın yanağını öperken.

Fırat yine cevap vermedi. Sevgi’nin de sabrı tükenmişti artık. Kendine daha fazla hakim olamayarak, Fırat’ı sırt üstü çevirdi ve sonrada üstüne oturdu.

“Ha şöyle... Gözlerimin için bak hep böyle.” dedi gülümseyerek.”Fırat.”

“Efendim?”

Karısının gömleğin üstünden de olsa, teninde hissettiği elleri aleve vermiş gibiydi tüm bedenini. Her gece ona duyduğu özlemi dindirmek bile yetmiyordu sanki. Uyuşturucu gibi birşeydi Sevgi’yi sevmek. İnsan bağımlısı oluyordu resmen.

“Benim canım kestane şekeri çekti.” diyerek dudaklarını yaladı büyük bir iştahla. Sevgi’nin tamamıyla aklına kestane şekerinin gelmesiyle yaptığı bu masum hareket, Fırat’ı çıldırtmaya yeterdi.

“Sevgi masus mu yapıyorsun? Ne yalayıp duruyorsun dudaklarını ya?”

Sevgi Fırat’ın sesini yükseltmesi sonrasında, şaşırıp kalmıştı. Zaten hamilelikte iyice alıngan bir kadın haline geldiğinden, ağlamamak için kendiyile büyük bir mücadeleye girişti.

“Ne bağırıyorsun? Ne varmış yaladıysam, al işte yine yalıyorum.” dedi söylediklerini yaparak.

Fırat onun gözlerinin dolduğunu gördüğü an pişman olmuştu verdiği tepkiye. Ama sonrasında gelen sözler ve yalanan o dudaklardan sonra, kendine hakim olmaktan vazgeçerek, Sevgi’nin yüzünü yüzüne yaklaştırarak, öpmeye başladı. Sonunda kendini ondan ayırabildiğinde “Ben sana yalama demiştim.” dedi gülerek.

Sevgi Fırat’a kızmak yerine, gülümseyerek başını onun göğsüne yasladı. Fırat ne yaparsa yapsın, yinede çok seviyordu onu Sevgi.

'Fırat.'

Sevgi'nin kendisinden birşey isteyeceğini anlayarak "Efendim?" dedi.

"Canım kestane şekeri çekti dedim, birşey demedin."

"Hmmm...Alırız güzelim. Karımın canı çeker de, ben almaz mıyım hiç? Önce sen canının çektiğini yersin, sonra benim canımın çektiğiyle ilgileniriz." dedi gülerek.

"Senin canın ne çekti ki? Karısı hamile olan kocalar da mı aşeriyor yoksa?" diye gülerek baktı kocasının yüzüne.

"Benim canım sadece tek birşey istiyor. Ömrü boyunca da istemekten vazgeçmeyecek."

"Neymiş o?"

Fırat'ın vereceği cevabı az çok tahmin etmesine rağmen, yine de kendine hakim olamamıştı Sevgi. Kocasının gözlerindeki o pırıltı asla yanıltmazdı onu.

"Benim canım bir tek seni çekiyor. Sadece seni.." dedikten sonra Sevgi'nin boynuna ateşli bir öpücük bıraktı.

"Fırat...Daha valizleri hazırlamadık..."

"Hazırlarız."

Fırat'ın dudakları yavaş yavaş boynundan, göğüs kısmına kaymıştı. Sevgi'nin üzerindeki gömleğin bir iki düğmesini açtıktan sonra, öpücüklerine hiç ara vermeden devam etti.

Sevgi ise elinden geldiğince kendini kaybetmemek adına büyük bir çaba sarf ediyordu. Ama tenine değen o dudakları, yakıyordu onu.

"Fırat. Canımm..Kalkmamız lazım." dedi son bir çabayla.

"Kalkarız."

Fırat tek hamleyle Sevgi'yi altına aldı. Bu davranışıyla aslında hiç kalkmaya niyeti olmadığını açıkca ortaya koymuştu.

“Ya Fırat... Benim canım kestane şekeri çekti diyorum sana.” dedi Sevgi gülerek.

“Tamam alacağım ben sana kestane şekeri.”

“Annem her an gelebilir. Bence kalk üstümden.”

“Tamammm. Sadece 5 dakika daha.”

5 dakika 1 saat olmuştu. Yola çıkmaları da bu yüzden biraz gecikmişti. Sevgi yol boyunca Fırat'ın yüzüne bakmamaya kararlıydı. Annesine karşı onu mahcup etmişti.

Kocaman kadın kaç kere gelip gitmişti kapıya. Kesin anlamıştı içeride neler döndüğünü.

Bu sebeple annesinin yüzüne bile utanmadan bakamıyordu.

Arabada bir tek Zeynep hanımla neşe içerisinde konuşan Berke'nin sesi duyuluyordu. Fırat karısının kendisine sinirli olduğunu biliyordu. Ama ne yapsındı yani? O karşısında dudaklarını yalayıp durdukca, kendine nasıl hakim olsundu ki? Yinede onun gönlünü nasıl alacağını biliyordu. Yol üzerinde Bursa'da bir marketin önünde durdurmuştu arabasını. Sevgi ve Zeynep hanım Fırat'ın markete neden girme ihtiyacı duyduğunu anlamayarak, bakmışlardı arkasından.

Bir süre sonra Fırat elinde bir kutuyla arabaya bindiğinde, gülümsüyordu.

“Al bakalım... Canının çektiği kestane şekeri.” dedi Sevgi'ye imayla.

Sevgi kucağına bırakılan kutuya bakarak gülümsedi Fırat'a. “Teşekkür ederim.”

Kutuyu açarak, hemen afiyetle yemeğe başladı kestane şekerlerini. Annesi ve Berke'ye de ikram etmeyi unutmamıştı.

“Sende yer misin?” diyerek Fırat'ın da ağzına atmıştı bir tane.

“Çok lezzetliymiş.”

“Evet, bencede.”

O dakika itibariyle hoş sohbet eşliğinde yollarına devam ettiler. Sevgi Fırat gibi düşünceli bir eşe sahip olduğu için, bir kez daha şükrederken, Fırat karısının gülen gözlerini gördükçe, mutlu oluyordu. Ve o an yine söz verdi kendine. Ne olursa olsun o güzel gözlerin hüznüyle buğulanmasına asla izin vermeyecekti.

-44. Bölüm-

“Sevgi Ablaaaaaaaa....”

Bağrılarıyla evi inleyen Berke gülümsetmişti genç kadını. Uzandığı yerden kalkarak, hemen odadan dışarıya attı kendini. İstanbul’a gelişinin 3. günüydü bugün. Belli ki Berke de çok sıkılmıştı. Geçip giden günlerde Zeynep hanım hep yanlarındaydı, o olduğu zaman türlü türlü şeyler düşünüp, Berke’yi eğlendirirdi. Ama annesi bugün yanlarında değildi. Bugün evine uğramak istemişti Zeynep hanım. En azından pencelereri açıp, odaları havalandırmak iyi olur diye düşünmüştü. Akşama kadarda gelmezdi.

“Efendim canım?” diyerek indi merdivenleri.

“Alışverişe çıkalım mı?”

Berke’nin gözlerinin içine beklentiyle bakan gözlerini gördüğünde, gülümsedi karşısındaki tatlı çocuğa. Onun yanağını okşadıktan sonra “Baban evden dışarı çıkmayın dedi ya tatlım. İşleri erken biterse, birlikte birşeyler yaparmışız.” dedi. Fırat gerçektende kıskançlığın dozajını şu günlerde biraz arttırmıştı. Sevgi’den kendisi veya annesi yanında yokken, dışarıya çıkmamasını bile istemişti. O zaman bunun bir şaka olduğunu düşünüp, kahkahalarla gülesi gelmişken, kısa bir süre sonra Fırat’ın ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Ondan sonraysa kendince somurtarak vermişti tepkisini.

“İzin alalım. N’oluuuuurrr...Hem ben İstanbul’u gezmek istiyorumm. Sahil var ya. İşte orada yürümek istiyorum...Lütfeennn...”

Berke’nin hevesli bu hallerine daha fazla dayanamayarak, ev telefonunu aldı eline. Dışarı çıkacaklardı bugün Berke’yle. İzin almasına da gerek yoktu ayrıca. Kaç yaşına gelmişti. Çocuk değildi ya! Hem gençliği İstanbul’da geçmişti. Çok iyi bilirdi bu şehri.

Fırat'ın telefonununa cevap vermemesi üzerine, sıkıntıyla kapattı telefonu. Bugün önemli bir toplantısı olduğunu söylemişti Sevgi'ye. Demek ki hala devam ediyordu toplantı.

“Ne oldu Sevgi abla?”

“Baban hala toplantıda sanırım Berke'cim.”

“Yaa gidelim lütfen...Babam bir şey demez hem. Ben istedim derim.”

Berke'nin dışarı çıkmak için ne kadar hevesli olduğunu görebiliyordu. Bu zamana kadar tekerlekli sandalye olmadan dışarı çıkmışlığı yoktu. Şimdi yürüyebiliyorken, çıkmak için ısrar etmesini anlayabiliyordu. Onun hevesini kıramazdı. Kırmayacaktı da. Fırat'ın dışarı çıkıyor diye ona kızmaya hiç hakkı yoktu.

“Peki tamam, hadi hazırlanalım da çıkalım.”

Berke'nin sevinçle boynuna atılmasına hiç hazırlıklı değildi Sevgi. Şaşkınlığını üstünden attıktan sonra, içinin sımsıcak olduğunu hissetti. Kendisine sarılan küçük bedene sarıldı oda.

Anahtarıyla kapıyı açtıktan sonra, bir süre merdivenlerden gelen ayak seslerini duymayı bekledi. Ama yoktu. Ne ayak sesi geliyordu kulağına, nede gülüşme sesleri. Kaşlarını çatarak girdi evden içeri. “Ben geldim.” diye içeri doğru seslendiğindeyse, bir tepki almak için bekledi. Sonra birden karşısında Zeynep hanımı buldu.

“Hoş geldin oğlum.”

“Hoş bulduk anne. Sevgi ve Berke yok mu?” dedi kendisi önden, Zeynep hanımda arkasından salona doğru yürürlerken.

“Alışverişe çıkmış onlar. Masanın üstüne bıraktıkları notu gördüm.”

Fırat duyduklarına şaşırarak baktı Zeynep hanımın yüzüne. Zeynep hanım ise ocakta yemeğin olduğunu söyleyerek, yalnız bırakmıştı Fırat'ı. Fırat hala duyduklarını düşünüyordu. Sevgi'ye ‘ben yada annen yanınızda yokken dışarı

çıkmanın' dememiş miydi? Ee peki neden sözünü dinlemiyordu bu kadın? Saatte epey geç olmuştu Bu saate kadar alışveriş mi kalırdı?

Sevgi yokken rahat rahat oturamıyordu bile. Eline hemen telefonunu alarak, onun numarasını tuşladı. Ama telefonun kapalı olduğunu duymasıyla, çok daha fazla öfkeleni. Neden kapalıydı bu lanet olasıca telefon? Ve neden hala gelememişlerdi?

Zeynep hanım'a nerede olabileceklerini sormak için, mutfğa yönelecekken kapı tarafından gelen seslerle dikkat kesildi. Berke'nin koşarak odaya girmesinden sonra, tuttuğu nefesi verdi. Oğlunu kucaklarken, yan bakışlarla Sevgi'ye bakmayı da ihmal etmemişti. Onunda en az Berke kadar keyifli olduğu fark ediliyordu.

“Neredesiniz siz bakalım?” diye hafif ciddi bir sesle sordu Berke'ye. Sevgi'ye sinirliydi hala. Onun kalbini kırmak istemediğinden, oğluna sormuştu direkt.

“Alışverişe gittik. Sonra Sahilde balık ekmek yedik. Çok güzeldi baba.”

Oğlunun yanağına bir öpücük bırakarak gülümsedi. Onun nasıl mutlu olduğunu görebiliyordu. Bu nedenle minnettardı Sevgi'ye. Onu öz oğlu gibi koruyup, sevdiğini biliyordu Fırat. Karısı her şeyi ile mükemmeldi onun gözünde. Ah birde bu kadar dik başlı olmasaydı.

“Annem nerede?”

Sevgi'nin sorusuyla bakışlarını karısının gözlerinin içine çevirdi. ”Mutfakta, yemek yapıyordu.”

Berke hemen babasından uzaklaşarak, mutfğa doğru koşmaya başladı. Onun bu neşeli hali, gören herkesi mutlu etmeye yetiyordu. En çokta Fırat seviniyordu. Yıllardır oğlunun kendi içine nasıl kapandığını en iyi bilen kişiydi o. Nasıl sevinmesindi?

Berke yanlarından ayrıldıktan sonra, Salonda ikisi baş başa kalmışlardı. Fırat yavaş adımlarla karısına doğru ilerledi. Onun tam önünde durduktan sonra “Bana alışverişe çıkacağınızı neden haber vermedin?” diye sordu. Sevgi bu soruyu bekliyordu aslında. Ama yinede Fırat'ın sesinde öfkeyi de buran buram hissedeceğini hiç düşünmemişti.

“Ben..Aradım ama kapalıydı telefonun. Toplantıdasındır dedim..Berke de öyle hevesliydi ki, kıramadım.”

“Ben veya annen yanında yokken dışarı çıkmanızı istemediğimi biliyorsun Sevgi. Bir kere olsun senden istediğimi yapamaz mısın sen?”

Fırat'ın sesinin gittikçe yükseldiğini fark ettiğinde, hazırda bekleyen göz yaşlarını salıverdi. O sadece Berke'yi mutlu etmek istemişti. Ne vardı sanki bunda bu kadar kızacak.

“Tamam... Bir daha senin iznin olmadan bir adım bile atmam evin içerisinde.” diye bağırarak koşarcasına çıktı odasına. Fırat ise yaptığıнын yeni yeni farkına varıyormuş gibi, elini sinirle alına vurdu. Bugün neden her şey bu kadar ters gitmek zorundaydı sanki?

“Baba?”

Oğlunun sesini duymasıyla, bakışlarını yerden kaldırarak, ona doğru döndü. Onun yüzünün asık olduğunu gördüğüne hiç şaşırmamıştı doğrusu. Bugün herkesi bir şekilde mutsuz ediyordu işte.

“Niye Sevgi ablaya kızdın? O gitmek istemedi, ama ben ısrar ettim. Niye kızdın ona baba?”

Berke'nin bu sorusuyla iyice kötü hissetmişti kendini. Hamile bir kadını nasıl üzebilmişti? Sadece endişesinin ve kötü geçen toplantının sonucuydu bu öfkesi. Sevgi'ye öyle davranmak istememişti ki.

“Ben gidip gönlünü alayım o zaman değil mi?” diye gülümseyerek baktı oğluna.

“Hı hı.”

8 yaşında değilse, sanki 18 yaşında gibi bir duruşu vardı Berke'nin. Diğer çocuklar gibi değildi. Çok cabuk olgunlaşmıştı yaşadıklarının etkisiyle. Oğlunun saçını sevgiyle karıştırdıktan sonra, merdivenlere doğru yönlendirdi adımlarını. Ne yapıp edip, karısının gönlünü yapmak zorundaydı.

Sevgi odaya girer girmez, çantasını odanın bir köşesine hırsıyla fırlattı. Ardından yatak örtülerini, yastıklarını yere indirdi. Öfkeliydi.. Hemde çok. Şimdi keşke

Fırat olsaydı karşısında. Ayağının altındaki yastık ve örtüleri tekmeleyeceğine, onu tekmeleyebilseydi.

Ne vardı sanki o yada annesi yokken, tek başına dışarı çıkmışsa? Kaç senedir her yere kendi başına giden o değil miydi? Bu şehrin her yerini avcunun içi gibi bilmiyor muydu? Neden gidemezdi? Hem Fırat bey sırf kocası diye onun herşeyine karışma hakkını kimden alıyordu? ”Yook... Çok şımarttım ben onu çooook. Ama artık yeter. Bana bu kadar karışmasına izin vermeyeceğim!” dedi yüzündeki yaşları sinirle silerek.

Tam o sırada odanın kapısının açıldığını duydu. Gelenin kim olduğunu adı gibi biliyordu. Sakinleşebilmek için derin derin nefesler aldı. Ama faydasızdı. Çok kızmıştı Fırat’a. Ona karşı kolay kolay sakinleşebilecek gibi de görünmüyordu.

“Sevgi.”

Sevgi Fırat’ın ismini söylemesiyle hızla arkasını dönerek, öfkeli gözlerini ona dikti. Ama bu ani hareketi sonucu başı dönmüş ve düşmemek için yatağın üstüne geçip oturmuştu.

“Sevgi! Ne oldu? İyi misin?”

Sevgi’nin başını ellerinin arasına aldı ve endişeyle baktı onun yüzüne.

“Bırak beni.” diyerek itti yüzündeki elleri.”Çık git bu odadan!”

“Sevgi, özür dilerim. Çok aşırı bir tepki verdiğimi biliyorum...”

“Bunu bilmende birşeydir öyle değil mi? Şimdi çıkar mısın? Yemeğe kadar dinlenmek istiyorum.”

Sevgi’nin kendisine nasıl sinirli olduğunu görebiliyordu. Onu daha fazla kızdırmak istemediğinden çıktı odadan. Nasıl olsa gece bir şekilde alacaktı gönlünü.

Akşam yemeğinde sessizlik hakimdi yemek masasında. Zeynep hanımın bakışları kızı ve damadı arasında gidip geliyordu. Onların suratlarının beş karış olduğunu fark etmişti. Kesin yine bir şey yüzünden atışmışlardı.”Hey gidi gençlik hey” diye düşündü gülümseyerek. Zamanında rahmetli eşiyle aynı onlar

gibi ne çok tartışırlardı. Ama kocası her zaman gönlünü almasını bilirdi. Şimdi sadece onu gerekli gereksiz üzmüş olduğu için üzülmüyordu Zeynep hanım. Kızına baktıkça kendi gençliğini görüyordu.

“Eee Berke’cim, vapur turu da yaptınız mı bakalım?”

Ne Sevgi’nin nede Fırat’ın konuşmaya niyetleri varmış gibi görünmüyordu. Bu nedenle daha fazla dayanamayarak ve evdeki bu sessizliğe bir son vermek adına, Berke’ye doğru dönmüştü.

“Evet, Çok güzeldi Zeynep teyze. Bir gün senle de gider miyiz?”

“Gideriz tabiki. Değil mi Sevgi? Dördümüz birlikte bir boğaz turu yaparız. Ne güzel olur. Çok özledim valla.”

Sevgi annesinin kendisine seslenmesiyle, bakışlarını tabağından kaldırdı. O an karşısında oturan Fırat ile göz göze geldiler. Aceleyle bakışlarını kaçırdı onun her zaman etkilendiği bakışlarından ve annesine baktı.

“Fırat’ın işleri vardır, ama biz gideriz annecim. Sen yanımızda olursan Fırat’ta birşey demez hem.”

Fırat karısının kendisine laf çarptığını anlamıştı. Dudağının kenarında Sevgi’yi heyecanlandıran o tebessümüyle ta gözlerinin en derinine baktı Sevgi’nin.

“Sürekli işim yok ya canım. Boş olduğum bir zaman ayarlar gideriz.” dedi.

Sevgi Fırat’a cevap vermek yerine, tekrar yemeğine verdi tüm dikkatini. Zeynep hanım ise onların bu hallerine gülümsedi. Berke’den bile daha çocuktular şu an onun gözünde. Sudan sebepler yüzünden bu durumda olduklarına emindi üstelik.

Banyodan çıkıp, odaya girdiğinde, Fırat’ın yatağa uzanmış bir şekilde kendisini beklerken buldu. Kaşları anında çatılmıştı bu görüntüyle. Hemen dolaptan bir battaniye çıkardı. Ardından Yataktaki kendi tarafındaki yastığa uzandı. Fırat ise merakla izliyordu karısının hareketlerini. Sonunda onun niyetini anladığında, hızla doğruldu yattığı yerden.

“Sakın aklımdan bile geçirme Sevgi. Başka bir yerde yatamazsın!”

Sevgi alayla gülümseyerek baktı Fırat'ın sinirli yüz hatlarına. Bu durumda bile kendisine ne yapıp, ne yapmaması gerektiğini söyleyebiliyordu ya, inanamıyordu artık bu adama.

“Ben değil zaten kocacığım. Sen yatacaksın!” dedikten sonra Fırat'ın kolunun altına tutuşturdu elindekileri.

“Anlamadım?”

“Diyorum ki, bak şu karşıdaki kaneppe pek bir rahata benziyor. Bugün sen bir test et bakalım gerçekten rahat mıymış. Eğer öyleyse, öğlenleri oraya kıvrılıp, uyurum artık.”

Fırat şaşkınca baktı Sevgi'nin yüzüne, onun söylediklerinde ciddi olduğunu anladığındaysa, bakışları kaneppeye doğru kaydı.

“Sevgi özür diledim ya! Bugünkü toplantı umduğum gibi geçmedi, bir de seni evde bulamayınca delirdim. Endişelendim senin için. İnan sana bağırmak istemedim.”

Sevgi Fırat'ın bu sözlerinden hiç etkilenmişe benzemiyordu. Tam aksine Fırat'ı elleriyle yataktan itekleyerek, kendi kurulmuştu onun yerine.

“Hemen afedeceğimi mi sandın? Sana az işkence çekirtmeden olmaz! Hadi bakalım, sabah kadar belin tutulsunda gör gününü. İyi geceler.”

Sırtını dönüp, kafasını yastığına gömen Sevgi'ye baktı son kez. Bunu hak ettiğini biliyordu. Hemde fazlasıyla hak etmişti. Çaresizce adımlarını kaneppeye doğru yönlendirdi. En azından bir gecelik bir işkence olduğunu düşündürmüştü karısı. Yarın her şey düzelecekse, bunada katlanabilirdi.

“Fırat.”

Kulağın dibindeki nefesle birlikte açtı gözlerini. Etraf hala zifiri karanlıktı. Nerede olduğunu anladığında, bakışlarını hemen yanı başına çevirdi. Sevgi'yi görür görmez, doğrulmaya çalıştı yattığı yerden.

“Sevgi? Bir şey mi oldu?”

Sesi o kadar endişeli çıkmıştı ki, Sevgi ister istemez gülümsedi. Onun bu endişesini hissetmesiyle, sanki ona karşı hissettiği öfke de buhar olup uçmuştu.

“Yok, merak etme. Şey...Benim canım bir şey çekti, ondan uyandırdım seni. Kızdın mı?”

Aldığı bu cevapla, rahatlayarak verdi nefesini. Bir an ona bir şey oldu diye nasılda korkmuştu. Onun son sözünü duyduğundaysa, gülümsedi karısının yüzüne bakarak.

“Kızmadım güzelim. Canın ne çekti söyle bakalım.”

“Çikolatalı pasta.”

Fırat şaşkınca baktı karısının yüzüne. “Çikolatalı pasta mı? Gecenin bu saatinde mi?”

“Hı hı.”

“Aklına nerden geldi ki şimdi?”

“Rüyamda gördüm.”

Fırat gülerek, Sevgi’nin elini tuttu ve onu kucağına oturttu.

“Ne garip rüyaların varmış senin öyle.”

“Alacak mısın?”

“Bu saatte açık bir pastahane var mıdır ki? Sabah erkenden alsam olmaz mı?”

“Ya ama benim canım çok çekti. Uyku tutmaz şimdi beni o pastayı yemezsem.”

“Anlaşıldı. İşkencelerinize bir yenisini ekleyerek, beni gece gece yollara düşüreceksiniz demek ki Sevgi hanım.”

Sevgi Fırat’ın yanağına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, içten bir şekilde gülümsedi.

“Bunu ben değil, bebeğin istiyor canım. Beni olduğu kadar, onu da üzmüşsün demek ki.”

Fırat elini sevgiyle karısının karnının üstüne koydu. Sanki bebeğini hissetmişcesine gülümsedi. Sonra eğilip, küçük bir öpücük bıraktı elinin durduğu yere.

“Onunda, seninde gönlünü almam gerekiyor o zaman. Onunkini pastayla alabilirim.

Peki seninkini nasıl alacağım karıcığım?”

Sevgi nazlı nazlı gülümsedi Fırat’a, ardından onun kulağına doğru eğilerek “Sen pastamı getir, ben sen gelene kadar çok eğlenceli bir yol düşünürüm.” dedi arzulu bir sesle.

Açık bir pastahane bulması baya zor olmuştu. Zaten ancak sabahın erken vakitleri alabilmişti Sevgi’nin pastasını. Onca saat açık bir yer bulurum umuduyla dolaşıp durmuştu arabayla. Ama ne yazık ki, ancak sabahın bu saatinde, elinde pastasıyla dönüyordu evine. Uykusuzdu... Ama mutluydu. Eve gittiğinde Sevgi’yi uyurken bulacağına emindi. Onun bunca saat uyanık kalıp, kendisini beklemediğini ümit ediyordu. Nede olsa onun dinlenmesi şarttı.

Sessiz olmaya özen göstererek, çıktı merdivenleri. Ev halkı derin bir uykudaydı. Karısı da uyuyor olmalıydı. En azından öyle olmasını diledi içinden. Odaya girdiğindeyse, dileklerinin neden hiç kabul olmadığını sorgulamaya başlamıştı kafasında.

“Sevgi neden uyumadın sen bunca saat?”

Sevgi sadece omuz silkmekle yetinerek, Fırat’ın elindeki pastayı aldı ve yatağının üstüne geçip oturdu.

“Çok teşekkür ederim! Hmm... Çok lezzetli...Sende yemek ister misin?”

Fırat gülümsedi onun bu tatlı haline. ”Hayır canım sana afiyet olsun.”

“Çok şey kaçırıyorsun bak.”

“Seni yerken izlemek daha güzel.”

“Ee iyi peki sen bilirsin. Teklif var ısrar yok!”

Gülümseyen gözlerle Sevgi'nin büyük bir iştahla pastayı miğdesine indirmesini izledi.

Bu haliyle küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. İşte o an tüm kalbiyle Sevgi'ye benzeyen, bıcır bıcır bir kızları olmasını diledi. Tıpkı onun yeşil bir vadiyi andıran gözlerine ve onun saçları gibi yumuşak, bir şelale gibi sırtına dökülen siyah saçlarına sahip olan küçük bir kız çocuğu. Hayali bile o kadar güzeldi ki. İster istemez içini çekti bu düşünceyle. Onun iç çekişini pastasından arta kalanları miğdeye indiren Sevgi de fark etmişti.

“Ne oldu?”

Fırat oturduğu yerden kalkarak, onun yanına geçti. Ardından kucağındaki boş paketi alıp, komidinin üstüne bıraktı.

“Sonunda mutlu edebildim mi sizi söyle bakalım. Bebeğimin gönlünü alabildim mi?” “Aldın, aldın.” dedi Sevgi gülümseyerek.

Fırat'ın bakışları Sevgi'nin çikolata soslu dudaklarına kaydı bir an. Önce küçük küçük öptü o yerleri. Kendisi de tattı Sevgi'nin az önce tattığı o lezetten.

“Annesinin gönlünü de alalım o zaman.”

“Annesini sadece bir çikolatalı pastayla kandıramazsın ama.” dedi zor duyulan bir sesle.

“Benim aklımda zaten daha yaratıcı yollar vardı.”

Fırat'ın bu son sözünden sonra, sustu tüm kelimeler. Fırat dudaklarını tekrar Sevgi'ninkilerle buluşturduğundaysa, artık daha farklı ve daha yakıcı bir yolla anlaşmaya başladılar. Sadece ikisinin bildikleri ortak bir dilde konuşmaya başladılar ve sabahın o aydınlık saatlerinde sadece birbirlerinin kollarında tekrar tekrar tattılar aşkı.

-45. Bölüm-

Akşam için giymek istediği kıyafeti inceledi. Kocasının itiraz etmeyeceği bir elbise olmasını istemişti. Her ne kadar onun bazı konularda gayet medeni olduğunu bilse de, konu kıskançlığa geldiğinde, herkesi geride bırakıyordu Fırat. Sevgi onun bu kadar kıskanç bir erkek olduğunu daha önceleri hiç düşünemezdi oysaki. Peki bundan şikayetçi miydi? Hayır, değildi... Başka bir

kadın olsa dayanamayabilirdi Fırat'ın bazı konulardaki ısrarına. Ama Sevgi'nin gözüne sevdiğinin kusurları bile çok güzel görünüyordu. Bu düşünceye güldü. Fırat söz konusu olduğunda bir çok şeyden vazgeçiyordu aslında farkında olmadan. Daha önce hiç olmadığı kadar söz dinler olmuştu mesela. O günki tartışmalarından sonra, Fırat'ı dinleyerek tek başına hiç dışarı çıkmamıştı mesela. Kimine göre bu kendinden ödün vermekken, kimine göre ise aşkı için fedakar olmakla nitelendirilebilirdi. Sevgi'ye çok mutluydu hayatından. Huzurunun bozulmasını istemediğinden belkide bu kadar uysallaşmıştı. Eskiden olsa bir erkeğin isteklerine göre yaşamak kendisi için imkansız bile sayılabilirdi.

Elindeki elbiseyle kalktı oturduğu yerden ve aynanın önüne geçti. Bu akşam herzamankinden hoş görünmek istiyordu. Akşam yemeğine Merve ve sevgilisi Demir bey gelecekti. Merve'yle konuştuğu kısa anlarda, onun Demir'le ne kadar mutlu olduğunu çok iyi anlamıştı. Bu nedenle arkadaşını mutlu etmeyi başaran adamı tanımak istemişti. Fırat'a bu isteğinden bahsettiğinde, onun "Neden ikisinide bir akşam yemeğe çağırmyorsun?" diye sorması üzerine Merve'yi aramıştı. Ve işte bu akşam hem arkadaşını görecek, hem de Demir'le tanışacaktı.

Elbisesini yatağının üzerine bıraktıktan sonra, çıktı odasından. Annesi ve Berke bugün birlikte dışarı çıkmışlardı. Fırat'ta çalışma odasında olacağını, halletmesi gereken işleri olduğunu söylemişti Sevgi'ye.

Sevgi aşağı indiğinde direkt mutfağa yöneldi. Karnı çok acıkmıştı. Zaten hamile kaldıktan sonra aç olmadığı bir zamanı olduğunu hatırlamıyorduki genç kadın. Mutfaka girer girmez, hemen buzdolabını açtı ve annesinin yapmış olduğu yemekleri gördü. Hemen yemekleri ocakta ısıtarak, bir tabağa her birinden bolca koydu. Ardından elinde tabağıyla salondaki koltuğa kuruldu. Yemeğini afiyetle yerken, kendisini kapıya yaslanmış bir şekilde, keyifle seyreden bir çift kara gözden habersizdi o anda.

Fırat işlerini bitirdikten sonra, karısını dışarıya yemeğe götürmeyi düşünmüştü. Ama karşısındaki manzaraya bakılırsa, karısı yemek işini çoktan halletmişti. Bu hamilelikle birlikte iştahı iyice açılmış, ve çok daha tatlı biri haline gelmişti.

Sevgi yemeğini bitirdikten sonra, tabağı sehpanın üzerine bıraktı, ardından ellerini tıka basa dolu olan karnının üzerine koydu. "Çok yedim yine ya" diye düşündü. Herzaman böyle oluyordu. Acıktığı zaman gözü yemekten başka bir

şey görmüyor, karnını doyurduktan sonra ise yediklerinin fazlalığı sebebiyle suçluluk duyuyordu.

“Afiyet olsun.”

Sevgi Fırat’ın sesini duyar duymaz, bakışlarını onun bulunduğu tarafa doğru yönelterek, gülümsedi. “Allah’ım nasılda yakışıklı?” diye düşündü onu siyah gömlek ve siyah pantolon içerisinde gördüğünde.

“Sağ ol canım. Gelsene.” diyerek elini uzattı Fırat’a. Fırat ise karısının bu isteğini seve seve kabul etti. Onun yanına geçerek, kollarının arasına aldı sevdiğini.

“Bende dışarıda yiyelim diyecektim sana. Ama gördüğüm üzere sen çoktan kendi karnını doyurmanın yollarını bulmuşsun. Ama kocam ne yer ne içer diye sormak yok!” diye takıldı Sevgi’ye.

Sevgi’nin ise yüzü düşmüştü bu söz karşısında. Gerçektende Fırat aklına gelmemiştir. Bu yüzden kendini suçlu hissetti. İster istemez dudaklarını büzmüştü. Ağladı ağlayacaktı hatta. Onun bu halini Fırat’ta fark etmişti ve hemen onun yanına kocaman bir öpücük bırakarak “Şaka yaptım güzelim. Ben aç değildim zaten.” dedi.

“Ben çok kötü bir eşim öyle değil mi?”

Fırat şaşkınca baktı Sevgi’nin yüzüne. Onun söylediğinde ciddi olup olmadığını anlayamamıştı.

“Sevgi sen ciddi misin bu söylediğinde?”

“Evet! Baksana kocamın karnı tok mu değil mi aklıma getirmiyorum bile. Ya kötü bir eş olduğum gibi kötü bir anne olursam? Ya bebeğime iyi bakamazsam?”

Sevgi Fırat’ı gittikçe şaşırtıyordu. Ama verdiği tüm bu tepkilerin, Hamileliğin yan etkileri olduğunu da biliyordu. Sevgi çok hassas bir dönemden geçiyordu şu sıralar.

“Hayır birtanem. Sen harika bir eş ve annesin. Berke’yle nasıl ilgilendiğini hatırlasana. Onun öz annesinden bir farkın yok. Bana gelecek olursak, beni düşünmemen normal, çünkü burada düşünülmesi gereken kişi ben değilim, sensin! Asıl benim senin aç olup olmadığını düşünmem gerekiyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu masum gözlerle.

“Gerçekten!”

Bir süre birbirlerine sarılı birşekilde oturdular orada. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi, başını yasladığı yerden kaldırdı Sevgi.

“Fırat.”

“Efendim canım?”

“Ben akşam giyeceğim elbiseyi seçtim.”

Fırat belli etmek istemese de, huzursuzca kıpırdandı oturduğu yerde. Sevgi elbisesini seçtiğini söylüyorsa, kesin kendisinin hiç hoşlanmayacağı bir elbiseydi bu. Her ne kadar gelecek olanlar karısının en yakın arkadaşı ve onun sevgilisi de olsa, yinede başka gözlerin ondaki güzellikleri görmesini istemiyordu. Kıskanıyordu, hem de delicesine.

“Yaa? Nasıl bir elbiseymiş bu bakalım?”

Sevgi Fırat’ın değişen yüz ifadesinden onun bu konudan hoşlanmadığını hemen anlamıştı. Bu nedenle gülümseyerek “Şöyle mor renkte, etek boyu diz üstümden bir karış yukarıda, bir de oldukça iddialı göğüs dekoltesine sahip, askılı bir elbise. Onun altınada topuklu ayakkabı. Nasıl güzel değil mi?” diye anlattı.

Fırat ise bu tarif sonucu gözünün önüne gelen görüntüyle birlikte yutkundu. Sevgi’yi mini bir elbisenin içinde düşünmek bile kanını kaynatmaya yeterde artardı bile. Ama bu görüntüyü Merve’nin sevgilisi de olsa, kendisinden başka hiç bir erkeğin görmesine katlanamazdı!

“Ne zaman aldın sen bu elbiseyi? Valizi hazırlarken yoktu.” diye sordu sinirle.

“Geçen annemle çıktığımızda aldım. Görür görmez bayıldım elbiseye. Sen de görsen eminim çok beğenirsin.”

Fırat ani bir hareketle kalktı koltuktan ve Sevgi’nin elinden tutarak, onu da beraberinde kaldırdı.

“Ne oluyor Fırat?”

“Elbiseyi göstereceksin bana. Görmek istiyorum.”

Bir yandan karısının sorusuna cevap veriyor, diğer yandan ise onu arkasından sürükleyerek üst kata, odalarına çıkıyordu.

“Ne bu acele? Akşama göreceksin zaten.” dedi Sevgi gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

“Ben şimdi görmek istiyorum!”

Odaya girdikten sonra, Fırat etrafına bakınarak “Hani nerede?” diye sordu. Sevgi ise gülerek yatağa doğru yürüdü. Elbiseyi eline aldıktan sonra, Fırat’a doğru döndü.

“İşte bak. Çok seksi bir elbise öyle değil mi?”

Fırat Sevgi’nin elinde tuttuğu, karısının tarifinin aksine, oldukça zarif ve kapalı olan elbiseye baktı. Karısının kendisiyle dalga geçtiğini anladığında, hem rahatlamış hem de bozulmuştu.

“Sevgi sen çok fenasın!” dedi adımlarını Sevgi’ye doğru atarken.

“Ama ne yapayım? Kıskandığında çok çekici oluyorsun.”

Sevgi’nin neşesine Fırat’ta ortak olmuştu ister istemez. Onun yanına gelerek, hemen kollarının arasına aldı Sevgi’yi. Önce burnundan, sonrada dudağından küçük küçük öptü.

“Sadece kıskandığımda mı?” diye sordu baştan çıkartıcı bir sesle.

“Yok, sen her halinle çekicisin benim için.”

“Sevgi... Merve’yi arada, yarın akşam gelsinler.”

Sevgi Fırat’ın aklından neler geçtiğini anlayarak, kurtardı kendisini onun kollarından.

“Olmaz! Hem daha yemekler yapılacak. Ooo bir sürü işimiz var.”

“Yemekleri sen mi yapacaksın?” diye sordu Fırat gülümseyerek.

“Evet ya ne sandın? Annemde yardım edecek tabi ki.”

“Hmm... Bu ellerin yapacakları yemekler kesin çok lezzetli olur.” diyerek Sevgi’nin ellerini dudakların götürerek öptü.

Sevgi ise sadece gülümsemekle yetinmişti bu sözlere. Ardından kocasının koluna girerek, onu odanın dışarısına doğru yönlendirdi.

“Hadi, daha yapacak çok işimiz var.”

Akşam Merve ve Demir’i karşıladıktan sonra, hep birlikte yemek masasına geçmişlerdi. Zeynep hanım kızının gün boyu nasıl yorulduğunu bildiğinden, yemek servisini kendisi yapmak istemişti.

Demir oldukça konuşkan ve çok cana yakın bir adamdı. Sevgi ve Fırat’la da çok iyi anlaşmışlardı. Özellikle Demir’in Merve’ye nasıl baktığını gördüğünde, Sevgi daha çok sevmişti karşısındaki bu adamı.

Yemekten sonra içilen kahve ve keyifle edilen bir sohbetin ardından Merve ve Demir gitmek için ayaklanmışlardı. Sevgi arkadaşına sarılırken “Bence harika bir insan” diye fısıldamıştı Merve’nin kulağına. Arkadaşının yüzünün aydınlandığını gördüğündeyse, çok daha mutlu oldu Sevgi.

Merve’ler gittikten sonra Zeynep hanım ve Berke odalarına çekildiler. Fırat ve Sevgi ise salondaki koltukta birbirlerine sarılmış bir şekilde oturuyorlardı.

“Demir’i nasıl buldun?” diye sordu, aslında Fırat’ın düşüncelerini az çok tahmin edebiliyordu ama yinede onun kendi ağzından duymak istemişti.

“Bence çok düzgün biri. Merve’yi de seviyor.”

“Sen de fark ettin demek?” diye büyük bir sevinçle sordu.

“Fark etmemek mümkün müydü ki? Gece boyu bakışlarını ayıramadı Merve’den. Aşık bir adamı nerde olsa tanıırım. Nede olsa ben de aşığım!”

Sevgi Fırat’ın içine işleyen bakışlarında kayboldu yine. Başını onun omzuna yaslayarak gözlerini yumdu.

“Uykum geldi.”

“Bugün çok yoruldu, normaldir. Hadi şimdi doğru yatağa.”

“Sen beni odaya kadar kucağında taşı ama.” dedi nazlanarak.

Fırat Sevgi’nin bu nazına gülümserken, hiç itiraz etmeden kucağına aldı karısını ve merdivenlere doğru yöneldi.

“Ooo Sevgi hanım, baya ağırlaşmışsın sen ya.”

“Gerçekten mi?” diye panikle sordu Sevgi. Sonrada “Ağırlaşırım tabi, habire yedirip duruyorsunuz!” dedi yüzünü asarak.

“Valla güzelim, bugün gördüğüm kadarıyla bizim seni zorlamamıza hiç gerek yok. Sen kendinde kendini çok iyi besliyorsun doğrusu.”

“Demek şikayetçisiniz Fırat bey? Şişman bir karım olacak diye mi korkuyorsun yoksa?”

Sevgi’nin alınganlıklarının hiç sonu gelmiyordu. Fırat şaka bile yapsa, söylediğini ciddiye alıyordu Sevgi.

“Valla keşke şişmanlasan, en azından görüntü sorununu hallederdim de, kıskançlıklarımı da en aza indirirdim.” dedi Sevgi’yi yatağına bırakırken.”Hadi şimdi üstünü değiştirelim de, bir an önce uyu sen.”

“Sen de uyuyacak mısın?”

“Ben de senin yanında olacağım birtanem. Benim de uykum geldi.”

Üstlerini değiştirdikten sonra, birlikte uzandılar yatağa. Sevgi başını kocasının göğsüne gömerken, Fırat da onun saçlarını kokladı uzun uzun. Bir süre sonra Sevgi’nin düzenli nefes alıverişlerinden, onun uyuduğunu anlamıştı Fırat. Uzunca bir süre onu uyurken izledi. Ardından tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı dudaklarına. Şu anda hayatının en değerli şeyini kollarının arasında tuttuğunun bilincinde olarak, oda kapattı gözlerini ve Sevgi hayatına girdiğinden beri huzurlu olan uykunun kollarına bıraktı kendisini.

Yeni bir gün daha doğuyordu işte. Sabahları hep aynı saatte uyanıyordu son günlerde. Hamileliğin artık 5. ayına girecekti. Karnındaki bebeğinin hareketlerini hissettikçe açıyordu sabahları gözünü. Onu hissettiği her an çok mutlu oluyordu. Ha birde sabahın köründe acıkma olayı da vardı üstelik. 5 aydır normalde fazla yediğinin farkındaydı. Nitekim yedikleri kilo olarak dönmüştü kendisine. Karnı artık ilk aylardaki gibi düz değildi. Onun yerine küçük bir tepeyi andırıyordu. Göğüsleri ve kalçalarıda dolgunlaşmıştı. Onu gören herkes bir ağızdan “Senin kızın olacak.” diyordu. Oysa bebekleri cinsiyetini göstermemekte kararlıydı. En son geçen hafta gitmişlerdi doktora. Ama o zamanda elleri boş dönmüşlerdi. Doktor her ne kadar “Kıza benziyor” dese de, emin olamıyorlardı. Gerçi Sevgi’de kızları olacağını hissediyordu. ”Hayırlısı” dedi. ”Sağlık olsun da önemli değil.”

Uzandığı yerden doğrulmak istediğinde hissetti Fırat’ın karnının üzerindeki elini. Her gece bu şekilde uykuya dalıyordu Fırat. Sanki bu şekilde ikisini de koruması altına alıyormuş gibiydi. Onun bu haline gülümseyerek, elini onun elinin üstüne bıraktı. Ardından yavaşça onu uyandırmamaya çalışarak, elini yatağın üstüne koydu. Yataktan kalkmadan önce kocasının yanağına küçük bir öpücük kondurmayıda ihmal etmemişti.

Her ne kadar Fırat “Uyandığında mutlaka benide uyandır” diyorsa da, kıyamıyordu ona Sevgi. Saat daha çok erkendi. Onu uykusuz bırakmaya gönlü razı gelmiyordu.

Yataktan kalktıktan sonra, hemen sandalyenin üzerinde duran sabahlığını geçirdi üzerine. Ardından sessiz olmaya çalışarak çıktı odadan. Merdivenlerden inerkende olabildiğince sessiz olmaya çalıştı. Sabahın bu erken saatinde kimseyi rahatsız etmek istemiyordu.

Mutfağa girer girmez, istikameti karşısındaki buzdolabı oldu. İçerisindeki yemekleri gördüğünde birden yüzü güldü. Hemen biber dolmasıyla dolu tabağı aldı ve mikrodalga da ısıttı. Ardından tost makinesinde ısıttığı ekmeklerle birlikte afiyetle yedi. Karnını doyurduktan sonra, kendini çok daha iyi hissetmişti..Elini karnının üstüne koyarak “Karnın doydu, seninde keyfin yerine geldi öyle değil mi? Baksana artık hareket etmeyerek,anneyi kendinden mahrum bırakıyorsun meleğim.” dedi.

Oturduğu yerden kalkarak, kirlettiği tabak ve çatal, bıçakları bulaşık makinesine yerleştirdi. Her ne kadar Sultan hanım bu konuda kendisine kızsada, içi rahat

etmiyordu. Eli ayağı tutuyordu sonuçta. Bir tabağı makineye yerleştirmekle kendisine, yada bebeğine birşey olacak değildi ya?

Bulaşık işinide hallettikten sonra, etrafta gezdirdi gözlerini. Sabahın bu saatinde canı acayıp kahve çekmişti. Ama kahvenin bebeğe zararlı olduğunu bildiğinden içmiyordu ne zamandır. Ama sonra birden durdu. "Ama bebeğin canı çekiyor canım. Azıcık içsem bir şey olmaz ki" dedi kendi kendine ve düşündüğü şey hoşuna gitmiş olacak ki, yüzünde kocaman bir tebessüm oluştu. Hemen küçük bir cezve çıkararak, kendine kahve yapmaya başladı. Kırk yılda bir içecekti. Bir fincan kahveden bir şeycik olmazdı.

Kahvesini yaptıktan sonra, mutfağın bir köşesinde bulunan masaya oturdu. Yüzünü dışarıya çevirerek, güneşin doğuşunu izledi. Her yeni gün, onu bebeğini kucağına alacağı zamana daha çok yaklaşıtıyordu. Karnında kıpırdandığını hissettiğinde, onu kollarının arasına alabilmek için nasılda sabırsızlanıyordu. Ah birde bebekleri cinsiyeti hakkında kesin birşeyler söylemelerine izin verseydi, çok daha iyi olacaktı. En azından onu beklerken, odasını hazırlamakla zaman geçirebilirdi. Her ne kadar içinden kız geçiyorsada, dereyi görmeden paçaları sıvamak istemiyordu Sevgi. Kız yada erkek fark etmezdi gerçi, ama yinede kız isteği daha baskın geliyordu işte.

Dışarıdaki muhteşem manzaraya ve içtiği kahveye kendini o kadar çok kaptırmıştı ki, Fırat'ın karnına dolanan kollarına ve yanağına değen dudaklarına hazırlıksız yakalanmıştı. Başını yana çevirerek kocasının ısıldayan gözlerinin içine baktı. Ardından burnunu onun boynuna götürdü."Hmmm...Duş almışsın."dedi dudaklarının bulunduğu yere iç gıcıklayıcı bir öpücük bırakarak.

"Karıma güzel kokayım dedim."

"Benim için hep güzel kokuyorsun zaten."

"Canım."

Fırat karısının boynuna gömdü yüzünü. Onun kokusunu derin derin içine çekti. Ardından yanındaki, boş sandalyeye bıraktı bedenini. Bakışları Sevgi'nin önündeki kahve fincanına kaydığındaysa, muzurca gülümsedi.

"Sevgi hanım, gördüğüme göre siz yine gizli gizli kaçamak yapıyorsunuz. Hemde bensiz!"

“Ehmm...Şey..Bebeğin canı çok çekmişti.”

Sevgi'nin baş bahanelerinden biri "Bebeğin canı çekti"ydi. Böyle söylediğinde Fırat'ın tüm duvarlarını yerle bir ettiğinin farkındaydı Sevgi. Bu seferde bunu kullanmaktan çekinmemişti.

Sevgi'nin bu tatlı hallerine daha fazla dayanamayarak, sandalyesini onun sandalyesine yaklaştırdı. Ardından dudaklarından küçük bir öpücük çaldı.

“Eee ama bu bir cezadan çok ödüle benzedi.” dedi Sevgi gülerek.

“Eee ortada cezalandırılacak bir şey göremiyorum zaten ben. Bebeğimin canı kahve istemiş, sende içmişsin. Bu durumda onun isteklerini yerine getirdiğine göre, ödüllendirilmek hakkın senin.”

Fırat'ın her zaman durumu kendi lehine çevirmesine bayılıyordu Sevgi.

“Hmm... Demek öyle?”

“Evet, öyle güzelim. Hadi kalk.” diyerek ayağa kalktı birden Fırat.

“Nereye? Ne güzel oturuyorduk.”

“Canım, gözlerinden resmen uyku akıyor. Karnını da doyurmuşsun. Artık uykuna kaldığın yerden devam edebilirsin. Hem bugün bebeğimizin cinsiyetini öğrenmeye gideceğiz. Dinlenmiş olman lazım.”

Sevgi yerinden kalkarak, kocasının koluna girdi.

“Bence yine göstermeyecek bize cinsiyetini. Kesin senin gibi inat olacak bu çocuk.”

“Neden benim gibiymiş? Hatırladığım kadarıyla, annesi babasından da inat.”

Sevgi gülümseyerek daha çok sokuldu Fırat'a. Odaya girdiklerinde, kocasının kendini özenle yatağa yatırmasına izin verdi.

“Sende uzan yanıma. Yoksa uyuyamam.” dedi küçük ve şımarık bir kız çocuğu gibi.

Fırat yatağa uzanıp, onu göğsüne daha çok çektiğinde, elini Fırat'ın hala ıslak olan saçlarına götürdü.

“Keşke kurutsaydın. Havalar serin, hasta olursun.”

“Bir şey olmaz. Hem hasta olsam bile, karım bana çok iyi bakar, bende çabucak iyileşirim.” dedi gülümseyerek.

“Eski halim gibi olsaydım bakardımda, bu halimle iyi bakabilir miyim orası tartışılır.”

Fırat Sevgi'yi baştan aşağı süzdükten sonra, bakışları göğüslerinde takılı kalmış bir şekilde, iç çekti. “Bence harikası.” dedi. Sevgi ise Fırat'ın bakışlarının nerede olduğunu gördüğünde, gayri ihtiyarı geceliğinin açık bıraktığı kısma gitti elleri.

“Ya Fırat, az ciddi olur musun? Hem bu halimle beni hala nasıl beğeniyorsun aklım almıyor.”

“Ne varmış halinde güzelim. Fıstık gibisin” diye gülerek, karısının yanağını öptü.

“Ya nesi yok ki. En azından bir 7-8 kilo fazlam var. O yetmezmiş gibi daha şimdiden göğüslerim kocaman oldu. Ha kalçalarım hiç değinmiyorum farkındaysan.”

Sevgi'nin derin iç çekmesine gülerek, kollarıyla daha çok sardı onu Fırat. Ardından elinin birini onun kalçasına doğru götürdü. Yavaşca okşayarak üst taraflara doğru çıktı. Sevgi'nin hala göğsünü saklamaya çalışan ellerini iterek, gezisine onun yumuşak teninde devam etti.

“Bence bu halin bile fazlasıyla baştan çıkartıcı. Oysa sen kilo alınca, kimse sana bakmaz diyordum ben. Daha geçen gün hastahanedeki erkeklerin bakışlarını görünce yanıldığımı anladım. Seni daha çok beslemek lazım Sevgi hanım. Yoksa sonunda katil edeceksin beni.”

Sevgi Fırat'ın yarı şaka, yarı ciddi olan bu sözüne gülümsedi. Ardından hala teninde dolaşan yaramaz parmakları tuttu.

“Hadi uyuyalım. Benim çok uykum geldi.”

“Tamam canım. Hadi kapat gözlerini.” dedikten sonra Sevgi’nin alnına bir öpücük bıraktı.

“Fırat.”

“Efendim?”

“Bence kız.”

Sevgi’nin gözleri kapalı halde bile aklına bebeğin cinsiyetinin gelmesine gülümsedi. “Bence de birtanem. Bence de kız..”

Doktorun ekrana bakıp, kendilerine bebeklerinin cinsiyetini söylemesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Fırat Sevgi’nin elini sımsıkı tutmuştu. Sevgi ise göz yaşlarına hakim olmaya çalışarak bakıyordu ekrandaki bebeğine. Geçen her günle dahada belirginleşiyordu görüntüsü.

“Evet. Bakalım bu sefer görebilecek miyiz?”

Doktor dikkatle baktı ekrana. Ardından gülümseyerek döndü Sevgi ve Fırat’a doğru.

“Bu sefer inadından vazgeçmişe benziyor kızınız.”

“Kızınız” kelimesinden sonra, ikiside gülümseyerek birbirlerine çevirdiler bakışlarını. Sevgi mutluluk yaşlarını akıtırken, Fırat’ta buğulanmış gözlerle bakıyordu ekrandaki bebeğe. “Kızım... benim kızım... Bizim kızımız.” diye mutlulukla içinden geçirdi.

“Tebrik ederim. Çok sağlıklı bir bebek.”

“Çok teşekkürler doktor bey.”dedi Fırat içten bir şekilde.

Doktorun yanından ayrıldıktan sonra, arabalarına atlayarak çiftlik evine doğru yol aldılar. İkiside sonunda bebeklerinin cinsiyetini öğrendikleri için çok mutluydu.

“Aslında sağlıklı olsun. Kız erkek fark etmez. Ama ne yalan söyleyim.

Her zaman bir kızım olmasını istemişimdir .” dedi Fırat yoldaki bakışlarını ayırmayarak.

“Bende zaten sen çok istiyorsun diye Kız olsun dedim. Hem bir oğlumuz var. Birde kızımız olsa fena mı olur?”

Sevgi’nin tamamıyla içten gelerek söylediği bu sözlerden sonra, büyük bir aşkla baktı karısının güzel yüzüne. Onunla evlenmekle ne iyi etmişti. Ailesini, kendi ailesi gibi benimsemiş ve çok sevmişti Sevgi. Oğlunu bile öz oğlu gibi görüp, bağrına basmıştı. Ne yüce gönüllü bir kadındı karısı. Onu sevmekte haksız olmadığını bir kez daha anladı.

“Canımsın benim.” diyerek Sevgi’nin kucağında duran elini dudaklarına götürdü. “İyiki karımsın. İyi ki çocuklarımin annesisin.”

Sevgi’nin her zamanki duygusalılığı yine üstündeydi. Bu sözlerden sonra çoktan yol vermişti yaşlarına. Oturduğu yerden uzanarak, uzunca bir öpücük bıraktı kocasının yanağına. Ardından başını onun omzuna dayayarak “Sende iyi ki benim kocamsın. İyi ki çocuklarımin babasisin. Seni çok seviyorum ben.” dedi.

“Bende seni birtanem. Hemde öyle böyle değil, çok fena seviyorum seni.” dedi gülerek.

“Hep böyle çok fena sev sen beni. Hiçbir zaman sevmekten usanma tamam mı?” dedi bakışlarını tekrar Fırat’ın gözlerinin içine çevirerek. “Bir gün sevmekten vazgeçersen, söyle. Oldu mu?”

Fırat arabayı uygun bir yere çekti bu sözlerden sonra. Ardından dikkatinin tümünü karısına vererek “Ben seni ömrüm olduğu sürece seveceğim. Bunu aklından sakın çıkarma. Seni sevmemek gibi bir şey mümkün değil. Sen olmadan nefes alamıyorum ben Sevgi. Daha önce bu duyguları hiçbir kadına karşı hissetmemiştim ben. Ama artık biliyorum. Senden vazgeçmek demek, hayatımdan vazgeçmek demek. Sakın bir daha seni sevmeyeceğimi düşünme. Öyle bir şey asla olmayacak!” dedi tüm içtenliğiyle.

“Bende öyle. Asla ama asla vazgeçemem senden.” diyerek Fırat’a sımsıkı sarıldı.

“Hadi şimdi evimize gidelim, bu haberi Sultan ablalarla da paylaşalım.”

Sevgi birden kendini geri çekerek “Telefonunu verir misin? Ben kendiminkini evde unutmuşum” dedi.

Onun bu telaşına bir anlam veremeyen Fırat, cebindeki telefonunu çıkararak, uzattı karısına. Sevgi aceleyle bir numarayı tuşlayarak, kulağına götürdü.

“Alo anne?” dediğinde Fırat anlamıştı bu telaşın sebebini. Zeynep hanım bebek için bir tehlike kalmadığından emin olduktan sonra evine geri dönmüştü, ama kızının hamileliği ile ilgili tüm gelişmelerden anında haberi oluyordu.

Sevgi’nin annesiyle olan görüşmesini bitirdiğini gördükten sonra, tekrar bir numara tuşlamasına baktı şaşırarak. Sonra aklına arayabileceği diğer isim geldiğinde, neşeyle gülümsedi.

“Alo Merve, canım nabersin?”

“İyiym güzelim. Senden ne haber?”

“Bende iyiyim. Bil bakalım az önce neredeydim?”

“Hmm, bilmem... Neredeydin söyle bakalım?”

“Doktordaydık. Bebeğimizin cinsiyetini öğrenmek için.”

“Eee söylesene Sevgi. Çatlatma insanı. Yeğenim kız mıymış erkek miymiş?”

“Kız, kız... Dediğin çıktı.”

“Eee tabiki çıkacak. Ben gördüğüme göre konuşurum her zaman. Sen tam bir kız annesi gibiydin.” dedi Merve gülerek.

“Ayrıca çokta sağlıklıymış. Ay merve bir görecektin. Ne kadar güzel görünüyordu. Onu kucağıma alacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Bende canım, bende...”

“Neyse... Artık kapatıyorum ben. Sadece bu mutlu haberi seninle paylaşmak istemişim.”

“Çok iyi yaptım Sevgi’m. Yine ara. Hatta ben akşam ararım seni, uzun uzun konuşuruz.

Ama bak bu sefer telefon kulağında bir şekilde uyuklamak yok.”

Sevgi bu sözlerden sonra kızardığını hissetti. Bir süredir telefon kulağındayken uyuklama gibi bir huy edinmişti kendine. Birden bire dünyayla tüm ilişkisi kesiliyordu o zamanlar.

“Çalışırım canım.” dedi gülümseyerek.

“Çalış tabi... Sonra senin yüzünden sesim kısılacak, davalarda müvekkillerimi hakkımla savunamayacağım.”

Merve’nin şaka yaptığını biliyordu Sevgi, o nedenle “Aaa ama ne var canım. Hamile bir kadını ben bugüne bugün. Yaptığım her hareketi hoş göreceksiniz. Benim için sesin kısılmış çok mu?” dedi gülerek.

“Haklısın güzelim. Bunu müvekkillerime de söyle olur mu?”

Merve de artık bariz bir şekilde gülmeye başlamıştı.

“Merve ya... Çok özledim ben seni. Hafta sonu yanıma gelsene.”

“Gelmeye çalışırım Sevgi’cim, ama söz veremem. Şey... Hafta sonu Demir’in ailesiyle tanışma ihtimalim vardı.”

Sevgi aldığı bu habere mutlu olmuştu. Demir ve Merve’nin çok güzel giden bir ilişkileri vardı. Hatta Demir Merve’ye evlilik teklifinde bile bulunmuştu. Arkadaşının kendisi gibi mutlu ve aşık olduğunu gördükçe, çok seviniyordu Sevgi.

“Tamam. Hadi bakalım müstakbel kaynanana kendini sevdirebilecek misin?”

“Aşk olsun Sevgi! Ne güzelde moral veriyorsun. Sence sevmez mi?”

Arkadaşının bu soruyu sorarken düşen ses tonundan, suratının asıldığını anlamıştı.

“Şaka yapıyorum canım ya. Hamile olan benim ama her şeyi ciddiye alan sensin. Ne iş anlamadım?”

“Ne yapayım... Çok tedirginim ben hala.”

“Endişelenme. Sen sevlmeyecek gelin misin Allah aşkına? Çok sevecekler seni.”

“Umarım. Neyse, akşama ararım konuşuruz canım. Fırat’a selam söyle.”

“Söylerim oda yanımda zaten. Bak onunda sana selamı var.” dedi Fırat’ın işareti üzerine.

Telefonu kapattıktan sonra, kocasına uzattı.

“Biraz uzun sürdü galiba. Kusura bakma” dedi suçlu gözlerle.

“Canı sağ olsun benim karımın” dedikten sonra elini tuttu Sevgi’nin.

Sevgi Fırat’ın yüzünü seyretti bir süre. Ardından oda bakışlarını yola çevirdi. Zaman zaman bu mutluluğun gerçek olduğuna inanamıyorsa, Fırat’ı yanında bulduğu her an, unutuyordu tüm endişelerini. Evlilik aşkı öldürür diyen kimse, çok fena yanılmıştı ona göre. Ya da onlar evlendikten sonra aşık oldukları için şanslılardı. Öncesinde ne çıkmışlar, ne de birbirlerinden heveslerini bolca almışlardı. Bir gün bu aşkın biteceğini düşünmek yaksada canını, onlar istemedikçe bunun olmayacağını düşünerek, rahatlatıyordu kendini. Ona göre aşkı bitiren çiftlerin ta kendileriydi.

Başını camdan dışarıya çevirdikten sonra, elini kızının bulunduğu yere koydu.”Kızım, canım... Sen çok şanslı bir bebedsin. Aşk dolu bir yuvaya geleceksin. Babanda, bende, hatta abinde seni çok seveceğiz. Mutlu olman için her şeyi yapacağız.”

Daha söyleyeceği çok söz vardı aslında. Ama her şeyinde bir zamanı vardı. Önce kızını hayırlısıyla kucağına almak istiyordu. Ondan sonra her gece ninni niyetine neler neler anlatırdı ona kim bilir. Bu düşünceyle gülümsedi ve başını cama dayayarak gözlerini kapattı. Ardından kendini son günlerde çok sevdiği uykunun kollarına bıraktı.

-47. Bölüm-

Telefonu kapattığında yüzünde derin bir gülümseme vardı Merve’nin. Sevgi’yle konuşmak her zaman iyi geliyordu kendisine. şimdi birde bebeğın sağlıklı ve kız olduğu haberini alması çok mutlu etmişti onu. Ne yalan bu evliliğın arkadaşı için kötü sonuçlar doğurmasından çok korkmuştu zamanında. Onu bu delilikten vazgeçirmek için bin bir dil dökmüştü. Ama Sevgi yine her zaman ki inatçılığı

ile dinlememişti bile can dostunu. Yine bildiğini okumuştı. Ne de iyi etmişti. Şimdi Fırat'ı tanıdıktan sonra, arkadaşına ondan daha iyi bir eş düşünemeyeceğini kabul ediyordu Merve. Özellikle bu güzel çiftin birbirlerine nasıl yoğun bir aşkla baktıklarını gördükten sonra, bundan emin olmuştu. Hem artık aşkın ne olduğunu kendiside çok iyi biliyordu. İnsan sevdiği ile birlikteyken, etraftaki her şeyi unutuveriyordu bir anda.

Demir aklına düşünce içini derin bir özlem hissi sardı. Çok özlemişti onu. Sevdiği adam bir haftadır iş sebebiyle yurt dışındaydı ve yarın dönecekti. En azından sesini duyma isteğini bastıramayarak, telefonunu aldı eline ve numarasını çevirdi. Fazla çalmadan açılan telefona gülümserken "Canımmmm." dedi içinden taşan aşkla.

"Güzelim...Çok özledim ben seni."

Demir'in de en az kendisi kadar özlem çektiğini sesinden anlamıştı Merve. Koltuğuna sırtını yaslayarak, yönünü pencereden tarafı çevirdi.

"Ben de özledim. Hem de öyle böyle değil. Resmen saatleri sayıyorum artık." dedi derin bir iç çekerek.

"Ben de öyle aşkım. Yarın bitecek neyseki hasretlik."

"Kaçta burada olursun?"

"Akşam uçağıyla dönüyorum."

"Direkt bana geliyorsun bak, sana ellerimle sevdiğin yemekleri yapacağım."

Demir'in cevap vermediğini görünce, onun gülümsediğini anlamıştı Merve. Kendiside gülümsedi. Odanın kapısının tıklatıldığını duydu sonra. "Gir" diye seslendi, gelenin sekreteri Sema olduğundan emin bir şekilde.

"Demiiiiirrr...İşlerini bölmüyorum öyle değil mi?" diye sordu sonra, koltuğunu tekrar kapıya doğru çevirdiğinde.

"Sana tüm işler feda olsun." diyen Demir'i tam karşısında görmesiyle yerinden hızla kalkıp, ona doğru yürümesi bir oldu.

"Demir" derken gözlerinde akmak için yaşlar fırsat kolluyordu sanki.

Demir elindeki telefonu cebine koyarak, odanın kapısını kapattı. Ardından kendisine yaklaşmakta olan sevdiğini kollarının arasına aldı. Ne çok özlemişti onu böyle. Kokusunu, bakışını, sesini ve tenini. Her şeyini özlemişti. Merve'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Yavaşça öptü yanaklarından. Sonra birden dudaklarına yönlendirdi yönünü. Kana kana, doya doya öptü sevdiğini. Merve'yi ne çok seviyordu böyle. Daha önce kimseyi sevmemişti onun gibi. Kendisini aldattığını öğrenerek, günlerce acı çekmesine sebep olan eski eşini bile sevmemişti. Zaten Merve'yi tanıdıktan sonra öğrenmişti aşkın ne demek olduğunu. Zira daha ilk kez göz göze geldiklerinde, anlamıştı Merve'nin bambaşka olduğunu. Başlardaki avukat-müvekkil ilişkisini korumaya çalışarak, gereksiz bir yakınlıkta bulunmamıştı. Ama boşandıktan sonra da fazla sabredemeyerek, onu yemeğe davet etmişti Demir. Zaten o günden sonra da hiç ayrılmamışlardı.

“Çok kötüsün. Neden geldiğini söylemedin?” diyerek sevdiği adamın kucağına daha çok yerleşti Merve.

“Sürpriz yapmak istedim.”

“Gerçekten sürpriz oldu. Çok sevindim. Bir yirmi dört saat daha nasıl da büyüyordu gözümde anlatamam.”

“Benim de aşkım. Hadi çıkalım.”

“Aaa nereye?”

“Bana kendi ellerinle yemek hazırlayacaktın ya hani?”

“Ama saat daha erken. Randevularım vardı benim.” dedi ümitsiz bir tonda.

“İptal et,ama ne olur kırma beni. Bir haftadır zor dayandım hasretine zaten.”

Demir'in yalvaran gözlerine daha fazla dayanamadı Merve. Başını yenilgiyi kabul etmiş gibi salladı. “Yine sen kazandın.” dedi gülümseyerek.

Çiftliğe geldiklerinde, her ikiside hem heyecanlı hem de mutluydu. Birazdan ev halkıyla da paylaşacaklardı mutluluklarını. Ama Sevgi'nin asıl merak ettiği Berke'nin tepkisiydi. Küçük çocuk zamanında kız kardeş yerine, erkek kardeş istediğini açıkca söylemişti.

Salona girdiklerinde Berke'yi tek başına televizyon izlerken buldular. Ortalıkta kimsenin olmaması daha iyiydi belkide. İlk önce ona söyleyeceklerdi kardeşinin cinsiyetini. Ardından diğerleriyle de paylaşabilirlerlerdi.

Berke'nin yanına geçip oturduklarında onun kendilerine anlamaya çalışır gözlerle baktığını fark ettiler. Sabah evden çıkmadan önce bebeğin kız mı yoksa erkek mi olacağını öğrenmeye gideceklerini söylemişlerdi Berke'ye. Onun merakını bu yüzden anlayabiliyorlardı işte.

“Eee kardeşim kız mıymış yoksa erkek miymiş?” diye sordu.

Sevgi bu soru üzerine gülümserken, Fırat'ta sevgiyle karıştırdı oğlunun saçlarını.

“Yaa baba yapma şunu. Tüm karizmam gitti.”

Berke'nin dudaklarını sarkıtıp, kollarını göğsünde birleştirmesi üzerine bu sefer gülmeye başladılar.

“Hayırdır? Bu yaşta ne karizması bu böyle?” diye sordu Fırat.

“Erkek adamın karizması olurmuş ya. İşte ondan. Sende bolca varmış hani.”

Sevgi kaşlarını çatarak dinledi söylenilenleri. “Kim diyor onu Berke'cim?” diye sordu içindeki kıskanç yanına yenilerek.

“Sen babamla evlenmeden önce yakın kasabaların birinde oturan Aybige ve Yonca ablalar bize gelir, benimle ve Sultan teyzeyle vakit geçirirlerdi zamanları oldukça. Bir kere onların konuşmalarını duydum. Aybige abla “Fırat bey ne karizmatik öyle değil mi?” diye soruyordu Yonca Ablaya. Yonca abla da “Onda karizmadan bol ne var ki” diye cevap vermişti.”

Sevgi kıskançlık dolu bakışlarını kocasının üzerine çevirirken, Fırat'ta sıkıntıyla verdi tuttuğu nefesi. Ardından oğlu hiç bu konudan bahsetmemiş gibi “Kardeşini soruyordun dimi sen oğlum?” dedi lafı çevirmeye çalışarak.

“Ha evet.. Eee erkek mi kız mı?”

“Kız.” dedi Fırat ve ardından hemen oğlunun tepkisini anlamak istercesine bakışlarını onun yüzüne dikti.

“Erkek değil miymiş yarı.”

Berke’nin omuzları çökmüştü aldığı haber yüzünden. Sevgi ve Fırat’ta üzülmüşlerdi aslında onun bu tepkisine.

“Ama kızlar abilerinin korumasına daha muhtaçtırlar Berke’cim.” dedi Sevgi kolunu onun omzuna dolayarak.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Kız çocukları abilerini çok severler.”

Aslında çoğunlukla kızların abilerinden çok çektiklerini bildiğinden, daha fazlasını söylemek istememişti. Niyeti Berke’yi az da olsa mutlu edebilmektir.

“Hmm...Tamam...Kız olsun. Fark etmez. Ama bir dahaki kardeşim Erkek olsun yinede.”

Fırat ve Sevgi duydukları söz üzerine bakışlarını birbirlerinin gözlerinin içine çevirdiler ve gülümsediler. Berke gerçekte çok değişmişti artık. Sevgi’ye zorluk çıkarmıyor, tam aksine onu anladığını her sözüyü hissettiriyordu.

Sultan hanım ve evin diğeri çalışanlarıyla da paylaştılar bu güzel haberi. Ardından akşam yemeğine kadar dinlenmek istediğini söyleyerek, odasına çekilmişti Sevgi. Odaya girer girmez üstündekilerden kurtuldu ve pijamalarını geçirdi üzerine. Saçlarını da tokayla topladı. Bu sıralar acayip rahatsız oluyordu saçlarından. Fırat ‘tamam’ dese hemen gidip kestirecekti. Ama Fırat onlara bir türlü kıyamadığını söylüyordu. Sevgi’de kocasının isteğini kıramıyordu işte.

Yatağına uzandığında, aklını hala Berke’nin söyledikleri meşgul ediyordu. Kadınların Fırat’ı beğenmesini garip karşılamıyordu, ama yinede hoşlanmıyordu da bu durumdan.

Kocası söz konusu olduğunda kıskançlık damarları birdenbire kabarıveriyordu. Kendisinden başka hiç kimse onu yakışıklı veya karizmatik bulmasın istiyor, ondaki güzellikleri bir tek kendisi fark etsin istiyordu. Bu yüzden sinirleri bozulmuştu Berke anlatırken. Fırat’a güveniyordu elbette, ama işte kıskançlık konusunda kocasından arta kalır yanında yoktu.

Gözlerini kapattığında, odanın kapısının açıldığını duydu. Gelenin Fırat olduğunu biliyordu. Bu nedenle sırtını kapıya doğru döndü. Fırat'ın hiçbir suçunun olmadığını bilse de, canı ona karşı tavır almak istemişti işte bir kere.

Fırat karısının kendisine tavır aldığını gördüğünde, gülümsedi. Üzerindeki gömleği çıkarıp, içinde rahat edebileceği bir tişört giydi. Ardından karısının yanına uzanarak, ona arkasından sarıldı.

“Güzel karım yine neden darıldı kocasına?”

“Darılmadım. Uykum var sadece.”

Fırat Sevgi'nin yatağın diğer ucuna gitmeye çalıştığını fark ederek, hemen daha sıkı sarıldı karısına ve yüzünü onun pijamasının açıkta bıraktığı güzel boynuna gömdü. Dudakları karısının yumuşak teninde gezinirken, elleride pijamanın altına doğru kaymış, bebeklerinin olduğu karnını okşuyordu. Sevgi bu dokunuşlar karşısında tüm direncinin tuzla buz olmak üzere olduğunu hissediyordu. Son bir çabayla Fırat'a doğru döndü ve onun hala karnında duran elini itmeye çalıştı. “Bırak beni. Sen git o seni karizmatik bulan kızlarla ilgilen.”

Fırat gülmemeye çalışarak, baktı Sevgi'nin asık yüzüne.

“Banane onlardan. Benim gözüüm beni karizmatik bulan karımdan başkasını görmüyor ki.”

“Yaaa... Hesap ver bakayım. Kim o kızlar?”

Fırat artık kendine daha fazla hakim olamayarak, gülmeye başladı. Tek kıskanç olarak kendisini bilirdi ama Sevgi'nin de kendisinden bir farkı yoktu. Sevgi kocasının güldüğünü görünce, sinirlenerek, onun kolunu çimdiklemeye başladı.

“Yaa gülmesene! Fıratt diyorummm. Gülmeee!”

Fırat sonunda gülmeyi bırakabildiğinde, karısının dudaklarına ateşli bir öpücük bıraktı.

Ardından onun kaçmasına izin vermeyerek, kollarının arasına çekti.

“Berke'nin bahsettikleri 17-18 yaşlarında olan iki genç kız. O yaşlarda insan kendinden yaşça büyüklere ilgi duyabiliyor biliyorsun ki.”

“Hayır efendim bilmiyorum. Ben daha önce kendimden yaşça büyük birine ilgi duymadım.”

“Sen duymamış olabilirsin ama duyanlar var işte. Bu çok normal bir şey. Ayrıca o kızların bana ilgi duymadıklarından eminim. Sen zamanında arkadaşınla konuşmaz mıydın sanki böyle şeyler.”

“Tıhh, konuşmazdım.”

Fırat gülümseyerek hala inadını sürdürmeye çalışan karısına baktı.

“Ama ben konuşurdum. Hatta hiç unutmam ilk okulda Burçin adında bir öğretmenimiz vardı. Onun peşinden hiç ayrılmazdım. Hey gidi günler hey...” diyerek bir iç çekti Fırat, tabi aynı anda Sevgi'den karnına dirsek yemeyi başardı.”Offf...Çok acıdı..” dedi Fırat yalancıkdan yüzünü buruştururken.

“Oh olsun sana. Bir daha benim yanımda başka kadınlardan bahsetmemeyi öğrenirsin böylelikle.”

“Sevgi, Sen kıskanırken daha bir çekici oluyorsun biliyor musun?”

Fırat'ın bakışlarının aniden dudaklarına kaymasıyla şaşkınlığa uğramıştı Sevgi. Bu ne değişken bir adamdı böyle. Normalde hamile kadınların garip garip davrandıklarını söylerlerdi ama onların eşleri onlardan bin beter olabiliyorlardı demek ki.

“Fıraaatt!” dedi yine sinirle.

“Efendim karıcım.”

Fırat Sevgi'nin yüz ifadesini gördükçe eğleniyordu. Onunla uğraşmak son günlerde çok hoşuna gider olmuştu. Özellikle kızdırır, sonrada her zaman çok iyi bildiği yöntemle gönlünü alırdı. Sevgi'de bunun farkında olacak ki, tekrar sırtını döndü Fırat'a.

“Sevgi oyun bozanlık yapıyorsun ama. Şimdi bizim öpüşmemiz gerekiyordu. Ardından ben yavaşça senin üzerindeki geceliği sıyrıp atmalıyım. Gerçi şimdi pijama giymişsin ama sorun olmazdı.”

“Fırat!”

“Efendim?” dedi gülümseyerek.

“Susss!”

“Tamam susalım.nBaşka şekilde anlaşılm.” dediğinde elleriyle Sevgi’yi çıldırtmanın yollarını uygulamaya başlamıştı bile. Bir süre sonra Sevgi’nin de ona karşılık verdiği fark ettiğinde, yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti.

Her iki bedende birbirine doyduktan sonra, Sevgi başını huzur içinde yasladı kocasının göğsüne.

“Bak bundan sonra parfümde sürmeyeceksin , traşta olmayacaksın tamam mı?”

Fırat bir şey anlamamıştı. Bu nedenle “Ne demek şimdi bu?” diye sordu.

“Öyle işte. Başka kadınların seni karizmatik bulmasını istemiyorum. Traşta yok parfüm de yok.”

Fırat gülümseyerek okşadı elinin altındaki saçları.

“Ya sen de beğenmezsen beni o halimle ne olacak?”

“Ben beğenirim. yeterki başkaları beğenmesin.” dedikten sonra bakışlarını

Fırat’ınkilerle buluşturdu”Tamam mı?”

“Biraz abartmıyor musun Sevgi?”

“Banane! Ben hamileyim istediğim kadar abartabilirim.”

“Ooo bu hamilelik senin işine geldi gibi.”

“Eee olacak artık o kadar” diyerek omuz silktikten sonra, daha çok sokuldu Fırat’ın güvenli kollarının arasına.

“Hmm...Madem hamilelik işine geldi. Kızımız doğduktan sonra arayı fazla açmayarak,

Berke'nin de isteği üzerine Erkek kardeş çalışmalarına başlayabiliriz..”

Fırat'ın bu sözleri söylerken glmsediğine emindi Sevgi. ”Oldu olacak tüm enerjimizi bu işe verelim” dedi o da gülümseyerek. ”Gerçi tek yaptığımız bu ya, neyse.”

”Olur. Benim için bir sakıncası yok.”

”Fırat.”

”Efendim?”

”Uyu canım uyu. En azından akşam yemeğine kadar uyuyalım. Çok uykum var çünkü benim.” dedi gözlerini kapatırken.

”Tamam. Ben gece yine detaylıca aarım bu konuyu sana.” dedikten sonra karısı gibi kapattı gözlerini.

-48. Bölüm-

Arabasını kardeşinin evinin önüne park ettikten sonra, bakışlarını yan koltuğa çevirdi. Sevgi başını cama dayamış bir şekilde uyuyordu. Yola çıktıklarından beri durum böyleydi. Herzamanki gibi yorgunluğa yenik düşmüştü bedeni.

Arka koltukta oturan Berke'ye çevirdi sonra bakışlarını. Ona ”Hadi sen nden gitte zili al, bende Sevgi ablanı uyandırmaya çalışayım” dedi. Başka zaman olsa kucağında taşır, uyanmaması için herşeyi yapardı. Ama yakında hamileliğinin altıncı ayına girecek olan karısını taşımakta güçlük çekiyordu şu sıralar. Onu taşımaya kalkmaması bu nedenle hem bebekleri hemde karısı açısından çok daha iyiydi.

Berke arabadan indikten sonra, elini karısının yanağına götürdü. Oturduğu yerde de biraz ona doğru eğildi. ”Sevgi... Canım. Uyan güzelim, Geldik.” dedi yavaşça. Sevgi'nin bunun üzerine uyanmayarak, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde uykusuna devam etmeye abalamasına gülümsedi. Bu sefer elini onun teninden çekerek, boyun çukuruna uzunca bir öpücük kondurdu. ”Sevgi... Ne uykucu bir karım varmış benim böyle.” dedi gülümseyerek.

”Ya Fırat! Sen git Berke'ye bak. Ben az daha uyuyayım noluurr.” diye mırıldandı Sevgi. Fırat o an Sevgi'nin kendisini evinde, kendi yatağında

sandığını anladı. Bu sefer Sevgi'nin kemerini cözerek, elini onun karnına götürdü.

“Senin bu annen çok uykucu değil mi kızım? Baksana bebek görmeye gidelim diyerek başımın etini yiyen o değilmiş gibi devam ediyor uyuklamaya.”

Sevgi duyduklarıyla birden hızla açtı gözlerini. Nerede olduklarını idrak edebildiğinde, bakışlarını Fırat'ın hala gülümseyen yüzüne çevirdi.

“Geldik mi?”

“Geldik. İyi misin sen?”

Yol boyu Sevgi'nin midesi bulanıp durmuştu. Bu nedenle bir çok kez mola vermişlerdi. Hamilelik sebebiyle araba yolculuğuna dayanamıyordu Sevgi.

“İyiym. Hadi inelim.”

Birlikte arabadan inerek, Neslihan ve Sinan'ın evlerine doğru yöneldiler.

Kardeşinin kollarındaki küçük Kerem'i aldı kucağına ve onun küçük yüzüne baktı sevgiyle. İkinci kez dayı olmuştu belki ama bu seferki başkaydı. Kaan'ın doğumunda ve sonrasında kardeşinin yanında olamamıştı. Yeğeninin emeklemesine, ilk adımlarına, çıkardığı ilk dişine. Hiçbirine şahitlik edememişti. O yüzden bu ufaklık bambaşkaydı Fırat için.

“Maşallah pekte güçlü” dedi Sevgi işaret parmağını tüm gücüyle sıkın Kerem'e gülümseyerek.

“Öyledir yengesi benim oğlum. Onu gören daha 1 haftalık demez.”

Neslihan'ın gözlerinden akan şefkati görerek, elini karnının üzerine götürdü Sevgi. Çok değil 3 buçuk ay sonra oda alacaktı yavrusunu kucağına. Daha şimdiden onu bu kadar benimsediğine göre, doğduktan sonra neler hissedirdi Allah bilir.

Sonra bakışlarını Fırat'a çevirdi. Kerem'i güvenli kollarıyla sıkı sıkıya sarmalamış, gözleriyle seviyordu yeğenini. Bu görüntü karşısında içi sıcacık oldu Sevgi'nin.

“Az da ben tutayım Fırat ver ya.”

Sevgi’nin koluna yapışıp, Kerem’e sevgiyle bakması üzerine gülümsedi. Kucağındaki bebeği karısının kollarının arasına bırakırken, yanlarına gelen Sinan’ın kendisine gülümsediğini gördü.

“Valla çok şanslısın Sevgi. Sizin kıza babası bakar artık, sen de rahat edersin.”

“Bakarım tabi ben kızıma. Hem sen bakmıyorsun sanki.” diyerek Sevgi’yi kolunun altına aldı Fırat. Sevgi Kerem’i severken, Fırat’ta bakışlarıyla onu seviyordu.

“Eh orası doğru. Şunun tatlılığına bak, insan kıyamıyor.” dedi Sinan oğluna gülümseyerek.

“Kaan kıskanıyor mu?” diye sordu Sevgi başını kaldırıp, Neslihan’a bakarak.

“Yok. Aslında kıskanır diyorduk ama, tam aksine çok seviyor.”

O sırada salona giren Kaan ve Berke’yi fark ederek, onlara doğru döndüler. Kaan annesinin yanına geçerken, Berke’de Sevgi’nin yanına oturmuştu ve büyük bir ilgiyle Sevgi’nin kucağındaki bebeğe bakıyordu.

“Çok küçükmüş.” dedi sonra.

“Evet. Çok ufak daha. Kucağına almak ister misin?”

“Gerçekten alabilir miyim?”

“Tabi ki.” diyerek gülümsedi Sevgi. Ardından özenle Berke’nin kucağına bıraktı Kerem’i. “Başına dikkat et.”

“Benim kardeşimde mi bu kadar olacak?”

Fırat oğlunun bu sorusuna “Evet. Bu kadar ufak olacak. Sen de onu hep koruyup kollayacaksın.” cevabını verdi.

Berke büyük bir özenle tutuyordu küçük bebeği. Daha önce bu kadar küçük bir bebek görmediğinden, bakışları dikkatle onun üzerindeydi. Sonra Kaan’ın “Gel oynayalım” diye söylenmelerine fazla karşı koyamayarak, Sevgi’nin kucağına geri bıraktı Kerem’i.

“Doğum haberini aldığımızda gelmeyi çok istedik ama işler yüzünden bu mümkün olmadı Neslihan. Kırılmadınız umarım bize.” dedi Fırat, karısının kucağındaki Yeğenin küçük ellerini tutarken.

“O nasıl söz abi. Hem ne fark eder. Ayrıca şimdi gelmeniz çok iyi oldu. Sizi burada ağırlayamazdım o zaman gelseydiniz.”

“Ne ağırlaması Neslihan? Biz evimize gideriz akşama. Önce şu paşayı doya doya bir sevelimde.”

“Aaa olmaz ama. En azından bu geceyi burada geçireceksiniz. İtiraz istemiyorum.”

Fırat kardeşine daha fazla karşı gelmek istemediğinden, bakışlarını Sevgi’ye çevirdi, onunda gülümseyerek gözleriyle onay verdiğini gördüğünde “Tamam. Bu seferlik senin istediğin olsun bakalım” dedi.

“Harika! O zaman önce küçük beyimizin karnını doyuralım, sonra birlikte akşam yemeğini hazırlarız yengecim.”

Sevgi kucağındaki bebeği annesinin kucağına verdikten sonra, kalktı oturduğu yerden. Beyleri baş başa bırakarak, bebek odasına doğru ilerlediler birlikte. İçeri girdikten sonra, kapıyı arkalarından kapatarak, köşedeki çift kişilik koltuğa geçip oturdular.

Neslihan oğlunu emzirirken, Sevgi’de küçük bebeğin terden alınına yapışmış saçlarını oksuyordu. Simsiyah saçları vardı Kerem’in. Aslında simasını -her ne kadar kendisine öyle geldiğini düşünsede- Fırat’a benzetiyordu. Çok sevdiğindendi belkide bu. Ama elinde değildi işte. Herkes sevdiğine benzeyebilirdi de, o aslında Sevgi’nin gözünde tekti. Heşeyiydi Fırat onun.

“Çok obur bu annesi.” dedi sevgiyle.

“Sorma. Geceleri hiç uyutmuyor valla. Karnı doysa, altını ıslatarak inletiyor evi. Çok yaramaz benim bu oğlum!”

Neslihan’ın oğluna olan bakışlarındaki saf sevgi ve şefkatle, elini karnının üzerine götürdü Sevgi. Kızının bir an önce doğmasını o kadar çok istiyordu. Neslihan nasıl kucağına alıp, karnını doyuruyorsa bebeğinin, Sevgi de aynı şeyleri kızı için yapmak istiyordu. Onun içinde kıpırdanıp durmasını ve zaman

zaman tekmelerini hissettiğinde, o kadar mutlu oluyordu ki. Onu kucağına aldığımda kimbilir neler hissederdi.

“Sen nasılsın? Nasıl gidiyor hamilelik?”

“İyi. Bazen fazla halsiz oluyorum. Oturduğum yerde uyuya kalıyorum mesela ama başka bir sorunum yok. Kızımın gelişimide normalmiş. Her şey yolunda yani.”

“Aman iyi olsun. Sağlıklı doğsunda. Ne kadar kaldı peki doğuma?”

“Üç buçuk ay.”

“Ne güzel ya. Çocuklarımızın arasında bir yaş bile olmayacak. Benimki kız olsaydı kız kıza oynarlardı ne güzel.”

“Yine oynarlar. Ya ben onu bir an önce kucağıma almak istiyorum Neslihan. Çok sabırsızlanıyorum.”

Neslihan kucağında uyuya kalan oğlunu yerine yatırdıktan sonra, Sevgi’nin yanına tekrar oturdu.

“Zaman öyle çabuk geçiyor ki. Bir bakmışsın, göz açıp kapayıncaya kadar almışsın kızını kucağına. Ondan sonra da hızla büyüüvermiş. Kaan’da Kerem kadar, hatta ondan daha da küçüktü doğduğunda. Zaman öyle hızla akıp geçiyor ki.”

“Çok aceleliyim öyle değil mi?”

“İlk hamileliğimde bende senin gibiydim. Aslında itiraf etmem gerekirse bu seferde öyleydim. Ama benden sana tavsiye. Hamileliğinin tadını çıkarmaya bak. Ne kadar naz yaparsan o kadar iyi. Sana kar kalır.” diyerek güldü Neslihan.

“Abine çektireyim mi yani?”

Sevgi’de gülüyordu artık. Zavallı Fırat’a gecelerce neler çektirdiğini kendisi çok iyi biliyordu. Karnı acıktığında, canı bir şey çektğinde ve midesi yüzünden uyuyamadığında, uyandırır olmuştı onu geceleri. Fırat ise hiç gıkını bile çıkarmıyordu. Her zaman severek yardım ediyordu karısına.

“Abim diye söylemiyorum ama o her şeyin en güzeline layık Sevgi. O seni çok seviyor. Bana bunu söylememiş olsa da, bakışlarından kolaylıkla anlıyorum ben. Sana bir başka bakıyor. Sibel yengeme baktığı gibi değil. Evet onuda sevmiştii hiç kuşkusuz. Ama nasıl desem. Onların aralarındaki aşktan çok, dert ortaklığı gibiydi. Birbirlerini çok iyi anlarlar ve güvenirlerdi.”

Sevgi gülümsedi Neslihan'ın bu sözlerine. Buna benzer sözleri zamanında Fırat'ta söylemişti kendisine.

“Hadi artık hazır benimkide uyumuşken, mutfağa inelim. Fazla uzun sürmüyor çünkü uykusu.”

Birlikte yenilen akşam yemeği ve içilen kahvelerden sonra, çocukları yatırmak için yarılarından ayrılmıştı Neslihan. Fırat ve Sinan'la birlikte salonda kalan Sevgi, kucağındaki Kerem'i seviyordu yine gün boyu yaptığı gibi.

Bir süre daha oturduktan sonra herkes kendi odasına çekildi. Bu eve ilk geldikleri odada kalacaklardı yine. O zamandan bu zamana değişenleri düşünerek, gülümsedi Sevgi.

Üzerini değiştirdikten sonra, hemen yatağa girmişti. Fırat'ta yanına gelip, uzandığında, hemen onun kucağına yerleşmişti her gece yaptığı gibi.

“Rahatınızı iyi biliyorsunuz Sevgi hanım” diyerek takıldı Fırat ona.

“Eee herhalde yani. Ya Fırat, bir şey istesem yapar mısın?”

“Sen ne istedinde yapmadım. Söylemen yeter biliyorsun.”

Sevgi yattığı yerde doğrularak, bakışlarını kocasının gözlerinin içine dikti.

“Omuzlarım ve sırtım çok ağrıyor. Bana masaj yapar mısın?”

Fırat karısının masum gözlerle kendisine bakıp, bu soruyu sorması üzerine gülmeden edemedi. Bazı geceler hususi masaj yapılmasını ister olmuştu. Bunu az biraz nazından yaptığında biliyordu Fırat. Ama sesini çıkarmıyordu. Onun bir dediğini iki etmekten kaçınıyordu sürekli.

“Olur.”

Bir yandan Sevgi'nin omuzlarını ovuyor, diğer yandan fırsatını buldukça onun geceliğinin açıkta bıraktığı yerlere dokunduruyordu dudaklarını. Sonunda Sevgi dayanamayıarak "Yaa Fırat! Doğru dursana." dedi. Her ne kadar ona doğru durmasını sözlese de, bedenini kocasına daha çok yaslamaktadır geri kalmıyordu.

"Hem ellerimle, hem dudaklarımla masaj yapıyorum işte." diyerek gülümsedi Fırat ve geceliğın askılarını yavaşça aşağı indirdi.

"Berke olsa inanabilirdi belki buna ama bana yutturamazsın."

Fırat dudaklarını karısının boynuna gömerken, eliylede geceliğinin eteklerini yukarı sıyrarak, kocaman olmuş karnını okşadı.

"Sana şaşıyorum biliyor musun?" diyerek güçlölkle konuştu Sevgi. Kendini Fırat'ın dokunuşlarının sihrine kaptırması an meselesiydi.

"Neden?"

"Beni bu halimle bile arzulamana şaşıyorum işte."

Fırat başını kaldırarak, karısının saçlarının kokusunu çekti içine, ardından Sevgi'yi kendisine doğru çevirerek, gözlerinin en derinine baktı.

"Kendini benim gözümle görebilseydin keşke" dedi. "O zaman her halinle aklımı başımdan aldığını anlardın işte."

Sevgi kocasına gülümsedikten sonra, kollarını boynuna doladı. Ardından dudaklarına uzandı ve küçük bir öpücük bıraktı.

"Canımsın sen benim."

"Sevgi."

"Efendim?" diyerek daha çok yerleşti bulunduğu kucağa.

"Bu odada geçirdiğimiz o ilk gecedeği gibi kendime hakim olamayacağım ben. Haberin olsun!" dedi çapkınca gülümserken.

"Olmanı isteyen kim?"

Karısının bu sözü üzerine daha fazla dayanamayarak sahip çıktı aklını başından alan dudaklara. Ardından yavaşça onu yatağa yatırarak, üzerinde yerini aldı.

“Senin bu cesur hallerine bayılıyorum.” dedi dudaklarını daha aşağılara yöneltirken.

Fırat gün geçtikçe artan bir arzuyla sevmeye başladı karısını. Hamile olması nedeniyle dokunuşlarında çok daha nazikti. Çok daha fazla üstüne titriyordu karısının. Sonunda birlikte o büyük hazı tattıktan sonra, kollarının arasına aldı onu. Sevgi yaşadıkları sonucu bitkin düşen bedenini, uykuya teslim etmek üzereyken hissettiği küçük tekmeyle hızla açtı gözlerini ve Fırat’ın elini alıp, karnının üzerine koydu. İkinci bir tekme geldiğinde, birbirlerine bakarak gülümsediler.

“Kıskandı galiba seni.” dedi Sevgi gülümseyerek.

“Olabilir tabi. Babasının birtanesi o sonuçta.”

“Fırat.”

“Söyle güzelim.”

“Ben bir isim düşündüm kızıma. Eğer sende istersen onu koyalım diyorum.”

Fırat dudaklarının Sevgi’nin alnına değdirerek “Söyle bakalım neymiş” dedi.

“Dicle Nur olsun diyorum. Ne dersin? Babasıninkiyle uyumlu olur ismi.”

Fırat’ın hoşuna gitmişti, Sevgi’nin bu düşüncesi. Kolları daha çok sardı bu sefer karısını.

Elinde olsa, alıp kalbinin en özel yerinde saklayacaktı onu.

“Birtanemsin sen benim. Sen öyle olsun istiyorsan, olsun tabi.”

“İstiyorum!”

Bir süre daha geleceklerinden ve doğacak olan kızlarından bahsettikten sonra, ikiside huzurlu ve mutlu bir uykuya teslim edebilmişlerdi bedenlerini. Bundan sonra onları bekleyen, gün geçtikçe dahada güzelleşen bir hayatları olacaktı.

Gözlerini açar açmaz, hemen gece lambasını yaktı. Dışarısı hala zifiri karanlıktı. Hamileliğinin son günlerini yaşıyordu artık. Bu nedenle uyku düzenide iyice bozulmuştu. Zaten kocaman karnı yüzünden sırt üstü yatmaktan çok bunalmıştı. Uyurken her zaman rahatına düşkün olan biri için çok zor bir durumdu bu. Bunun üstüne birde nefes darlığı da çekmeye başlamıştı. Doktordan böyle şikayetlerin normal olduğunu öğrenmişti. Ama işte artık rahatça uzanıp, tatlı bir uyku çekemez olmuştu.

Yattığı yerden doğrularak, sırtını yatağın başına yasladı. Bakışları yanında mışıl mışıl uyuyan kocasına kaydığında, içinden ılık ılık birşeyler ona doğru akıp gitmişti sanki. Zavallı Fırat gecelerce Sevgi yüzünden doğru dürüst uyku çekememişti. Her ne kadar bundan bir şikayeti olmadığını bilse de kocasının, yinede kıyamıyordu ona. Özellikle iki gecedir kasıklarına saplanan sancılar yüzünden uyandırır olmuştu onu. Ama hiçbirisi doğum sancısı değildi. Bunu anladığı her anda, hemen ortalığı birbirine kattığı için kendine çok kızıyordu Sevgi.

Eli kulağındaydı artık. Bugün-yarın aralarına katılacaktı küçük melekleri. İşte birde annesine son günlerinde bu kadar eziyet etmeseydi daha iyi olacaktı. Yinede bir şikayeti yoktu Sevgi'nin. Yaşadığı tüm bu zorlukları, kızını kucağına aldığı an unutacağını biliyordu. Annesi Zeynep hanımda hep öyle olacağını söylüyordu kendisine.

Kızının doğumu yaklaştığında tekrar yanlarına gelmişti Zeynep hanım. Anneliğinin ilk zamanlarında kızına yardımcı olmak istemişti. Şimdi küçük Dicle'nin her şeyi hazırdı. Odası bile döşenmişti. Pembe ve beyaz renklerin hakim olduğu, tam bir kız çocuğuna uygun bir oda olmuştu. Geriye sadece doğumun gerçekleşmesi kalmıştı. Oda çok uzak değildi. Hissediyordu Sevgi. Sanki iki gün içerisinde kucağına alacak gibiydi kızını.

Susadığını hissederek komidinin üzerindeki su dolu bardağı aldı eline. Hamileliğin son aylarında her zamankinden fazla su içer olmuştu ve bunun üstüne birde yaptığı uzun sayılabilecek yürüyüşlerde eklenmişti. Bu şekilde doğumun daha kolay olabileceğini öğrenmişti. Doğum anından herkes gibi Sevgi'de korkuyordu aslında. Bu nedenle başka kadınların doğum hikayelerini dinlemeyi hiç istememişti. Ne öğrenmesi gerekiyorsa, yaşayarak öğrenecekti. Başkasının sözleriyle hamileliğinin son günlerini kendine zehir etmeyecekti.

Suyunu içtikten sonra, bardağı tekrar eski yerine koydu. Ardından biraz yürümek isteyerek, kalkmaya çalıştı yataktan. O andada bir sancı saplanmıştı yine. Derin derin nefesler alıp verdi. Her zaman yaptığı gibi bu sefer ilk iş Fırat'ı uyandırmayacaktı. "Yine geçici bir sancıdır.nBoşuna uyandırmayayım" diye düşündü. Ama bir süre sonra bir öncekinden daha şiddetli bir sancı hissettiğinde, daha fazla dayanamayarak Fırat'ı omzundan tutarak sarstı.

"Fırat! Ahh... Fırat.."

Fırat hemen açmıştı gözlerini. Aceleyle yatakta doğrulduğunda, karısının yüzüne baktı önce şaşkınca. Uyku mahmurluğuyla ne olup bittiğini başta anlayamamıştı. Sonra kendine gelebildiğinde "Sevgi? Ne oldu? Sancın mı var?" diye sormuştu.

"Evet. Bu sefer doğum sancısı gibi...Ahh..."

Karısının sapanan her sancıyla ne duruma geldiğini görüyordu. Hemen yattığı yerden kalkarak, pantolonunu giymeye çalıştı. Gömleğini de üzerine geçirdikten sonra, karısının yanına geldi.

"Hadi canım."

"Fırat."

"Gececek az kaldı."

Sevgi kendisini kaldırmaya çalışan kocasını, kolundan tutarak durdurdu ve yüzüne bakmasını sağladı.

"Geçti zaten." dedi utanarak.

Fırat bu sözlerin ne anlama geldiğini anladığında, ellerinin saçlarının arasından geçirerek, verdi tuttuğu nefesini. Ardından çökercesine oturdu karısının yanına. "Emin misin? Belki birazdan çok daha beteri gelir?"

"Eminim. Şu an sancım falan yok."

"Bu sefer doğuruyorsun sandım." dedi gülümseyerek.

"Ben de."

Sevgi başını Fırat'ın omzuna dayadıktan sonra, yumdu gözlerini. Ara sıra gelen bu kasılmalar yanlış anlamalara yol açıyordu. Bu sefer Fırat'ı uyandırmayacağım demişti ama yine yapamamıştı işte. Fırat onun her şeyi olmuştu. Bir sıkıntısı olsa ilk olarak onu rahatsız ediyordu. Zaten Fırat'ta kendisinden bunu istiyordu.

“Madem doğurmuyorsun. O zaman uykuna kaldığın yerden devam edebilirsin.” derken gülüyordu Fırat. Sevgi şakacıktan onun omzuna vurduktan sonra, tekrar yatağa uzandı.

Fırat'ta hemen karısının yanında yerini alarak, elini kızının bulunduğu yere koydu.

“Çok inatçı çıktı bu küçükhanım. Her seferinde ödümüzü ağzımıza getiriyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi bulunduğu rahat yerde yatmaya devam ediyor.” dedi Fırat gülümseyerek.

“Babasına çekmiş.”

Karnının üzerindeki elin üstüne koydu elini. Fırat bebeklerini severken, o da eşlik ediyordu ona.

“Bence annesine çekmiş.”

“Yok, kesinlikle babasına çekmiş.”

Fırat'ın yüzündeki gülümseme genişledi bu inatlaşma sonucu. Yüzünü karısının boynuna gömdü sonra. Dudaklarını aylardır özlemini çektiği tene dokundurdu. “Bence ikimizde de var inatçılık. Baksana yine inatlaşacak bir konu bulduk.” diye fısıldadı karısının kulağına.

“Haklısın. Bizim kız bizden beter olmaz inşallah.”

Sevgi Fırat'ın oyununa katılarak, elini onun ensesine doğru götürdü. Parmakları bulunduğu yeri okşarken, dudaklarını da onun yanağına değdirdi. Yavaşça dudaklarına doğru inen dudaklar, Fırat'ı deli etmeye yeterde artardı bile.

“Sevgi.” dedi boğuklaşan sesiyle.

“Efendim?” Sevgi'nin sesi her zamankinden daha kışkırtıcıydı.

“Aylardır özlemini çeken bir adama hiç yapmaman gereken şeyleri yapıyorsun, haberin olsun.”

“Az kaldı canım.”

Bu yaptığıının hiç adil olmadığıının farkındaydı Sevgi. Ama kendine hakim olamıyordu işte. Kocasının kendisini bu haliyle bile arzuladığını bilmek inanılmaz derecede kadınlık gururunu okşuyordu.

“Yaa çok az kaldı. Doğumdan sonra nerden baksan bir 40 gün daha var!” diyince Fırat, Sevgi kendine daha fazla hakim olamayarak gülmeye başladı. Karısının söylediklerine güldüğünü fark ettiğindeyse, Fırat kızmış gibi kaşlarını çatı. “Gül sen gül... Sayılı günl çabuk geçer derdi rahmetli annem.”

“Ben seni çok seviyorum.”

Sevgi’den gelen bu itiraf karşısında, daha fazla dayanamayarak dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu Fırat. Sevgi’nin de ona karşılık vermesiyle, iyice alevlenecekken öpücük, birden Sevgi kendini geri çekerek “Ahh..” diye inledi. Fırat bu sefer doğum sancısının geldiğini düşünerek telaşlanmıştı.

“Sevgi! Bu sefer doğacak mı yoksa?” dedi fazlada ne dediğinin farkında olmadan. Karısının yüzünü hala buruşturmuş bir şekilde, karnını tuttuğunu gördüğündeyse, aceleyle kalkmaya yeltendi yataktan ama Sevgi onu kolundan tutarak durdurmuştu.

“Şaka yaptım.” dedi gülümseyerek.

Fırat ilk şoku atlattıktan sonra, bu sefer ciddi ciddi kızgın gözlerle baktı karısına.

“Demek şaka yaptın.”

“Hı hı... Yoksa sonumuz hiç hayra alamet değildi.”

“Ben gösteririm şimdi sana şakayı.” dedikten sonra karısının yüzünde öpülmedik yer bırakmadı. Ardından onu kollarının arasına çekerek “Bundan sonra sancım var dediğinde sana inanırsam bende Fırat değilim.” dedi..

“Ama sonra Yalancı Çoban’ın hikayesine dönmesin iş. O da sonunda doğruyu söyledi ama kimse inanmadı.”

Sevgi'nin bu sevimliliği karşısında, daha fazla kendine hakim olamayarak gülümsedi Fırat. Onun burnunu hafifce sıktıktan sonra "Sen ne bilmişsin öyle. Tabi biliyorsun kocanın sana kıyamayacağını, onu parmağında oynatıyorsun. Ama suç bende. Kadın kısmına bu kadar yüz verilmez, sonra gelip tepene çıkar derdi babam. Hata ettim bu konuda." dedi ona takılarak.

"Valla nasıl alıştıırırsan öyle gidermiş. Bundan sonra hele bir bana karşı olan ilginde bir azalma olsun, bak gör o zaman sana neler yapıyorum."

"Bilirim yaparsın." dedikten sonra karısının alınına bir öpücük bıraktı. "Hadi şimdi uyu bakalım. Dinlenmen lazım senin."

Sevgi önündekilere bakarak gülümsedi. Hepsi birbirinden tatlıydı bunların. Eline küçük pembe bir patik aldı hemen.

"Ay anne! Şuna bak, ne şeker."

"Senindi onlar. Hep onları giydirdim sana. Belki sende kızına giydirmek istersin diye evde ne var ne yoksa getirdim."

"Giydirmez miyim hiç? Aaa şu hırkada çok tatlı. Benim kızıma kim bilir nasılda yakışır." "Yakışır tabi."

Bir süre daha Zeynep hanımın yanında getirdiği bebek kıyafetlerine baktılar, ardından günlük yürüyüşü için birlikte bahçeye çıktılar.

"Anne, sen bana hamileyken, benim gibi şişmiş miydin?"

Zeynep hanım kızının bu sorusuna içten bir şekilde gülümsedi. Ardından onun koluna girerek "Yok. Ben en fazla 10 kilo almıştım hamileliğimde. Ama maşallah sende 3 kilodan fazla doğmuştun." dedi.

"Yaaa... Peki ben niye böyle oldum" diyerek dudak büzdü Sevgi. Fazla kilolarını sürekli problem yapar olmuştı kendine. Eh az buz değildi. Tam 20 kilo almıştı hamilelikte. Birde her yeri su topladığından iyice şişmişti.

"Her kişinin bünyesi farklıdır kızım. Hem gör bak, doğumdan sonra yarisından çoğu gidecek."

“Yine eskisi gibi olurum yani?”

“Olursun. Takma hem sen bunları. Tek düşünce bebeğini sağlıklı bir şekilde dünyaya getirmek olsun.”

“Öyle zaten.” diyerek gülümsedi.

Eve döndüklerinde, Sultan hanımı Berke’nin peşinde dolanırken gördüler.

“Hayırdır Sultan abla?” diye merakla sordu Sevgi.

“Bugün hiçbir şey yemedi kızım. Sen bir şey söylede yesin. Hem yemiyor, hem de yerinde durmuyor. Bir kaç ayda nasıl zayıfladı.”

Sevgi gülümseyerek bakışlarını Berke’ye çevirdi. Sultan hanımın elindeki tabağı aldıktan sonra “Ben hallederim Sultan abla.” dedi. Ardından Berke’nin omzuna kolunu dolayarak, masaya doğru yönlendirdi onu.

“Niye yemiyorsun Berke’cim?”

“Aç değilim.”

“Ama bugün hiçbir şey yememişsin.”

“Canım istemiyor.” dedi gözlerini Sevgi’nin gözlerinden kaçırarak.

“Hmmm... Bence sen şu yan evdeki çocukla oynayacağım diye yemek yemeği düşünmüyormuşsun gibi geliyor bana.”

“Şey..Yok ondan değil...”

Sevgi önündeki yemekten bir kaşık aldıktan sonra, Berke’ye doğru uzattı.

“Oynamana bir şey demiyoruz canım. Sadece sana yemek yemen gerektiğini söylüyoruz. Yemek ye ki, güç kazan. Sonra yine devam et oyununa.”

“Tamam. Ama ben kendim yerim.”

“Peki, sen nasıl istersen.”

Son günlerde Berke büyüdüğünü kanıtlamak istercesine, her işini kendisi görmek istiyordu. Bu durum Sevgi ve Fırat'ın hoşuna gitmiyor da değildi..Özellikle ara sıra “Ben artık abi olacağım. Her şeyi tek başıma yapabilirim!” dediği sıralarda, gülmemek için kendilerini zor tutar olmuşlardı.

“Baban nerede biliyor musun?”

“Çalışma odasında.”

“Sağ ol. Hadi sana afiyet olsun. Bak sonra gelip kontrol edeceğim. Bu yemek bitecek. Tamam mı?”

“Tamam.” cevabını verdi Berke gülümseyerek.

Çalışma odasına girdiğinde, kocasını önündeki kağıtlara dalmış bir halde buldu. Her zamanki Fırat'tı işte. İş söz konusu olduğunda, tüm dikkatini yaptığı işe veriyordu.

“Fazla dalma boğulursun.” diyerek kocasının yanına kadar geldi. ”Rahatsız etmiyorum ya.”

“Yok, iyi ki geldin. Az nefes almaya ihtiyacım vardı.”

“Çok gerilmişsin sen.” dedikten sonra ellerini kocasının omzuna götürdü ve yavaşça ovmaya başladı.

“Evet, öyle oldu.”

Gözlerini kapatarak, kendisini karısının ilaç gibi gelen dokunuşlarına bıraktı. Sevgi'nin varlığı bile iyi olmasına sebepti aslında. Masaja falan hiç gerek yoktu. Bir süre sonra, karısını fazla yormamak adına, onu ellerinden tutarak, kendisine doğru çevirdi.

“Çok yormadın bugün kendini öyle değil mi canım?”

“Yok. Biraz yürüdük annemle. Sonrada hemen eve geldim zaten.”

Sevgi'nin yüzüne gelen bir kaç tel saç,kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra “İyi yapmışsın güzelim.” dedi.

“Neyse, ben odaya çıkayım da az uzanayım. Ayaklarım ağrıdı yine.”

“Tamam. Bende şu dosyaların hepsine bakar bakmaz, geleceğim yanına. İstersen ayaklarına masaj yaparım bende.”

Fırat’ın gülümseyerek söylediği bu sözlere Sevgi’de gülümsemişti. Odadan çıkmadan önce kocasının dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Ardından kapıya doğru yöneldi.

Fırat ise önündeki dosyalara tekrar dalmak üzereydi ki Sevgi’nin “Fırat” dediğini duydu. Başını kaldırıp, kapı kolunu sıkı sıkıya kavramış olan karısını gördüğünde, endişeyle kalktı oturduğu yerden.

“Sevgi, ne oldu?”

Bu soruyu sorarken çoktan solugu iki büklüm olmuş karısının yanında almıştı.

“Bebek...” dedi Sevgi bakışlarını kocasının yüzüne çevirerek. Sonrada ”Bebek bu sefer geliyor galiba.” dediğinde acıyla inledi.

-50. Bölüm-

Sevgi’nin “Bebek geliyor galiba” demesinden sonra, ortalığı ayağa kaldırmıştı Fırat. İlk olarak Zeynep hanımı bulmuş, karısını ona emanet etmişti, ardından da odalarından daha önce hazırlamış oldukları çantayı alarak, tekrar karısının yanına inmişti. Berke ise endişeli gözlerle izlemişti karşısındaki manzarayı. Sevgi derin derin soluklar alıp veriyordu. Ara sıra şiddetli bir sancı girdiğinde, dudaklarının arasından ‘ah’ diye inlemeleri dökülüyordu. Zeynep hanım ise kızının elini sıkı sıkı tutarak, ona ne yapması gerektiğini söylüyordu.

“Çok mu acıyor Sevgi abla?” diye sordu sonunda Berke dayanamayarak.

Sevgi ağzını açıp, “Yok canım fazla acımıyor” diyeceği sırada, yeni bir sancıyla bunun tam aksini kanıtlamıştı Berke’ye. Ara sıra rahatladığında rahat nefes alıyor, ama çok kısa bir süre sonra, bir öncekinden daha ağır bir sancı yokluyordu bedenini.

“Sultan abla sen Berke’nin yanında kal. Hadi anne biz çıkalım.” diyerek Sevgi’nin yanına geldi Fırat. “Çok sancın var mı?” diye sordu endişeli gözlerle.

“Ara sıra dayanılmaz oluyor. Ama şimdi idare eder.” dedi gülümseyerek. Kocasının kendisi için endişelenmesine kıyamamıştı.

“Hadi gidelim.”

Biraz sonra yola çıktıklarında, Sevgi ve Zeynep hanım, arka koltuğa geçmişlerdi. Sevgi sancılarının giderek şiddetini arttırdığının farkındaydı. Gittikçe daha çok bağırmak istiyordu o sancılar sırasında. Ama tutuyordu kendisini. Annesi ise onun tam aksine, içinden geldiği gibi bağırmasını söylüyordu ona.

Hastahaneye vardıklarında, Sevgi’yi ilk önce normal bir odaya aldılar. Rahim ağzı iyice açılana kadar beklemleri gerektiklerini söylemişti doktoru. Ardından doğumhaneyi hazırlatmak için ayrılmıştı yanlarından. Odadan çıkmadan öncede bol bol Sevgi’yi yürütmeleri gerektiğini önermişti.

“Yürüyecek halim var gibi mi duruyor anne?”

“Doğumun hızlanması açısından bu önemli kızım. Hadi gir koluma.”

“Sen bırak anne. Ben yürütürüm onu.” diyerek onların yanına geldi Fırat ve hemen karısının koluna girerek onu hastahane koridorunda yavaş adımlarla yürütmeye başladı.

“Bir daha doğum falan yok. İlk ve sondu bu! Hepsi senin yüzünden zaten. Doğum kontrol yöntemleri konusunda bilgilendirmedin ki hiç beni.” dedi yeni giren sancının ardından. Fırat ise sadece gülümsemişti bu sözlere. Sevgi her kadın gibi doğum anında kocasını suçluyordu işte.

Sevgi çok sürmeden hemen doğumhaneye alınmıştı. Sancılar arasındaki aralar gittikçe kısalmıştı. Bu durumda doğum her an gerçekleşebilirdi. Fırat ise bu zorlu anında karısının elini bir an bile bırakmamıştı. Sevgi doktorun kendisinden istediklerini bir bir yerine getirmeye çalışırken, tüm gücüyle sıkıyordu Fırat’ın elini. Ama Fırat bir şey söylemeyerek onun yanaklarını okşuyor, kulağına rahatlatacak sözcükler fısıldıyordu. Nitekim bir süre sonra duyulan ağlama sesi ve Sevgi’nin nefesini rahatca vermesi sonucu, herkesin yüzünde güller açmıştı. Fırat kızının hemen temizlenmesi için biraz uzaklaştırıldığını gördüğünde, Sevgi’nin yarı baygın bakan gözlerinin içine baktı gülümseyerek.

“Bitti mi?” diye bitkin bir halde sordu Sevgi.

“Bitti canım. Geçti artık, kızımız doğdu.”

Sevgi’nin terden sıırıslıklam olmuş alnını öptü. Şu an en az karısı kadar rahatlamıştı. Onun çektiğı sancılar nedeniyle her bağırıışında, kendi içinden birşeyler kopup gitmişti sanki.

“Evet Sevgi hanım. Kızınız çok sağlıklı bir bebek.” dedikten sonra, küçük Dicle’yi annesinin kollarının arasına bıraktı doktoru. Sevgi kızının simsiyah saçlarına gömdü önce burnunu, ardından yumuk yumuk duran küçük ellerini öptü bir bir. Çok güzeldi bebeğı.

“Çok güzel.” dedi Fırat’ın gözlerine bakışlarını çevirerek. Onunda kızını hayran gözlerle izlediğini gördüğünde, gülümsedi. Değmişti işte. Annesi doğru söylemişti. Şimdi ki bu tabloyu görmeye, ve en önemlisi de kızını sağlıklı bir şekilde kucağında tutmasına değmişti o sancılar.

“Oo işim var o zaman benim bu cadıyla. Şimdiden bu kadar güzel olunur mu? Anne-kız başımı yakma niyetindesiniz anlaşılan.”

Sevgi yorgun olmasına rağmen, güldü bu sözlere. Ardından “Ne yapalım. Buda senin kaderin.” cevabını verdi.

Sabah çayını yudumlarken, karşısındaki güzelliğe daldı Demir. Merve ile tanışalı uzun bir zaman olmuştu ama gün geçtikçe kalbinde kendisine daha dazla yer ediniyordu bu güzel kadın. Artık dayanamıyordu onsuz geçecek günlere. Ama Merve’nin “Sevgi doğum yapmadan evlenmem. Ben onun düğününü göremedim ama o benimkini görsün istiyorum.” demesi üzerine, eli kolu bağlanmıştı Demir’in.

“Beni izleyeceğine, kahvaltını yapsana.”

Merve nişanlısının gözlerini kendisinden alamadığının farkındaydı. Bu nedenle için için seviniyordu da. Ama onun aç kalmasına gönlü razı gelmiyordu işte.

“Aç değilim ki” dedi Demir, çayından bir yudum daha alarak.

“Eee açım diyerek sabah kapıma neden dayandın o halde?”

Aslında bu sorunun cevabını çok iyi biliyordu Merve. Ama Demir'in bunu dile getirmesinden de çok hoşlanıyordu..

"O seninle biraz zaman geçirebilmek için bahaneydi. Yoksa son günlerde bana ayıracak fazla vaktin olmuyor."

Demir'in sesindeki sitemi hemen fark etmişti Merve. Ne dese boştu. Haklıydı Demir.

Son günlerde çok zorlu bir davanın üzerinde çalışıyordu. Bu nedenle çok fazla görüşememişlerdi. Görüştükleri anlarda çok kısıtlıydı. Son bir hafta toplansan 2 saatten fazla bir araya gelememişlerdi. Hemen Demir'in masanın üzerindeki elini tuttu.

"Haklısın, seni çok ihmal ettim. Ama bitti. Bugün dava görülecek. Ondan sonra biraz rahatım. Artık bulduğum her fırsatta yanında olacağım. Bıkacaksın benden." diyerek gülümsedi. Demir, elini tutan eli, dudaklarına doğru götürdü ve uzunca bir öpücük bıraktı avcunun içine.

"Senden bıkmam mümkün mü sanki? Hep yanımda ol, hep benimle ol istiyorum. Artık karım ol istiyorum."

"O'da olacak. 2 ay sonra karın olacağım."

"Çok uzun bir zaman." dedikten sonra yüzünü astı Demir.

"Seni çok beklettiğimin farkındayım. Ama Sevgi ve kızı o zamana ancak toparlarlar kendilerini. Buraya geldiklerinde hiçbir sorun yaşamazsınlar istiyorum."

"Peki canım. Sen nasıl istersen öyle olsun. Sonunda sen mutlu olacaksın beklerim ben."

"Bitanesin sen. Çok seviyorum seni."

O sırada çalan telefonunun sesiyle birlikte, elini geri çekti Demir'den. Arayanın Fırat olduğunu görünce, gülümsedi.

"Efendim Fırat?"

"Benim Sevgi."

“Sevgi canım. Nasılsın.?” O sırada kulağına gelen ağlayan bebek sesiyle, nefesini tuttu

Merve. ”Sevgi? Yoksa sen?”

“Evet! Kızımız sonunda teşrif etti Merve. Bir görsen, öyle güzel ki.”

“Ay yerim onu ben ya! Ne zaman doğdu?”

“Dün akşam. Tam tamına 3 kilo 750 gram. Boyuda 51 cm.”

“Maşallah benim güzelime. Çok sevindim canım. Hadi gözünüz aydın, Allah analı babalı büyütsün.”

“Sağ ol canım. Ee sen nasılsın? Napıyorsun?”

“Bizde Demir’le kahvaltı ediyorduk.”

“Öyle mi? Selam söyle enişte beye.”

“Söylerim. Hem bak onunda size selamı var.” dedi bakışlarıyla anlaştığı Demir’e gülümseyerek.

“Neyse ben en iyisi kapatayım güzelim. Benim cadı acıktı galiba. Mızımızlanıp duruyor.

Babası bile susturamıyor düşün.”

“Canım benim ya. Çok merak ettim kime benziyor?”

“Bilmem. Hepimizden bir şeyler almış galiba. Simsiyah saçları var. Sıkılası elma yanakları, büzüp durduğu dudakları. Çok tatlı bir kızım var kısacası.”

“Alemsin Sevgi. İyi ki bir anne oldun. Yere göğre sığdıramadın kızını.”

“Oldum ya. Anne oldum. Çok güzel bir duyguymuş Merve. Çok özel bir şeymiş bu annelik.”

“Muhakkak öyledir canım. Ben işlerimi halleder halletmez geleceğim yanınıza.”

“Gel. Bekliyoruz biz seni kızım. Teyzesi ile tanışmak için sabırsızlanıyormuş Dicle hanım.”

“Bende öyle. Öp onu benim yerime.”

Telefonu kapattıktan sonra, yerinden kalkarak Demir’in yanına kadar gitti. Ona sıkıca sarıldıktan sonra “Teyze oldum” dedi sevinçle. Demir ise sevdiği kadının mutluluğuna aynı ölçüde ortak oldu. Artık herkes için, her şey yoluna girmişti. Bu ufaklık herkese uğurlu gelmişti.

“Demir ile birliktelermiş.” dedi Sevgi telefonu kapattıktan sonra, Fırat’a vererek.

“Onların düğünü ne zaman?” diye sordu Zeynep hanım, kucığındaki torununa gülümserken.

“2 ay sonra. Ben senin düğününü göremedim, ama sen benimkini gör istiyorum” demişti bana.”

Fırat Sevgi’nin bu sözleri söylerken ki yüzündeki ifadenin hemen ne anlama geldiğini anlamıştı. Sevgi her ne kadar şimdi çok mutlu da olsa, yaşayamadıkları vardı onunda. Yaşamayı hak ettikleri. Gelinlik giymek ve mutluluğuna sevdikleriyle paylaşma hakkı vardı.

“Düşünceli kızım benim.” dedi Zeynep hanım iç çekerek. O da kızını gelinlikler içinde görmeyi ne çok isterdi. Ama nasip olmamıştı işte. Şimdi canının canını kucığında tutarken de, acı vermiyordu bu eksiklik ona. Torununun yine ağlamak için dudaklarını büzdüğünü görünce, hemen annesinin kucığına bıraktı onu. “Acıktı Dicle hanım. Sen emzir onu, bende az kantine inip, bir kahve alayım kendime. Siz bir şey ister misiniz?”

“Yok anne sağ ol” dedi Fırat. Sevgi ise çoktan kızını emzirmeye başlamıştı. Fırat’ta kızının saçlarını okşuyordu, nazik dokunuşlarla. Sonunda onun emerken, uyuya kaldığını gördüklerinde, ikisinde birbirine bakıp, gülümsedi.

“Onu hep böyle kucığımda tutabilirim biliyor musun” dedi Sevgi burnunu kızının saçlarının arasına gömerken. “Ve hep bu cennet kokusunu içime çekebilirim. Annem hep ‘bebekler cennetten ayrılmıpta, gelir dünyaya ve bu

nedenle cennet gibi kokarlar' derdi. Haklıymış. Kızımın kokusu kadar güzel bir koku yok bu dünyada. Cennet kokulum benim."

"Çok teşekkür ederim Sevgi. Dünyaları verdin sen bana." Sevgi gibi Fırat'ta duygusal bir anındaydı. Kızına baktıkça, Sevgi'yi ne kadar çok sevdiğini bir kez daha anlıyordu. Babalığı daha önce tatmış olmasına rağmen, her yeni evladın sevgisi ve sevinci ayrı oluyordu demek ki. Berke'de de bu duygular içerisindeydi hiç şüphesiz. Ama neredeyse unuttuğum dediği duyguları tekrar tatmasını sağlamıştı Sevgi.

"Bu duygunun bu kadar güzel olduğunu hiç düşünmezdim."

"Birde beni suçluyordun, hamile kaldığın için." derken gülüyordu Fırat.

"Sen suçlusun tabi. Ama neyse. Kızım sayesinde affettim ben seni."

"O zaman bir sonraki çocuk için en kısa zamanda çalışmalara başlayabiliriz karıcığım." dedikten sonra, Sevgi'nin boynuna iç gıcıklayıcı bir öpücük bıraktı. Sevgi kocasının kendisine takıldığının farkında olarak, gülümsedi.

"O kadar uzun boylu değil. Bu küçük hanımda kazaya kurban gittik, ama bir sonrakinde öyle olmayacak."

"Ama bir sonraki olacak?"

"Onuda düşünmem lazım aslında."

Fırat gülerken, Sevgi kızının yanaklarına küçük öpücükler kondurdu. Gerçekten çok güzeldi şu annelik dedikleri duygu.

Berke babasının kucağındaki bebeğe bakıyordu dikkatli bakışlarla. Sevgi ise yattığı yerden biraz doğrulmuş bir halde, Berke'nin tepkilerini gözlemliyordu.

"Maşallah pekte güzel. Allah bağışlasın." dedi Sultan hanım, Dicle'nin küçük ellerinden birini tutarak.

"Sağ ol Sultan abla."

"Baba?"

Fırat, kızının üzerindeki bakışlarını çekerek, oğluna çevirdi.

“Efendim oğlum?”

“Bu benim kardeşim mi şimdi?”

“Evet. Çok güzel bir bebek öyle değil mi?”

“Evet. Kaan’ın kardeşinden güzel.” dediğinde, odadaki herkes gülmeye başladı. Berke her zamanki gibi çocuk akıyla Kaan ile kıyaslamıştı kendini.

“Ne zaman evimize gelecek peki?”

“Yarın evimize gideceğiz canım.” dedi Sevgi.

“Kucağıma alabilir miyim onu?”

Fırat oğluna gülümsedikten sonra, arkasına yaslanmasını söyledi ona. Ardından yavaşça oğlunun kollarının arasına bıraktı kızını.

“Çok hafıfmiş ve çok küçük” dedi Berke gülümseyerek.

“O da büyüyecek. Senin kadar olacak gün geldiğinde.”

Odadaki herkes bu mutlu tabloya gülümseyerek bakıyordu şimdi. Berke kardeşini çok çabuk benimsemiş gibi görünüyordu. Fırat oğlunun ve kızının yanından kalkarak, karısının yanına gitti. Yatağın kenarına oturduktan sonra, onu kollarının arasına aldı.

Saçlarının arasına bir öpücük bıraktıktan sonrada “Çok seviyorum sizi. Seni, oğlumu ve kızımı. Her şeyimsiniz benim.” dedi içten bir şekilde. Sevgi başını yana çevirerek, baktı sevdiği adamın gözlerinin içine. “Bizde seni çok seviyoruz.”

-51. Bölüm-

Kucağında mışıl mışıl uyuyan küçük meleğe baktı Merve. Sırf onun için bütün işlerini yarıda bırakıp, çiftliğe gelmişti. Bu küçükhanım için sevgilisini yine bir hafta sonu ilgisinden mahrum bırakmıştı. Demir’in her ne kadar içten bir şekilde gitmesini söylediğini bilse de, onunda yanında olmasını isterdi.

“Bu cadı ileride Fırat’ın başını yakmazsa iyi.” dedi Merve gülerek.

Sevgi kızının tatlı yüzüne baktıktan sonra, gülümsedi.

“Niye öyle dedin şimdi?”

Merve’nin aklına yine neyin geldiğini bilemiyordu. Ama gözlerindeki pırıltılardan, yine kendisini neşelendirecek bir şeyler söyleyeceğini anlamıştı.

“Bu kız sana benziyor ya... Hani gözleri sanki yeşil gibi. Teni pamuk gibi, bembeyaz.”

“Aa bir kere ağzı burnu tıpkı babası!’ diyerek karşı çıktı bu tespite Sevgi ve ardından hemen söylediklerine Merve’den önce kendisi güldü.

“Ay aman, kocanı boşver şimdi. En çok sana benziyor işte o kadar!”

“Daha 1 haftalık bebeği nasıl bana benzetebildin hayret.”

“Benziyor işte!”

Merve’nin bu sözleri söylerken çatılan kaşları, daha çok güldürmüştü Sevgi’yi. Fırat ile ne derdi vardı hiç bilmiyordu arkadaşının. Ama Dicle’nin ısrarla annesine benzemesi gerektiğini savunur gibi bir hali vardı. Onu ilk gördüğü andan itibaren sürekli “Bu kız hık demiş, senin burnundan düşmüş Sevgi” diyip duruyordu. Fırat’ın ise onu sinir etmek amacıyla “Bence tıpkı babası” demesi üzerine de, daha çok tekrarlar olmuştu bu sözlerini. Şimdiden bir rekabet başlamıştı sanki aralarında. Enişte-baldız rekabeti de denilebilirdi kısaca.

“Tamam canım. Annesi olduğuma göre benziyordur elbette. Sen onu bıraktı, başladığın cümlelerin gerisini getir. Neden babasının başını yakacakmış bizim bu cadı?”

“Eee işte kocacığın çok kıskanç. Seni erkek sinekten bile kıskanan bir adam, sana benzeyen kızının erkek arkadaşı olursa neler yapmaz ki?”

“Alemsin Merve ya. Ben de ciddi bir şeyler söyleyeceksin sanıyorum. Kızım daha 1 haftalık hatırlatırım. Erkek arkadaşım düşünmek için çok erken değil mi sence de?”

“Zaman dediğin ne ki? Su gibi akıp geçer. Hem bence sen şimdiden hazırlamaya başla Fırat’ı. O gün geldiğinde kalbine inmesin adamın.” derken gülüyordu artık Merve. Nedense Fırat’la uğraşmak zevk veriyordu kendisine. Özellikle de onun kızını bir an olsun kucğından indirmek istememesine tanık olduğundan beri, Dicle konusunda daha çok takılır olmuştı Fırat’a.

“Uğraşmasana sen benimle kocamla. Ben senin Demir’inle hiç uğraşıyor muyum?” dedi Sevgi sesine öfkeli bir ton vermeye çalışarak. Ama pekte başarılı olamıyordu bu konuda. Zira gülmek için dudaklarını ısırarak meşguldi daha çok.

“Benim Demir’imden ne istiyorsun sen? Hem bak bu cadı için onu İstanbullarda yalnız bıraktım. Çok üzüliyorum ben onun için. Başka bir adam olsaydı nişanı çoktan atmıştı.” dedi Merve kucğındaki bebeğın yüzüne sevgiyle bakarken. “Ama bu güzellik için değer her şeye. Ah bir uyanısa da, şu ellerini, yanaklarını öpüp ısırsam.”

“Demir’de gelseydi keşke. Kalacak oda çok nasılsa.”

Arkadaşının yanında mutlu olduğunu hissetse de, zaman zaman dalıp gitmelerinden, Demir’i özlediğı sonucunu çıkarıyordu Sevgi.

“Dedim ama işleri çok yoğunmuş. Sevgi ya...Yerine yatırsak mı? Rahat etsin teyzoşunun bitanesi.”

“Olur canım. Ver sen onu bana.”

Merve’nin kucğındak kızını yavaşça aldı kollarının arasına, beşğıne yatırdıktan sonra da, tekrar arkadaşının yanına geçip oturdu.

“Merve ben bu kiloları nasıl vereceğim?” diye sordu sonra birdenbire. Doğumdan sonra, fazlalıkların çoğunun gitmiş olmasına rağmen, hala 7-8 kilo gibi bir fazlası vardı. Ve gün geçtikçe daha da sıkıyordu bu durum Sevgi’nin canını. Kocasının gözüne hep güzel görünmek istiyordu.

“Sevgi canım sen daha lohusasın. Nereden çıktı kilo mevzusu? Ayrıca verirsın yavaş yavaş, takma bu kadar.”

Merve'nin rahatlatıcı sözleri bile bir işe yaramıyordu bu sefer. Tamam haklıydı arkadaşı. Daha 1 hafta olmuştu doğum yapalı. Ama ömrünün sonuna kadar bu kiloları veremeyeceğinden endişe ediyordu.

“Veririm değil mi?”

“Verirsin tabi. Akışına bırak. Ama bak sakın kilo vereceğim diye yememezlik etme.

Bebeğini emziren bir annesin sen. Onu düşüneceksin en başta.”

“İstesem de o dediğini yapamam zaten. Annem bir yandan, Fırat diğer yandan, ye diye bunaltıyorlar beni. Sultan ablayı hiç saymıyorum bile.”

“İyi yapıyorlar.” diyerek güldü Merve.

O sırada kulaklarına gelen ağlama sesiyle birlikte birbirlerine bakıp, gülümsediler. Dicle hanım yarım saatten fazla daynamamıştı yine. Sevgi kızını beşiğinden alarak “Teyzeyle anneyi yalnız bırakmaya gönlün el vermedi öyle değil mi küçüğüm benim.” dedi. Dicle annesinin kucağında olduğunu anlamış gibi, hemen kesmişti ağlamayı.

“Karnı acıktı galiba.”

“Eee daha neyi bekliyorsun o zaman? Doyur hemen prensesin karnını.” dedi Merve,

Dicle'nin küçük elini dudaklarına götürerek. “Oy yerim seni ben. Şekerparem benim.”

Merve kendince lakap takmıştı Dicle'ye. Aklına estikçe Şekerparem diye sesleniyordu ona. Sevgi'nin hoşuna giderken bu durum, Fırat'ın yalancı bir kızgınlıkla “Şekerpare değil, tel kadayıf o” demesine sebep oluyordu. O anlarda hep birlikte keyifle gülmelerine sebepti bu durum.

İki gün olmuştu Merve yanlarına geleli. İki gün sonra ise tekrar dönecekti İstanbul'a. Ama bu kısa ziyareti bile ayrı bir neşe getirmişti sanki çiftliğe.

Dicle büyük bir iştahla annesinin göğsüne sarılırken, Merve ve Sevgi'de onu izliyorlardı gülen gözlerle.

“Çok güzel şu bebekler ya. Evlendikten sonra, hiç beklemeden ben de yapacağım bir tane.”

Merve’nin sözlerine gülerken, kızının alnına yapışmış olan kısa siyah saçlarını çekti yavaşca.

“Eminim yaparsın. Pek isteklisin bakıyorum da bu konuda.” dedi imayla.

“Sen değil miydin sanki? Kendi kendine olmadı ya bu güzellik.”

Sevgi’nin aklına hastahanede doğumdan hemen önce, Fırat’a söylediği sözler gelmişti. Şimdi Merve’nin söyledikleriyle, o an ne kadar saçmaladığının farkına da varmış oldu böylelikle. Aklına gelenlerle, yanaklarını hafif bir pembelik sardı.

“Neyse... Konuyu değiştirelim en iyisi.”

“Aaa bana bak bakim! Sevgi inanmıyorum sana ya. Bebek yaparken, utanmıyorsun da, benimle bu konuyu konuşurken mi utanıyorsun? Hem ayrıca hatırlatırım ki, bekar biri olarak, utanması gereken kişi benim, sen değilsin. Senin engin tecrübelerinle beni aydınlatman gerekiyor bu konuda.”

Merve’nin pis pis sırıttığını gördüğünde, gülerken yanındaki yastığı aldı ve ona doğru attı. ”Terbiyesiz.”

“Ama doğru, haklısın. Sen bir süredir formdan düştün. Uzun zamandır pratik yapmıyorsun.”

“Merve! Dua et şu an kızım kucağında, yoksa ben sana yapacağımı bilirdim.

Uğraşmasana benimle.”

“Senle uğraşmak çok zevkli ama ya.”

“Öyle olsun. Benimde seninle uğraşacağım günler kapıda nasılsa. Hele bir evlen, bende seni göreceğim.”

“Beni böyle diyerek sindiremezsiniz Sevgi hanım. Her zaman seni alt edebilirim.”

Birlikte yenen güzel bir akşam yemeğinden sonra, kahvelerini içmek için salondaki koltuklara geçip oturdular. Berke hemen kardeşini kucağında tutan babasının yanında almıştı soluğu. Hastahaneden eve çıktıklarından beridir de bu durum böyleydi. Dicle'nin üstüne titreyen sadece annesi ve babası değildi, abiside en az onlar kadar seviyordu onu.

"Birazda bize versen de, biz de sevsek. İki güne gidiyorum zaten." dedi Merve sitem ederek. Oysa onun bu sözleri Fırat'ı sadece gülümsetmişti.

"Kıskanmayalım Merve hanım. Kızım babasının kucağını daha çok seviyorsa, suç benim mi?"

"Fırat uğraşma arkadaşım. Hem ayrıca Merve doğru söylüyor."

Fırat gözlerini kısarak, karısına baktı. Arkadaşı yanına geldiğinden beri, onun tarafını tutar olmuştu. Elbette Merve'ye sadece takılıyordu. Sözlerinde ciddi değildi. Karısığında bunun farkında olarak, onun tarafını tuttuğunu da biliyordu. Zaten misafir olmasında bunda büyük bir etkisi vardı.

"Küçük bebekğin kucakta ne işi varmış canım? Rahat bırakın torunumu, pinpon topuna döndü sizin elinizde. Onun rahat etmesi lazım." diyerek Fırat'ın kucağındaki Dicle'yi aldı Zeynep hanım. Küçük bebekğin, babasının kollarından ayrılır ayrılmaz küçük dudaklarını büzerek, ağlamaya başlaması ise, odadaki herkesi, başta Fırat olmak üzere, güldürdü.

"Babacı olacak bu cadı. Yandın sen Sevgi. İki bir olur, seni unuturlar artık." dedi Merve, Zeynep hanımın kucağındaki Dicle'yi severken.

"E bende babacıydım. Babacı olmayan kız çocuğu var mı ki?"

"Haklısın o konuda. Ama bu durumun Fırat'ın göğsünü kabartmasına uyuz olmuyor değilim hani." dedi Fırat'ın gülümseyen yüzüne baktıktan sonra.

Fırat ne kadar Merve'ye takılmaktan hoşlanıyorsa, Merve'de en az onun kadar hoşlanıyordu bu durumdan. Kızları doğduktan sonra bir haller olmuş gibiydi zaten Fırat'a. Daha neşeliydi. Sabahları erken kalkarak, Sevgi'nin biraz daha uyuyabilmesi adına, kızıyla vakit geçirir olmuştu. Merve'nin de diline dolanmıştı bu sebeple..

"Sevgi, kızım. Dicle yine altını doldurmuş." diyerek gülümsedi Zeynep hanım.

Sevgi kızını kucağına alırken “Altını değiştirip, uyutayım o zaman ben onu.” dedi.

Kızının altını değiştirip, karnını da doyurduktan sonra, yanına yatırdı. Onun küçük elini tutarken, bir kez daha sahip oldukları için şükretti Allah'a. Çok değil sadece 1 buçuk sene önce tek isteğinin annesinin sağlığına kavuşmasıyken, şimdi çok daha fazlasına sahipti. Sevdiği ve tarafından sevildiği bir eş. Ve iki dünya tatlısı evlat. Ne zaman ‘bundan daha fazla mutlu olamam’ dese, bunun doğru olmadığını anlayacağı durumlar çıkıveriyordu ortaya. Tıpkı Dicle gibi. Kızını uyurken izlerken, şu anın, hayatının en mutlu anlarından biri olduğunu düşünüyordu. Onun elinin üzerine küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, o da yumdu gözlerini. Geceleri doğru dürüst uyuyamaz olmuştu. Bu nedenle Dicle’nin uykuya yattığı zamanlarda, çoğunlukla kendisi de uyuyordu. Yoksa tüm gün fazla dayanamazdı.

Gözlerini kulağına gelen sesler sonucu açmıştı. Açar açmazda yüzünü derin bir gülümseme kapladı. Fırat yatağın diğer tarafına uzanmış bir şekilde, uykudan uyanmış olan kıızıyla konuşuyordu. Dicle’nin ara sıra gülümsemeye çalıştığını gördüğünde, yüzünü büyük bir mutluluk kaplıyordu Fırat’ın...

“Senin bu annen çok uykucu değil mi meleğim? Seni uyutayım derken, kendini uyutmuş meğerse. Bizde yanımıza gelecek diye bekliyoruz.”

Duyduğu sözlere gülmemek için dudaklarını ısırdı. Fırat’ın onun uyandığını fark edene kadar, sesini çıkarmayacaktı. Baba-kızı izlemek çok zevkliydi.

Fırat kızının kokusunu derin derin içine çektiikten sonra, yanağına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

“Bak sakın büyümekte acele etme tamam mı kızım? Sen hep böyle benim küçük kızım olarak kal. Dizimin dibinden ayrılma. Merve teyzene de, babanı bırakıp gitmeyeceğini kanıtla.”

Artık daha fazla dayanamamıştı Sevgi ve kahkahalarla gülmeye başladı. Merve, o yanlarında yokken, Fırat’ın canını, gelecekteki damat adaylarıyla sıkışa benziyordu.

Biraz rahatladığında, kocasının gözlerinin içine baktı. Onun kendisine gülümseyerek baktığını gördüğünde, uzandığı yerde doğruldu.

“Uyuyorsun sanıyordum.”

Dağınık saçlarını biraz toparlayabildiğinde “Sesine uyandım. Bakıyorum yine dertleşiyorsunuz baba kız.” dedi.

“Merve’yi çekiştiriyorduk. Bana bak Sevgi bu kız 18’ine geldiğinde onun aklını bulandırmaya başlarsa o çok bilmiş arkadaşın, çok fena olur söyleyim sana. Şimdiden ilerideki damadı hatırlatarak sinirlerimi bozmayı becerdi.” diye homurdandı Fırat.

“Takılıyor sana. Sende her dediğini ciddiye alıyorsun. Hem merak etme, O tam bir feministtir. Bir kadın kendi ayakları üstünde durmadan evlenmemeli der. Yani Dicle üniversiteyi bitirip, bir meslek sahibi olmadan evlilik fikrine o da karşı çıkacaktır. Bende öyleydi çünkü. Hatta seninle evleneceğimi söylediğimde, bir an beni akıl hastahanesine yatacak diye endişe etmedim değil.”

Bunları söylerken gülüyordu Sevgi, ama Fırat için aynı şey söz konusu değildi..

“Hala onun bana karşı olduğunu mu söylüyorsun şimdi sen?”

“Yok canım. O zamanlar öyleydi, çünkü seni tanıımıyordu. Gerçi bende tanıımıyordum. Ondan daha çok endişelerim vardı. Ama bak! Hepsı boş çıktı. Şimdi iyiki evlenmişim seninle diyorum.” dedikten sonra Fırat’ın yanağına değdirdi dudaklarını.

“Hiç pişman etmedim seni öyle değil mi? Ara sıra saçmalamama rağmen, pişman olmadın?”

Fırat’ın kendisinden bir yanıt beklediğinin farkında olarak “Asla! Bu yaşıma kadar yaptığım en akılcıca şeydi seninle evlenmek.” dedi. Ardından onun dudaklarından küçük, ama bir o kadar etkili bir öpücük çaldı. “Kızımızın altını değiştirme sırasını sana veriyorum bu sefer.” diyerek yataktan indi ve kapıya doğru yöneldi. “Ha bu arada, ben uykucu değilim!”

Bu son sözünden sonra, odadan hızla çıkmıştı Sevgi. Fırat ise bir an onun arkasından kapattığı kapıya bakakalmış, ardından gülerek bakışlarını kendisine bakan kızına çevirmişti.

“Senin bu annenle işimiz var bizim. Ama olsun, biz çok seviyoruz onu öyle değil mi? Hadi gel bakalım. Altını değiştirelim. Sonra da Merve teyzeni kıskandırmaya devam edelim.”

-52. Bölüm-

Zaman su gibi akıp geçiyordu. Geçip giderken de, kimilerine güzellikler vererek, çok daha fazla mutlu ediyor, kimilerine de acıdan paylarını almaları için ön ayak oluyordu. Fırat ile Sevgi içinse mutluluk demekti geçip giden zaman. Kızları ve oğullarıyla gerçek bir aile olmanın tadına doyasıya varıp, daha çok bağlanmak demekti birbirlerine.

Merve'nin ziyaretlerine geldikleri günden sonra, tam koca bir ay geçmişti. Ondan sonrada Neslihan ve ailesi gelmişlerdi yanlarına. Bu geçip giden günlerdeyse, Fırat kendini resmen karısına ve çocuklarına adanmış gibiydi. Özellikle de kızına. Sevgi'nin çoğu zaman Berke'nin Dicle'yi kıskanıp, huzursuzluk çıkarmasından korktuğu olmuyor değildi. Bu nedenle zaten sürekli Fırat'ı uyarıp, onun yanında fazla Dicle'nin üstüne düşmemesini öğütlüyordu. Berke dokuz yaşına girecekte olsa, çocuktı ve insanın kardeşini kıskanması da normal bir durumdu. Ama Fırat'a söyledikleri sanki onun bir kulağından giriyor, diğerinden çıkıyor gibiydi.

Dicle'nin kırkının çıkmasına iki gün kala Zeynep hanım, kızının yanına bir düşünceyle geldi. O gün için evlerinde yasin okutmak gibi bir isteğinin olduğundan bahsetti. Sevgi annesinin bu düşüncesini olumlu bulmuş ve gerekli tüm hazırlıklara girişmişti. Hem bu sayede etraftaki komşularıyla da tanışabilirdi. Evlendi evleneli sadece uzaktan selamlaşmakla yetinmişti onlarla. Artık bu durumun değişmesini istiyordu. O da evinde misafir ağırlamanın verdiği o hazzı tatmaya niyetliydi.

Gerekli her şey için Sultan hanımın yardımlarına başvurmuştu. Sonuçta etrafta kim var kim yok, en iyi o bilirdi. Etraftaki kişileri tek tek arayarak davet etmişti Sevgi. Onlardan aldığı sıcak yanıtlar sonucu, yüzü daha çok gülmüştü.

O gün geldiğinde evde büyük bir hazırlık vardı. Gelenlerin hepsini güler yüzüyle karşıladıktan sonra, servisle ayrı, acıttıkça ve altını ıslattıkça ağlayan kızıyla ayrı ilgilendi. Fırat o gün evin kalabalığı sebebiyle, kendini işine vermekte bulmuştu çareyi. Okunan yasinin ve yapılan duaların ardından, elinden geldiğince herkesle sohbet etmeye çalışmıştı Sevgi. Bir ara gözüne iki genç kızın yanında oturan Berke takıldığında, gülümsemişti. Aldığı haberlere göre,

yanındaki bayanlar Fırat'a içten içe hayranlık besleyen Aybige ile Yonca'ydı. Bir süre sonra zaten onların yanına giderek, tanışmıştı her ikisiyle de. O an Fırat'ı onlardan kıskandığı aklına geldiğinde, kahkaha atmamak için zor tutmuştu kendini. İnsanoğlu ne tuhaftı. Öncelerinde kıskançlığını arttırmaya yeten kişiler şu an karşısındaydı ama, Sevgi'nin hissettiği sadece gururdu. Fırat gibi bir eşe sahip olduğu için gururlu ve mutluydu.

Günün sonunda çok yorulmuş, ama her şeye değmişti. Sevgi annesiyle konuşurken,

Fırat'ta tüm gün ayrı kaldığı kızını almıştı kucağına. Kolunun altında da Berke'ye yer açmıştı.

"Çocuklarıma hasret kalmışım ya" dedi Sevgi'ye bakarak.

Kocasının şaka yollu ettiği sitelere gülümsedi. Alt tarafı 4-5 saat ayrı kalmıştı kızından. Ama Fırat'ın kızına olan düşkünlüğünü bildiğinden, normal geliyordu bu durum kendisine.

"Sen yokken çok ağladı Dicle baba." diyen Berke'yi duyduğunda hemen kaşları çatılmıştı Fırat'ın. Kızının küçük ellerini öptükten sonra, bakışlarını karısına çevirdi.

"Rahatsız mıydı?" diye sordu.

- "Yok canım. Gaz problemimiz vardı sadece. Birde galiba baba özlemi."

Sevgi'nin ve Zeynep hanımın bu sözlerden sonra güldüğünü gördüğünde, Fırat'ın da yüzü gülmüştü. Ne panik bir adam haline gelmişti böyle.

"Geç oldu çocuklar. Ben yatayım artık." dedikten sonra, oturduğu yerden kalkmıştı Zeynep hanım.

"İyi geceler anne."

"İyi geceler sizede."

Kızının karnını doyurup, altını da değiştirdikten sonra, uyuttu. Ardından dolabının çekmecesinden geçen annesiyle çarşıya indiklerinde aldığı, geceliyi

kapıp, banyoya girdi. Bugün için özel almıştı bu geceliği. Fırat'ın kendisini karşısında bu süper mini, kırmızı renkteki geceliğin içinde gördüğü anda ki yüz ifadesini çok merak ediyordu. Sinsi bir şekilde gülümsedi aynadaki aksine. Ardından saçlarını omuzlarından aşağıya saldı. Gecelik hem çok kısıydı, hem de etkileyici bir göğüs dekoltesine sahipti.

Hamilelikten kalma bir kaç kilonun sayesinde tüm vücudunu sarıp sarmalamıştı.

Aslında gözle görülür bir fazlalığı yoktu Sevgi'nin. Sadece hatları daha dolgunlaşmıştı. Bu yeni halinin Fırat'ın hoşuna gittiğini de biliyordu üstelik.

Son kez görüntüsünü inceledikten sonra, çıktı banyodan. Fırat'ı sırt üstü yatarken gördüğünde, derin bir gülümseme oluştu dudaklarının kenarında. Ona doğru yürürken, Fırat'ın bir saniye bile olsun, bakışlarını üzerinden ayıramaması gururunu okşadı. Onun gözlerinden ne kadar etkilendiğini görmek hiçte zor olmamıştı kendisi için. Salına salına yürüdü kocasının yattığı yatağa doğru. Onun yanına uzandığıdaysa, elini Fırat'ın göğsünün üzerine bıraktı. Bacağının biriyle de, onun iki bacağını kavramıştı.

“Sevgi.” dedi Fırat karısının bacağından engelinden kurtulmaya çalışırken.

“Efendim?” Sevgi her zamankinden daha çok baştan çıkartıcıydı. Ses tonu bile bir erkeği alevlerde yakacak türdendi. Ama yakmak istediği tek erkek Fırat'tı. İlk ve tek erkeği, kocasıydı.

“Uykum var. Sabah erken kalkacağız biliyorsun. Dicle'nin doktor randevusu var ya.”

Duyduğu bu sözler çok etmişti Sevgi'yi. Bir kaç aydır birlikte olamadığı karısını, şimdi geri mi çeviriyordu Fırat bey yani? Hemde o bu kadar hazırlık yapmışken. Bir an yanlış duyduğunu düşündü. “Evet. Kesinlikle yanlış duydum ben. Fırat bana , kocalarını rededen o huysuz karılar gibi ‘Uykum var’ dememiştir.” diye geçirdi içinden. Bu nedenle kocasına daha çok sokularak onun boynuna değdirdi dudaklarını. Elleride Fırat'ın üzerindeki tişörtün altına çoktan kaymıştı bile.

“Sevgi. Çok yorgunum güzelim.” dedi Fırat ve karısının ellerinin hareketini engelledi. Sevgi bu sefer duyduklarının gerçekliğinden emin bir şekilde, kaldırdı başını ve sinirle baktı Fırat'ın yüzüne. Bu adam kendisini hiç özlememişti

anlaşılan. Yoksa neden bu kadar nazlanıyordu ki? “Yoksa..” diyecek olduğu anda, düşündükleri yüzünden kızdı kendine Sevgi. Fırat onu aldatmazdı. Ama peki neydi şimdi bu uzaklığın sebebi. Sevgi’nin çok ihtiyacı vardı oysa kocasına. Onun tarafından sevilme istiyordu. Çok mu şey istiyordu?

“Sorun ne Fırat?” diye sordu sinirle kendini geri çekerken.

“Bir sorun yok birtanem. Uykum var sadece. Hadi sana iyi geceler.”

Fırat sözlerinden sonra sırtını dönmüştü Sevgi’ye. Sevgi’yi nasıl bir karmaşanın içinde bıraktığından bihaber gibiydi. Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmıştı kocası. Sırtını dönüp uyumuştı! Bu sinirle kalktı yataktan. Şu an içinden tek gelen Fırat’ı boğazlamaktı! Bu gece için hayal ettiği her şey bir bir yok olmuştu. Gözleri doldu ister istemez. Odanın bir köşesinde duran boy aynasının önüne geçti sonra. Vücudunu dikkatle inceledi. Doğumdan sonra çekici gelmemeye mi başlamıştı acaba Fırat’a? Peki öyleyse daha geçen hafta “Artık dayanmak çok zor gelmeye başladı” diyerek, arzuyla niye öpsündü ki onu? Kafası karışmıştı. “Belki gerçekten çok yorgundur” dedi sonra kendi kendine. İyi düşünmeye çalışıyor, ama bir yerde yine içi rahat etmiyordu. Daha sonra düşünmemeye çalışarak, geri girdi yatağa. Gözlerini huzursuz bir uykunun kollarına bırakmadan önce de “Sen görürsün Fırat. Bundan sonraki gecelerde de ben yorgun olacağım!” demeyi ihmal etmemişti.

Ertesi sabah yapılan güzel bir kahvaltının ardından, küçük Dicle’nin doktor randevusuna geç kalmamak adına, erkenden çıkmışlardı evden. Sevgi sabah uyandığından beri, Fırat’ın yüzüne bakmıyor, kendince tavır yapıyordu ona. Fırat’ta bal gibi farkındaydı bu durumun. Ama bir şey demek yerine, onu kendi haline bırakmayı tercih ediyordu.

Yapılan kontrollerin ardından, Dicle’nin gelişiminin iyi olduğunu söylemişti doktoru. Bu haberin sevinciyle ayrılmışlardı oradan. Arabada tekrar baş başa kaldıklarında, Sevgi sessizliğini korumayı sürdürmüştü. Ta ki eve gitmediklerini anlayana kadar.

“Nereye gidiyoruz?”

“Biraz dolaşırız demiştim. Hep evde tıklıp kalıyorsunuz.” dedi Fırat dikiz aynasından arka koltukta oturan karısının gözlerinin içine bakarak.

“Eve gitmek istiyorum ben. Çok yoruldum. Dicle’de öyle. Uyudu zaten kucağımda.”

“Az dolaşalım gideriz canım.”

Başka zaman olsa kocasıyla inatlaşabilirdi bu konuda. Ama buna bile hali yoktu şu anda. Bu yüzden sessiz bir kabullenişin içerisinde girdi. Kızı kucağında mışıl mışıl uyurken, o’da camdan dışarısını izlemeye başladı. Oldukça yeşillikli bir alana geldiklerini gördüğünde, yüzü o gün ilk kez bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

“Burası çok güzel.” dedi arabadan inerken, hayranlığını gizlemeye gerek görmemişti.

“Beğenmene sevindim. Hadi geç şuraya otur. Bende arkadaki piknik sepetini alayım.”

Kızını pusetine yerleştirirken, Fırat’ın sözleriyle duraksadı kısa bir süre. Ardından “Hazırlıklı mı geldin yani sen?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Evet. Sultan ablaya söyledim, oda hazırladı sağ olsun.”

“Bu aralar benden habersiz işler çevirmeyi pek sevdin galiba?”

Kocasının artık hiçbir kararını kendisiyle paylaşmamasına, bozulmaya başlamıştı Sevgi.

Bu yüzden kızını alarak, ilerledi. Fırat’a ne baktı, ne de ondan bir cevap bekledi. Onun bu hali Fırat’ı gülümsetmişti.

Bir süre kaşılıklı bir kaç şey atıştırdıktan sonra, Fırat saatine bakarak “Hadi kalkalım artık.” dedi. Sevgi ise hala ağzındaki lokmayı yutamadığından, şaşırmıştı birden bire bu isteğe.

“Çayım bitseydi bari.”

“Evde içeriz. Hadi Sevgi geç kalıyoruz.”

“Nereye? Biri mi gelecekti yoksa?”

“Yoo. Evdekiler merak etmişlerdir demek istedim.”

“Fırat sen bu günlerde biraz tuhaf mı davranıyorsun, yoksa bana mı öyle geliyor?”

Fırat karısına gülümsedikten sonra, kızının pusetini aldı eline. ”Sen şunları topla hadi.” ***

Fırat arabayı evin arka tarafına park etmişti. Sevgi bu yüzden şaşkınlıkla bakıyordu ona.

“Neden burada park ettin?”

“Mutfak tarafından gireriz diye. Şu yiyecek sepetini de bırakırız hemen.”

Kocasının hal ve tavırlarına bugün bir anlam vermeye çalışmayı çoktan bırakmıştı Sevgi. Bu nedenle hemen arabanın kapısını açarak, indi.

Birlikte mutfaktan içeri girdiklerinde, ortalığın bu kadar sessiz ve boş olmasına şaşırmıştı genç kadın. Neredeydi acaba ev halkı?

“Sultan ablaa...Anneee..Neredesiniz?” diye seslendi, ama kendisine yanıt veren olmamıştı.

“Bir yere kadar gitmişlerdir. Hadi gel odaya çıkalım ve bu küçük hanımın altını değiştirelim.” dedi Fırat Sevgi’nin elini sımsıkı tutarak.

Çaresizce kocasının arkasından, yatak odalarına kadar ilerledi Sevgi. İçeri girmeden önce, karısının elini serbest bıraktı Fırat. Sevgi’de hemen odanın kapısını açmıştı zaten ve gördükleriyle de donakalmıştı kapının önünde.

“Merve? Neslihan?” dedi şaşkınca.

“Canımm.” diyerek her ikiside sıkı sıkı sarıldılar Sevgi’ye ve bir adım geri gittikten sonra da, Fırat’a çevirdiler bakışlarını.

“Alın bakalım şu hanımı. Bende hazırlanmaya gideyim.” demiş ve kucağındaki kızını Neslihan’a vermişti.

Fırat’ın sözlerinden sonra şaşkınlığını üzerinden atmışa benziyordu Sevgi. Neslihan ve Merve’yi karşısında bulduğuna çok sevinmişti sevinmesine de, bu sürprizin sebebini bir türlü anlayamamıştı.

“Ne hazırlığı? Siz ne işler çeviriyorsunuz ya?”

“Düğünümüz için hayatım. Davetlilerin karşısına kot pantolonla çıkacak halim yok ya.” demiş ve gülümsemişti Fırat.

“Dü..Düğün mü?”

Sevgi doğru duyup duymadığını anlamak için, bakışlarını önce kocasının yüzüne, ardından odadaki diğer iki kişinin üzerine çevirmişti.

“Evet. Bugün benimle tekrar evleniyorsunuz Sevgi hanım. Hadi çok lafa tuttun beni. Gitte gelinliğini giy, ben de damatlığımı giymeye gidiyorum.” dedikten sonra küçük bir öpücük çalmıştı karısının şaşkınlıkla açık kalmış dudaklarından ve sonrasında hemen çıkıp gitmişti odadan.

“Düğün mü dedi gerçekten?”

“Evet canım. Hadi gel... Bak gelinliğine, çok harika bir şey.” diyerek yatağın üzerinde duran muhteşem gelinliği gösteriyordu Merve. Zaten gördüklerinden sonra da gözleri dolu dolu olmuştu Sevgi'nin. Şimdi kendi düğünü mü yapılacaktı yani?

Fırat'ın annesiyle ortak seçtiğini öğrendiği gelinliği üzerine geçirdikten sonra, aynadaki aksine baktı uzun uzun. Gelinlik sanki onun için dikilmiş gibiydi, üstüne tam oturmuştu. Merve ve Neslihan'ın yardımlarıyla makyajı ve saçını yaptıktan sonra da hazırды. Bu hazırlıkta küçük Dicle'de unutulmamıştı. Onada beyaz bir elbise giydirmişler, saçınada beyaz bir toka takmışlardı. Bu haliyle o kadar tatlıydı ki, yüzündeki makyaja aldırmadan onu öpüp koklama isteği ağır basmıştı Sevgi'nin.

Bir süre sonra annesi Zeynep hanımın yanına gelmesi üzerine, ona sınıksık sarıldı Sevgi. Annesinin en büyük hayalinin onu gelinlikler içerisinde görmek olduğunu biliyordu. Bu nedenle ona sınıksık sarılırken, gözlerinin dolmasını da engelleyemiyordu bir türlü.

“Aaa ağlamayın ama! Bugün mutlu bir gün. Düğünümüz var.” diyerek araya girme ihtiyacı hissetmişti Neslihan.

“Haklısın kızım. Ama ne yapayım. O kadar yakışmış ki Sevgi’me gelinlik. Tutamadım kendimi işte.” dedi Zeynep hanım elini kızının yanağına koyarak. Sevgi’de yanağında duran eli dudaklarına götürmüş ve avcunun içine içten bir öpücük bırakmıştı.

“Benden habersiz tüm bunları nasıl ayarladınız hiçbir fikrim yok ama sağ ol anne. İyi ki varsın.”

“Bana teşekkür etme. En büyük teşekkürü kocan hak ediyor. Bu fikirle yanıma gelen oldu.”

Bir süre sonra kapı çalındığında, Sevgi’nin kalbi yerinden çıkacakmışçasına hızla atmaya başlamıştı. Çünkü gelen kişinin Fırat olduğunu hissetmişti. Odadaki herkes, kucaklarında Dicle ile kapıya yöneldiğinde, omuzlarını dikleştirerek kocasının içeri girmesini bekledi.

Fırat odadan çıkan kadınlara yol verdikten sonra, sabırsız bir şekilde odadan içeri girdi. Odanın kapısını kapattıktan sonra, bakışlarını Sevgi’nin olduğu tarafa çevirmişti ki, gördükleri sonucu deyim yerindeyse dona kaldı. Sevgi’nin gülümsemesini ve kendisine uzatılan elini bir hayal alemindeymişcesine görüyor ve ona göre hareket ediyordu.

Onun elini tutup, yanına gidene kadar, gözlerini hiç kırpmadan bakmıştı güzel yüzüne.

“Sevgi.”

“Canım.”

Fırat kollarını Sevgi’nin beline dolayarak, daha çok çekti onu kendisine doğru.

“Çok güzel olmuşsun.”

“Sende çok yakışıklısın.” dedikten sonra kocasının yanağına küçük bir öpücük bıraktı, ardından yanağında kalan ruj izini baş parmağıyla sildi. “Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Çok büyük bir sürpriz oldu benim için.”

“Sen her şeyin en güzeline layıksın. İçinde bir şey kalsın istemedim. Gelinlik giyerek, anne ve babasının olduğu bir düğünle evlenmek her genç kızın hayalidir. Ben geçici bir süre bu hayalini elinden almıştım. Ama şimdi her şeyi

tamamlama zamanı.” “Seni çok seviyorum” diyerek başını kocasının omzuna yasladı.

“Bende seni birtanem. Hadi gel. Misafirlerimizi daha fazla bekletmeyelim.”

“Fırat, bir şey söyleyeceğim ama sakın gülme.” dedi Sevgi kocasının elini sımsıkı kavramasına izin verirken. “Tamam, gülmem.”

“Ben çok heyecanlıyım.”

“Bende güzelim. Ama birazdan geçecek. Hadi mutluluğumuzu dostlarımızla paylaşmaya gidelim.”

Alkışlar eşliğinde bahçeye çıktıklarında, dekorun güzelliğine hayran kalmıştı Sevgi. Bu kadar kısa bir süre içerisinde tüm bu hazırlığın nasıl tamamlandığını hala anlayabilmiş değildi. Ama herkes canla başla çalışmışa benziyordu. Kocasının kolları arasında ilk dansını ederken, bakışları ön masalardan birinde, kucağında torunuyla oturan annesine kaymıştı. Onun hala ağlamak için fırsat kolladığını fark ettiğinde, gülümsedi. Bu düğün olmasaydı da, mutlu olurdu esasında. Çünkü birbirinden değerli o kadar şeye sahipti ki.

“Ne ara ayarladın bu kadar şeyi?”

“Ayarlarım ben.” diyerek gülümsedi Fırat. ”Merve’nin düğünü için söylediklerinden sonra planlıyordum aslında. Ve tam bugüne ayarladım işte.”

Danslarının ardından, konukların bulunduğu tarafa doğru yöneldiler. O sırada Sevgi’nin gözleri bir kadının üzerinde takılı kalmıştı. Hemen Fırat’ın koluna dokunarak “Fırat? Şu ilerideki kadın Hatice teyze değil mi?” diye sordu. Fırat karısının işaret ettiği tarafa baktığında “Evet o. Arayıp davet etmiştim. Almanyadaki oğlunun yanına gitmişti bir kaç ay önce. Ama beni kırmayıp gelmiş.” dedi.

El ele onun yanına giderken, şimdiki mutluluklarını ona borçlu olduklarının bilincindeydi her ikiside. Sonuçta yollarını birleştiren kişi Hatice hanımdı.

Yaşlı kadının kendilerini el ele gördüğünde, yüzünde oluşan mutlu ifadeyi her ikiside fark etmişti. Sevgi ve Fırat ellerinden öpüp, sarıldıktan sonra bir adım geri çekilmişler ve halini hatrını sormuşlardı.

“Sizi böyle mutlu gördüm ya, hiç olmadığım kadar iyiyim.”

“Şimdi ki durumumuzu sana borçluyuz Hatice teyze. Eğer bana Fırat’tan bahsetmeseydin, birbirimizi tanıyamayacaktık.”

“Ben bir şey yapmadım ki kızım. Ben olmasaydım da, başka bir sebeple bir araya gelirdiniz siz. Kısmetinizde birbiriniz vardınız çünkü. Öyle ya da böyle olacaktı bu evlilik.”

Güzel geçen bir düğünün ardından, davetliler yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı artık. Hatice hanım uzak yoldan geldiği için, Neslihan ve Merve’lerle birlikte Fırat’larda kalacaktı. O gece ev daha önce hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Saat gece yarısını gösterdiğinde, herkes odasına çekilmişti bile. Geriye o ilk evlendikleri geceki gibi sadece Fırat ile Sevgi kalmıştı..

“Ben bir Dicle’ye bakayım.” diyerek oturduğu yerden kalktı Sevgi. Fırat’ta arkasından.

Birlikte el ele odalarına çıkarken, sanki ilk geceleriymişçesine heyecanlıydı Sevgi. Avuç içleri durmadan terliyor, onun bu hali Fırat’ın da dikkatinden kaçmıyordu. Özellikle dün geceki cesur kadınla bir türlü bağdaştıramıyordu şu anda yanında ilerleyen utangaç karısını.

“Dur bakalım.” dedi Fırat kapının önünde karısını kolundan tutarak durdururken.

“Neden?”

“Kucağımda gireceksin odamızdan içeri.”

“Ciddi olamazsın!” diyerek gülmüştü Sevgi.

“Hayır çok ciddiym sevgilim.”

Tek hamlede Sevgi’yi kucağına aldı Fırat, ardından ayağıyla odalarının kapısını iterek, odadan içeri girdi. Sevgi’de kucakta taşınmanın keyfini sürüyordu o sırada. Kollarını kocasının boynuna dolamış, başını da onun göğsüne yaslamıştı.

İçeri girdikten sonra, yavaşça yere bıraktı karısını. Sevgi’de zaten hemen adımlarını kızının yattığı beşiğe doğru yönlendirmişti. Kızının mışıl mışıl uyuduğunu gördüğündeyse, yüzü aydınlandı.

“Ne güzel uyuyor, şuna bak.”

“Melek benim kızım. Hiç huysuzluk çıkarmadı bugün.” dedi Fırat kızının saçlarını tüy gibi hafif dokunuşlarla okşarken.

“Çok yorulдум ben. Üstümü değıştireyim de, bizde yatalım.”

Sevgi dolabına yöneleceğı sırada, Fırat onu kolundan tutarak durdurdu. Ardından ellerini onun beline koymuş, bedenini de bedenine yaslamıştı.

“Nereye? Unuttun mu bugün bizim gerdek gecemiz.” diye fısıldadı karısının kulağına.

“Biz o geceyi yaşayalı çok olmadı mı canım?” dedi Sevgi’de bunun üzerine yutkunarak.

“Bugün her şey ilkmiş gibi olacak Sevgi. Gelinliğini ben çıkaracağım ve tüm bir gece üstünü giyinmene hiç gerek kalmayacak karıcığım.”

“Dün hiçte böyle demiyordun ama. Sırtını dönüp horul horul uyudun!”

Fırat’ın dudakları gelinliğin açıkta bıraktığı omuzuna değdiğinde, başı ister istemez geriye düşmüştü. Fırat ise duyduklarından sonra gülümseyerek “İnan bana canım. Benim için hiçte kolay bir durum değildi. Ama bu gecenin güzelliğini bozmamak adına buna mecburdum.” dedi.

“Öyle demek.” diyerek yüzünü kocasına doğru döndü ve onun saçlarının arasından geçirdi parmaklarını.

“Öyle.”

İkisininde gözlerinden tutku akıyordu. Fırat bu gecenin ilk geceleri gibi olmasını istediğini söylemişti. Zaten Sevgi’de öyle hissediyordu. Sanki çıplak teninde gezinen parmakları ilk kez hissediyor, dudaklarına değen dudakların tadını ilk kez alıyordu.

Fırat elini yavaşça gelinliğin fermuarına götürdü. O fermuar yavaşça açılırken, Sevgi’de Fırat’ın üstündeki ceket ve kravatı çıkardı önce. Ardından elini gömleğin düğmelerine götürdü. Birbirlerini soyarlarken, dudakları bir an olsun ayrılmıyordu birbirinden. Sonunda ikiside birbirinin tenini engelsiz bir şekilde teninde hissettiğinde, Fırat karısını kucakladığı gibi, yataklarına taşıdı.

Onu yatırdıktan sonra, kendide hemen üstünde yerini aldı. Eli Sevgi’nin vücudunun her yerinde gezinirken “Dün bunu yapmayı ne çok istedim” diyerek fısıldıyordu kulağına. Dudaklarını önce karısının boynuna kaydırdı. Ardından yavaşça elinin geçtiği yerleri takip etti. Sevgi’yi nasıl bir ateşin ortasına atmış olduğunun farkında olarak, ustalıklı ilerliyordu yolunda. Sevgi’nin aldığı haz o kadar büyüktü ki, vücudunun her bir yerinde hissettiği öpücüklerden sonra, boğazından kopupta gelen iniltiye hakim olamamıştı. Gerçekten bir ilki yaşıyor gibiydi. Bedeninin Fırat’a ve dokunuşlarına verdiği tepkiler her zamankinin aksine, çok daha güçlüydü. En sonunda dayanamayarak Fırat’ı omuzlarından tuttuğu gibi, yukarıya çekti ve dudaklarını kendi dudaklarıyla mühürledi.

Deli gibi öpüşüyorlar, birbirlerinin bedeninde dokunulmadık yer bırakmıyorlardı.

Sonunda dudaklarını nefes alma ihtiyacı nedeniyle ayırdıklarında “Hadi artık.” dedi Sevgi yalvarırcasına. Fırat’ta karısının bu isteğine karşı çıkmamıştı. Çıkacak durumda da değildi. Ona bunca zaman o kadar hasret kalmıştı ki, biraz daha beklerse, çıldırabilirdi. Hemen tek hamlede sahip oldu altında aldığı hazla titreyen narin bedene. Hareketleri hiç bu kadar uyumlu olmamıştı sanki daha önce. Sanki önceleri yoktu. Şimdi ve bundan sonrası var gibiydi onlar için. “Seni seviyorum.” diye fısıldıyordu dudakları defalarca. Birlikte o muhteşem doyuma ulaştıktan sonra da, birbirlerinin sıcaklığında kaldılar bir süre daha..

“İlkimsin. Her şeyimsin.” dedi Sevgi kocasının göğsüne başını yaslarken.

“Sende benim her şeyimsin. Karımsın. Kadınımsın. Çocuklarımsın. Annesisin.”

“Hep böyle kalalım. Hiç kalkmayalım.” diyerek Fırat’ın beline daha çok sarıldı Sevgi. Ama o sırada kulağına gelen ağlama sesiyle, yüzü düşmüştü.

“Meleğim uyandı.” dedi Fırat gülerek ve yataktan kalktı. Üstüne eşofman altını geçirdikten sonra beşikte ki kızını aldı kucağına. “Anneyle babayı bu kadar rahat bırakmak yeter mi dedin güzel kızım benim.”

“Kesin öyle demiştir.” diyerek üzerine dolaptan aldığı geceliği geçirdi Sevgi. Ardından babasının kucağında keyfi yerinde olan kızını almak için uzandı. “Karnı acıkmıştır onun. Ver de emzireyim.”

Fırat kızını karısının kolları arasına bıraktıktan sonra, onları izlemeye devam etti.

Sonunda Dicle hanım karnı doyduktan ve altıda değiştikten sonra, tekrar uyumuştı.

“Evet Sevgi hanım. Kızımız tekrar uyuduğuna göre...” dedikten sonra, Sevgi’yi tekrar yatağa doğru yönlendirmişti. “İşimize kaldığımız yerden devam edebiliriz.” “Yorulmadın mı Fırat sen ya.” diyerek kıkırdadı Sevgi. Bir yandan da kocasının boynundaki dudaklarına daha çok yer açmayı ihmalde etmiyordu.

“Yorulmak mı? Asla! Sana bu kadar hasret kalmışken, asla yorulmam ben.”

-53. Bölüm-

Dolu dolu olmuş gözleriyle gelinlikler içerisindeki arkadaşına bakıyordu Sevgi. Bugünü nasıl sabırsızlıkla beklemişlerdi hep birlikte. Ve işte beklenen o günde gelip çatmıştı. Bugün evleniyordu Merve. Hem de bir zamanlar ‘aşk diye bir şey yok’ derken, şimdiler de bunun tam tersini kanıtlayacak şekilde aşık olduğu adamlarla, Demir’le evleniyordu. Onun adına çok seviniyordu Sevgi. Kendisinin de çok yoğun bir şekilde hissettiği duyguları, en yakın arkadaşı, can dostu Merve’de yaşıyordu. Hayat herkesin yüzüne gülüyordu günü geldiğinde.

“Of! Makyajım olmuş öyle değil mi?” diye sordu Merve telaşla. Her şeyin kusursuz olması için çabalayıp durmuştu günlerdir. Hatta Demir’e çok çektiirmişti bu yüzden. Yok bahçenin dekorunu beğenmedim, yok orkestrayı da değiştirelim. Ama Demir her zaman ılımlı yaklaşımlarıyla sevdiğinin yüreğine su serpmeyi başarmıştı.

Sevgi arkadaşının duvağını düzelttikten sonra, gülümseyen gözlerle baktı onun yüzüne.

“Harika görünüyorsun Merve’cim. Rahatla biraz. Her şey yolunda gidecek.”

“Sevgi çok heyecanlıyım ben ya.” diyerek elini kalbinin üzerine götürdü Merve. “Hem bugün Demir’i göremedim ben hala. Ne yapıyordur acaba şimdi? O da benim gibi heyecanlı mıdır dersin?”

“Kesinlikle öyledir canım. Fırat’ı düşünsene, nasıl heyecanlıydı.”

Kocası aklına geldiğinde içini bir sıcaklık kaplamıştı sanki. Sabahtan beri görememişti onu. Kuaför filan derken, kendini bir koşuşturmanın içinde bulmuştu Sevgi. Ve şimdi bir an önce Fırat’ı görmek istiyordu. Kızı da annesiyle birlikteydi. Sevgi bu sayede tamamiyle Merve’ye vermişti ilgisini.

“Sence biraz daha allık sürse miydik?”

“Böyle iyisin canım. Güven bana.”

“Güveniyorum.” dedikten sonra odanın içerisinde dört dönmeye başladı Merve. “Ne zaman gelecekler? Davetliler gelmiştir.”

“Birazdan gelirler. Rahatla biraz Merve.”

“Demesi kolay tabi.”

Bir süre daha Merve’nin sıkıntı içerisinde odada dolanmasını seyretti. Ardından çalınan kapının sesini duymasıyla rahat bir nefes aldı. Sonunda damat bey gelinini almaya gelmişe benziyordu. Sevgi kapıya doğru yönelirken, Merve’de aynada son kez görüntüsüne baktı, ardından duruşunu dikleştirerek Demir’in içeri girmesini bekledi.

Sevgi kapıyı açtığında, ilk önce en az arkadaşı kadar heyecanlı görünen Demir’le karşılaştı. Onun hemen arkasında, Fırat’ı gördüğündeyse gülümsemesi daha da yayıldı güzel yüzüne. Ne kadar da yakışıklı olmuştu kocası. Aslında aynı durum Fırat içinde geçerliydi. O da karısını gördüğü anda, sanki dünyası bir anda aydınlanıvermişti. Özellikle Sevgi açık mavi rengindeki elbisesinin içinde o kadar duru ve masum görünüyordu ki, onu görüpte mutlu olmamak imkansızdı.

“Ooo damat bey! Nerede kaldınız ya? Biraz daha gelmeseydin gelin hanım kaçıp gidecekti az kalsın.” diyerek Demir’e takıldı Sevgi.

“Kaçmaz benim aşkım.” dedikten sonra içeri doğru adımını attı, ardından bakışları

Merve'ninkilerle buluştu. Onun beyazlar içerisinde güzel görüneceğine emindi, ama bu kadarını kendisi bile tahmin edemezdi. Tıpkı bir peri kızına benziyordu Merve. O kadar güzeldi ki, adeta Demir'in nefesini kesiyordu o haliyle.

"Canım."

Merve sanki taş kesilmişti. Ne Demir'e cevap verebiliyor, ne de ona doğru bir adım atabiliyordu. Sadece bekliyordu. Sevdiğinin gelip, kendisini kolları arasına almasını bekliyordu. Nitekim Demir yanıltmamıştı Merve'yi. Hemen bir iki adımda onun yanına gelerek, kollarının arasına almıştı sevdiği kadını.

"Çok... Çok güzel olmuşsun birtanem. Gördüğüm en güzel gelin sensin." dedi Merve'den biraz uzaklaşarak.

"Sende benim gördüğüm en yakışıklı damatsın."

Merve aşkla baktı Demir'in gözlerinin içine. Ardından elinin birini onun yeni traş olmuş yüzüne götürdü.

"Seni şu an deli gibi öpmek istiyorum ama makyajım bozulur diye cesaret edemiyorum." dedi gülerek.

"Valla güzelim aklıma kötü kötü şeyler getiriyorsun, biraz daha böyle konuşmaya devam edersen, sonucuna karışmayacağım haberin olsun."

"Tamam. Konuyu değiştirelim. Hadi aşağıya inelim artık." dedikten sonra Demir'in koluna girdi Merve ve Sevgi'yi aradı odanın içerisinde, ama yoktu. "Aaa ne ara gitti bunlar ya?"

"Bizi yalnız bırakmanın iyi olacağını düşünmüş olacaktılar."

"Haklısın. Düşünceli arkadaşım benim."

"Merve?"

"Efendim aşkım?"

"Seni çok seviyoru. İyi ki girdin hayatıma. Daha doğrusu iyi ki arkadaşım avukat olarak seni bana önermiş."

Merve duyduklarına gülümserken, daha fazla kendine hakim olamayarak Demir'in dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı. Gün gelecek, Demir'i karısından boşatan avukat olduğu için vicdan azabı çekmeyeceksin deseler, güler geçerdi herhalde. Ama kazandıkları o kadar büyüktü ki gözünde, ne olursa olsun bitmeye mahkum olan bir evliliğin bitmesine yardımında bulunduğu için hiç pişman değildi.

“Bende seni çok seviyorum. Ve iyi ki sende önce müvekkilim, ardından da sevdiğim olarak girmişsin hayatıma.”

Merve ve Demir'in nikah şahitleri Fırat ile Sevgi'ydi. Nikah memuruna verilen coşkulu “Evet”lerden sonra, gelin ve damat pistteki yerlerini almışlar ve çok hoş bir dans müziği eşliğinde ilk danslarını yapmaya başlamışlardı. O sırada Sevgi'de kızını kucağına alarak Merve'nin bundan sonra yaşayacağı 2 katlı evin odalarından birine girdi. Dicle'nin karnını doyurduktan sonra, altını da kontrol etti. Ardından uykusu geldiği için mızızızlanan kızını kucağında sallayarak uyutmaya çalıştı. Ama nafile bir çabaydı onunkisi. Çünkü Dicle herzamanki gibi babasının kucağını arıyordu. Fırat geceleri Dicle'yi kucağında sallayarak uyuttuğundan, Dicle fena alışmıştı bu uyuma şekline. O nedenle şimdi de uyumayarak, babasını istediğini kendince belli ediyordu annesine.

Sevgi çaresizce kucağında kızıyla bahçeye çıktı tekrar. Bakışlarıyla etrafı taradığında Fırat'ı bulamamış, ama bir köşede Kaan ve kendi yaşlarında olan bir kaç çocukla daha oturan Berke'yi görmüştü. Hemen onun yanına giderek “Berke'cim, baban nerede biliyor musun canım?” diye sordu.

“Sinan eniştemle konuşuyordu Sevgi abla.”

“Gidip onu çağırabilir misin? Giriş kattaki soldaki ilk odada olduğumu söyle.”

“Tamam. Hadi gel Kaan.” diyerek Kaan'ında elinden tuttuğu gibi, babasını en son gördüğü yere doğru koşturmaya başladı. Sevgi onun arkasından gülerek baktıktan sonra, kızının başını göğsüne yaslayarak, tekrar evden içeri girdi.

Bir süre sonra odanın kapısının tıklatılmasıyla, kızına bakarak “Geldi mi baba kızım?” diyerek güldü.

“Gel Fırat gel.” dedi odadan içeri adımını atan kocasına. Ardından kucağındaki kızını bıraktı kocasının kollarının arasına. ”Al bakalım. Alıştırdın kucağında, ninnilerle uyutmaya, şimdi benim kucağında uyumak nedir bilmiyor.”

Fırat kızını kucağına alırken, karısının sözlerine gülümsüyordu. Zaten tüm gün doğru dürüst Dicle’sinin kokusunu içine çekememişti. Şimdi onu uyutmak işkenceden çok bir ödüldü onun için. Bu nedenle hemen kızının boynuna götürdü burnunu ve onun o kendine has kokusunu çekti ciğerlerine.

“Ohh meleğimi seve seve uyuturum ben.” diyerek odadaki ikili koltuğa geçip oturdu. Otururken karısınada elini uzatmış, yanına çağırıyordu.

“Uyut valla. Yoksa mızımızlanmaya devam edecek.”

Kızıyla, kocasını izlemek o kadar büyük bir keyifti ki Sevgi için, her zaman yaptığı gibi çenesini eline dayadı ve Fırat’ın kızının kulağına ninni söyleyerek, kucağında sallamasına baktı gülümseyerek.

“Şuna bak, nasıl da uyudu hemen.” dedi Sevgi şakayla karışık sitemle.

“Eee rahat kucağı biliyor benim kızım.”

Fırat şefkatle kucağında uyuyan kızına baktı, ardından bakışlarını karısına çevirerek gülümsedi.

“Nereye yatıracağız?”

“Ver bana. Şu yatağa yatıralım.”

Odanın ortasında duran geniş yatağın ortasına yastıkları yerleştirdikten sonra, kızını yatırdı. Ardından bakışlarını Fırat’a çevirdiğindeyse, onun aşk dolu bakışlarıyla karşılaşmıştı.

“Birimiz yanında mı kalsak ki?”

“Gerek yok canım. Bak bebefonu burada. Ağladığında hemen duyarız.” dedi Sevgi ve kızı için hazırladığı çantadan çıkardığı bebefonu komidinin üzerine koydu. “Hadi çıkalım artık odadan.”

Birlikte el ele odadan çıktuktan sonra, bahçeye davetlilerin yanına döndüler. Merve ve Demir’i pistte birbirlerinin gözlerinde kaybolmuş şekilde dans

ederken gördüğünde, arkadaşı adına çok sevindi Sevgi. Annesi ve Neslihan'ın oturdukları masaya doğru yöneldiğinde, Fırat'ın elini kolunda hissederek, durakladı.

“Karım benimle en yakın arkadaşının düğününde dans etmeyecek mi?” diye sorarken, kolunu çoktan Sevgi'nin beline dolamıştı bile Fırat.

“Etmez olur muyum hiç. Sadece soracağın anı bekliyordum” dedi Sevgi gülerek ve ardından oda kollarını kocasının boynuna doladı.

“Sevgi, bu elbiseyi nereden aldın söyle bakalım.”

“Neden? Güzel değil mi? Yakışmamış mı?” diye telaşla sordu Sevgi. Oysa İstanbul'a geldiklerinde, Neslihan, Merve ve annesiyle birlikte çıkıp, almışlardı bu elbiseyi. Şimdi de kocasının beğenmemiş olma düşüncesi canını sıkırmıştı.

“Çok yakışmış. Sorunda buya zaten. Sen bu kadar güzelken, yanımdan bir an olsun ayırmamam gerekiyor seni. Etrafta bekar bir çok genç adam var.”

Duyduklarından sonra, şaşkınlıkla baktı kocasının yüzüne. Şaka yapıyor olmalıydı Fırat. Ama yok! Onun yüz ifadesinden, söylediklerinde çok ciddi olduğu anlaşıyordu.

“Kıskanç Fırat tekrar hoş geldi aramıza yani.” dedi gülümseyerek.

“Hiçbir yere gitmemişti ki zaten. Sadece insan içine çıkmanı bekliyordu.”

“Çok seviyorum seni ben.” dedi ve alnını Fırat'ın alnına yasladı Sevgi. Gün geçtikçe çok daha fazla bağlanıyordu ona. Onsuz geçen herbir an işkence gibi geliyordu kendisine. “Böyle itirafları biz yalnızken yapsan iyi olacak canım.”

“Nedenmiş? İstedğim her an söylerim işte.”

Fırat bu söz üzerine Sevgi'nin belindeki elini daha aşağılara kaydırırken “Şu an aklımdan geçen tek şey, seni odalardan birine çıkarıp, doyasıya sevmek.” diye fısıldadı kulağına. Bu söz üzerine Sevgi'ninde nefes alış verişleri hızlanmıştı.

“Uslu dur.” dedi kocasının kalçasında duran elini tekrar beline doğru yönlendirirken.

“Vallahi karıcığım, Konu sen olunca bu pek mümkün değil.”

Fırat'ın gülen yüzüne bakarak, kendisi de gülümsedi. Ardından başını onun omzuna dayadı.

Bir süre sonrada annesinin kendisine el sallamasıyla, Dicle'nin uyandığını anlayarak, kocasının kollarından istemeyerekte olsa ayrıldı. Artık hayatında bir değil, bir çok sorumluluğu vardı. Bunun bilincinde olarak, kızının yattığı odaya doğru yönlendirdi adımlarını.

-3 sene sonra...-

Sevgi kendi ve kızının valizini hazırlarken, diğer yandan kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, dudaklarını sarkıtan kızına bakıyordu aktırmamaya çalışarak.

“Kızım gel de, anneye yardım etsene.”

“Etmiycem işte.” diyerek ayağını yere vurdu küçük Dicle.

“Ama anneanneyi zlemedin mi hiç sen? O seni çok özlemiş.”

“zledim. Ama ben aşkımı da çok zlerim. O da gelsin bizimle.”

Sevgi valizi kapattıktan sonra, yatağın üzerine oturdu ve kızını kucağına çağırdı. Küçük Dicle annesinin bu isteğini geri çevirmedi ve koşar adımlarla onun yanına giderek, kucağına kurulmuştu bile. Sevgi kızının uzun siyah saçlarını okşarken, gzlerininide tıpkı kendisinininki gibi yeşil olan güzel gözlerine çevirdi.

“Birtanem, babanın işleri var. Gelemez bizimle. Hem sadece 1 hafta kalacağız anneanneyle. Sonra evimize geri geleceğiz.”

“Ben babişle kalıyım o zaman. Ha annecim? Olmaz mı? Hem sen yokken çok iyi bakarım ben ona. Yemeğini yaparım, gömleklerini tlerim.”

“O dediklerini Sultan teyzende yapıyor güzelim.” dedi Sevgi gülerek. Kızının babasının yanında kalmak için ürettiği bahaneler çok hoşuna gitmişti.

“Bende ona yardım ederim işte. Yorulmaz ok.”

“Anneanne seni çok özlemiş ama bebeğim. Sen ziyaretine gitmezsen çok üzülür. Hem Neslihan halan ve Merve teyzende seni görmek istiyorlar. Kerem ve Deniz de, Dicle gelsinde oynayalım diyorlarmış.”

Deniz Merve’nin 2 yaşındaki oğluydu ve Dicle ile çok iyi anlaşıyorlardı. Evliliklerinin daha ilk senesinde hamile kalmıştı Merve.

“Yaaa...” diyerek tekrar dudaklarını büzdü Dicle ve yüzünü yere eğdi. Babasından 1 haftada olsa ayrı kalmak çok zor geliyor gibiydi kendisine. “Berke abim burada kalabiliyor ama.”

“Onun sınavları var kızım. Yoksa o da bizimle gelmek isterdi.”

“Benim de sınavlarım olduğunda, burada kalacak mıyım anne” diye sordu bu seferde Dicle büyük bir hevesle.

“Senin sınavların olduğu zaman bende kalırım. Hiç güzeller güzeli kızımı tek başına bırakıpta gider miyim ben bir yere?”

-“Yaaa gidersin işte! Hem Aşkım var benim burada. O çok güzel bakar bana!”

Dicle babasının bir gün annesine aşkım diye hitap ettiğini duyduğu andan itibaren, ona sürekli aşkım diye hitap etmeye başlamıştı. Bu durum Fırat’ın da hoşuna gitmiş olacak ki, o da kızına aşkım diye sesleniyordu yeri geldiğinde.

“Hadi bakalım küçükhanım, doğru odana marş marş. Ve hemen sırt çantanı hazırlıyorsun.”

“Offf yaaa..” diyerek annesinin kucağından indi Dicle. “Ben babamın yanına gidiyorum işte. Hazırlamıyorum çantamı!”

“Dicle!!” diyerek kızmak istese de küçük cadısına, Dicle hiç onu duymamış gibi koşar adımlarla odadan dışarı çıkmıştı bile.

Dicle koşar adımlarla merdivenlerden aşağı inerken, Berke hemen onu son basamakta güçlüklerle durdurmuştu.

“Yavaş abicim, düşeceksin!” dedi 12 yaşında bir abi olarak.

“Ya abi çekil! Babama gidiyorum ben.”

“Tamam gidersin. Sen çantanı hazırladın mı bakalım?”

“Off banane! Gitmicem işte. Sen burada kalabiliyorsan, bende kalıcam.” dedi Dicle inatçı burnunu havaya dikerek.

“Benim sınavlarım var canım. Yoksa bende sizinle gelmek istiyordum.”

“Olsuun! Sen yine babamla kalabiliyorsun. Neden ben annemle gitmek zorundayım sanki?” derken ofluyordu Dicle. Küçük olmayı sevmiyordu işte! Hep annesinin peşine takılmak zorunda kalıyordu bu yüzden.

“Annemi yalnız mı bırakacaksın yani? Ya ona ve kardeşimize birşey olursa?” diyerek bir başka kozu kullanmayı akıl edindi Berke. Dicle’nin babasına olduğu kadar, annesine de düşkün olduğunu biliyordu çünkü.

“Bir şey olur mu ki?” diye sordu gözlerini kocaman açarak.

“Belli olur mu hiç. Ya olursa? Bak bende gidemiyorum yanında. Babamızda işleri yüzünden gidemiyor. Bu yüzden onu koruma görevi sana düşüyor.”

Dicle abisinin sözlerini bir süre kafasında tarttı. Sonra birdenbire kendisine verilen görev hoşuna gitmiş gibi, kocaman gülümsedi.

“Doğruuu! Neyse ben babişe de gidip söyleyim görevimi.” diyerek koşarak çalışma odasına doğru yöneldi. Berke’de onun arkasından gülen gözlerle bakıyordu.

Dicle babasının bulunduğu çalışma odasının önüne geldiğinde, küçük elleriyle çalmaya başladı kapıyı. Fırat’ın “Gel meleğim” dediğini duyduğunda, kıkırdadı Dicle. Babası her seferinde gelenin kendisi olduğunu anlıyordu bir şekilde.

İçeri girdiğinde, koşarak babasının kucağına oturdu. “Ya aşkım ama ben sana sürpriz yapıyaktım. Sen yine benim geldiğimi bildin.”

Fırat kızının bıcır bıcır konuşmasına gülümserken, uzun siyah saçlarını okşadı sevgiyle.

“Bilirim ben. Sen gelmeden önce kokun geliyor güzel kızım benim.” dedikten sonra Dicle’nin yanağına kocaman bir öpücük bırakmıştı.

“Babiş, biliyor musun ben seni bırakıp gitmek istemedim. Vallahi bak... Ama sonra Berke abim dedi ki, sen annenle gidip, onu ve kardeşimizi korumalısın. Bu yüzden bende gitmeyi kabul ettim. İyi yapmışım dimi?”

“İyi yapmışsın meleğim. Annen ve kardeşin sana emanet.”

Sevgi 5 aylık hamileydi. Ve bu seferki bebekleri erkekti. Bu yüzden Fırat'ın içi onu yalnız gönderdiği için hiç rahat değildi. Ama karısının annesini nasıl özlediğini de biliyordu. Telefonda konuşmak bile yetmemeye başlamıştı ona.

“Ama ben seni çok özlicem.” diye küçük kollarını Fırat'ın boynuna dolayarak, burnunu çekmeye başladı Dicle.

“Aaa ağlama kızım. 1 hafta çok çabuk geçer. Hem Kerem ve Deniz yanında olunca beni unutursun bile sen.”

“Unutmam babacım. Vallahi unutmam... Hem ben seni her gün ararım.”

“Bende seni ararım meleğim benim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Baba sözü ama.”

Fırat gülerek “Baba sözü.” dedi ve ardından küçük kızına sımsıkı sarıldı. 1 haftada olsa ondan ve karısından ayrı kalmak çok zor gelecekti kendisine. Ama işleri sebebiyle şimdilik İstanbul'a gitmesine hiç imkan yoktu.

Karısını ve kızını yolcu ederken, sürekli olarak Sevgi'ye ne yapıp, ne yapmaması gerektiğini anlatıp durmuştu Fırat. Sevgi sonunda daha fazla dayanamayarak “Tamam canım. Anladım! Merak etme sen. Kendime de, kızımıza da iyi bakacağım.” dedi.

“Ve oğlumuza da öyle.” dedi Fırat.

Sevgi gülümseyerek “Onada çok iyi bakacağım. Ama sende kendine iyi bak olur mu? Akşam yemeklerini unutayım deme sakın.” dedi.

“Merak etme.”

“Baban sana emanet Berke.” dedi Sevgi Berke’ye sarılarak. “Sınavlarında şimdiden başarılar canım. Beni her gün aramayı unutma.”

“Unutmam Sevgi abla.”

Vedalaşma faslından sonra, Sevgi kucığında kızıyla birlikte otobüsteki yerini almıştı. Cam kenarında oturduklarından, otobüs hareket edene kadar, Dicle cama yapışmış bir şekilde, babasına el sallamıştı. Bir yandanda göz yaşı döküyordu.

“Kızım ağlama artık! 1 hafta sonra geleceğiz babanın yanına.” dedi Sevgi otobüs hareket ettikten sonra.

“Bananeeeeeee...” diyerek başını annesinin kucasına gömdü Dicle ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. Bir süre sonra hıçkırıkları kesilip, nefes alış verişleri düzenleştğinde, kızının uyuyakaldığını anlamıştı Sevgi. Hemen onun ceketini üstüne örttükten sonra, saçlarına küçük bir öpücük bıraktı. “Canım kızım benim. Ne varsa şu babanda. Kimse ayrılmak istemiyor ondan kolay kolay.” dedi gülümseyerek ve ardından bakışlarını akıp giden yola doğru çevirdi.

-54. Bölüm-

Zeynep hanımın evinde o gün büyük bir kalabalık vardı. Kızıyla torunu ziyaretine gelmiş, onları görmek için yanıp tutuşan Neslihan ve Merve’ de çocuklarıyla birlikte soluğu orada almışlardı. Uzun zamandır evinin içinde böyle bir hareketlilik görmemişti Zeynep hanım. Kucığında oturan torununun saçlarına küçük öpücükler kondururken, onları uzaktan dudaklarını sarkıtarak izleyen Deniz’i gördü gözleri.

“Gel yavrum, sende diğer dizime otur.” dedi gülümseyerek.

“Oturmasın anane. Dizin ağrır sonra.” diyerek aceleyle araya girdi Dicle. Sevgi kızının bu sözlerini duyarak “Dicle!” diye kızını uyarma ihtiyacı hissetti kendinde. Sonuçta Deniz küçük bir çocuktü. Dicle’den 1 yaş küçüktü üstelik.

“Bir şey olmaz cımcimem. O ne kadar ağır olacak ki?” dedikten sonra Deniz’i eliyle yanına çağırdı.

“Gerek yok Zeynep teyze. Otursun işte benim yanımda. Yorulma sen daha fazla.” dedi Merve.

“Aaa o nasıl söz kızım? Dicle nasıl benim torunumsa, Deniz’de öyle. Hatta Neslihan kızıminkilerde öyle.”

Deniz karşısındaki kadının gülümseyen yüzünden cesaret alarak, küçük adımlarıyla onun yanına kadar yaklaştı. Ardından Zeynep hanımın onu diğer dizine oturtmasını bekledi. Dicle’de bu arada küskün çocuklar gibi asmıştı yüzünü.

“Hadi biz oyun oynamaya gidelim Kerem!” diyerek tavır ederek,hızla indi anneannesinin kucğından.

“Tamam..Hadi..”

Dicle ve Kerem odadan ayrıldıktan sonra, Sevgi mahçup gözlerle arkadaşının yüzüne baktı. Kızının bu kadar huysuz bir çocuk olduğuna daha önce hiç şahit olmamışken, şimdiki durum çok zor durumda bırakmıştı onu. Çocuklar yüzünden tartışan aileleri anlayabiliyordu işte bu sayede. Ama Merve onun can dostuydu. Aralarında yanlış anlamaların veya kırgınlıkların olmasına dayanamazdı.

“Kusura bakma Merve. Hiç böyle yapmazdı daha önce sende biliyorsun.”

Merve arkadaşının mahçup bakışlarına gülümseyerek, onun elinin üstüne koymuştu elini. Anne olmuşlardı belki ama, onlar birbirleri için öncelikle en yakın dosttu. Nasıl yanlış anlayabilirdi ki arkadaşını, nasıl gücenebilirdi küçücük kızının yaptıklarına.

“Saçmalama Sevgi. Çocuk onlar... Kusuru olur muymuş hiç böyle şeylerin.”

“Buraya geldik geleli bir tuhaf. Önceki seferlerde yaşı küçük olduğundan anlamıyordu fazla babadan ayrı kaldığını. Ama yaşı ilerledikçe daha çok sorun çıkarır oldu bu konuda. Babasını özlediğinden huysuzlanıyor.” dedi soluğunu sıkıntıyla verirken.

“Zaten hep o kocan şımartıyor kızını.” diyerek güldü Merve. Ara sıra Fırat’a şakadan takılmaktan kendini alamıyordu.

“Hakikaten Sevgi, abim fazla yüz veriyor Dicle’ye.” Neslihan’ı da gülümsetmişti bu durum. Fırat’ın küçücük kızın elinde ne hale geldiğini gördükçe şaşkınlığa düşüyordu resmen. Babasını parmağında oynatıyordu Dicle hanım.

“Valla Fırat halinden çok memnun. Bazen bir olup, Benle Berke’yi yok sayıyorlar.

Görseniz sanki dünyada bir tek ikisi var.”

Zeynep hanım kucağındaki Deniz’in saçlarını öpüp okşarken, içten içe gülüyordu kızının söylediklerine. Sevgi’de küçükken tıpkı Dicle gibi değil miydi sanki? O’da babasının peşinden ayrılmaz, tüm gün nereye giderse onu da yanında götürsün diye beklerdi. Rahmetli eşi aklına düşünce derin bir iç çekti Zeynep hanım ve dikkatini tekrar kızlarına verdi.

“Berke’de gelseydi keşke. Özledim yeğenimi.” dedi Neslihan özlem dolu bir sesle.

“Ben dedim ona ‘Senin sınavların bitince gidelim, sana da değişiklik olur’ diye ama istemedi. ‘Dicle yokken daha iyi çalışırım’ dedi bana. Ee malum bizim küçük hanım yanında babası olmadığı zamanlarda abisinin paçasına yapışıyor.”

Herkes bu sözlere gülerken, Dicle koşarak içeri girdi ve hemen annesinin yanı başına koştu.

“Babamı arama saatimiz geldi anne.” diyerek annesinin elinden tutup, çekiştirmeye başladı.

“Kızım dur! Akşam ararız... Her gün aynı saatte arayacağız diye bir kural yok.”

“Ya banane! O bekliyordur şimdi benim onu aramamı. Aramazsam kızım unuttu beni der.”

“Sonra dedim Dicle! Hadi git Kerem’le oynamaya devam edin. Hatta Deniz’i de alın yanınıza.”

“Yaaa” diyerek ayağını tüm gücüyle yere vurdu, ardından dolu dolu olmuş gözleriyle annesine baktı. Niyeti her zaman ki gibi kendini acındırarak, istediğini yaptırmaktı.

“Hiç öyle bakma bana! Her istediğinin hemen olmayacağını anlaman lazım artık. Sabır göstermeyi öğrenmelisin.”

Dicle’nin o hali annesini etkileyememişti belki ama, halasının yüreğini sıplatmıştı. Oturduğu yerden kalkarak, Dicle’nin yanına ilerledi ve diz çöktü Neslihan.

“Ağlama halacım. Hadi gel ben arayayım babamı.”

“Hayır Neslihan! Her istediği hemen olmayacak.” dedi kararlı Sevgi ve kızının yüzünü yıkamak için kalktı oturduğu koltuktan. ”Hadi gel. Şu yüzünü yıkayalım.”

“İstemiyorum! Ben babamı aramak istiyorum!”

“Sonra arayacağız bebeğim. Ama bak şimdi Neslihan halan, Merve teyzen buradalar.

Akşam uzun uzun konuşursun babanla. Kimse rahatsız etmez sizi.”

“Tamam.” dedi yanağındaki yaşları elinin tersiyle sildikten sonra. Ardından annesinin elini tutarak, onun peşinden ilerledi.

Dicle elinde telefonla annesiyle birlikte yattıkları yatağa uzandı. Çenesini eline dayarken, içeri giren annesini gördü gözleri.

“Ya işte babacım böyle oldu. Annem seni aramak isteyince bana kızdı.”

Sevgi duyduklarından sonra gülümseyerek kafasını salladı. Dicle her zamanki gibi annesini babasına şikayet ediyordu. Normalde annelerin yaramaz çocuklarını babalarına şikayet etmeleri gerekirken, onlarda durum tam tersiydi işte.

“Ama annen doğru söylemiş prensesim. Her istediğimize hemen sahip olamayız.”

“Yaaa ama ben seni çok özledim! Oraya gelmek istiyorum ben.”

Kızının sesinin titremesinden onun her an ağlamak üzere olduğunu anlamıştı Fırat. Oda özlemişti kızını. Tek onu da değil. Karısını da özlemişti. Hem de sadece iki gün içerisinde bu kadar çok özlemişti onları. Daha önlerinde 5 gün vardı. Allah sonunu hayır etsindi.

“Ben de seni özledim kızım. Ama az kaldı. 5 kere daha yatıp kalkacaksın, sonra yanımdasın.”

“Ooo ama daha çok var.”

“Çabuk geçer bu 5 gün merak etme sen. Hadi kızım, şimdi annene ver bakalım telefonu.”

“Niyeymiş?” derken omuzlarını silkmişti Dicle.

“Biraz da onunla konuşayım.”

“Ne konuşacaksın ki onla? Sen bana söyle ben ona söylerim.”

Fırat kızının kurnazlığına gülümserken, masasının üzerinde duran aile fotoğrafına iç çekerek baktı.

“Anne-baba arasında kızım.”

“Biliyorum ne dicesin. Seni çok özledim dicesin dimi.” diyerek elini beline götürmüştü sinirle. Sevgi kızının bu haline gülerken, Fırat’ta şaşkınlık içerisinde kalmıştı.

“Kızım sen bunları kimden öğreniyorsun?”

“Sendeeenn. Geçen anneme seni seviyorum aşkım dedin ya , ha birde seni çok özledim dedin. Ama o zaman biz evimizdeydik baba. Nasıl özlüyorsun o zaman annemi? Hep yanında zaten.”

Fırat kızının hafızasına hayran kalmıştı resmen. Biraz da ona ne diyeceğini düşünüyordu kara kara. Tam o sırada Sevgi kızının elinden telefonu almış “Kapı dinlemek ayıp demistik değil mi kızım sana?” dedi.

“Ya anneee! Ver telefonu!”

“Hayır, vermiyorum. Hadi doğru anneanneninin yanına. Ben de babanla konuşayım.”

“Tamam, ama önce ona iyi geceler dileyip, öpücük yollayayım noluurr.”

Sevgi kızının tatlı bakışlarına daha fazla karşı koyamayarak telefonu tekrar ona uzattı. “Peki al bakalım.”

“Babacım, ben telefonu anneme veriyorum. İyi geceler babaş, işte böyle kocaman öptüm seni.”

Kızının kendisini öpermiş gibi telefonu öptüğünü duyuyordu Fırat. Gülümseyerek elini saçlarının arasından geçirdi. “İyi geceler prensesim. Ben de seni kocaman öptüm.”

Dicle telefonu annesinin eline verdikten sonra, koşarak çıktı odadan. Sevgi arkasından “Kızım yavaş” dediyse de, duymamıştı Dicle.

“Fırat nasılsın?” dedi telefonu kulağına götürdükten sonra.

“İyiym canım. Sen? Duyduğuma göre yine terör estirmişsin.”

“Evet, çok huzursuzluk çıkarır oldu kızın. Sayende her istediğinin önüne getirileceğini sanıyor.”

“Karımın sesinde bana karşı bir sitem mi var yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Doğru anladın canım. Dicle’yi sen şımarttın bu kadar.”

“Ama ne yapayım Sevgi ya? Çok tatlı benim kızım. Her şey feda olsun ona.”

Fırat’ın gülümseyerek söylediği bu sözler, Sevgi’yi de gülümsetmişti. Keyifle uzandı yatağa.

“O zaman ben kızını yanına yollayayım da, annemle kalayım bir süre daha.” dedi.

“Olmaz!” dedi Fırat kesin bir dille. Sevgi’nin şaka yaptığı farkındaydı ama ondan bir süre daha ayrı kalmanın şakasına bile tahammülü yoktu.

“Niye olmazmış? Çok özlediğin kızını yanına yollayacağım işte.”

“Ben karımı da çok özledim ama.” dedi Fırat tatlı gülümsemesiyle.

“Yalancı! Her seferinde kızınla konuşurken aklına bile gelmiyor karın.”

“Kendi kızını kıskandığının farkında mısın Sevgi?” dedi Fırat artık kahkahalarla gülererek.

“O da kendi annesini kıskanıyor. Bak görün Fırat bey! Anne-kızı birbirine düşürdünüz resmen.” Sevgi de gülüyordu artık. Fırat’ı çok özlemişti. E durum bu olunca onunla konuşmak bile çok iyi geliyordu kendisine.

“Sevgi, şaka bir yana da, ben çok özledim sizi ya. Daha erken dönseniz eve? Ha karıcığım? Nasıl olur?”

“Ama konuşmuştuk Fırat, 1 hafta demiştik.”

“Biliyorum ama hasretinize dayanamıyorum. Özellikle gece o yatağa tek başına girmekten hiç hoşlanmıyorum.” dedi sitemle.

“O zaman sen gel. Berke’nin yarın son sınavı var. Onu da al gel.”

“Bilmem ki. İşlerimi ayarlayabilirsem gelebiliriz belki.”

“Ayarlarsın sen. Hem gerçekten özlediysen bizi gelirsın.”

“Geldiğimde anlarsın ne kadar özlediğimi” dediğinde anlamlı bir sırıtma vardı Fırat’ın yüzünde.

Fırat iki gün içerisinde tüm işlerini halletmek için uğraşmış, hafta sonunu İstanbul’da geçirmesine bir engel kalmayana kadar çalışmıştı. Berke’nin de sınavlarının bitmesiyle yola koyulmuşlardı. İstanbul’a vardıklarında akşam olmak üzereydi. Dicle babasını karşısında gördüğünde, sevinç çığlıkları atmış, sonra onun boynuna sarılarak, bir dakika olsun bırakmamıştı. Aynı zamanda Sevgi’de kocasının ve Berke’nin yanlarına gelmelerinden çok mutlu olmuştu..

“Babiş, benim için mi geldin o kadar yolu? ” diye sordu Dicle babasının kucağına daha çok kurulurken.

“Evet prensesim senin için.”

“Duydun mu anne? Benim için gelmiş babam.” dedi bu sefer kendini beğenmiş bir edayla.

“Duydum bebeğim.” Sevgi kızının bu hallerine alışık olduğundan, sadece gülümsemişti. Ardından dikkatini yanında oturan Berke’ye verdi.

“Sınavlar nasıldı canım?”

“İyiymiş Sevgi abla.”

“Aman iyi olsun. Bak Dicle’de yoktu seni rahatsız edecek bir etken olarak.” diyerek güldü.

“Ya yokluğunuz baya hissedildi. Meğer Dicle olmayınca çok sessizmiş ev.” dedi Berke’de kız kardeşinin olduğu tarafa bakarak.

“Ev halkı kafasını dinlemiştir işte ne güzel.”

“Sultan teyze öyle demiyor ama. ‘Ah kuzum burada olsaydı da istediği gibi dağıtsaydı etrafı’ deyip durdu.”

“Bir kaç gün sonra bu söylediklerine pişman olur bak görürsün.” dedi gülerek.

Zeynep hanım salona girdiğinde, kızına doğru döndü.

“Berke ve Dicle’ye sizin odanın yanındaki odayı hazırladım. Geç oldu ben odama çekiliyorum artık.”

“Sağ ol anne. Sana da zahmet verdik akşam akşam” dedi Fırat gülümseyerek.

“Ne zahmeti oğlum. Valla çok sevindim geldiğinize. Hadi iyi geceler.”

“İyi geceler anne.”

Berke ve Dicle’yi odalarına götürdükten sonra, Fırat’la kalacakları kendi odasına girdi. Onu yatağa uzanmış bir şekilde kendisini beklerken gördüğünde gülümsedi. Fırat’ın kendisine uzattığı elini tutarak, kendisini yanına çekmesine izin verdi.

“Nasılsın? Oğlumuz uslu duruyor mu.” diyerek elini karısının iyice belirginleşen karnının üzerine koydu.

“Çok uslu babası.Senin kızın gibi huysuz değil benim oğlum.” dedi gülerek.

“Uğraşma benim kızım.”

“Allah allah. O benimle uğraşırken iyi ama.”

“Sen uğraşma boşver. Senin yerin bambaşka.” dedikten sonra Sevgi’nin dudaklarına değdirdi dudaklarını. Onu küçük dokunuşlarla öperken, bir yandan da üzerindeki elbisenin ön kısmındaki düğmeleri açmaya çalışıyordu. Sonunda işini bitirdiğinde, elini karısının açığa çıkan teninde gezdirmeye başladı. “Çok özledim.” dedi soluk aralarında.

Sevgi de özlemişti onu. Ayrıralı daha bir hafta olmamıştı belki ama çok garip bir duyguydu bu. Fırat bir dakikalığına bile olsa yanından ayrılrsa, onu hemen özlemeye başlıyordu.

“Bende.” dedi kollarını kocasının boynuna dolarken.

“Anneeee... Babaaaa... Ne yapıyorsunuz siz?” diyen Dicle’nin sesini duyduklarında ışık hızıyla ayrıldılar birbirlerinden. Sevgi hemen elbisesinin düğmelerini iliklerken, Fırat’ta kapının eşiğinde dikilen kızına bakıyordu şaşkınlıkla.

“Kızım sen uyumamış mıydın?” dedi Sevgi kendini toparlayabildiğinde.

“Hayır, uyumadım.Ben babamla uyuycam.” diyerek yatağa doğru koştu ve hemen babasının yanına yerleşti.”Sen git benim yatağında yat anne. Ben babamla uyuycam.” Sevgi Fırat’a ‘Al işte’ der gibi baktıktan sonra, kalktı yataktan. Fırat ise ilk kez kızının yanında yatma isteğine bozulduğunu hissediyordu. Oysa bu gece ile ilgili ne hayalleri vardı!

“İyi geceler anne.” dedikten sonra babasına sarılarak gözlerini sımsıkı yumdu. Sevgi ise gülümseyerek, elinde geceliğiyle banyonun yolunu tutmuştu bile. Fırat bey kızını bu kadar şımartmanın bedelini ödesindi bakalım.

-55. Bölüm- Finaly-

“Anneeeeeeeee!”

Kızının sesini duymasıyla birlikte dikkat kesilmişti. Ardından elindeki kitabı bırakarak, oturduğu yerden kalktı. Kızının kim bilir ne derdi vardı yineki, bağırlarıyla koca evi inletiyordu.

“Anneeeeeeeee!” diyerek hızla koşarak odadan içeri girdi Dicle.

“Yavaş kızım, düşeceksin şimdi!”

Kime söylüyordu ki aslında? Dicle aynı babası gibi sürekli bildiğini okuyan bir çocuktü.

Kızı karşısında durup, dudak büzdüğünde, gülümsedi Sevgi. Yine birisi onu üzmüşe benziyordu.

“Ne oldu birtanem?” diyerek onun saçlarını okşadı önce ilgiyle.

“Burak saçımı çekti.” dedi ve ağlamaya başladı. O sırada bir komutan edasıyla 3 yaşındaki Burak girmişti içeriye.

“Oğlum sana bir daha ablanın saçını çekmeyeceksin demedim mi?”

Burak ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde, kendinden emin adımlarla annesi ve ablasının yanına kadar geldi. Sonra omuz silkerek “Ama oda benim oyuncaklayımla oynuyooo.” dedi.

Kucağına yüzünü gömerek, içli içli ağlayan kızına baktı Sevgi içi giderek. Bu ikisi nedense hiç anlaşıyorlardı. Önceleri Dicle doğacak olan kardeşini kıskanır, rahat vermez ona derken, bunun tam tersi olmuştu. Burak Dicle’yi bile aratır olmuştu onlara.

“Oynasın. Kardeşsiniz siz. Paylaşmalısınız oyuncaklarınızı.”

“Yaaa ama ben onun bebekleyle niye oynım? O da benim ayabalayımla oynamasın!”

Babasının kopyası olan küçük Burak’ın inatçılığı tutmuştu yine. Annesi ve babasında bulunan bu kötü huyu fazlasıyla kapmış gibi görünüyordu. Sevgi gülümseyerek başını iki yana salladı. Bu küçük canavarlarla baş etmesi çoğu zaman çok zor oluyordu. Ama halinden hiçbir şikayeti de yoktu. Hala kendisine sarılıp ağlayan kızının, uzun siyah saçlarını okşadı.

“Ağlama bebeğim. Bir daha saçını çekmez kardeşin. Öyle değil mi Burak bey?” diyerek Burak’a uyarıcı bir bakış attı.

“O benim oyuncaklayımı oynamasın, çekmem.”

“Oynayacak efendim! Bak yoksa babana derim, oyuncak filan almaz bir daha sana.” Bu seferde dudaklarını büzüp, ağlama krizine girecekmiş gibi duran kişi, Burak’tı.

“Hiç boşuna ağlayayım deme. Bu numaraların ancak babana söker. Hadi bakalım şimdi doğru Anneannenizin yanına. Yemek yemediniz siz hala değil mi?”

Dicle geri çekilerek, yanaklarındaki yaşlarını sildi küçük elleriyle.

“Yemedik annecim, seni bekledik.”

Sevgi kızının yeşil gözlerine sevgiyle bakarak “Eee inelim hadi o zaman” dedi ve her iki çocuğununda elinden tuttu.

“Berke abiniz nerede?”

“Bir kız geldi. Hmm neydi adı? Ha hatırladım. Melike... Onunla gittiler.”

Sevgi aldığı bu habere gülümsedi. Melike Berke’nin şu günlerdeki gözdesiydi. Kendisine anlatıp duruyordu Melike’yi “Melike çok zeki...Melike çok güzel..” ve daha bir sürü içerisinde Melike adı geçen cümle sıralıyordu Sevgi’ye. Büyüyordu Berke. Eee 15 yaşına girmişti. Karşı cinsin ilgisini çekmesi normaldi bu yaşlarda ne de olsa.

“Burak bugün yine benim saçımı çekti babacım.”

“O da benim oyuncaklayımla oynadı babacım.”

“Ablandan o diye bahsetme oğlum.” dedi Fırat gülümseyerek. Evden içeri adımını atar atmaz her zaman olduğu gibi yine paçalarına yapışmıştı bu iki canavar.

“Ama o da bana o diyoy.”

Fırat derin bir nefes aldıktan sonra, salonun diğer köşesinde oturan Sevgi'ye baktı yardım dileyen gözlerle. Ama Sevgi hiç oralı olmuyordu. Tam aksine annesi ve Berke ile sohbet etmekle meşguldü.

“Babacım, hafta sonu mangal yapıcaz dedi annem. Neslihan halamlar, birde Merve teyzemler gelecekmiş doğru mu?”

Fırat bakışlarını karısının üzerinden çekerek, kızına çevirdi. Annesinden aldığı bu habere sevindiği her halinden belli oluyordu.

“Evet güzel kızım. Hafta sonu kalabalık olacağız.”

“Oleeyy yaşasın!” diyerek kollarını kaldırdı Dicle sevinç içerisinde. O sırada Burak ablasına bakarak kafasını büyük bir adam gibi iki yana salladı.

“Sen niye seviniyosun ki? Sana aykadaş gelmiyo. Hepsi eykek!”

Kardeşinin bu sözleri Dicle'yi sinirlendirmiş olacak ki, ellerini beline koyarak dik dik baktı Burak'a.

“Erkeklerle kızlar birlikte oynayamazlar diye bir kural yok bir kerem.”

“Vay işte..Vay!”

Çocuklarının tekrar didişmeye başlayacaklarını hissettiğinde, hemen araya girme ihtiyacı hissetti Fırat.

“Hep birlikte güzel güzel oynarsınız.”

Fırat çocuklarıyla ilgilenirken, Sevgi'de Berke'yi sıkıştırmakla meşguldu o sırada.

“Nereye gittiniz bakalım Melike'yle?”

“Sinema'ya gittik.”

“Sonra?”

Berke Sevgi'nin soruları karşısında terlediğini hissediyordu.

“Sonra onu evine bıraktım, bende eve geldim.”

Zeynep hanım gülümseyerek bakıyordu Berke'nin yüzüne. Onu ilk gördüğü hali hala aklındaydı. Kim derdi seneler geçecekte, Berke bir kıza ilgi duyacak diye.

“Sıkıştırma çocuğu Sevgi. Anlatmak isterse anlatır.”

“Bizim onunla gizlimiz saklımız yok ki anne. Öyle değil mi Berke'cim?”

“Tabi öyle Sevgi abla. Sadece sinemaya gittik.”

“Bir akşam eve davet et istersen. Daha yakından tanımış oluruz Melike'yi.”

“Ederim, ama sanırım akşamları evden çıkmasına izin vermiyorlar.”

“O zaman öğlen çay içmeye gelsin. Senin kalbini çalan şu güzel hanımı yakından tanıyalım.”

“Sevgi abla ya.” dedi Berke utangaç bir şekilde gülümseyerek.

“Tamam sustum.” 'Sevgi Berke'yi daha fazla utandırmak istemeyerek, konuyu kapatmakta bulmuştu çareyi.

Babasının kucağından inen Burak ise, koşarak annesinin yanına geldi ve hemen onun kucağına oturdu.

“Benim uyukum geldi anne.” dedi annesinin kucağına iyice yerleşerek.

“Tamam o zaman hadi odamıza çıkalım.” Sevgi oğlunu kucağına aldığı anda, Burak kollarını hemen annesinin boynuna dolamış, başını da omzuna yaslamıştı. “Dicle hadi kızım gel. Yatma vakti.”

“Ama ben babamla oturucam biraz daha.”

“Saat geç oldu kızım. Yarın oturursunuz, hadi gel bakalım.”

Hafta sonu geldiğinde, büyük bir kalabalık vardı çiftlikte. Çocuklar büyük bahçenin içerisinde neşe içerisinde koşturuyor, hanımlar kurulan masalara yiyecekleri tek tek taşıyor, beyler ise mangalın başında hoş bir sohbet içerisinde o günün keyfini çıkarıyordu.

“Baba, ne zaman pişer?” diyerek babasının yanına koştu Dicle.

“Az kaldı kızım. Çok acıktıysan annene söyle, bir şeyler sarsın ekmeğine.”

“Yok ben et yiycem. O zaman ben pişene kadar oynamaya devam edeyim.”

Son sözlerini söyledikten sonra, koşarak yanından ayrılan kızının arkasından gülen gözlerle baktı Fırat. Ardından bakışlarını etrafında gezdirdi. Herkes halinden oldukça memnun görünüyordu. Böylesine kalabalık aileye ve dostlara sahip oldukları için çok şanslılardı. Sevgi hayatına girdiği andan itibaren, her şey bir bir yoluna girmiş, eskiden renksiz olan hayatına renk gelmişti.

Gözleri karısını bulduğunda, yüzüne geniş bir gülümseme hakim oldu. Sevgi küçük oğlunun peşinde dolanıyor, ona bir şeyler yedirebilmek için uğraş veriyordu. Burak ise annesini peşinde dolandırmaya bayılıyor gibi, hiç yerinde durmayarak, ordan oraya koşturuyordu. Sevgi’nin “Oğlum koşma, düşeceksin.” dediğini duyduğunda, içi sıcacık oldu. Ne çok seviyordu bu kadını. Canından bile çok .İyi ki girmişti hayatına. İyi ki 2 tane birbirinden tatlı çocuk vermişti ona.

“Bak kime diyorum! Burak buraya gel çabuk. Karnını doyur oynarsın yine.”

“Ya ben aç değilim!”

“Sabahta bir şey yemedin ama. Hadi annesinin yakışıklısı, gel yanıma.”

“Ben Deniz’le oynıcam banane!”

Kendi sözünü dinlemeyerek, kaçıp giden oğlunun arkasından baktı iç çekerek. Dicle’den bile zordu Burak ile uğraşmak. Zaman zaman onun yüzünden o kadar çok yoruluyordu ki, Dicle’nin huysuzlukları bile gözüne hoş geliyordu o anlarda.

“Bırak üstüne düşme bu kadar. Acıktığı zaman yer.” dedi Merve elini artık iyice belirginleşen karnını üstüne koyarken.

“Sorunda bu ya zaten. Koşturmaktan acıktığını bile fark etmiyor.”

“Dicle’yi aratıyor desene.” dedi Neslihan yeğeninin olduğu tarafa baktıktan sonra.

“Evet valla. Dicle yanında melekmiŖte haberimiz yokmuŖ. Ay birde Dicle’ye neler yapıyor bir görseniz. İkiye bir ağlatıyor ablasını. Kime çekti bu ocuk bilmiyorum.”

“Babasına diyeceğim, ama abimin öyle huyları yoktu Allah için. Ayrıca Burak türünün son rneği. EŖi benzeri yok!” dediğinde, oradaki herkes gülmeye baŖladı.

Bir süre sonra birlikte yenilen yemeğin ardından, küçükler fazla hareket etmeye dayanamadıklarından, ögle uykusuna yatmıŖ, Berke arkadaşlarıyla buluŖacađını söyleyerek, Kaan’ı da yanına alarak dıŖarı ıkmıŖ, bkler ise neŖeli bir sohbete baŖlamıŖlardı. Yenen yemeklerin üstüne içilen keyif kahveleride çok iyi gelmiŖti.

“Kızım doğsun, bende Fırat gibi Ŗımartacađım onu.”diyen Demir, masadaki herkesi güldürürken, Merve’nin ise kaŖlarının atılmasına sebep olmuŖtu.

“Deniz duymasın bu söylediğini. Seni nasıl herkesten kıskandığını biliyorsun. Hem ne o öyle canım. Ŗımartmakta neymiŖ. Fırat Ŗımarttı da çok mu iyi yaptı sanki kızını? Çok çekti bu yüzden.”

Fırat kendisine laf arpan Merve’ye sadece gülümseyerek, yanındaki karısının elini sımsıkı tuttu.

“Ben piŖman değilim ki. Kızım birtane benim.”

“Burak’ın yanında sylemiyorsundur umarım bu sözleri.”dedi Selim, kolunu Neslihan’ın omzuna atarak.

“Burak yanındayken baŖka konuŖuyor zaten.”Aslan oğlum, akıllı oğlum” türünden.” Sevgi bu sözleri söyledikten sonra, kocasından imalı bir bakıŖ gelmiŖti, ama umursamadı. Tamam kendisininde bazen duruma göre konuŖtuđu oluyordu. Mesela Burak’a bir Ŗeyi yaptırmak istiyorsa, mutlaka onun suyuna gitmesi Ŗarttı. Ee aynı taktiği Fırat’ta uyguluyordu iŖte. Sadece Fırat uygulayınca iŖe yarıyor, Sevgi uyguladığındaysa çoğunlukla sonuçsuz kalıyordu. Bunda Fırat’ın o karŖı konulmaz etkisinin bir rolü olmalıydı.

“Ne abuk byorlar öyle değil mi? Deniz’in doğduğu o gün hala aklımda. Oysa aradan o kadar sene geçti, yakında da kızım doğacak. İnanması çok g.” dedi Merve i çekerek.

“Benim bir şikayetim yok. Küçükler büyüsün ki, onlara kardeş gelsin.” Fırat’ın bu sözü Sevgi’nin kızarmasına sebepken, masada diğer herkesin yüzünü gülümsetmişti.

“Dördüncü bir çocuk istediğini söylemeyeceksin herhalde Fırat. Hem Berke geldi 15’ine. Torun sevecek yaşa geldin sayılır yani artık.” dedi Demir gülerek.

“Zamanı geldiğinde torunda severiz elbette. Ama kalabalık aile olmanın nesi kötü ki.”

Sevgi kocasının avucunun içinde duran elini geri çekmek istediğinde, Fırat buna izin vermemişti. Birde üstüne bakışlarını karısının gözlerinin içine çevirmişti.

“Öyle değil mi hayatım? Bir küçük kızımız daha olsa. Ne güzel olurdu. İki erkek ikide kız çocuğumuz olmuş olurdu.”

“Senin için hava hoş tabi canım. O çocuğu karnında 9 ay taşıyacak olan, sancısını çekecek ve bakacak olan benim sonuçta.”

“Bakma konusunda hiç yardımcı olmadığımı söyleyemezsin.”

“Küçük çaplı bir aile kavgası başlayacak anlaşılan, biz kalksak mı artık karıcım?” dedi Selim gülerek araya girdiğinde.

“Bence siz şu küçük canavarları büyütmele uğraşın bir an önce. Zira yeni bir kardeş gelirse, kıskançlıklarından başınızı çok ağrıttılar.”

“Bence Neslihan doğru söylüyor.” dedi Sevgi.”3 tane çocuğumuz var. Allah onlara uzun ömür versin yeter.”

Fırat karısını kolunun altına alarak, saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı.

“Sen öyle diyorsan öyle olsun güzelim. Ama fikrini değiştirmeninde yollarını aramayacağım anlamına gelmesin bu. Hatta bu gece bu konu için çalışmalara başlamalıyım.” diye fısıldadı Sevgi’nin kulağına. Sevgi duyduğu sözlerden sonra kızarsa da, kendisinden başka kimsenin bu sözleri duymadığını farkettiğinde, rahatlayarak, Fırat’ta anlamlı bir bakış gönderdi.

“Elinden geleni ardına koyma.” dedi oda fısıldayarak.

Karısının gözlerinde gördüğü meydan okuma hoşuna gitmişti Fırat'ın. Onun yanağına sıcak bir öpücük bıraktıktan sonra, masadakilere çevirdi bakışlarını.

“Tavla oynamaya ne dersiniz beyler?”

Sevgi çocuklarının üstünü örttükten sonra, onlara iyi geceler öpücüğü vererek, çıktı odalarından. Bugün hep birlikte güzel bir gün geçirmişlerdi. Merve ve Neslihan'lar geceyi orada geçirip, ertesi günün akşamında tekrar evlerine döneceklerdi. İki günlük hafta sonu kaçamağını iyi değerlendirmeye kararlıydılar bu yüzden.

Yatak odalarına girdiğinde, Fırat'ı sırtı kendisine dönük bir şekilde, pencerenin önünde dikilirken buldu. Yavaşça ona doğru yaklaştı. Ardından kollarını arkadan beline dolayarak, başını omzuna yasladı.

“Çok güzel bir gündü öyle değil mi?”

Fırat arkasına dönerek, Sevgi'yi kollarının arasına aldı. “Seninle geçirdiğim her gün güzel.”

“Çocuk konusunda ciddi miydin? Gerçekten 4. bir çocuk istiyor musun?”

Fırat gelen bu soruya gülümserken, bir yandan da Sevgi'nin yanağını okşuyordu elinin tersiyle.

“Valla bana kalsa değil 4, bir düzine çocuğum olsun isterim. Ama önemli olan senin istemen.”

“Sen istiyorsan, bende isterim. Senin mutlu olman beni de mutlu ediyor çünkü.”

“Sevgi, senin yanımda olduğun her an mutluyum ben.”

“Ben de öyle. Çok seviyorum seni.”

“Ben daha çok seviyorum. Birde bayılıyorum sana.” dedikten sonra Sevgi'nin dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktı. Sonra yavaşça dudaklarına değdirdi dudaklarını. Dudakları birbirine temas ettiği anda, söndürülmesi imkansız bir yangın başlamıştı sanki aralarında.

Karısının herzamanki gibi kendisine karşılık vermesi, deli etmeye yetmişti Fırat'ı. Birlikte yatağa devrilmeden önce, karısının gözlerine baktı kısa bir süre.

“4. çocuk için çalışmalara başlıyoruz anlaşılan.”

Sevgi Fırat'ın öpücüğünün etkisinden kurtulabildiğinde, gülmeye başladı bu söz üzerine. Ardından kollarını onun boynuna dolayarak, kendine daha çok çekti onu.

“Sende bu heves olduktan sonra, daha çok başlarız çalışmalara. Ama sonuç vereceğine dair bir garanti veremem.”

Bu sözlerinden sonra dudaklarına kapanan kocasına, istekle karşılık vermeye başladı. ***

12 yıl sonra...

“Sevgili günlük...

Bugün benim için çok özel bir gün. Bugün tam tamına 18. yaşıma bastım! Ve bu günün şerefine İstanbul'da ki Berke abimde sevgilisi Asu'yla birlikte bizi ziyarete gelecek. Onu bir kaç haftadır göremiyordum ne yazık ki. Çok özledim bu yüzden. Ama gelirken yanında o uyuz sevgilisini getirdiğini duyduğumda da çok kızdım. Aile içinde yapılacak kutlamada o kasıntının ne işi var anlayamadım, ama neyse. Haftalar sonra biricik abim gelecekmiş, hemde benim doğum günüm için, başka bir şeyi düşünüp, keyfimi kaçırmamalıyım öyle değil mi?

Neyse... Birazdan aşağıya ineceğim ve benim doğum günüm için işlerini güçlerini bırakıpta gelen, tüm sevdiklerimle güzel bir gün geçireceğim. Hala inanamıyorum! Sonunda bende reşit oldum. Ashına bakarsan, reşit olmamın pekte büyük bir etkisi olmayacak hayatımda. Yine arkadaşlarımla gece gezmelerine gidemeyecek, gönlümce eğlenemeyeceğim. Tabi bu tamamen babamın yüzünden! Biricik kızyım ya. Dizin dibinden ayrılmayayım istiyor. Bende kıramıyorum onu. Bir tanecik babam o benim. Herkesin bir ilk aşkı olur ya, benimki de babam işte. Çok seviyorum onu. Annemi de öyle. Ama itiraf etmeliyim ki babamın yeri çok daha özel bende.

Aman neyse... Yine çok uzattım öyle değil mi? Yazmaya başlayınca, gerekli gereksiz her şeyi yazıyorum böyle işte. Şimdi aşağıya inmem lazım benim.

Sanırım abimler geldi. Aşağıdan sesler geliyor. Akşama neler yaşadığımı yine yazarım sana. Görüşürüz günlük...!! ”

Genç kız günlüğünü kapatıp, komidinin çekmecesine koyduktan sonra, koşar adımlarla odasından çıktı ve merdivenlerin basamaklarını ikiye üçer indi. Kardeşinin merdivenlerden iniş şeklini gören Berke'ye telaşla "Yavaş kızım yaa...Ne bu acele?!" demiş, ama Dicle onu duymuşa hiç benzemiyordu.

"Canım abim gelmiş!" dedikten sonra Berke'nin boynuna atladı.

"Geldim ya. Kardeşim 18. yaş gününü kutlar da, gelmez miyim hiç."

"Mutlu Yıllar canım." Dicle Asu'nun sesini duyduğunda, abisinin kollarından istemeyerekte olsa ayrıldı ve bakışlarını karşısındaki sarışın kadına çevirdi.

"Teşekkür ederim Asu abla. Hoş geldin." dedi sahte bir nezaketle.

Burak'ta abisine hoş geldin dedikten sonra, bahçede hazır edilen masaya doğru ilerlediler ailecek. Fırat ve Sevgi çocuklarının tekrar bir arada olmalarından dolayı mutluluk duyarken, onları uzaktan izleyen Sultan hanımsa, göz yaşlarına hakim olmaya çalışmakla meşguldü. Bu ev ne büyük acılara ve aynı zamanda ne büyük sevinçlere tanıklık etmişti. Yaşı oldukça ilerlediği için, son günlerde fazlaca duygulanır olmuştur geçmişi düşündüğünde. Ama mutluydu ya herkes. Başka hiç birşeyin önemi yoktu Sultan hanıma göre. Hayat herkese mutlaka güzel günler gösteriyordu işte sonunda.

"Sultan teyze hadi gelsene." diyen Dicle'nin sesini duyduğunda gülümsedi Sultan hanım ve adımlarını küçük cimcimesinin yanına doğru atmaya başladı. Ah birde şu dünyadan göçüp gitmeden, torunları yerine saydığı şu 3 çocuğunda evlendiklerini görebilseydi. Ama oda olacaktı elbet birgün. Her şey kader kısmetti...

-Son-

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!